

คู่มือพระไตรปิฎก

พระวินัย พระสูตร พระอภิธรรม

พระมหาสมปอง มุทีโต
ศูนย์การศึกษาบาลีใหญ่และพระไตรปิฎก
ศูนย์วิจัยศาสนากรรฐานวิหารธรรม บ้านศรีวิราช ต.โสมเยี่ยม อ.น้ำโสม จ.อุตรธานี

ชื่อหนังสือ

คู่มือพระไตรปิฎก

พระวินัย พระสูตร พระอภิธรรม

โครงการอบรมพระไตรปิฎก หลักสูตร ๑ เดือน

ISBN

ผู้เขียน

พระมหาสมปอง มุกิโต

ศูนย์วิปัสสนากรรมฐานวิหารธรรม

๓๓๓ หมู่ ๖ บ้านศรีวิราช ต.โสมเยี่ยม อ.น้ำโสม จ.อุตรธานี ๔๑๒๑๐

โทร. ๐๘๑-๓๖๑-๗๗๓๕; sompong.mac@gmail.com

จัดพิมพ์

ครั้งที่ ๑	มกราคม ๒๕๕๓	๑๐๐ เล่ม (รุ่นที่ ๑)
ครั้งที่ ๒	มกราคม ๒๕๕๔	๑๐๐ เล่ม (รุ่นที่ ๒)
ครั้งที่ ๓	มกราคม ๒๕๕๕	๑๐๐ เล่ม (รุ่นที่ ๓)
ครั้งที่ ๔	มกราคม ๒๕๕๖	๑๐๐ เล่ม (รุ่นที่ ๔)
ครั้งที่ ๕	มกราคม ๒๕๕๗	๑๐๐ เล่ม (รุ่นที่ ๕)
ครั้งที่ ๖	มกราคม ๒๕๕๘	๑๐๐ เล่ม (รุ่นที่ ๖)
ครั้งที่ ๗	มีนาคม ๒๕๕๙	๑๐๐ เล่ม (รุ่นที่ ๗ วุฒิบัตร)
ครั้งที่ ๘	มีนาคม ๒๕๖๐	๑๐๐ เล่ม (รุ่นที่ ๘ วุฒิบัตร)
ครั้งที่ ๙	มกราคม ๒๕๖๑	๑,๐๐๐ เล่ม (รุ่นที่ ๙, ๑๐ วุฒิบัตร)
ครั้งที่ ๑๐	มกราคม ๒๕๖๓	๑,๐๐๐ เล่ม (รุ่นที่ ๑๑, ๑๒ วุฒิบัตร)

คำนำ

(พิมพ์ครั้งที่ ๘)

พระไตรปิฎก คือ ประมวลคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ที่พระอรหันตสาวกทรงจำสืบทอดกันมายาวนานตั้งแต่ปฐมสังคายนา ซึ่งมีขึ้นหลังจากการเสด็จดับขันธปรินิพพานของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๓ เดือน ต่อมาได้จารึกคำสั่งสอนทั้งหมดนี้ไว้เป็นตัวอักษรตั้งแต่การทำสังคายนาครั้งที่ ๕ ปัจจุบันได้จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มหนังสือ ๔๕ เล่ม เท่ากับอายุการประกาศพระพุทธศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตลอด ๔๕ พรรษา

พระไตรปิฎก เป็นพระปริยัติสัทธรรมที่ควรศึกษาในเบื้องต้น เพราะเป็นปทัฏฐฐานให้มีปฏิบัติสัทธรรมคือ ศีล สมาธิ ปัญญา และให้ได้รับผลเป็นปฏิเวธสัทธรรม คือ มรรค ผล นิพพาน

พระไตรปิฎก ต้นฉบับเดิมเป็น ภาษามาคธีหรือภาษาบาลี ซึ่งจะเหมือนกันทุกประเทศที่นับถือพระพุทธศาสนา จะต่างเพียงตัวอักษรและแปลเป็นภาษาของประเทศนั้นๆ เช่น ฉบับบาลีอักษรไทยและแปลเป็นภาษาไทย ภาษาพม่า ลังกา ลาว กัมพูชา อังกฤษ เป็นต้น

พระไตรปิฎก ฉบับบาลีอักษรไทย ก็มีหลายฉบับ ทุกฉบับมีจำนวน ๔๕ เล่ม ส่วนฉบับแปลเป็นภาษาไทย บางฉบับมี ๔๕ เล่ม บางฉบับมี ๑๐๐ เล่ม บางฉบับมีมากกว่า ๑๐๐ เล่ม

คู่มือพระไตรปิฎก ที่จัดทำขึ้นนี้ ถู้อเอาตามชุดที่มี ๔๕ เล่ม เพราะมีเนื้อความเท่ากับต้นฉบับภาษาบาลีเดิม หากผู้ศึกษามีพระไตรปิฎกชุดใด ก็สามารถนำมาประกอบการศึกษาได้เช่นกัน เพราะมีหัวข้อหลักธรรมเหมือนกัน

ด้วยหวังให้พุทธศาสนิกชน ทั้งภิกษุสามเณรและอุบาสกอุบาสิกา ผู้เป็นเจ้าของพระพุทธศาสนา มีความรู้ความเข้าใจพระสัทธรรมทั้ง ๑๐ ประการ คือ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ พระปริยัติ ๑ อันเป็นแก่นแท้แห่งพระศาสนาที่ตนเคารพนับถือสูงสุด จึงจะนับได้ว่า ได้ศึกษาให้มีความรู้ในหลักธรรมคำสั่งสอนในพระพุทธศาสนาประการ ๑ ได้สืบทอดอายุพระพุทธศาสนาอย่างภาคภูมิใจประการ ๑ ได้มีส่วนร่วมประกาศพระพุทธศาสนาให้แพร่หลายประการ ๑ ได้ตีแผ่ดาร์สตรรณธรรมด้วยตัวเองประการ ๑ ได้ดำรงตนไว้ในฐานะที่เกิดเป็นมนุษย์ ได้พบพระพุทธศาสนา ได้มีศรัทธามั่นคงในพระรัตนตรัย ได้ฟังพระสัทธรรม และได้ปฏิบัติธรรมตามสมควรแก่ความรู้ประการ ๑

จิรั ทิฎฐตุ สทุธมโม, ธมเม โหนตุ สคารวา.

ขอพระสัทธรรมจงดำรงมั่นตลอดกาลนาน ขอพุทธศาสนิกชนจงมีความเคารพในธรรมเถิด

พระมหาสมปอง มุทีโต

พระมหาสมปอง มุทีโต

ผอ.ศูนย์วิปัสสนากรรมฐานวิหารธรรม

ผอ.ศูนย์การศึกษาบาลีใหญ่และพระไตรปิฎก

คำนำ

(พิมพ์ครั้งที่ ๙)

โย ควํ น วิชานาติ น โส รกฺขติ โคคณํ,
เอวํ สीलํ อชานนฺโต ก็ โส รกฺขเขยย สํวรํ. (วิ.มหา. ๔/๑๓๑)

ผู้ใดไม่รู้จักโค ผู้นั้นย่อมรักษาฝูงโคไว้ไม่ได้ ฉนฺใด
ภิกษุก็ฉนนั้น เมื่อไม่รู้จักศีล ไฉนจะสามารรักษาสังวรได้เล่า

โย ควํ น วิชานาติ น โส รกฺขติ โคคณํ,
ภิกฺขุเรวํ อชานนฺโต ก็ โส รกฺขเขยย สาสนํ. (มุกฺทเถร)

ผู้ไม่รู้จักโค ย่อมรักษาฝูงโคไว้ไม่ได้ ฉนฺใด
ภิกษุผู้ไม่รู้จักศาสนา ก็ไม่สามารถรักษาศาสนาไว้ได้ ฉนนั้น

เมื่อใคร่ศึกษาพระไตรปิฎก ใคร่ทรงพระไตรปิฎก ใคร่เปิดเผย ถ่ายทอด แสดง บอก สอน ซึ่งพระไตรปิฎก ในเบื้องต้นควรศึกษาภาษาบาลีที่รักษาพระไตรปิฎกไว้ให้เข้าใจถูกต้องก่อน เมื่อเข้าใจภาษาบาลีดีพอ ย่อมสามารถเข้าใจพระพุทธรธรรมคำสั่งสอนตรงตามพระพุทธรประสงค์ได้ดี เมื่อเริ่มศึกษาพระไตรปิฎกพร้อมกับน้อมใจว่า นี่คือคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาเอกของโลก ย่อมมีศรัทธาแรงกล้า ทุ่มเทกายวาจาใจศึกษาค้นคว้าด้วยความอุตสาหะอย่างใหญ่หลวง ได้ดื่มด่ำโอชะธรรมทีละน้อย น้อมรับไว้ปฏิบัติ สามารถหลีกเลี่ยงความเสื่อม และดำรงตนไว้ในความเจริญได้ มีความแก่กล้าว่าจริง อาจหาญ เบิกบานใจ ดำเนินไปตามทางแห่งอริยมรรคที่พระอริยเจ้าทั้งหลายดำเนินไปก่อนแล้ว

พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงรับสั่งกระตุนเตือนพระสงฆ์สาวกว่า

“เทเสถ ภิกฺขเว ฌมฺมํ อาทิกฺลฺยาณํ มชฺฌมกฺลฺยาณํ ปรีโยสานกฺลฺยาณํ สาตถํ สพฺยญฺชนํ เกวลปรีปฺณณํ ปรีสุทฺถํ พุรฺหมจฺริยํ ปกาเสถ. สนฺติ สตฺตา อปฺพรชฺกฺขชาติกา อสฺสวณฺตา ฌมฺมสฺส ปรีหายนฺติ, ภวิสฺสนฺติ ฌมฺมสฺส อญฺญาตาโร”. (วิ.มหา. ๔/๓๒)

“ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงแสดงธรรม ให้มีความงามในเบื้องต้น มีความงามในท่ามกลาง และมีความงามในที่สุด จงประกาศพรหมจรรย์ พร้อมทั้งอรรถและพยัญชนะอย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ครบถ้วน สัตว์ทั้งหลายผู้มีธฺลีในตาน้อย จะพากันเสื่อมจากธรรมเพราะไม่ได้ฟัง ผู้รู้ธรรมจักมี(แน่นอน)”

จิรํ ติฏฺฐตุ สทฺถมฺโม, ฌมฺเม โหนตุ สคารวา.

ขอพระสัทธรรมจงดำรงมั่นคงตลอดกาลนาน ขอพุทธศาสนิกชนจงมีความเคารพในธรรมเถิด

Phraampl. 2562

พระมหาสมปอง มุกฺทโต

ผอ.ศูนย์วิปัสสนากรรมฐานวิหารธรรม
ศูนย์การศึกษาบาลีใหญ่และพระไตรปิฎก

หลักสูตรบาลีใหญ่และพระไตรปิฎก

ศูนย์วิปัสสนากรรมฐานวิหารธรรม อ.น้ำโสม จ.อุดรธานี

- หลักสูตรพระไตรปิฎกเบื้องต้น ๑ เดือน (เดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี)
อบรมให้ความรู้โครงสร้างและหลักธรรมในพระไตรปิฎก (ฉบับแปลไทย มหาจุฬาฯ)
ครบทั้ง ๓ ปิฎก คือ พระวินัยปิฎก พระสุตตันตปิฎก และพระอภิธรรมปิฎก
- หลักสูตรบาลีเบื้องต้น ๓ เดือน (เปิด ๑ มี.ค. ทุกปี)
สอนบาลีไวยากรณ์เบื้องต้น ๒ เดือน
สอนพระไตรปิฎก มหาสติปัฏฐานสูตร ๑ เดือน
- หลักสูตรบาลีใหญ่และพระไตรปิฎก ระดับกลาง ๘ เดือน (เปิด ๒๐ เม.ย. ทุกปี)
ศึกษาคัมภีร์กัจจายนะ หรือ คัมภีร์พาลาวตาระ (ไวยากรณ์บาลีใหญ่) ๔ เดือน
ศึกษาพระไตรปิฎก ฉบับภาษาบาลี ควบคู่กับฉบับแปลไทย ๔ เดือน
- หลักสูตรบาลีใหญ่และพระไตรปิฎก ระดับสูง ๓ ปี (เปิด ๒๐ เม.ย. ทุกปี)
ศึกษาคัมภีร์ปทรูปลิตธิ (ไวยากรณ์บาลีใหญ่) คัมภีร์อภิธานปิฎก (ประมวลศัพท์)
และคัมภีร์ปทมนุชรี (ฝึกแปลและแต่งประโยคบาลี) ๑ ปี ๖ เดือน
ศึกษาพระไตรปิฎกฉบับบาลี ควบคู่กับอรรถกถา และฎีกา ๑ ปี ๖ เดือน

คุณสมบัติผู้จะเข้าศึกษา

- ผู้หวังความเจริญงอกงามในพระพุทธศาสนา
- ผู้รักการศึกษาและปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องตามพระไตรปิฎก
- ผู้มุ่งมั่นบำเพ็ญประโยชน์ตนและประโยชน์เพื่อพุทธบริษัท ๔

ผู้ศึกษาครบทั้ง ๔ หลักสูตร

ได้รับประกาศนียบัตร และพระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาฯ พร้อมทั้งตู้ ๑ ชุด

ติดต่อสอบถามและร่วมศึกษาทางออนไลน์

พระมหาสมปอง มุทิโต ศูนย์วิหารธรรม อ.น้ำโสม จ.อุดรธานี โทร. ๐๘๑-๓๖๑-๗๗๓๕

ถ่ายทอดสดทาง Facebook Live พระมหาสมปอง มุทิโต และวัดวิหารธรรม

สแกน QR Code เข้าเป็นสมาชิกไลน์กลุ่ม พระไตรปิฎกนำทาง

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
ประวัติความเป็นมาของพระไตรปิฎก	๑
การสังคายนาพระไตรปิฎก	๒
สังคายนาครั้งที่ ๑	๒
สังคายนาครั้งที่ ๒	๓
สังคายนาครั้งที่ ๓	๓
สังคายนาครั้งที่ ๔	๔
สังคายนาครั้งที่ ๕ จารึกเป็นอักษร	๔
การนับจำนวนครั้งการสังคายนาแตกต่างกัน	๔
ความหมายของคำว่า “พระไตรปิฎก”	๕
ปิฎก ๓	๕
พระไตรปิฎก ๔๕ เล่ม (ฉบับบาลี)	๖
พระไตรปิฎก ๔๕ เล่ม (ฉบับไทย)	๘

ปิฎกที่ ๑ พระวินัยปิฎก ๘ เล่ม

ว่าด้วยข้อห้ามและข้อนุญาต

พระวินัยปิฎก ๘ เล่ม (ย่อว่า อา ปา มะ จู ปะ มี ๒๑,๐๐๐ พระธรรมชั้นดี)	๑๐
๑. ความหมายของคำว่า “วินัย”	๑๐
๒. พระวินัยปิฎก ๓ ส่วน	๑๐
๓. ขั้นตอนการบัญญัติพระวินัย	๑๑
๔. อธิบายคำว่า “อาบัติ”	๑๑
๕. พระวินัยปิฎกแบ่งออกเป็น ๕ คัมภีร์	๑๒
๖. อักษรย่อของพระวินัยปิฎก	๑๒
๗. พระวินัยปิฎกมี ๘ เล่ม	๑๒
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑ พระวินัย มหาวิภังค์ ภิกขุวิภังค์ ภาค ๑	๑๓
๑. เวรัญชกัณฑ์	๑๓
๒. ปาราชิกกัณฑ์	๑๓
๓. สังฆาทิเสสกัณฑ์	๑๔
๔. อนินยตกัณฑ์	๑๕
เพิ่มเติมเนื้อหาในพระวินัยปิฎกเล่มที่ ๑	๑๕

เรื่อง	หน้า
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒ พระวินัย มหาวิภังค์ ภิกขุวิภังค์ ภาค ๒	๑๖
๑. นิสัคคิยกัณฑ์ ตอนว่าด้วยอาบัตินิสัคคิยปาจิตตีย์	๑๖
๑.๑. จีวรวรรค ๑๐ สิกขาบท	๑๗
อดีตเรกจีวร กับ ไตรจีวร	๑๗
วิธีวิกัโปติเรกจีวร	๑๗
วิธีอธิษฐานถือครองผ้า	๑๘
วิธีปัจจุทรรณ ถอนอธิษฐานผ้า	๑๘
บุคคลผู้เป็นญาติและไม่ใชญาติ	๑๘
๑.๒. โกศยวรรค ๑๐ สิกขาบท	๑๙
๑.๓. ปัตตวรรค ๑๐ สิกขาบท	๒๐
วิธีสละสิ่งของที่เป็นนิสัคคิย	๒๑
๒. ปาจิตตियกัณฑ์	๒๒
๒.๑. มุสาวาทวรรค ๑๐ สิกขาบท	๒๒
๒.๒. ภูตคามวรรค ๑๐ สิกขาบท	๒๓
๒.๓. โอวาทวรรค ๑๐ สิกขาบท	๒๔
๒.๔. โภชนวรรค ๑๐ สิกขาบท	๒๕
๒.๕. อเจลกวรรค ๑๐ สิกขาบท	๒๖
๒.๖. สุราปานวรรค ๑๐ สิกขาบท	๒๖
๒.๗. สัปปาณกวรรค ๑๐ สิกขาบท	๒๗
๒.๘. สหธรรมิกวรรค ๑๒ สิกขาบท	๒๘
๒.๙. รตนวรรค ๑๐ สิกขาบท	๒๙
๓. ปาฏิเทสนียกัณฑ์	๓๐
๔. เสขียกัณฑ์	๓๑
เสขียกัณฑ์แบ่งเป็น ๗ วรรค	๓๑
๔.๑. ปริมัททลวรรค ๑๐ สิกขาบท	๓๑
๔.๒. อุชัคคิมิกวรรค ๑๐ สิกขาบท	๓๑
๔.๓. ชัมภตกวรรค ๑๐ สิกขาบท	๓๒
๔.๔. ลักกัจจวรรค ๑๐ สิกขาบท	๓๒
๔.๕. กพฬวรรค ๑๐ สิกขาบท	๓๒
๔.๖. สุรสุรวรรค ๑๐ สิกขาบท	๓๒
๔.๗. ปาทุกาวรรค ๑๕ สิกขาบท	๓๒
๕. อธิกรณสมณะ	๓๔

เรื่อง	หน้า
อธิกรณ์ ๔ อย่าง	๓๕
วิธีระงับอธิกรณ์	๓๕
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓ พระวินัย มหาวิภังค์ ภิกขุณีวิภังค์	๓๗
บทบัญญัติเพื่อภิกษุณี มี ๒ ส่วน	๓๗
๑. ปาราชิกกัณฑ์ ตอนว่าด้วยอาบัติปาราชิก ๘ ลิกขาบท	๓๘
ปาราชิกของภิกษุณีสงฆ์แบ่งเป็น ๒ ส่วน	๓๘
อสาธารณปาราชิก ๔ ลิกขาบท	๓๘
สาธารณปาราชิกอีก ๔ ลิกขาบท	๓๙
ปาราชิกกัณฑ์ของภิกษุณีสงฆ์ กับของภิกษุสงฆ์	๔๐
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๔ พระวินัย มหาวรรค ภาค ๑	๔๐
เนื้อหาโดยย่อแห่งมหาวรรค ภาค ๑	๔๑
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๕ พระวินัย มหาวรรค ภาค ๒	๔๒
เนื้อหาโดยย่อแห่งมหาวรรค ภาค ๒	๔๓
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๖ พระวินัย จุฬวรรค ภาค ๑	๔๔
เนื้อหาโดยย่อแห่งจุฬวรรค ภาค ๑	๔๕
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๗ พระวินัย จุฬวรรค ภาค ๒	๔๖
ของที่ไม่ควรแบ่ง ๕ หมวด	๔๗
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๘ พระวินัย ปริวาร	๕๒
เนื้อหาโดยย่อแห่งคัมภีร์ปริวาร	๕๒
ตัวอย่างเนื้อหาโดยพิสดารแห่งคัมภีร์ปริวาร	๕๓
๘ วาระแรก	๕๓
ตัวอย่างปัญหาข้อที่ ๑	๕๔
ตัวอย่างปัญหาข้อที่ ๒๖	๕๔

ปิฎกที่ ๒ พระสุตตันตปิฎก ๒๕ เล่ม

ว่าด้วยพระธรรมเทศนาและธรรมบรรยาย

พระสุตตันตปิฎก ๒๕ เล่ม (ย่อว่า ที มะ สัง อัง ขุ มี ๒๑,๐๐๐ พระธรรมชั้นธ)	๕๘
๑. ความหมายของคำว่า “พระสูตร”	๕๘
๒. มูลเหตุที่ทรงแสดงพระสูตร	๕๘
๓. พระสูตรมีโครงสร้าง ๓ ส่วน	๕๙
๔. นวังกสัตตฤคศาสตร์	๕๙
๕. พระสุตตันตปิฎกแบ่งเป็น ๕ นิกาย	๖๐

เรื่อง	หน้า
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๙ พระสูตร ที่ฆนิกาย สีลขันธวรรค	๖๓
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๐ พระสูตร ที่ฆนิกาย มหาวรรค	๖๘
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๑ พระสูตร ที่ฆนิกาย ปาฎิกวรรค	๖๙
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๒ มัชฌิมนิกาย มูลป้อนาสก์	๗๑
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๓ มัชฌิมนิกาย มัชฌิมป้อนาสก์	๗๔
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๔ มัชฌิมนิกาย อุपरุป้อนาสก์	๗๗
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๕ สังยุตตนิกาย สคาถวรรค	๘๐
อันดับ ๑ จัดแบ่งเป็นวรรค	๘๐
อันดับ ๑ จัดแบ่งเป็นสังยุต	๘๐
อันดับ ๑ จัดแบ่งเป็นสังยุตแบบต่างๆ	๘๑
คัมภีร์สังยุตตนิกาย	๘๐
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๖ สังยุตตนิกาย นิทานวรรค	๘๓
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๗ สังยุตตนิกาย ชั้นธวารวรรค	๘๔
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๘ สังยุตตนิกาย สฬายตนวรรค	๘๖
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๙ สังยุตตนิกาย มหาวารวรรค	๘๗
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๐ อังคุตตรนิกาย เอกกนิบาต ทุกนิบาต ดิกนิบาต	๘๙
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๑ อังคุตตรนิกาย จตุตถนิบาต	๙๒
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๒ อังคุตตรนิกาย ปัญจกนิบาต ฉกกนิบาต	๙๓
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๓ อังคุตตรนิกาย สัตตกนิบาต อัฏฐกนิบาต นวกนิบาต	๙๔
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๔ อังคุตตรนิกาย ทสกนิบาต เอกาทสกนิบาต	๙๖
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๕ ขุททกนิกาย ขุททกปาฐะ ธรรมปทะ อุทาน	๙๗
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๖ ขุททกนิกาย วิมานวัตถุ เปตวัตถุ เถรคาถา	๑๐๐
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๗ ชาดก ภาค ๑	๑๐๑
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๘ ชาดก ภาค ๒	๑๐๓
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๙ ขุททกนิกาย มหานิทเทศ	๑๐๔
วิธีอธิบายพระพุทธวจนะแนววรรคถก ๙ แบบ	๑๐๖
วิธีที่ ๑	๑๐๖
วิธีที่ ๒	๑๐๖
วิธีที่ ๓	๑๐๗
วิธีที่ ๔	๑๐๗
วิธีที่ ๕	๑๐๘
วิธีที่ ๖	๑๐๘
วิธีที่ ๗	๑๐๙

เรื่อง	หน้า
วิธีที่ ๘	๑๑๐
วิธีที่ ๙	๑๑๐
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๐ ขุททกนิกาย จุฬนิตเทส	๑๑๒
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๑ ขุททกนิกาย ปฏิสัมภิทามรรค	๑๑๒
ปฏิสัมภิทาน ๔	๑๑๓
อุทเทส-นิตเทส	๑๑๓
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๒ ขุททกนิกาย อปาทาน ภาค ๑	๑๑๔
เนื้อหาสาระของอปาทาน	๑๑๔
๑. การสั่งสมบารมีเพื่อเป็นพระพุทธเจ้า	๑๑๔
๒. การสั่งสมบารมีเพื่อเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า	๑๑๕
๓. การสั่งสมบารมีเพื่อเป็นพระอรหันตสาวกและ...	๑๑๕
อปาทานกับเถรคาถาและเถรีคาถา	๑๑๖
การจัดแบ่งวรรคตอนของอปาทาน	๑๑๗
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๓ ขุททกนิกาย อปาทาน ภาค ๒ พุทธวังสะ จริยาปิฎก	๑๑๗
คัมภีร์อปาทาน ภาค ๒	๑๑๗
คัมภีร์พุทธวงศ์	๑๑๘
คัมภีร์จริยาปิฎก	๑๑๘

ปิฎกที่ ๓ พระอภิธรรมปิฎก ๑๒ เล่ม

ว่าด้วยปรมัตถธรรม ๔ มี ๗ คัมภีร์

พระอภิธรรมปิฎก ๑๒ เล่ม (ย่อว่า สัง วิ ธา ปุ กะ ยะ ปะ ...)	๑๒๐
พระอภิธรรมมี ๗ คัมภีร์ (ปกรณ์)	๑๒๑
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๔ คัมภีร์ที่ ๑ ธัมมสังคณี	๑๒๒
ความหมายของธัมมสังคณี	๑๒๒
หมวดทวิเหตุกะ	๑๒๒
หมวดมาติกา	๑๒๓
หมวดกุสลัตติกะ	๑๒๓
หมวดภุมมจตุกกะ	๑๒๓
หมวดกัณฑ์	๑๒๓
๑. จิตตูปปาทกัณฑ์	๑๒๓
ภูมิเภทนัย	๑๒๓
๑. กามาวจรกุศล	๑๒๔

เรื่อง	หน้า
๒. รูปาวจรกุศล	๑๒๖
๒.๑. กสิณฌาน ๘	๑๒๖
จำแนกโดยปฏิบัติ ๔	๑๒๗
โสฬสสักขัตตุนัย	๑๒๗
๒.๒. อภิกายตนฌาน	๑๒๗
๒.๓. วิโมกขฌาน	๑๒๘
๒.๔-๕. พรหมวิหารฌาน-อสุภฌาน	๑๒๙
เหตุที่ทรงเรียกรูปาวจรกุศลจิตว่า “ฌาน”	๑๑๙
ปฏิบัติขธรรม	๑๓๐
การทำฌาน (โดยปัญญาจกนัย)	๑๓๑
๓. อรูปาวจรกุศล	๑๓๒
ลำดับการเกิดขึ้นของอรูปฌาน	๑๓๒
๔. เตภูมิกกุศล	๑๓๓
๕. โลกุตตรกุศล	๑๓๔
เหตุที่ไม่ทรงแสดงอนิมิตตมรรค	๑๓๕
นัยแห่งอรรถกถา ๔,๐๐๐ นัย	๑๓๕
ลักษณะพิเศษแห่งนยเทศนาในโลกุตตรจิต	๑๓๖
ปัญญาธิริย	๑๓๖
มัชฌิมาปฏิบัติ	๑๓๖
ธรรมสำคัญที่ควรละ	๑๓๖
เมื่อมรรคญาณเกิดขึ้น	๑๓๗
๒. รูปกัณฑ์	๑๓๘
๓. นิกเขปกัณฑ์	๑๓๘
๔. อัญญกถากัณฑ์	๑๓๙
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๕ คัมภีร์ที่ ๒ วิงศ์	๑๔๐
วิงศ์วาที	๑๔๐
จำนวนวิงศ์สูตร	๑๔๑
ที่ได้ชื่อว่า คัมภีร์วิงศ์	๑๔๑
วิงศ์ ๑๘	๑๔๑
สาเหตุที่ทรงแสดงวิงศ์ไว้ ๑๘ วิงศ์	๑๔๒
พระวิจารณ์ญาณ	๑๔๓
๑. ชั้นวิงศ์	๑๔๔
๒. อายตน์วิงศ์	๑๔๔

เรื่อง	หน้า
๓. ธาตุวิภังค์	๑๔๔
๔. สัจจวิภังค์	๑๔๔
๕. อินทริยวิภังค์	๑๔๔
๖. ปฏิจจสมุปปาทวิภังค์	๑๔๔
๗-๑๑. สติปัฏฐานวิภังค์ - มัคคังควิภังค์	๑๔๕
๑๒-๑๓. ฌานวิภังค์-อัปปมัญญาวิภังค์	๑๔๕
๑๔. ลิกขาปทวิภังค์	๑๔๕
๑๕-๑๖. ปฏิสัมภิทาวิภังค์-ญาณวิภังค์	๑๔๕
๑๗. ขุททกวัตถวิภังค์	๑๔๕
๑๘. ฌัมมททวิภังค์	๑๔๖
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๖ คัมภีร์ที่ ๓-๔ ธาตุกถา บุคคลบัญญัติ	๑๔๖
ธาตุกถา (ธา)	๑๔๖
๑. ความหมาย	๑๔๖
ธาตุ ๔	๑๔๖
ธาตุ ๖	๑๔๖
ธาตุ ๑๘	๑๔๗
ชั้น ๕	๑๔๘
อายตนะ ๑๒	๑๔๘
๒. เนื้อหาของธาตุกถา	๑๔๘
๓. ภาคอุทเทส ๕ มาติกา	๑๔๘
๓.๑. นยมาติกา	๑๔๘
สังคหะ ๔ แบบ	๑๕๐
๓.๒. อัปภันตรมาติกา	๑๕๑
๓.๓. นยมุขมาติกา	๑๕๑
๓.๔. ลักขณมาติกา	๑๕๒
๓.๕. พาหิรมาติกา	๑๕๒
บุคคลบัญญัติ (บุ)	๑๕๒
๑. ความหมาย	๑๕๒
บัญญัติ ๖	๑๕๓
บัญญัติ ๖ ประการ ตามนัยของอรรถกถา	๑๕๓
บัญญัติ ๖ ประการ ตามนัยของอาจารย์	๑๕๔
บัญญัติ ๖ ประการตามนัยของอาจารย์อีกพวกหนึ่ง	๑๕๔
๒. เนื้อหาของบุคคลบัญญัติ	๑๕๕

เรื่อง	หน้า
ภาคอุทเทส	๑๕๕
ภาคนิทเทส	๑๕๖
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๗ คัมภีร์ที่ ๕ กถาวัตถุ	๑๕๖
๑. ความหมาย	๑๕๖
๒. ความสำคัญของคัมภีร์กถาวัตถุ	๑๕๗
๒.๑. ความสำคัญทางด้านเนื้อหา	๑๕๗
๒.๒. ความสำคัญทางด้านวิธีการ	๑๕๗
๒.๓. ความสำคัญทางด้านวัตถุประสงค์	๑๕๗
๓. ความเป็นมาของคัมภีร์กถาวัตถุ	๑๕๗
ตอนที่ ๑	๑๕๘
ตอนที่ ๒	๑๕๙
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๘-๓๙ คัมภีร์ที่ ๖ ยมก ภาค ๑-๒	๑๖๐
๑. ความหมาย	๑๖๐
๒. สภาวะธรรม ๑๐ หมวด	๑๖๐
๓. สภาวะธรรม ๑๐ หมวด กัปปยมก	๑๖๐
เหตุที่ทรงแสดงสภาวะธรรม ๑๐ หมวดนี้เป็นเนื้อหาของยมก	๑๖๑
๔. วิธีการของยมก	๑๖๑
ลักษณะและประเภทของปัญหา	๑๖๒
๕. ปัญหาในยมกมี ๔ ประเภท	๑๖๓
๖. ลักษณะและประเภทของวิสัยชนา	๑๖๓
๑. ตอบรับ	๑๖๓
๒. ตอบปฏิเสธ	๑๖๓
วิธีดำเนินการ	๑๖๔
พระไตรปิฎกเล่มที่ ๔๐-๔๕ คัมภีร์ที่ ๗ ปฎิฐาน	๑๖๕
๑. ความสำคัญของปฎิฐาน	๑๖๕
๒. ความหมายของปฎิฐาน	๑๖๕
๓. ปฎิฐานกับปฎิจจสมุปบาท	๑๖๖
๔. การจัดแบ่งคัมภีร์ปฎิฐาน	๑๖๖
๕. โครงสร้างของปฎิฐาน	๑๖๗
๑. อารัมภกถา	๑๖๗
๒. องค์ประกอบที่เป็นเนื้อหาของปฎิฐาน	๑๖๘
๓. หมวดธรรมเครื่องกำหนดชื่อปฎิฐาน ๖ หมวด	๑๖๘

คู่มือพระไตรปิฎก

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส.

ประวัติความเป็นมาของพระไตรปิฎก

ในสมัยสมเด็จพระมหาสมณโคตมะสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ระหว่างพรรษาที่ ๑๒ ท่านพระสารีบุตรเถระผู้เป็นพระอัครสาวกเบื้องขวาทั้งมีปัญญาเลิศกว่าพระอรหันต์ทั้งหลาย ได้คำนึงว่า “หากยังไม่มีกรรรวบรวมประมวลคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ เมื่อพระพุทธรองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว พระพุทธรศาสนาที่จะค่อยๆ อันตรธานไปได้” (วิ.ภิกขุ. ๑/๑๘)

แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะยังทรงพระชนม์อยู่ ท่านก็ได้ดำริไว้เป็นแนวทางแก่คนรุ่นหลังว่า ควรมีการรวบรวมคำสอนของพระพุทธรองค์เอาไว้ เรียกว่า “การสังคายนา” การสังคายนา ก็คือการรวบรวมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรวจสอบเทียบเคียงกันดีแล้ว ช่วยกันทรงจำ และถ่ายทอดสืบต่อแก่สาวกรุ่นหลังให้เป็นอย่างเดียวกัน เพื่อไม่ให้ผิดเพี้ยนและไม่เสื่อมสลายไป

ต่อมา ช่วงปลายพุทธกาล นิครนถนาฏบุตรผู้เป็นศาสดาของศาสนาเซนได้สิ้นชีวิตลง สาวกของท่านไม่ได้รวบรวมคำสอนไว้เป็นหมวดหมู่ และไม่ได้ตกลงกันไว้ให้ชัดเจนก่อน ปรากฏว่าเมื่อศาสดาของศาสนาเซนสิ้นชีวิตลง เหล่าสาวกก็แตกแยกทะเลาะวิวาทกันว่า ศาสดาของตนสอนว่าอย่างไร ครั้งนั้น พระจุนทเถระได้นำข่าวนี้นี้มากราบทูลแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระองค์ได้ตรัสแนะนำให้พระสงฆ์ทั้งปวง ร่วมกันสังคายนารวบรวมพระสัทธรรมทั้งหลายไว้ เพื่อให้พระศาสนาดำรงอยู่อย่างถาวรเพื่อประโยชน์สุขแก่หมู่ชน (ที.ปา.๑๑/๑๐๘/๑๓๙)

เวลานั้น ท่านพระสารีบุตรเถระอัครสาวกยังมีชีวิตอยู่ ท่านปรารภเรื่องนี้แล้วกล่าวว่า “ปัญหาของศาสนาเซนเกิดขึ้นเพราะไม่ได้รวบรวมหลักคำสอนเอาไว้ ดังนั้น พระพุทธรสาวกเถระทั้งหลาย ควรจะได้ทำการสังคายนา คือรวบรวมประมวลคำสอนของพระพุทธรองค์ไว้ให้เป็นหลักมีแบบแผนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” เมื่อปรารภเช่นนี้แล้ว ท่านพระสารีบุตรเถระก็ได้แสดงวิธีการสังคายนาไว้เป็นตัวอย่าง โดยท่านได้รวบรวมคำสอนที่พระพุทธรเจ้าทรงแสดงไว้เป็นข้อธรรมต่างๆ มาแสดงตามลำดับหมวด ตั้งแต่หมวดหนึ่ง ไปจนถึงหมวดสิบ คือเป็น ธรรมหมวด ๑ ธรรมหมวด ๒ ธรรมหมวด ๓ ไปจนถึงธรรมหมวด ๑๐ เมื่อท่านพระสารีบุตรเถระแสดงจบลงแล้ว พระพุทธรเจ้าก็ทรงประทานสาธุการ (ที.ปา.๑๑/๒๒๕-๓๖๓/๒๒๕-๒๘๖)

หลักธรรมที่ท่านพระสารีบุตรเถระได้แสดงไว้นี้ จัดเป็นพระสูตรหนึ่งเรียกว่า “สังคิตติสูตร” ว่าด้วยวิธีการสังคายนาหรือสังคิตติ เป็นตัวอย่างที่พระอัครสาวกคือท่านพระสารีบุตรเถระได้กระทำไว้ แต่ท่านพระสารีบุตรเองได้นิพพานไปก่อนพระพุทธรเจ้า เมื่อพระพุทธรเจ้าปรินิพพาน ภาระจึงตกอยู่กับพระมหากัสสปเถระผู้เป็นพระอริยสาวกผู้มีอายุพรรษามากและเป็นประมุขสงฆ์สูงสุดในเวลานั้น

การสังคายนาพระไตรปิฎก

การสังคายนา คือ การรวบรวมพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าให้ครบถ้วน เพื่อดำรงรักษาพระธรรมวินัยเอาไว้ไม่ให้สูญหาย ไม่ให้วิปลาสคลาดเคลื่อนผิดไป เพราะพระธรรมวินัยนั้นคือหลักของพระพุทธศาสนา หากปราศจากคำสอนแล้วพระพุทธศาสนาก็ดำรงอยู่ไม่ได้ ดังพุทธวจนะในคราวใกล้จะเสด็จดับขันธปรินิพพานว่า “โย โว อานนท มยา ธมฺโม จ วินโย จ เทสิโต ปญฺญโต, โส โว มมจฺเยน สตุถา.” แปลว่า “ดูกรอานนท์ ธรรมและวินัยใด ที่เราได้แสดงแล้ว และบัญญัติไว้แล้ว แก่เธอทั้งหลาย, ธรรมและวินัยนั้น จักเป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย เมื่อเราล่วงลับไป” (ที.ม. ๑๐/๑๔๑/๑๗๘)

สังคายนาครั้งที่ ๑

เมื่อพระพุทธองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานแล้วได้ ๗ วัน พระมหากัสสปเถระได้ทราบข่าวการปรินิพพานของพระพุทธเจ้า ขณะที่ท่านกำลังเดินทางถึงเมืองปาวา พร้อมด้วยหมู่ศิษย์จำนวนมาก เมื่อได้ทราบข่าวนั้น ศิษย์บางท่านของพระมหากัสสปะผู้ยังเป็นปุถุชนอยู่ ได้เสียวใจร้องให้คร่ำครวญ ในจำนวนนั้น มีพระภิกษุบวชเมื่อแก่องค์หนึ่ง ชื่อว่าสุภทัตตะ ได้กล่าวขึ้นว่า “หยุดเถิด ท่านอย่าร้องไรรไปเลย พระสมณะนั้นปรินิพพานก็ดีแล้ว เราจะทำอะไรจะได้ทำตามความพอใจ ไม่ต้องเกรงบัญชาใคร” พระมหากัสสปะได้ฟังเช่นนั้น คิดจะทำนิกคกรรม (ลงโทษ) แต่เห็นว่ายังมีควรก่อน และดำริขึ้นว่า “พระพุทธเจ้าปรินิพพานเพียง ๗ วัน ก็มีผู้คิดที่จะทำให้เกิดความแปรปรวน หรือประพฤติปฏิบัติให้วิปริตไปจากพระธรรมวินัยเช่นนี้ จึงควรจะทำการสังคายนา เราจะชักชวนพระเถระผู้เป็นพระอรหันต์ทั้งหลาย ซึ่งล้วนทันได้เห็นพระพุทธเจ้า ได้ฟังคำสอนของพระองค์มาโดยตรง เป็นผู้รู้คำสอนของพระพุทธเจ้า และได้อยู่ในหมู่สาวกที่เคยสนทนาตรวจสอบกันอยู่เสมอ ซึ่งรู้ว่าสิ่งใดที่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า ให้มาประชุมกัน เพื่อช่วยกันแสดง ช่วยกันถ่ายทอด ช่วยกันรวบรวม ประมวลเอาคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้ามาไว้ทั้งหมดแล้ว ตกลงวางมติไว้” จากนั้น ท่านจึงเดินทางไปยังเมืองกุสินาราเพื่อเป็นประธานในการถวายพระเพลิงพระพุทธรูป

การทำสังคายนาพระธรรมวินัยครั้งที่ ๑ เกิดขึ้นภายหลังพระพุทธปรินิพพาน ๓ เดือน พระมหาเถระล้วนเป็นพระอรหันต์จำนวน ๕๐๐ รูป เห็นความสำคัญของพระธรรมวินัย ซึ่งจะสืบทอดพระศาสนาต่อไปในภายภาคหน้า เป็นห่วงว่า หากปล่อยปละละเลยจนกระทั่งพระธรรมวินัยเกิดความคลาดเคลื่อนไป จะเป็นอันตรายใหญ่หลวงต่อพระพุทธศาสนา จึงได้เริ่มทำการสังคายนารวบรวมพระสัทธรรมคำสอนเอาไว้เป็นครั้งปฐม ณ ถ้ำสัตตบรรณคูหา ภูเขาเวภารบรรพต เขตกรุงราชคฤห์ แคว้นมคธ (รัฐพิหารประเทศอินเดียในปัจจุบัน) ตามคำปรารภของพระมหากัสสปเถระ โดยมีพระเจ้าอชาตศัตรูเป็นองค์ราชูปถัมภ์ ใช้เวลาในการสังคายนารวบรวมพระธรรมวินัย ๗ เดือนจึงแล้วเสร็จ โดยในครั้งนั้น พระมหากัสสปเถระเป็นประธานทำสังคายนาและทำหน้าที่เป็นผู้ปุจฉาในประเด็นต่างๆ ท่านพระอานนท์เถระผู้ได้ฟังธรรมมากที่สุดเป็นองค์วิสัยชนาพระสุตตันตปิฎกและพระอภิธรรมปิฎก และท่านพระอุบาลีเถระผู้ทรงพระวินัยเป็นองค์วิสัยชนาพระวินัยปิฎก ซึ่งแนวทางการวางระเบียบพระธรรมวินัยในครั้งนั้น จัดเป็นรูปแบบที่เรียกว่า “พระไตรปิฎก” และยังคงมีการรักษาลักษณะที่ได้จัดรวบรวมในครั้งปฐมสังคายนาอยู่ในพระไตรปิฎกฉบับเถรวาทโดยไม่มีการตัดออกและเพิ่มเข้าแต่อย่างใด จวบจนปัจจุบัน

สังคายนาครั้งที่ ๒

การทำสังคายนาพระธรรมวินัยครั้งที่ ๒ เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๑๐๐ ที่วาฬิการาม กรุงเวสาลี แคว้นวัชชี (รัฐอุตตรประเทศ ประเทศอินเดียในปัจจุบัน) โดยมีท่านพระยสะกาทักขบทุตร เป็นผู้ชักชวนพระเถระผู้ใหญ่ที่เข้าร่วมทำสังคายนา ได้แก่ พระสัพพกามี พระสาฬหะ พระชุชชโสภิตะ พระวาสภคามิกะ (ทั้งสี่รูปนี้เป็นชาวปาจิณกะ) พระเวรตะ พระสัมภุตตะสาณวาสี พระยสะกาทักขบทุตร และพระสุมนะ (ทั้งสี่รูปนี้เป็นชาวปาฐา) ในการนี้ พระเวรตะทำหน้าที่เป็นประธานผู้คอยซักถาม และพระสัพพกามีเป็นผู้นำในการวิไลสนาข้อธรรมวินัย การทำสังคายนาครั้งนี้มีพระสงฆ์มาประชุมร่วมกัน ๗๐๐ รูป ดำเนินการอยู่เป็นเวลา ๘ เดือน จึงเสร็จสิ้น

ข้อปรารภในการทำสังคายนาครั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อ พระยสะกาทักขบทุตรพบเห็นข้อปฏิบัติย่อหย่อน ๑๐ ประการทางพระวินัยของภิกษุวัชชีบุตร คือ (๑) เก็บเกลือไว้ในเข่งแล้วฉันกับอาหารรสไม่เค็มได้ (๒) ฉันอาหารเมื่อเงาเลยเวลาเที่ยงวันไป ๒ องคุลีได้ (๓) เข้าบ้านฉันอาหารที่ไม่เป็นเดนได้ (๔) ทำอุโบสถแยกกันในอาวาสที่มีสีมาเดียวกันได้ (๕) ทำสังฆกรรมในเมื่อภิกษุทั้งหลายยังไม่พร้อมแล้ว อนุมัติภายหลังได้ (๖) ประพฤติตามแบบที่พระอุปัชฌาย์อาจารย์เคยประพฤติมาได้ (๗) ฉันนมสดที่แปรไปแล้วแต่ยังไม่เป็นนมเปรี้ยวได้ (๘) ดื่มน้ำสุราอ่อนๆ ได้ (๙) ใช้ฝักรองนั่งไม่มีชายได้ (๑๐) รับทองรับเงินได้ ท่านจึงชวนพระเถระต่างๆ ให้ช่วยกันวินิจฉัย แก้ไขความถือผิดครั้งนี้

โดยรายละเอียดของปฐมสังคายนาและทุติยสังคายนา มีกล่าวถึงในพระวินัยปิฎก จุฬวรรค แม้ในวินัยปิฎกจะไม่กล่าวถึงคำว่า “พระไตรปิฎก” ในการทำปฐมสังคายนาและทุติยสังคายนา แต่ในสมันตปาสาทิกา ซึ่งเป็นอรรถกถาอธิบายวินัยปิฎกนั้น บอกว่าการจัดหมวดหมู่คำสอนของพระพุทธศาสนาให้เป็นรูปเป็นร่างอย่างพระไตรปิฎกนั้น มีมาตั้งแต่ครั้งปฐมสังคายนาแล้ว

สังคายนาครั้งที่ ๓

การทำสังคายนาพระธรรมวินัยครั้งที่ ๓ เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๓๔ ที่โศการาม กรุงปาฏลีบุตร แคว้นมคธ ประเทศอินเดีย โดยมีพระโมคคลีบุตรติสสเถระเป็นประธาน การทำสังคายนาครั้งนี้มีพระสงฆ์มาประชุมร่วมกัน ๑,๐๐๐ รูป ใช้เวลา ๙ เดือน จึงเสร็จสิ้น

ข้อปรารภในการทำสังคายนาครั้งนี้ เกิดขึ้นเมื่อพวกเดียรถีย์หรือนักบวชศาสนาอื่นมาปลอมบวช แสดงลัทธิศาสนาและความเห็นของตนว่าเป็นพระพุทธศาสนา โดยมีพระเจ้าอโศกมหาราชเป็นผู้อุปถัมภ์ยกยอพระพุทธศาสนา ทำการสังคายนาพระธรรมวินัยเพื่อกำจัดความเห็นผิดของพวกเดียรถีย์ออกไปจากพระพุทธศาสนา

ในการทำสังคายนาครั้งนี้ ท่านพระโมคคลีบุตรติสสเถระ ได้แต่งคัมภีร์กถาวัตถุ ซึ่งเป็นคัมภีร์หนึ่งในพระอภิธรรมไว้ด้วย และเมื่อทำสังคายนาเสร็จแล้ว ก็มีการส่งคณะทูตไปประกาศพระพุทธศาสนาในประเทศต่างๆ เช่น

พระมหินทเถระ เอรสของพระเจ้าอโศกมหาราช นำพระพุทธศาสนาไปประกาศและประดิษฐานในประเทศศรีลังกาหรือเกาะสิงหล

พระโสณเถระและพระอุตตรเถระ ศิษย์ของพระเวสสภูเถระ นำพระพุทธานามามาเผยแพร่ และประดิษฐาน ณ ดินแดนสุวรรณภูมิ (รวมประเทศไทยเราด้วย) เป็นต้น

สังคายนาครั้งที่ ๔

การสังคายนาครั้งที่ ๔ เกิดขึ้นที่ชาลันธรราม หรือบางหลักฐานบอกว่าทำที่แคว้นกัษมีร์ ประเทศอินเดียตอนเหนือ ในรัชสมัยของพระเจ้ากนิฏฐกะ แต่เป็นการสังคายนาของนิกายมหายาน ฝ่ายเถรวาทจึงไม่ยอมรับว่าเป็นการสังคายนา

สังคายนาครั้งที่ ๕ จารึกเป็นอักษร

การทำสังคายนาครั้งที่ ๕ นี้ เกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๔๖๐ ที่อาโลกเลณสถาน มตเลขนบท ประเทศศรีลังกา โดยมีท่านพระรักขิตมหาเถระเป็นประธาน การทำสังคายนาครั้งนี้เพื่อต้องการจารึกพระพุทธรูปเป็นลายลักษณ์อักษรเอาไว้ เพื่อเทียบความถูกต้องกับความทรงจำ

การนับจำนวนครั้งการสังคายนาแตกต่างกัน

การนับครั้งการสังคายนามีความแตกต่างกัน ระหว่างพระพุทธานามฝ่ายเถรวาทกับพระพุทธานามฝ่ายมหายาน นอกจากนี้ ประเทศที่นับถือพระพุทธานามฝ่ายเถรวาทด้วยกันเองก็ยังนับครั้งการสังคายนาไม่ตรงกัน ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

ประเทศศรีลังกา นับการสังคายนา ๓ ครั้งแรกที่ประเทศอินเดีย และการสังคายนาที่ประเทศตนเองอีก ๓ ครั้ง โดยครั้งสุดท้ายกระทำเมื่อ พ.ศ. ๒๔๐๘ โดยการสังคายนาครั้งนี้เป็นที่รู้จักเฉพาะในประเทศศรีลังกาเท่านั้น

ประเทศพม่า นับการสังคายนา ๓ ครั้งแรกที่ประเทศอินเดีย และนับการสังคายนาครั้งที่ ๒ ที่ศรีลังกา เป็นสังคายนาครั้งที่ ๔ ของประเทศพม่า และนับการสังคายนาที่ประเทศตนเองอีก ๒ ครั้ง โดยครั้งสุดท้าย หรือครั้งที่ ๖ ในพม่า มีชื่อเรียกว่าฉัฐสังคายนา เริ่มกระทำเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๗ เสร็จสิ้นเมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๙ การทำสังคายนาครั้งนี้ทำขึ้นเนื่องในโอกาสฉลอง ๒๕ พุทธศตวรรษ เพื่อพิมพ์พระไตรปิฎก อรรถกถา และคำแปลเป็นภาษาพม่า โดยได้เชิญพุทธศาสนิกชนจากหลายประเทศเข้าร่วมพิธี โดยเฉพาะจากประเทศพม่า ศรีลังกา ไทย ลาว และกัมพูชา เป็นต้น

ประเทศไทย นับการสังคายนา ๓ ครั้งแรกที่ประเทศอินเดีย และครั้งที่ ๑-๒ ที่ศรีลังกา แต่ในหนังสือสังคีตยวงศ์ หรือประวัติแห่งการสังคายนา ของสมเด็จพระวันรัต ได้นับการสังคายนาครั้งที่ ๑-๕ แล้วนับเพิ่มอีก ๔ ครั้ง คือ

ครั้งที่ ๖ เมื่อ พ.ศ. ๙๕๖ ในลังกา โดยพระพุทธโฆษาจารย์ได้แปลและเรียบเรียงอรรถกถา ซึ่งถือว่าเป็นการชำระอรรถกถา ไม่ใช่พระไตรปิฎก ทางลังกาจึงไม่นับเป็นการสังคายนา

ครั้งที่ ๗ เมื่อ พ.ศ. ๑๕๘๗ ในลังกา โดยพระกัสสปเถระเป็นประธานรจนอรรถกถาต่าง ๆ

ซึ่งถือว่าเป็นการชำระอรรถกถา ไม่ใช่พระไตรปิฎก ทางลังกาจึงไม่นับเป็นการสังคายนาเช่นกัน

ครั้งที่ ๘ เมื่อ พ.ศ. ๒๐๒๐ ในประเทศไทย โดยการอุปถัมภ์ของพระเจ้าติโลกราชแห่งอาณาจักรล้านนา

ครั้งที่ ๙ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๓๑ ในประเทศไทย โดยการอุปถัมภ์ของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

ความหมายของคำว่า “พระไตรปิฎก”

คำว่า “พระไตรปิฎก” แบ่งออกเป็น ๓ คำ คือ “พระ+ไตร+ปิฎก”

คำว่า “พระ” ใช้เรียกเพื่อยกย่อง เพราะเป็นหลักธรรมอันประเสริฐ

คำว่า “ไตร” แปลว่า “สาม” เพราะหลักธรรมอันประเสริฐนั้นแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนใหญ่ๆ คือ พระวินัย อันเป็นธรรมเครื่องแนะนำสั่งสอน พระสูตร อันเป็นธรรมเครื่องไหลออกแห่งผล และ พระอภิธรรม อันเป็นปรมาัตถธรรมประเสริฐสุด

คำว่า “ปิฎก” แปลว่า “คลัง ตู้ เล่มหนังสือ กระบุง ตะกร้า ภาชนะ” เพราะเป็นที่บรรจุหลักธรรมอันประเสริฐนั้น

เมื่อรวมคำทั้ง ๓ เข้ากันแล้ว เป็น “พระไตรปิฎก” จึงมีความหมายว่า “คลังหลักธรรมอันประเสริฐ ๓ ส่วนใหญ่”

ปิฎก ๓

พระไตรปิฎก คือ คลังหลักธรรมอันประเสริฐ จัดพิมพ์เป็นเล่มหนังสือได้ ๔๕ เล่ม เท่ากับจำนวน ๔๕ พรรษาของพระพุทธเจ้า แบ่งออกเป็น ๓ ส่วนใหญ่ เรียกว่า “ปิฎก ๓”

ปิฎกที่ ๑ ชื่อว่า พระวินัย หรือ พระวินัยปิฎก เป็นประมวลพุทธพจน์หมวดพระวินัยว่าด้วยข้อที่พระพุทธองค์ทรงห้ามและข้อที่ทรงอนุญาต มีจำนวน ๘ เล่ม แบ่งเป็น ๕ ภาคใหญ่ คือ อุกาโตวิมังค์ คือภิกขุวิมังค์ภาค ๑ (อา หรือ ปา) ภิกขุวิมังค์ภาค ๒ และภิกขุณีวิมังค์ (ปา) มหาวรรค (มะ) จุลวรรค (จุ) และปริวาร (ปะ)

ปิฎกที่ ๒ ชื่อว่า พระสูตร หรือ พระสูตรตันตปิฎก เป็นประมวลพุทธพจน์หมวดพระสูตร ว่าด้วยแบบแผนการละบาปอกุศลและสร้างบุญกุศลต่างๆ มี ๒๕ เล่ม แบ่งเป็น ๕ นิกาย คือ ทีฆนิกาย มัชฌิมนิกาย สังยุตตนิกาย อังคุตตรนิกาย และขุททกนิกาย (ย่อว่า ที มะ สัง อัง ขุ)

ปิฎกที่ ๓ ชื่อว่า พระอภิธรรม หรือ พระอภิธรรมปิฎก เป็นประมวลพุทธพจน์หมวดพระอภิธรรม ว่าด้วยปรมาัตถธรรม ๔ มีจำนวน ๑๒ เล่ม แบ่งเป็น ๗ คัมภีร์ คือ ธัมมสังคณี วิมังค์ ชาติกถา ปุคคลบัญญัติ กถาวัตถุ ยมก และปฏิฐาน (ย่อว่า สัง วิ ชาติ ปุ กะ ยะ ปะ)

พระไตรปิฎก ๔๕ เล่ม (ฉบับบาลี)

มีคำเต็ม คำย่อ และหัวใจ ดังนี้

พระวินัยปิฎก ๘ เล่ม			
เล่มที่	คำเต็ม	คำย่อ	หัวใจ
๑	วินัยปิฎก มหาวิภังค ปจมภาค	วิ.มหาวิ.	อา
๒	วินัยปิฎก มหาวิภังค ทุตติยภาค	วิ.มหาวิ.	ปา
๓	วินัยปิฎก ภิกขุณีวิภังค	วิ.ภิกขุณี.	ปา
๔	วินัยปิฎก มหาวคค ปจมภาค	วิ.มหา.	มะ
๕	วินัยปิฎก มหาวคค ทุตติยภาค	วิ.มหา.	มะ
๖	วินัยปิฎก จุลลวคค ปจมภาค	วิ.จุลล.	จุ
๗	วินัยปิฎก จุลลวคค ทุตติยภาค	วิ.จุลล.	จุ
๘	วินัยปิฎก ปรีวาร	วิ.ป.	ปะ
พระสุตตันตปิฎก ๒๕ เล่ม			
เล่มที่	คำเต็ม	คำย่อ	หัวใจ
๙	ทีฆนิกาย สีสกขนธวคค	ที.สี.	ที
๑๐	ทีฆนิกาย มหาวคค	ที.มหา.	ที
๑๑	ทีฆนิกาย ปาฎิกวคค	ที.ปา.	ที
๑๒	มชฺฉิมนิกาย มุลปณฺณาส	ม.มุ.	มะ
๑๓	มชฺฉิมนิกาย มชฺฉิมปณฺณาส	ม.ม.	มะ
๑๔	มชฺฉิมนิกาย อุปริปณฺณาส	ม.อุ.	มะ
๑๕	สํยุตฺตนิกาย สคาควคค	สํ.ส.	สัง
๑๖	สํยุตฺตนิกาย นิทานวคค	สํ.นิ.	สัง
๑๗	สํยุตฺตนิกาย ขนฺธวารวคค	สํ.ข.	สัง
๑๘	สํยุตฺตนิกาย สฬายตนวคค	สํ.สฬ.	สัง
๑๙	สํยุตฺตนิกาย มหาวารวคค	สํ.มหา.	สัง
๒๐	องฺคฺตฺตฺตนิกาย เอกกนิปาต	องฺ.เอกก.	อ้ง
	องฺคฺตฺตฺตนิกาย ทุกฺกนิปาต	องฺ.ทูก.	อ้ง
	องฺคฺตฺตฺตนิกาย ติกฺกนิปาต	องฺ.ติก.	อ้ง
๒๑	องฺคฺตฺตฺตนิกาย จตฺตูกฺกนิปาต	องฺ.จตฺตูก.	อ้ง
๒๒	องฺคฺตฺตฺตนิกาย ปณฺจกนิปาต	องฺ.ปณฺจก.	อ้ง
	องฺคฺตฺตฺตนิกาย ฉกฺกนิปาต	องฺ.ฉก.	อ้ง
๒๓	องฺคฺตฺตฺตนิกาย สตฺตกนิปาต	องฺ.สตฺตก.	อ้ง
	องฺคฺตฺตฺตนิกาย อฏฺฐกนิปาต	องฺ.อฏฺฐก.	อ้ง
	องฺคฺตฺตฺตนิกาย นวกนิปาต	องฺ.นวก.	อ้ง
๒๔	องฺคฺตฺตฺตนิกาย ทสกนิปาต	องฺ.ทสก.	อ้ง
	องฺคฺตฺตฺตนิกาย เอกาทสกนิปาต	องฺ.เอกาทสก.	อ้ง

๒๕	ขุทฺทกนิกาย ขุทฺทกปาจ	ขุ.ขุ.	ขุ
	ขุทฺทกนิกาย ฌมฺมปท	ขุ.ธ.	ขุ
	ขุทฺทกนิกาย อุตฺถาน	ขุ.อ.	ขุ
	ขุทฺทกนิกาย อิติวุตฺตก	ขุ.อิตฺติ.	ขุ
	ขุทฺทกนิกาย สุตฺตนิปาต	ขุ.สุ.	ขุ
๒๖	ขุทฺทกนิกาย วิมานวตฺถุ	ขุ.วิ.	ขุ
	ขุทฺทกนิกาย เปตวตฺถุ	ขุ.เปต.	ขุ
	ขุทฺทกนิกาย เถรคาถา	ขุ.เถร.	ขุ
	ขุทฺทกนิกาย เถรีคาถา	ขุ.เถรี.	ขุ
๒๗	ขุทฺทกนิกาย ชาตก ปจฺมภาค	ขุ.ชา.	ขุ
๒๘	ขุทฺทกนิกาย ชาตก ทุตฺติยภาค	ขุ.ชา.	ขุ
๒๙	ขุทฺทกนิกาย มหานิทฺเทศ	ขุ.มหา.	ขุ
๓๐	ขุทฺทกนิกาย จุฬนิทฺเทศ	ขุ.จุฬ.	ขุ
๓๑	ขุทฺทกนิกาย ปฏฺฐิสมฺภิทามคฺค	ขุ.ปฏฺฐิ.	ขุ
๓๒	ขุทฺทกนิกาย อปทาน ปจฺมภาค	ขุ.อป.	ขุ
๓๓	ขุทฺทกนิกาย อปทาน ทุตฺติยภาค	ขุ.อป.	ขุ
	ขุทฺทกนิกาย พุทฺธวํส	ขุ.พุทฺธ.	ขุ
	ขุทฺทกนิกาย จริยาปิฎก	ขุ.จริยา.	ขุ
พระอภิธรรมปิฎก ๑๒ เล่ม			
เล่มที่	คำเต็ม	คำย่อ	หัวใจ
๓๔	อภิธมฺมปิฎก ฌมฺมสงฺคณี	อภิ.สง.	สัง
๓๕	อภิธมฺมปิฎก วิภงฺค	อภิ.วิ.	วิ
๓๖	อภิธมฺมปิฎก ฌาตฺถกถา	อภิ.ธ.	ธ
	อภิธมฺมปิฎก ปุคฺคคฺลปญฺจตฺติ	อภิ.ปุ.	ปุ
๓๗	อภิธมฺมปิฎก กถาวตฺถุ	อภิ.ก.	กะ
๓๘	อภิธมฺมปิฎก ยมก ปจฺมภาค	อภิ.ย.	ยะ
๓๙	อภิธมฺมปิฎก ยมก ทุตฺติยภาค	อภิ.ย.	ยะ
๔๐	อภิธมฺมปิฎก ปญฺจาน ปจฺมภาค	อภิ.ป.	ปะ
๔๑	อภิธมฺมปิฎก ปญฺจาน ทุตฺติยภาค	อภิ.ป.	ปะ
๔๒	อภิธมฺมปิฎก ปญฺจาน ตุตฺติยภาค	อภิ.ป.	ปะ
๔๓	อภิธมฺมปิฎก ปญฺจาน จตฺตถฺกภาค	อภิ.ป.	ปะ
๔๔	อภิธมฺมปิฎก ปญฺจาน ปญฺจมภาค	อภิ.ป.	ปะ
๔๕	อภิธมฺมปิฎก ปญฺจาน ฉนฺนจฺกภาค	อภิ.ป.	ปะ

พระไตรปิฎก ๔๕ เล่ม (ฉบับไทย)

เล่มที่	พระวินัยปิฎก ๘ เล่ม	พระสุตตันตปิฎก ๒๕ เล่ม	พระอภิธรรมปิฎก ๑๒ เล่ม
เล่มที่ ๑	มहाวิภังค์ ภาคที่ ๑ (อา) เวรภัยกัณห์ ปาราชิกกัณห์ สังฆาทิเสสกัณห์ อนิยตกัณห์	เล่มที่ ๘ ศีลขันธวรรค เล่มที่ ๑๐ มทวารวค เล่มที่ ๑๑ ปาฎีกาวรรค มชฌมณิกาย (ม)	เล่มที่ ๒๘ มทานิทเทศ เล่มที่ ๓๐ จูฬนิตเทศ เล่มที่ ๓๑ ปฏิสัมภิทามวรรค เล่มที่ ๓๒ อปทาน ภาคที่ ๑ เล่มที่ ๓๓ อปทาน ภาคที่ ๒ พุทธวงศ์ จரியปิฎก
เล่มที่ ๒	มหาวิภังค์ ภาคที่ ๒ (ปา) นิสสัคคิกกัณห์ ปาจิตตियกัณห์ ปาฎีเทศนียกัณห์ เสขियกัณห์ อธิการสมณะ	เล่มที่ ๑๒ มูลเปณนาสกั เล่มที่ ๑๓ มชฌมณเปณนาสกั เล่มที่ ๑๔ อุปริปนณนาสกั สังยุตตนิกาย (สัง)	เล่มที่ ๓๑ ธัมมสังคณี (สัง) มาตรา จิตตูปาทกัณห์ รูปกัณห์ นิกเขปกัณห์ อัญญกถากัณห์ วิภังค์ ๑๘ (วิ)
เล่มที่ ๓	ภิกขุวิภังค์ (ปา) ปาราชิกกัณห์ สังฆาทิเสสกัณห์ อนิยตกัณห์ นิสสัคคิกกัณห์ ปาจิตตियกัณห์ ปาฎีเทศนียกัณห์ เสขियกัณห์ อธิการสมณะ	เล่มที่ ๑๕ สคาถวรรค เล่มที่ ๑๖ นิตทานวรรค เล่มที่ ๑๗ ขันธวารวรรค เล่มที่ ๑๘ สหายนวรรค เล่มที่ ๑๙ มทวารวรรค อังกุตตรนิกาย (อังก)	เล่มที่ ๓๒ อัยยตนะ ชาติ สัจจะ อินทริย ปฏิจตุปปบาท สติปฏิฐาน สัมมเปธา อิทธิบาท โพชฌงค์ มัคคังคะ ฌาน อัปปมัญญา ลิกขาบท ปฏิสัมภิท ญาณ ขุททกวัตถุ ธรรมททยะ ชาติคาถา (ชา) บุคคลบัญญัติ (บุ)
เล่มที่ ๔	มทวารวรรค ภาคที่ ๑ (ม) มหาชนธกะ อุโปสถชนธกะ วัตถุขนายกชนธกะ ปวารณชนธกะ มทวารวรรค ภาคที่ ๒ (ม)	เล่มที่ ๒๐ เอกกนิบาต ทุกนิบาต ติกนิบาต เล่มที่ ๒๑ จตุกกนิบาต เล่มที่ ๒๒ ปัญจนนิบาต ฉกนิบาต เล่มที่ ๒๓ สัตตกนิบาต อัญญกนิบาต นวกนิบาต เล่มที่ ๒๔ ทสกนิบาต เอกาทสกนิบาต ขุททกนิกาย (ขุ)	เล่มที่ ๓๖ ชาติคาถา (ชา) เล่มที่ ๓๗ กถาวัตถุ (ก) เล่มที่ ๓๘ ยมก ภาคที่ ๑ (ย) เล่มที่ ๓๙ ยมก ภาคที่ ๒ (ย) เล่มที่ ๔๐ ปฏิฐาน ภาคที่ ๑ (ป) เล่มที่ ๔๑ ปฏิฐาน ภาคที่ ๒ (ป) เล่มที่ ๔๒ ปฏิฐาน ภาคที่ ๓ (ป) เล่มที่ ๔๓ ปฏิฐาน ภาคที่ ๔ (ป) เล่มที่ ๔๔ ปฏิฐาน ภาคที่ ๕ (ป) เล่มที่ ๔๕ ปฏิฐาน ภาคที่ ๖ (ป)
เล่มที่ ๕	จัมมชนธกะ เกาสัซชนธกะ กฐินชนธกะ จิวรชนธกะ จัมเปยยชนธกะ โกถัมพิกชนธกะ จัมมชนธกะ ภาคที่ ๑ (จ)	เล่มที่ ๒๕ ขุททกปาฐะ ธรรมบท เล่มที่ ๒๖ อุทาน อิติวุตตกะ สุตตนิบาต วิมานวัตถุ เปตวัตถุ เถรคาถา เถรีคาถา	
เล่มที่ ๖	จูฬวรรค ภาคที่ ๑ (จุ) กัมมชนธกะ ปริวารสิกชนธกะ สังฆเภทชนธกะ สมุจยชนธกะ สมณชนธกะ	เล่มที่ ๒๙ ขุททกปาฐะ ธรรมบท เล่มที่ ๓๐ อุทาน อิติวุตตกะ สุตตนิบาต เล่มที่ ๓๑ ปฏิฐาน ภาคที่ ๑ (ป) เล่มที่ ๓๒ ปฏิฐาน ภาคที่ ๒ (ป) เล่มที่ ๓๓ ปฏิฐาน ภาคที่ ๓ (ป) เล่มที่ ๓๔ ปฏิฐาน ภาคที่ ๔ (ป) เล่มที่ ๓๕ ปฏิฐาน ภาคที่ ๕ (ป) เล่มที่ ๓๖ ปฏิฐาน ภาคที่ ๖ (ป)	
เล่มที่ ๗	จูฬวรรค ภาคที่ ๒ (จุ) ขุททกชนธกะ เสนาสนชนธกะ วัตตกชนธกะ ปาติโมกขฐุปนชนธกะ ภิกขุณีชนธกะ ปฎิจุตติกชนธกะ สัตตตติกชนธกะ	เล่มที่ ๓๔ ชาติคาถา เถรีคาถา เล่มที่ ๓๕ ชาติคาถา ภาคที่ ๑ เล่มที่ ๓๖ ชาติคาถา ภาคที่ ๒	
เล่มที่ ๘	ปริวาร (ป)	เล่มที่ ๓๗ ชาติคาถา ภาคที่ ๑ เล่มที่ ๓๘ ชาติคาถา ภาคที่ ๒	

ปฏิทินที่ ๑
พระวินัยปิฎก ๘ เล่ม
ว่าด้วยข้อห้ามและข้อยกเว้น

พระวินัยปิฎก ๘ เล่ม

(ย่อว่า อา ปา มะ จู ปะ มี ๒๑,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรี)

พระวินัย หรือ **พระวินัยปิฎก** คลังหลักธรรมอันประเสริฐ ที่เป็นข้อห้ามและขออนุญาต เมื่อห้ามแล้วขึ้นทำก็ปรับว่าผิด เมื่ออนุญาตแล้วไม่ทำตามก็ปรับว่าผิด **พระวินัยปิฎก**จึงจัดเป็นสื่อกิจการที่ควรศึกษาให้เข้าใจก่อน เพราะเป็นเบื้องต้นแห่งการประพฤติธรรมเพื่อให้ได้สมาธิและปัญญา

๑. ความหมายของคำว่า “วินัย”

คำว่า “วินัย” มาจาก วิ+นัย มีความหมาย ๓ ประการ คือ

๑. **วินัย** หมายถึงนัยต่างๆ (วิวิธ+นัย) เพราะมีปาติโมกข์ ๒ คือ ภิกขุปาติโมกข์ และภิกขุณีปาติโมกข์ เพราะมีวิภังค์ ๒ คือ ภิกขุวิภังค์ และภิกขุณีวิภังค์ และเพราะมีอาบัติ ๗ กอง เป็นต้น

๒. **วินัย** หมายถึงนัยพิเศษ (วิเสส+นัย) เพราะมีอนุบัญญัติเพิ่มเติมเพื่อทำให้สิกขาบทรัดกุมยิ่งขึ้น หรือเพื่อผ่อนผันให้เปลวความเข้มงวดลง

๓. **วินัย** หมายถึงกฎสำหรับฝึกรบมกายวาจา (วิ+นัย) (วินยโนโต เจว กายวาจาโน) เพราะเป็นเครื่องป้องกันความประพฤติที่ไม่เหมาะสมทางกายและทางวาจา

๒. พระวินัยปิฎก ๓ ส่วน

พระวินัยปิฎก คือ ประมวลพุทธบัญญัติเกี่ยวกับข้อปฏิบัติ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วิถีชีวิต และวิธีดำเนินกิจการของภิกษุสงฆ์และภิกษุณีสงฆ์ แบ่งออกเป็น ๓ ส่วน คือ อาทิพรหมจรรย์ อภิสมาจาร และปริวาร

อาทิพรหมจรรย์ คือ ข้อปฏิบัติอันเป็นเบื้องต้นแห่งการประพฤติพรหมจรรย์ ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้เป็นพุทธอาณา เพื่อป้องกันความประพฤติเสียหายและวางโทษแก่ภิกษุผู้ล่วงละเมิดโดยปรับอาบัติ หนักบ้าง เบาบ้าง และทรงอนุญาตให้พระสงฆ์นำมาสวดทุกกึ่งเดือน เรียกว่า**พระปาติโมกข์**

อภิสมาจาร คือ ขนบธรรมเนียมเกี่ยวกับมรรยาทและความเป็นอยู่ที่ดีงามสำหรับน้อมนำความประพฤติที่ดี ทำให้ความเป็นอยู่ของพระสงฆ์ดูดีงาม มีคุณค่า น่าเลื่อมใสศรัทธายิ่งขึ้น

ปริวาร คือ หมวดพระบาลีที่พระธรรมสังคากาจารย์ยกขึ้นสังคายนา จัดเป็นหมวดหมู่ไว้เพื่อให้กุลบุตรเกิดความฉลาดในส่วนต่างๆ มีอาบัติเป็นต้น ที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งในมาติกาและในวิภังค์ เป็นภาคผนวกของพระวินัยปิฎกเล่ม ๑-๗

พระพุทธเจ้า ทรงมีพระธรรมเป็นดุจพระสร้อย และ มีพระอรหันตชีณาสพเป็นบริวาร ฉะนั้น
พระวินัยปิฎก ก็มีพระวินัยเล่มที่ ๑-๗ เป็นสร้อย และมีเล่มที่ ๘ เป็นบริวาร ฉะนั้น

๓. ขั้นตอนการบัญญัติพระวินัย

ขณะที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จไปประทับจำพรรษาที่ ๑๒ ณ เมืองเวรัญชา แคว้นปัญจาละ ท่านพระสารีบุตรได้กราบทูลอาราธนาให้ทรงบัญญัติสิกขาบทว่า “ถึงเวลาแล้ว พระพุทธเจ้าข้า ที่พระผู้มีพระภาคจะทรงบัญญัติสิกขาบท และยกพระปาติโมกข์ขึ้นแสดงแก่พระสาวก อันจะเป็นเหตุให้พรหมจรรย์ดำรงอยู่ได้นาน” พระพุทธองค์ไม่ทรงบัญญัติสิกขาบท เพราะในระยะนั้น ภิกษุสงฆ์ส่วนใหญ่ล้วนเป็นพระอริยบุคคล จึงตรัสตอบว่า “จงรอไปก่อนสารีบุตร ตถาคตรู้เวลาที่จะบัญญัติสิกขาบท”

ต่อมา ในพรรษาที่ ๒๐ พระพุทธเจ้าได้ปรารภเหตุการณ์มัวหมองในคณะสงฆ์ ทรงเริ่มบัญญัติสิกขาบทครั้งแรก และทรงกำหนดโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนหรือล่วงละเมิด เรียกว่า **ปรับอาบัติ**

๔. อธิบายคำว่า “อาบัติ”

คำว่า “อาบัติ” แปลว่า **การต้องโทษ การล่วงละเมิด** คำนี้เป็นชื่อเรียกกิริยาที่ล่วงละเมิดสิกขาบทนั้นๆ และเป็นชื่อเรียกโทษหรือความผิดที่เกิดจากการล่วงละเมิดสิกขาบท เช่น ภิกษุกล่าวอวดอุตตริมนุสสรรมที่ไม่มีในตน ต้องอาบัติปาราชิก

อาบัติ มี ๗ กอง คือ ปาราชิก สังฆาทิเสส ฤทธัจจย ทุกกฏ ทุพภาสิต

อาบัติปาราชิก มีโทษหนัก ทำให้ผู้ล่วงละเมิดขาดจากความเป็นภิกษุ, **อาบัติสังฆาทิเสส** มีโทษปานกลาง ผู้ล่วงละเมิดต้องอยู่กรรมคือประพฤติวัตรอย่างหนึ่งจึงจะพ้นจากอาบัติ, **ส่วนอาบัติ ๕ กองที่เหลือ** มีโทษเบา ผู้ล่วงละเมิดจะพ้นจากอาบัติได้ ต้องปฏิบัติตามพุทธวิธีที่ทรงอนุญาตไว้

บทบัญญัติในพระวินัยแต่ละข้อเรียกว่า “**สิกขาบท**” แปลว่า ข้อที่ต้องศึกษา บทบัญญัติสำหรับภิกษุสงฆ์มี ๒๒๐ สิกขาบท และข้อวินิจฉัยสิกขาบทเพื่อระงับอธิกรณ์อีก ๗ แต่มักเรียกรวมกันเป็น ๒๒๗ สิกขาบท และบทบัญญัติสำหรับภิกษุณีสงฆ์ ๓๐๔ นับรวมกับข้อวินิจฉัยอธิกรณ์อีก ๗ เป็น ๓๑๑ สิกขาบท

สิกขาบทเหล่านี้มาในพระปาติโมกข์ พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตให้ประชุมสงฆ์ฟังสวดทุกกึ่งเดือน เรียกว่า **ประชุมฟังพระปาติโมกข์**

บทบัญญัติสำหรับภิกษุ มาในพระปาติโมกข์ ๒๒๗ สิกขาบท แบ่งเป็น ๘ กลุ่ม คือ ปาราชิก ๔ สังฆาทิเสส ๑๓ อนียต ๒ นิสัสัคคียปาจิตตีย์ ๓๐ ปาจิตตีย์ ๙๒ ปาฏิเทสนียะ ๔ เสชียะ ๗๕ อธิกรณ์สมณะ ๗

สิกขาบทที่มากในพระปาติโมกข์นั้น ปรับอาบัติแก่ภิกษุผู้ล่วงละเมิดไว้โดยตรง ๔ กอง คือ (๑) ปาราชิก (๒) สังฆาทิเสส (๓) ปาจิตตีย์ทั้งที่เป็นนิสัสัคคียปาจิตตีย์และสุทธิกปาจิตตีย์ (๔) ปาฏิเทสนียะ และอาบัติที่ไม่ระบุไว้โดยตรงอีก ๓ กอง คือ ฤทธัจจย ทุกกฏ ทุพภาสิต

พระวินัยเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสำหรับฝึกหัดอบรมกุลบุตรผู้เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา เพราะผู้เข้ามาบวชนั้นมาจากต่างตระกูล ต่างชนชั้น ต่างอธยาศัย ต่างจิตต่างใจ หากไม่มีพระวินัยไว้คอยควบคุมความประพฤติให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ก็จะเป็นหมู่ภิกษุที่สับสนวุ่นวาย ไม่เป็นที่ตั้งแห่ง

ความเลื่อมใสศรัทธา ถ้าภิกษุทุกรูปประพฤติตามพระวินัย ก็จะเป็นหมู่ภิกษุที่งดงาม น้อมนำให้เกิดความเลื่อมใสศรัทธา ทำให้พระพุทธศาสนาดำรงอยู่ได้นาน ดุจดอกไม้บานาชนิดที่ถูกร้อยไว้ด้วยเส้นด้าย ไม่แตกแยกกระจัดกระจายไป ยังคงเป็นพวงมาลัยที่สวยงามอยู่อย่างเดิม

๕. พระวินัยปิฎกแบ่งออกเป็น ๕ คัมภีร์

๑. มหาวิภังค์ หรือ ภิกขุวิภังค์ ว่าด้วยสิกขาบทหรือศีลของภิกษุ ๒๒๗ ข้อที่มาในพระปาติโมกข์
๒. ภิกขุณีวิภังค์ ว่าด้วยสิกขาบทหรือศีลของภิกษุณี ๓๑๑ ข้อที่มาในพระปาติโมกข์
๓. มหาวรรค ว่าด้วยสิกขาบทนอกพระปาติโมกข์ตอนต้น ๑๐ ชั้นธกะ
๔. จุลลวรรค ว่าด้วยสิกขาบทนอกพระปาติโมกข์ตอนปลาย ๑๒ ชั้นธกะ
๕. ปรีวาร คัมภีร์ประกอบหรือคู่มือที่บรรจุคำถามคำตอบสำหรับซักซ้อมความรู้เรื่องพระวินัยซึ่งเป็นการทบทวนเนื้อหาของ ๔ คัมภีร์ข้างต้น

๖. อักษรย่อของพระวินัยปิฎก

พระวินัยปิฎกมี ๕ คัมภีร์ ย่อเป็นหัวใจว่า อา ปา มะ จุ ปะ (ปา ปา มะ จุ ปะ)

๑. อา ย่อมาจาก อาทิกัมมิกะ
- ปา ย่อมาจาก ปาราชิกาติ หรือภิกขุวิภังค์ ภาค ๑
๒. ปา ย่อมาจาก ปาจิตตียาติ หรือภิกขุวิภังค์ ภาค ๒ และภิกขุณีวิภังค์
๓. มะ ย่อมาจาก มหาวรรค ภาค ๑-๒
๔. จุ ย่อมาจาก จุลลวรรค (หรือจุฬวรรค) ภาค ๑-๒
๕. ปะ ย่อมาจาก ปรีวาร

๗. พระวินัยปิฎกมี ๘ เล่ม

เล่มที่ ๑ มหาวิภังค์ ภาคที่ ๑ (ย่อว่า วิ.มหาวิ. ๑) แบ่งเป็นหมวดเรียกว่ากัณฑ์ มี ๔ กัณฑ์ คือ (๑) เวัณฺณชกัณฑ์ (๒) ปาราชิกกัณฑ์ (๓) สังฆาติเสสกัณฑ์ (๔) อนียตกัณฑ์

เล่มที่ ๒ มหาวิภังค์ ภาคที่ ๒ (ย่อว่า วิ.มหาวิ. ๒) แบ่งเป็น ๔ กัณฑ์ กับ ๑ เรื่อง คือ (๕) นิสสัคคียกัณฑ์ (๖) ปาจิตตียกัณฑ์ (๗) ปาฏิเทสนียกัณฑ์ (๘) เสขียกัณฑ์ (๙) เรื่องอติกรณสมณะ

เล่มที่ ๓ ภิกขุณีวิภังค์ (ย่อว่า วิ.ภิกขุณี. ๓) แบ่งเป็น ๖ กัณฑ์ กับ ๑ เรื่อง คือ (๑) ปาราชิกกัณฑ์ (๒) สังฆาติเสสกัณฑ์ (๓) นิสสัคคียกัณฑ์ (๔) ปาจิตตียกัณฑ์ (๕) ปาฏิเทสนียกัณฑ์ (๖) เสขียกัณฑ์ (๗) เรื่องอติกรณสมณะ

เล่มที่ ๔ มหาวรรค ภาคที่ ๑ (ย่อว่า วิ.มหา.๔) แบ่งเป็นตอนใหญ่เรียกว่า ชั้นธกะ มี ๔ ชั้นธกะ คือ (๑) มหาชั้นธกะ (๒) อุโปสถชั้นธกะ (๓) วัสสูปนายิกชั้นธกะ (๔) ปวารณาชั้นธกะ

เล่มที่ ๕ มหาวรรค ภาคที่ ๒ (ย่อว่า วิ.มหา. ๕) แบ่งเป็น ๖ ชั้นธกะ คือ (๕) จัมมชั้นธกะ

(๖) เกสัชชขันธกะ (๗) กฐินขันธกะ (๘) จีวรขันธกะ (๙) จัมเปยยขันธกะ (๑๐) โกสัมพิกขันธกะ

เล่มที่ ๖ จุฬวรรค ภาคที่ ๑ (ย่อว่า วิ.จุลล.๖) แบ่งเป็น ๔ ขันธกะ คือ (๑) กัมมขันธกะ (๒) ปาริวาสิกขันธกะ (๓) สมุจจยขันธกะ (๔) สมถขันธกะ

เล่มที่ ๗ จุฬวรรค ภาคที่ ๒ (ย่อว่า วิ.จุลล.๗) แบ่งเป็น ๘ ขันธกะ คือ (๕) ขุททก-วัตถุขันธกะ (๖) เสนาสนขันธกะ (๗) สังฆเภทขันธกะ (๘) วัตตักขันธกะ (๙) ปาฏิโมกขฐปนขันธกะ (๑๐) ภิกขุณีขันธกะ (๑๑) ปัญจสตติกขันธกะ (๑๒) สัตตสตติกขันธกะ

เล่มที่ ๘ ปริวาร (ย่อว่า วิ.ป. ๘) เป็นคู่มือถามตอบเกี่ยวกับพระวินัย ประมวลความสำคัญของพระไตรปิฎก ตั้งแต่เล่ม ๑ ถึงเล่ม ๗ มี ๑๙ เรื่อง

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑ พระวินัย มหาวิภังค์ ภิกขุวิภังค์ ภาค ๑

๑. เวย์ญชกัณฑ์

เวย์ญชกัณฑ์ ว่าด้วยเรื่องที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่เมืองเวย์ญชา ทรงแสดงธรรมโปรดเวย์ญชพราหมณ์ให้เลื่อมใสแล้ว ประกาศตนเป็นอุบาสกแล้วทูลอาราธนาให้ทรงจำพรรษาอยู่ที่เมืองเวย์ญชา ในพรรษาที่ ๑๒ ซึ่งเป็นปีที่เมืองเวย์ญชาเกิดทุกข์ภัยอย่างหนัก ปีนั้นพระพุทธเจ้าตรัสเหตุที่ทำให้พระศาสนาดำรงอยู่นานและดำรงอยู่ไม่นาน ท่านพระสารีบุตรได้กราบทูลให้ทรงบัญญัติสิกขาบทเพื่อความดำรงอยู่นานแห่งพระศาสนา พระพุทธองค์ทรงเห็นว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะบัญญัติ เพราะยังไม่มีเรื่องเสียหายเกิดขึ้นในภิกษุสงฆ์ เพราะขณะนั้น พระสงฆ์ที่ติดตามพระพุทธเจ้าล้วนเป็นพระอรหันต์บุคคลคือ อย่างต่ำเป็นพระโสดาบัน เมื่อออกพรรษาแล้ว พระพุทธเจ้าเสด็จออกจากเมืองเวย์ญชา ข้ามแม่น้ำคงคาที่ทำปายาคะ (ปัจจุบันอยู่ในเขตเมืองอัลลาฮาบาด) ไปยังกรุงพาราณสี และเสด็จถึงกรุงเวสาลี

๒. ปาราชิกกัณฑ์

ปาราชิกกัณฑ์ ว่าด้วยปาราชิก ๔ สิกขาบท ซึ่งเป็นครุกาบัติ (อาบัติหนัก) เมื่อภิกษุผู้ล่วงละเมิดแล้ว ต้องพ่ายแพ้ขาดจากความเป็นภิกษุทันที ได้แก่

๑. ภิกษุเสพเมถุน ต้องอาบัติปาราชิก ขาดจากความเป็นภิกษุ เปรียบเหมือนคนถูกตัดศีรษะ แม้จะนำศีรษะมาต่อเข้ากับร่างกาย ก็ไม่อาจมีชีวิตต่อไปได้

๒. ภิกษุลักทรัพย์มีราคาตั้งแต่ ๕ มาสก หรือ ๑ ปาทะ (เท่ากับทอง เงิน นาก และดีบุก อย่างละ ๑ สลึง) ต้องอาบัติปาราชิก ขาดจากความเป็นภิกษุ เปรียบเหมือนใบไม้แก่เหลืองหลุดจากขั้ว ไม่อาจมีความเขียวสดอีกได้

๓. ภิกษุผู้มีเจตนาฆ่ามนุษย์ตาย ต้องอาบัติปาราชิก ขาดจากความเป็นภิกษุ เปรียบเหมือนแผ่นหินหนาที่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ ไม่อาจประสานเข้ากันได้อีก

๔. ภิกษุขูดอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตน ต้องอาบัติปาราชิก ขาดจากความเป็นภิกษุ เปรียบเหมือนต้นตาลยอดด้วน ไม่อาจงอกขึ้นมาใหม่ได้

๓. สังฆาทิเสสกัณฑ์

สังฆาทิเสสกัณฑ์ ว่าด้วยสังฆาทิเสส ๑๓ ลิกขาบท ซึ่งเป็นครุกาบัติ รองจากอาบัติปาราชิก เป็นสเตกัจฉา (แก้ไขหรือเยียวยาได้) คำว่า “**สังฆาทิเสส**” แปลว่า หมวดอาบัติที่ต้องอาศัยสงฆ์ในกรรมเบื้องต้นและกรรมที่เหลือ หมายความว่า วิธีออกจากอาบัตินี้ต้องอาศัยสงฆ์ตั้งแต่ต้นไปจนตลอด ต้องอยู่ปริวาสเท่าจำนวนวันที่ปกปิดอาบัติไว้แล้วอยู่มานัต (นับราตรี) อีก ๖ ราตรี ทั้ง ๒ ขั้นตอนนี้ ต้องอาศัยสงฆ์เป็นผู้ให้ ต่อจากนั้นจึงประชุมสงฆ์ไม่น้อยกว่า ๒๐ รูป สวดให้พ้นจากอาบัติ ขั้นตอนสุดท้ายเรียกว่า **อัฟภาน** มีการสวดญัตติ ๓ ครั้ง สวดอนุสาวนา ๑ ครั้ง รวมเป็น ๔ ครั้ง เรียกว่าญัตติจตุตถกรรมวาจา เมื่อจบขั้นตอนนี้แล้ว จึงเป็นผู้บริสุทธิ์จากอาบัติสังฆาทิเสส ๑๓ ข้อเหล่านี้

๑. ภิกษุจงใจทำน้ำอสุจิให้เคลื่อน (สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง)
๒. ภิกษุมีความกำหนัดจับต้องกายหญิง
๓. ภิกษุมีความกำหนัด พุดเกี้ยวหญิง
๔. ภิกษุพุดล่อหญิงให้บำเรอความใคร่ของตน
๕. ภิกษุพุดชักสื่อให้ชายหญิงเป็นสามีภรรยาหรือเป็นชู้รัก แม้เพียงพุดชักสื่อให้เขาอยู่ร่วมกันชั่วคราว
๖. ภิกษุสร้างกุฏิเป็นของส่วนตัว มีขนาดใหญ่เกิน ๑๒ x ๗ คืบสูงสุด ในที่สาธารณะ โดยไม่ให้สงฆ์กำหนดที่ให้
๗. ภิกษุสร้างวิหารขนาดใหญ่เป็นของส่วนตัวในที่ของทายกโดยไม่ให้สงฆ์กำหนดที่ให้ก่อน
๘. ภิกษุก่กล่าวหาภิกษุอื่นด้วยอาบัติปาราชิกโดยไม่มีมูลความจริง
๙. ภิกษุพยายามหาเรื่องกล่าวหาภิกษุอื่นด้วยอาบัติปาราชิกโดยไม่มีมูลความจริง
๑๐. ภิกษุทำสงฆ์ให้แตกแยกกัน ถูกว่ากล่าวตักเตือนก็ไม่ยอมเชื่อฟัง สงฆ์จึงสวดสมณูภาสน์ (ตักเตือน) ถ้าเธอสละพฤติกรรมนั้นได้ ขณะที่สงฆ์สวดสมณูภาสน์ก่อนจะครบ ๓ ครั้ง นั้นเป็นการดี แต่ถ้าเธอยืนยันประพฤติอยู่อย่างนั้น จนสงฆ์สวดสมณูภาสน์ตักเตือนครบ ๓ ครั้ง
๑๑. ภิกษุผู้สนับสนุนภิกษุที่ทำให้สงฆ์แตกแยกกัน ถูกว่ากล่าวตักเตือนก็ไม่ยอมเชื่อฟัง สงฆ์จึงสวดสมณูภาสน์ (ตักเตือน) ถ้าเธอสละพฤติกรรมนั้นได้ขณะที่สงฆ์สวดสมณูภาสน์ก่อนจะครบ ๓ ครั้ง นั้นเป็นการดี แต่ถ้าเธอยืนยันประพฤติอยู่อย่างนั้น จนสงฆ์สวดสมณูภาสน์ตักเตือนครบ ๓ ครั้ง
๑๒. ภิกษุประพฤติตนเป็นคนว่ายากสอนยาก ถูกว่ากล่าวตักเตือนก็ไม่ยอมเชื่อฟัง สงฆ์จึงสวดสมณูภาสน์ (ตักเตือน) ถ้าเธอสละพฤติกรรมนั้นได้ขณะที่สงฆ์สวดสมณูภาสน์ก่อนจะครบ ๓ ครั้ง

นั้นเป็นการดี แต่ถ้าเธอยืนยันประพฤติดูอย่างนั้น จนสงฆ์สวดสมณูภาสน์ตักเตือนครบ ๓ ครั้ง

๑๓. ภิกษุประทุษร้ายตระกูลคือประจบคฤหัสถ์ สงฆ์ขับไล่ออกจากวัด กลับตีเถียนสงฆ์ ถูกว่ากล่าวตักเตือนก็ไม่ยอมเชื่อฟัง สงฆ์จึงสวดสมณูภาสน์(ตักเตือน) ถ้าเธอสละพฤติกรรมนั้นได้ขณะที่สงฆ์สวดสมณูภาสน์ก่อนจะครบ ๓ ครั้ง นั้นเป็นการดี แต่ถ้าเธอยืนยันประพฤติดูอย่างนั้น จนสงฆ์สวดสมณูภาสน์ตักเตือนครบ ๓ ครั้ง

๔. อนินยตกัณฑ์

คำว่า “อนินยต” แปลว่า ไม่แน่นอน มีอยู่ ๒ ลักษณะ คือ

๑. ภิกษุหนึ่งในที่ลับตากับหญิงสองต่อสอง เป็นสถานที่กำบังพอที่จะเสพเมถุนกันได้ ถ้ามีอุบาสิกาผู้บรรลุลุธรรมตั้งแต่ขั้นโสดาบันขึ้นไป เห็นพฤติกรรมของภิกษุนั้น กล่าวหาเธอด้วยอาบัติปาราชิก สังฆาทิเสส หรือปาจิตติย ถ้าภิกษุนั้นยอมรับว่าเธอได้นั่งอยู่ในที่ลับตากับหญิงสองต่อสองจริง เธอควรถูกปรับโทษด้วยอาบัติอย่างหนึ่งในอาบัติ ๓ อย่างนั้น หรือพึงปรับอาบัติตามที่อุบาสิกาผู้เชื่อถือได้นั้นกล่าวหา

๒. ภิกษุหนึ่งในที่ลับตากับหญิงสองต่อสอง แต่สถานที่นั้นไม่ใช่ที่กำบัง ไม่พอที่จะเสพเมถุนกันได้ แต่เป็นสถานที่เอื้ออำนวยพอที่จะพูดคุยด้วยวาจาชั่วหยาบได้ ถ้ามีอุบาสิกาผู้บรรลุลุธรรมตั้งแต่ขั้นโสดาบันขึ้นไป เห็นพฤติกรรมของภิกษุนั้นกล่าวหาเธอด้วยอาบัติสังฆาทิเสส หรือปาจิตติย ถ้าภิกษุนั้นยอมรับว่าเธอได้นั่งอยู่ในที่ลับตากับหญิงสองต่อสองจริง เธอควรถูกปรับโทษด้วยอาบัติอย่างหนึ่งในอาบัติ ๒ อย่างนั้น หรือพึงปรับอาบัติตามที่อุบาสิกาผู้เชื่อถือได้นั้นกล่าวหา

เพิ่มเติมเนื้อหาในพระวินัยปิฎกเล่มที่ ๑

เนื้อหาของแต่ละสิกขาบทในปาราชิก สังฆาทิเสส และอนินยต มี ๕ ขั้นตอน ดังนี้

๑. **ต้นบัญญัติ** เล่าเรื่องภิกษุผู้เป็นอาทิกัมมิกะ คือผู้ประพฤดิเสียหายร้ายแรง ทำให้พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติสิกขาบท เรียกว่า “ต้นบัญญัติ”

๒. **พระบัญญัติ** คือสิกขาบทที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติเป็นข้อห้ามมิให้ภิกษุล่วงละเมิด มีบทกำหนดโทษหรือปรับอาบัติผู้ล่วงละเมิด ถ้าเป็นการบัญญัติสิกขาบทในครั้งแรกเรียกว่า “มูลบัญญัติ” ถ้ามีการบัญญัติเพิ่มเติม เรียกว่า “อนุบัญญัติ”

คำว่า “สิกขาบทที่มาในพระปาติโมกข์” หมายถึงพระบัญญัติและพระอนุบัญญัตินี้เอง พระสงฆ์ได้นำพระบัญญัติ ๒๒๗ สิกขาบทไปสวดในที่ประชุมสงฆ์ทุกกึ่งเดือน เรียกว่า สวดปาติโมกข์

๓. **สิกขาบทวิภังค์และบทภาชนีย์** “สิกขาบทวิภังค์” คือ การอธิบายความหมายของศัพท์หรือข้อความในพระบัญญัตินั้นๆ เช่น คำว่า “ภิกษุ” มีคำอธิบายว่า (๑) ผู้ขอ (๒) ผู้อาศัยการเที่ยวขอ (๓) ผู้ใช้ผืนผ้าที่ถูกทำให้เสียราคา (๔) ผู้ที่ถูกตั้งชื่ออย่างนั้น (๕) ผู้ปฏิญาณตนอย่างนั้น (๖) ผู้ที่พระพุทธเจ้าบวชให้ (๗) ผู้บวชด้วยวิธีรับไตรสรณะ (๘) ผู้เจริญ (๙) ผู้มีแก่นสาร (๑๐) ผู้ยังต้อง

ศึกษา (๑๑) ผู้ไม่ต้องศึกษา (๑๒) ผู้ที่สงฆ์บวชให้ด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา แล้วชี้เฉพาะความหมายที่ประสงค์ว่า คำว่า “ภิกษุ” ในสิกขาบทนี้ หมายถึงผู้ที่สงฆ์อุปสมบทให้ด้วยญัตติจตุตถกรรมวาจา

ส่วนคำว่า “บทภาชนีย์” คือการจำแนกแยกแยะความหมายของบท นำเอาบทหรือคำในสิกขาบทวิภังค์มาขยายความเพิ่มเติมอีก เช่น คำว่า “ทรัพย์ที่เจ้าของมิได้ให้” หมายถึง “ทรัพย์ที่อยู่ในแผ่นดิน ทรัพย์ที่อยู่บนบก ทรัพย์ที่อยู่ในอากาศ ทรัพย์ที่อยู่ในที่แจ้ง ทรัพย์ที่อยู่ในน้ำ ทรัพย์ที่อยู่ในเรือ ทรัพย์ที่อยู่ในยาน ทรัพย์ที่นำติดตัวไปได้ ทรัพย์ที่อยู่ในสวน ทรัพย์ที่อยู่ในอาวาส ทรัพย์ที่อยู่ในนา ทรัพย์ที่อยู่ในพื้นที่ ทรัพย์ที่อยู่ในหมู่บ้าน ทรัพย์ที่อยู่ในป่า เป็นต้น”

๔. **อนาปัตติวาร** ว่าด้วยข้อยกเว้นสำหรับภิกษุผู้ล่วงละเมิดสิกขาบท โดยไม่ต้องอาบัติ เช่น ไม่ปรับอาบัติปาราชิกแก่ภิกษุผู้เสพเมถุนธรรมในกรณีต่อไปนี้คือ (๑) ภิกษุไม่รู้สีกตัว (๒) ภิกษุไม่ยินดี (๓) ภิกษุวิกลจริต (๔) ภิกษุมึจิตฟุ้งซ่าน (๕) ภิกษุผู้กระสับกระส่ายเพราะเวทนา (๖) ภิกษุดันบัญญัติ

๕. **วินิตวัตถุ** ว่าด้วยเรื่องต่างๆ ของภิกษุผู้กระทำการบางอย่างอันอยู่ในขอบข่ายของสิกขาบทนั้นๆ ส่วนมากพระพุทธเจ้าทรงได้สวนเองแล้วทรงวินิจฉัยชี้ขาดว่าต้องอาบัติหรือไม่ต้องอาบัติ

สรุปว่า พระวินัยปิฎกเล่ม ๑ คือ มหาวิภังค์ภาค ๑ นี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับความเป็นมาของการบัญญัติสิกขาบท ว่าด้วยรายละเอียดของการบัญญัติปาราชิก ๔ สิกขาบท สังฆาทิเสส ๑๓ สิกขาบท และอนิยต ๒ สิกขาบท รวมเป็น ๑๙ สิกขาบท

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒

พระวินัย มหาวิภังค์ ภิกขุวิภังค์ ภาค ๒

พระวินัยปิฎก เล่มที่ ๒ คือ มหาวิภังค์ ภิกขุวิภังค์ ภาค ๒ ว่าด้วยบทบัญญัติในนิสสัยกัณฑ์ ปาจิตตีกัณฑ์ ปาฏิเทสนียกัณฑ์ และเสขียกัณฑ์ มี ๒๐๑ สิกขาบท และอธิกรณสมณะ ๗ รวมเป็น ๒๐๘ สิกขาบท โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นวรรค และตั้งชื่อวรรคตามสิกขาบทที่ ๑ ของแต่ละวรรคเป็นหลัก บทบัญญัติเหล่านี้ปรับโทษสถานเบาแก่ภิกษุผู้ล่วงละเมิด เป็นลหุกาบัติ คือปรับอาบัติ นิสสัยกัณฑ์ ปาจิตตีกัณฑ์ ปาฏิเทสนียะ ทุกกฏ หรือทูปภาสิต

๑. นิสสัยกัณฑ์

คำว่า “นิสสัยกัณฑ์” มาจากคำว่า นิสสัย + ปาจิตตีกัณฑ์

คำว่า “นิสสัย” แปลว่า ต้องสละสิ่งของที่ทำให้ต้องแล้วจึงแสดงอาบัติ, คำว่า “ปาจิตตีกัณฑ์” แปลว่า ทำกุศลจิตกล่าวคือกุศลธรรมของผู้จงใจต้องอาบัติให้ตกลงไป ย่อมพลาดจากอริยมรรค

เมื่อรวม ๒ คำนี้เข้าด้วยกันเป็น “นิสสัยกัณฑ์” ได้แก่ บทบัญญัติในนิสสัยกัณฑ์ ๓๐ สิกขาบท มี ๓ วรรค คือ

๑.๑. จีวรวรรค ๑๐ ลิกขาบท

คำว่า “จีวร” หมายถึง ผ้าที่นำเอาชิ้นผ้าหลาย ๆ ชิ้นมาเย็บต่อกันให้ถูกวิธีและได้ขนาดตามพระพุทธานุญาต มี ๓ ผืน ได้แก่ อันตราวาสก (ผ้าถุง) อุตตราสงค์ (ผ้าห่ม) และสังฆาฏิ (ผ้าห่มซ้อน) นอกจากการแสวงหาผ้าบังสุกุล พระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตให้ภิกษุสงฆ์รับถวายไตรจีวรจากคหบดีได้ ปรับอาบัตินิสัสัคคิยปาจิตตีย์แก่ภิกษุผู้กระทำอันเป็นการล่วงละเมิด ดังต่อไปนี้

๑. ภิกษุใช้ชุดิเรกจีวรที่เก็บไว้เกิน ๑๐ วันนอกเขตจีวรกาล
๒. ภิกษุไม่ได้รับสมมติ อยู่ปราศจากไตรจีวรแม้ราตรีหนึ่ง
๓. ภิกษุเก็บผ้าสำหรับทำจีวรไว้เกิน ๑ เดือน
๔. ภิกษุใช้ภิกษุณีผู้ไม่ใช่ญาติให้ซัก ให้ย้อม หรือให้ทុบจีวรเก่า
๕. ภิกษุรับจีวรจากมือภิกษุณีผู้ไม่ใช่ญาติ เว้นไว้แต่แลกเปลี่ยนกัน
๖. ภิกษุออกปากขอจีวรจากคฤหัสถ์ผู้ไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่คนปวาราณา ยกเว้นในสมัยที่ภิกษุถูกลักจีวร หรือจีวรสูญหาย
๗. ภิกษุออกปากขอจีวรจากคฤหัสถ์ผู้ไม่ใช่ญาติ
๘. ภิกษุไปกำหนดให้คฤหัสถ์ถวายจีวรที่ดี
๙. ภิกษุไปกำหนดให้คฤหัสถ์ ๒ คนเอาทรัพย์ร่วมกันซื้อจีวรที่ดีถวาย
๑๐. ภิกษุทวงจีวรจากไวยาวัจกรเกิน ๓ ครั้ง ไปยื่นแสดงอาการให้เขาเห็นว่า เป็นการมาทวงจีวรเกิน ๖ ครั้ง

อดิเรกจีวร กับ ไตรจีวร

อดิเรกจีวร คือ จีวรที่เกินจากไตรจีวรอธิษฐานและจีวรที่วิกัปไว้, ขนาดของอดิเรกจีวร อย่างต่ำยาวประมาณ ๘ นิ้วสุด หรือประมาณ ๑ ศอกข้างไม้ กว้างประมาณ ๔ นิ้วสุด หรือประมาณ ๑ ศิບข้างไม้ ผ้าอดิเรกจีวรนี้ ภิกษุจะรับและเก็บไว้ได้เฉพาะในช่วงจีวรกาล คือ ถ้าภิกษุจำพรรษาแล้วไม่ได้กรานกฐิน จีวรกาลอยู่ในช่วงแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ถึงขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ ถ้าภิกษุได้กรานกฐิน จีวรกาลก็จะขยายออกไปถึงขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๔ รวม ๕ เดือน เมื่อพ้นกำหนดจีวรกาลแล้ว ภิกษุจะเก็บอดิเรกจีวรไว้ได้เพียง ๑๐ ราตรี ก่อนที่จะพ้นกำหนดจีวรกาลนี้ พระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตให้ภิกษุวิกัปอดิเรกจีวร คือขอให้สหธรรมิก ๕ คือ ภิกษุ ภิกษุณี ลิกขมานา สามเณร และสามเณรี ร่วมกันเป็นเจ้าของอดิเรกจีวร แม้จะเก็บไว้เกินกำหนด ก็ไม่ต้องอาบัติ

วิธีวิกัปอดิเรกจีวร

วิกัป คือ วิธีทำอดิเรกจีวรให้ควรรนำกลับมาใช้ได้อีก มี ๒ วิธี คือ (๑) วิกัปต่อหน้า ได้แก่ ต่อหน้าผู้รับวิกัป (๒) วิกัปลับหลัง ได้แก่ ลับหลังผู้รับวิกัป ภิกษุผู้จะวิกัปผ้าอดิเรกจีวร ถ้าวิกัปต่อหน้า พึงนำผ้าอดิเรกจีวรเข้าไปหาภิกษุผู้ที่ต้องการจะวิกัปผ้าด้วย แล้วกล่าวว่า “อิมิ จีวร (อิมานิ จีวรานิ) ตฺยหิ วิกปเปมิ มฺมวิกัปจีวรผืนนี้ (จีวรเหล่านี้) ต่อท่าน”

พอวิกัปแล้ว อดิเรกจีวรเก็บไว้ได้ แต่ไม่ควรใช้สอย ไม่ควรสละ ไม่ควรอธิษฐาน ต่อเมื่อภิกษุ

ผู้รับวิกัปกล่าววว่า “มยหิ สนุดกั (สนุดกานิ) ปริภุช วา วิสุชเชหิ วา ยถาปจจยั วา กโรหิ จีวรผืนนี้(จีวรเหล่านี้)เป็นส่วนของผม นิมนต์ท่านใช้สอย หรือจะสละ หรือจะทำตามเหตุที่สมควร” เรียกว่าถอนวิกัป เมื่อถอนวิกัปแล้ว จะใช้สอย จะสละ หรือจะทำตามเหตุที่สมควร ก็ได้ทั้งนั้น

ส่วนการวิกัปปลับหลัง กระทำโดยการเอาติเรกจีวรไปฝากให้ภิกษุรูปอื่นช่วย วิกัปกับสหธรรมิก รูปใดรูปหนึ่ง การวิกัปติเรกจีวรนี้ เมื่อเข้าใจวิธีวิกัปแล้วจะกล่าวคำวิกัปเป็นภาษาไทยก็ได้

ไตรจีวร คือ ผ้า ๓ ผืน ได้แก่ (๑) อันตราวาสก ผ้านุ่ง (๒) อุตตราสงค์ ผ้าห่ม (๓) สังฆาฏิ ผ้าห่มซ้อน เป็นผ้าที่พระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตให้ภิกษุอธิษฐานเป็นของประจำตัว เดิมภิกษุใช้เพียง ๒ ผืน คือผ้านุ่ง ผ้าห่ม ต่อมาทรงอนุญาตให้ใช้ ๓ ผืน

วิธีอธิษฐานถือครองผ้า

ไตรจีวร บาตร ฯลฯ พระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตให้ภิกษุอธิษฐาน วิธีอธิษฐาน ใช้มือสัมผัส ผ้าพร้อมทั้งระลึกในใจหรือเปล่งวาจาอธิษฐาน ดังนี้

ผ้าสังฆาฏิ สำหรับห่มซ้อน อธิษฐานว่า “อิมี สังฆาฏิ อธิฏฺฐามิ ข้าพเจ้าอธิษฐานผ้าผืนนี้เป็นผ้าสังฆาฏิ”

ผ้าอุตตราสงค์ สำหรับห่มอธิษฐานว่า “อิมี อุตตราสงค์ อธิฏฺฐามิ ข้าพเจ้าอธิษฐานผ้าผืนนี้เป็นผ้าอุตตราสงค์”

ผ้าอันตราวาสก สำหรับนุ่งอธิษฐานว่า “อิมี อนตราวาสก อธิฏฺฐามิ ข้าพเจ้าอธิษฐานผ้าผืนนี้เป็นผ้าอันตราวาสก”

ไตรจีวรและบาตรที่อธิษฐานแล้ว จะขาดจากการอธิษฐานด้วยเหตุ ๘ อย่าง อย่างไม่อย่างหนึ่ง คือ (๑) ให้ผู้อื่น (๒) ถูกชิงเอาไป (๓) ถูกถือวิสาสะเอาไป (๔) ถือเพศศฤหัตถ์ (๕) บอกรับคินสิกา (๖) มรณภาพ (๗) เพศกลับ (๘) ถอนอธิษฐาน (๙) ขาดเป็นช่องประมาณเท่าหลังเล็บ

วิธีปัจจุทรรณ ถอนอธิษฐานผ้า

ถ้าภิกษุต้องการเปลี่ยนไตรจีวร ควรปัจจุทรรณ คือถอนจากการอธิษฐานไตรจีวรชุดเก่าก่อน ถอนผ้าสังฆาฏิว่า “อิมี สังฆาฏิ ปัจจุทรรามิ ข้าพเจ้าถอนผ้าสังฆาฏิ”

ถอนผ้าอุตตราสงค์ว่า “อิมี อุตตราสงค์ ปัจจุทรรามิ ข้าพเจ้าถอนผ้าอุตตราสงค์”

ผ้าอันตราวาสกว่า “อิมี อนตราวาสก ปัจจุทรรามิ ข้าพเจ้าถอนผ้าอันตราวาสก”

เมื่อถอนอธิษฐานผ้าเก่าแล้ว จึงอธิษฐานผ้าใหม่ คือสังฆาฏิ อุตตราสงค์ และอันตราวาสก ตามลำดับ ถ้าต้องการเปลี่ยนเฉพาะผืน ก็ถอนและอธิษฐานเฉพาะผืนนั้น ๆ

บุคคลผู้เป็นญาติและไม่ใช่วญาติ

ญาติ คือ ผู้ที่เกี่ยวข้องกันทางมารดาหรือบิดาดลอด ๗ ชั่วโคตร คนอื่นจากนั้นชื่อว่า ผู้ไม่ใช่วญาติ คำว่า “ภิกษุณีผู้ไม่ใช่วญาติ” หรือ “คนผู้ไม่ใช่วญาติ” ตามความแห่งสิกขาบทที่ ๔ และ ๖ ใน

วรรคนี้และสิกขาบทในวรรคอื่น หมายถึงคนที่ไม่ได้เกี่ยวเนื่องกันทางมารดาหรือบิดาตลอด ๗ ชั่วคน (วิ.มหาวิ. ๒/๕๐๕, ๕๑๒) ส่วนคนที่ถือว่าเป็นญาติกัน คือคนที่เกี่ยวเนื่องกัน โดยนับลำดับเหนือขึ้นไป ๓ ชั่วคน และนับลำดับต่ำลงมาอีก ๓ ชั่วคน (วิ.อ. ๒/๕๐๓-๕๐๕/๑๖๕-๑๖๖) ดังนี้

๑	ทวด	นับขึ้น ๓ ชั่วคน
๒	ปู่-ย่า ตา-ยาย	
๓	มารดาบิดา	
๔	ตัวเรา	อยู่กลาง
๕	ลูก	นับลง ๓ ชั่วคน
๖	หลาน	
๗	เหลน	

๑.๒. โกลียวรรค ๑๐ สิกขาบท

ที่ชื่อว่า “โกลียวรรค” เพราะตั้งตามความแห่งสิกขาบทที่ ๑ โดยมุ่งถึงวัตถุที่ใช้ทำสังฆัตถ์เป็นประการสำคัญ คำว่า “โกลียะ” แปลว่า วัตถุที่เกิดจากรังดักแด้ คือใยไหมนั่นเอง (อภิธา. ๒๙๑)

โกลียวรรค ๑๐ สิกขาบทนี้ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ในเมื่อเกิดเรื่องที่ไม่ดีงามขึ้นในสงฆ์ ปรับอาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์แก่ภิกษุผู้กระทำอันเป็นการล่วงละเมิด ดังต่อไปนี้

๑. ภิกษุทำสังฆัตถ์ผสมใยไหม
๒. ภิกษุทำสังฆัตถ์ขนเจียมด้าล้วน
๓. ภิกษุทำสังฆัตถ์ขนเจียมด้า ๒ ส่วน
๔. ภิกษุไม่ได้รับสมมติ ทำสังฆัตถ์แล้วใช้ได้ยังไม่ถึง ๖ ปี ทำสังฆัตถ์ใหม่ขึ้นมาใช้
๕. ภิกษุทำสังฆัตถ์ใหม่โดยไม่เอาสังฆัตถ์เก่า ๑ คืบโดยรอบมาเจือปน
๖. ภิกษุนำขนเจียมที่มีคนถวายในระหว่างทางไปด้วยตนเองเกิน ๓ โยชน์
๗. ภิกษุใช้ภิกษุณีผู้ไม่ใช่ญาติให้ซัก ให้อ้อม หรือให้สาวขนเจียม
๘. ภิกษุรับ หรือใช้ผู้อื่นให้รับทองและเงิน หรือยินดีทองและเงินที่เขาเก็บไว้ให้
๙. ภิกษุทำการแลกเปลี่ยนกันด้วยรูปียะชนิดต่างๆ
๑๐. ภิกษุทำการซื้อขายมีประการต่างๆ

สังฆัตถ์ คือผ้ารองนั่งที่หล่อ ไม่ใช่ทอ (วิ.มหาวิ. ๒/๕๔๔, วิ.อ. ๒/๕๔๒/๑๙๒)

ขนเจียม คือขนแพะ หรือขนแกะ (เอฬกโลมะ)

“รูปียะ” ในคำว่า “ทำการแลกเปลี่ยนกันด้วยรูปียะ” ตามความแห่งสิกขาบทที่ ๙ นั้น หมายถึงถึงวัตถุที่มีสีเหมือนพระฉวีของพระศาสดา ก็คือทองนั่นเอง และ กหาปณะ มาสกต่างๆ เช่น มาสกโลหะ มาสกไม้ มาสกครั้งที่ใช้เป็นอัตราแลกเปลี่ยนซื้อขายกัน (วิ.มหาวิ. ๒/๕๘๔, วิ.อ. ๒/๕๘๓-๕๘๔/๑๙๙-๒๐๐)

๑.๓. ปัตตวรรค ๑๐ ลิกขาบท

ที่ชื่อว่า “ปัตตวรรค” เพราะตั้งตามความแห่งลิกขาบทที่ ๑ คำว่า “บาตร” หมายถึงบาตรเหล็ก และบาตรดินเผา ทั้งที่มีขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก (วิ.มหาวิ. ๒/๖๐๒, วิ.อ.๒/๖๐๒/๒๑๕)

ปัตตวรรค ๑๐ ลิกขาบทนี้ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ในเมื่อเกิดเรื่องที่ไม่ดีงามขึ้นในสงฆ์ ปรับอาบัตินิสัคคียปาจิตตีย์แก่ภิกษุผู้กระทำอันเป็นการล่วงละเมิด ต่อไปนี้

๑. ภิกษุเก็บอดิเรกบาตรไว้เกิน ๑๐ วัน
๒. ภิกษุมีบาตรที่มีรอยซ่อมหย่อนกว่า ๕ แห่ง ขอบาตรใหม่จากคฤหัสถ์ที่ไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่คนปวารณา
๓. ภิกษุเก็บเภสัชทั้ง ๕ คือเนยใส เนยข้น น้ำมัน น้ำผึ้ง และน้ำอ้อย ที่ไว้เกิน ๗ วัน
๔. ภิกษุแสวงหาผ้าอาบน้ำฝน ก่อนแรม ๑ ค่ำ เดือน ๗ หรือทำผ้าอาบน้ำฝนนุ่งก่อนขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๘
๕. ภิกษุให้จีวรแก่ภิกษุอื่นแล้ว โกรธ ไม่พอใจ ซิงเอาคืน
๖. ภิกษุออกปากขอด้ายจากคฤหัสถ์ที่ไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่คนปวารณา เอามาให้ช่างหูกทอจีวร เพื่อตนเอง
๗. ภิกษุสั่งช่างหูกผู้ที่คฤหัสถ์ซึ่งไม่ใช่ญาติไม่ใช่คนปวารณา สั่งให้ทอจีวรเพื่อถวายก่อนแล้ว ให้ทำจีวรตามที่ตนปรารถนา โดยกล่าวว่า จะ ให้สิ่งของเล็กน้อยเป็นรางวัล
๘. ภิกษุรับอัจเจกจีวรในช่วง ๑๐ วันก่อนออกพรรษา (ตั้งแต่แรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑) แล้ว เก็บไว้เกินกำหนดจีวรกาล
๙. ภิกษุไม่ได้รับสมมติ ออกพรรษาแล้ว เก็บจีวรผืนใดผืนหนึ่งไว้ในละแวกบ้าน
๑๐. ภิกษุรู้อยู่ น้อมลามกที่เขาตั้งใจจะถวายสงฆ์มาเพื่อตนเอง

คำว่า “อดิเรกบาตร” คือ บาตรนอกจากบาตรอธิษฐาน ภิกษุจะเก็บไว้ได้เพียง ๑๐ วัน อดิเรกบาตรนี้ พระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตให้ภิกษุวิกัปแก่ภิกษุอื่นเช่นกัน การวิกัป การถอนวิกัป เป็นเช่นเดียวกับอดิเรกจีวร ถอนวิกัปแล้ว ภิกษุเจ้าของอดิเรกบาตร จะใช้สอย จะสละ หรือจะทำตามเหตุที่สมควร ก็ได้ทั้งนั้น

บาตรอธิษฐาน เป็นบริวารที่พระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตให้ภิกษุอธิษฐานไว้ใช้ประจำตัว คำอธิษฐานบาตรว่า “อิมํ ปตฺตํ อธิญฺจามิ” “ข้าพเจ้าอธิษฐานบาตรใบนี้”, คำถอนบาตรว่า “อิมํ ปตฺตํ ปุจฺจุทฺถรามิ” “ข้าพเจ้าถอนบาตรใบนี้”

บาตรอธิษฐาน ย่อมละการอธิษฐานด้วยเหตุ ๗ อย่าง อย่างไม่อย่างหนึ่ง คือ (๑) ให้ผู้อื่น (๒) ถือเพศคฤหัสถ์ (๓) บอกรับลิกขา (๔) มรณภาพ (๕) เพศกลับ (๖) ถอนอธิษฐาน (๗) ทะลุเป็นช่องเมื่อดูดข้าวลอดได้ แม้อโจรลักไป หรือถูกถือวิสาสะเอาไป ก็ย่อมละอธิษฐานเช่นกัน (วิ.มหาวิ. ๒/๕๙๘-๖๐๘, วิ.อ. ๒/๖๐๘/๒๑๙)

คำว่า “อัจเจกจีวร” ที่แปลว่า จีวรเร่งด่วน ตามความแห่งลิกขาบทที่ ๘ หมายถึงผ้าที่ทาก จะถวายแก่ภิกษุผู้จำพรรษาแล้ว แต่มีเหตุผลบางอย่าง ทำให้ทากนั้นๆ ประสงค์จะถวายล่วงหน้าใน

ช่วงเวลา ๑๐ วันก่อนออกพรรษา เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ผ้าจํานำพรรษา” (วิ.มหาวิ. ๒/๖๔๙, วิ.อ. ๒/๖๔๖-๖๔๙/๒๔๕)

คำว่า “จิวรกาล” ตามความแห่งสิกขาบททั้งหลายในวรรคนี้และในวรรคอื่น แบ่งเป็น ๒ ระยะ

๑. เมื่อไม่ได้กรานกฐิน ระยะเวลา ๑ เดือนหลังจากออกพรรษา ชื่อว่า จิวรกาล

๒. เมื่อได้กรานกฐิน ระยะเวลา ๕ เดือนหลังจากออกพรรษา ชื่อว่า จิวรกาล

นอกจากระยะเวลาดังกล่าวนี้ ชื่อว่า พันหรือนอกเขตจิวรกาล

คำว่า “ภิกษุผู้ไม่ได้รับสมมติ” ตามความแห่งสิกขาบทที่ ๙ หมายถึงการไม่ได้รับความเห็นชอบจากสงฆ์ให้เป็นผู้อยู่ปราศจากไตรจิวรได้ (วิ.มหาวิ. ๒/๔๗๔)

วิธีสละสิ่งของที่เป็นนิสํคคีย์

ภิกษุผู้ล่วงละเมิดสิกขาบทในนิสํคคีย์กัณฑ์แล้วต้องอาบัตินิสํคคีย์ปาจิตตีย์นั้น แยกเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนที่ ๑ เมื่อล่วงละเมิดบทบัญญัติแล้ว สิ่งของนั้นๆ เป็นนิสํคคีย์ จำต้องสละ ส่วนที่ ๒ ภิกษุผู้ล่วงละเมิดต้องอาบัติปาจิตตีย์

เมื่อภิกษุต้องอาบัตินิสํคคีย์ปาจิตตีย์แล้ว ประสงค์จะพ้นจากอาบัติ ต้องสละสิ่งของนั้นแก่สงฆ์ แก่คณะ หรือแก่บุคคลก็ได้ เมื่อสละสิ่งของแล้วพึงแสดงอาบัติ, สงฆ์ คณะ หรือบุคคลพึงรับการแสดงอาบัติแล้วคืนสิ่งของให้แก่ภิกษุนั้น (วิ.มหาวิ. ๒/๔๖๓-๔๖๗)

ภิกษุรูปที่มีสิ่งของเป็นนิสํคคีย์ เช่น จิวร บาตร เกสัช เมื่อจะสละ ให้สละแก่สงฆ์ แก่คณะ แก่บุคคล ถ้าจะสละแก่สงฆ์ ขอกกล่าวเฉพาะการสละจิวร ภิกษุรูปนั้นพึงเข้าไปหาสงฆ์ ห่มผ้าเฉวียงบ่า กราบทำภิกษุผู้แก่พรรษากว่า ประนมมือกล่าววาระขื่อสิ่งของที่เป็นนิสํคคีย์ และสาเหตุที่ทำให้ของนั้น เป็นนิสํคคีย์ เช่น ถ้าจิวรเป็นนิสํคคีย์ เพราะเก็บไว้เกิน ๑๐ วัน ก็กล่าวว่า “อิทํ เม ภนุเต จิวรํ ทสหาตักกนฺตํ นิสฺสคคีย์, อิมานํ สํสฺส นิสฺสชฺชามิ” (วิ.มหาวิ. ๒/๔๖๓/๓) “ท่านผู้เจริญ จิวร ผืนนี้ของกระผมเก็บเกิน ๑๐ วัน เป็นนิสํคคีย์ (จำต้องสละ) กระผมขอสละจิวรผืนนี้แก่สงฆ์” ถ้าจิวร หลายผืน เปลี่ยนคำว่า “อิทํ เม ภนุเต จิวรํ” เปลี่ยนเป็นพหูพจน์ดังนี้ “อิมํ เป็น อิมานิ, จิวรํ เป็น จิวรานิ จิวรเหล่านี้” สละแก่คณะ สละแก่บุคคล ก็กล่าวอย่างนี้ สละแก่คณะ เปลี่ยนคำว่า “สํสฺส” เป็น “อายสฺมนุตานํ” “แก่ท่านทั้งหลาย”, สละแก่บุคคลเปลี่ยนคำว่า “สํสฺส” เป็น “อายสฺมโต” “แก่ท่าน”, สละแก่ผู้มีพรรษาน้อยกว่า เปลี่ยนคำว่า “ภนุเต” เป็น “อาวุโส” “ท่านขอรับ”

ถ้าจำคำบาลีไม่ได้ จะกล่าวด้วยภาษาของตน คือกล่าวเฉพาะภาษาไทยก็ได้ (ปาฬิ วตฺตํ อสฺกโกนฺเตน อญฺญถาปิ วตฺตพฺพํ. วิ.อ. ๒/๔๖๒-๓/๑๔๓, กงฺขา.อ. ๑๘๖)

เมื่อสละจิวรแล้วพึงแสดงอาบัติ เสร็จแล้วภิกษุผู้ฉลาดในการสวดกรรมวาจาจะสวดประกาศคืนจิวรแก่ภิกษุนั้นให้สงฆ์ทราบด้วยญัตติกรรมวาจา

เป็นธรรมเนียมว่าต้องคืนจิวรที่เป็นนิสํคคีย์ที่ภิกษุสละแล้วให้แก่เจ้าของเดิม ถ้าไม่คืนต้องอาบัติทุกกฎ (วิ.มหาวิ. ๒/๔๗๐) ยกเว้นรูปียะ ต้องสละทิ้งเลย

การสละจีวรหรือของอื่นแก่สงฆ์แล้ว สงฆ์คืนด้วยญัตติกรรมวาจาท่านว่าเป็นเรื่องใหญ่ ทางที่สะดวก จะทำด้วยการบอกกล่าวกันตามปกติก็ได้ (นิสฺสํภุจฺจิวรทานโธ คุรุภมฺปิ ฃตฺตติทุติยภมฺมํ ยถา ๑ปโลกเนน กโรนฺติ, เวมิํ ฃตฺตติยา กตฺตพพมฺปิ ปกฺติวจนฺน วณฺณฺติ ... ฃตฺตติภมฺมํ ๑ปโลกเนนาปี กาทํ วณฺณฺติ. วชิร.ฎีกา ๔๖๒-๓/๒๘๑)

ปัจจุบัน การสละสิ่งของที่เป็นนิสํคคีย์แก่บุคคลคือภิกษุรูปเดียว และคืนของที่สละแล้วให้เจ้าของด้วยการบอกกล่าวเป็นภาษาไทย จะเป็นการสะดวกกว่า

๒. ปาจิตตยกัณท์

คำว่า “ปาจิตตีย์” แปลว่า ทำกุศลจิตกล่าวคือกุศลธรรมของผู้ตั้งใจต้องอาบัติให้ตกไป โดยสรุปก็คือทำจิตให้ตกไป และจิตที่ถูกรู้ให้ตกไปนั้น ย่อมพลาดจากอริยมรรค หรือทำอริยมรรคให้เสียไป และปาจิตตีย์นี้เป็นเหตุให้จิตลุ่มหลง (วิ.อ. ๓/๓๓๙/๔๘๕) เป็นชื่ออาบัติ หมายถึงอาบัติปาจิตตีย์ซึ่งเป็นลหุกาบัติ เป็นอาบัติเบา และเป็นสเดกัจฉา คือยังพอแก้ไขได้ เมื่อภิกษุต้องเข้าแล้ว สามารถพ้นได้ด้วยการแสดงอาบัตินำหน้าสงฆ์ คณะ หรือบุคคล เป็นชื่อบทบัญญัติ ๙๒ ลิกขาบท มีชื่อ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สุทธิกปาจิตตีย์ แปลว่า ปาจิตตีย์ล้วน ไม่เกี่ยวข้องกับนิสํคคีย์

ปาจิตตยกัณท์ แบ่งเป็น ๙ พรรค คือ

๑. มุสาวาทพรรค	หมวดว่าด้วยการกล่าวเท็จ	มี ๑๐ ลิกขาบท
๒. ภูตคามพรรค	หมวดว่าด้วยภูตคาม	มี ๑๐ ลิกขาบท
๓. โฉวาทพรรค	หมวดว่าด้วยโฉวาท	มี ๑๐ ลิกขาบท
๔. โภชนพรรค	หมวดว่าด้วยโภชนะ	มี ๑๐ ลิกขาบท
๕. อเจลกพรรค	หมวดว่าด้วยนิกบวชเปลือย	มี ๑๐ ลิกขาบท
๖. สุราปานพรรค	หมวดว่าด้วยการดื่มสุรา	มี ๑๐ ลิกขาบท
๗. สัมปทานพรรค	หมวดว่าด้วยสัตว์มีชีวิต	มี ๑๐ ลิกขาบท
๘. สหธรรมิกพรรค	หมวดว่าด้วยผู้ร่วมประพฤตินิธรรม	มี ๑๒ ลิกขาบท
๙. รตนพรรค	หมวดว่าด้วยรัตนะ	มี ๑๐ ลิกขาบท

๒.๑. มุสาวาทพรรค ๑๐ ลิกขาบท

ที่ชื่อว่า “มุสาวาทพรรค” เพราะตั้งตามความแห่งลิกขาบทที่ ๑ และลิกขาบท ที่เหลือที่ว่าด้วยเรื่องของคำพูดเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นลิกขาบทที่ ๕-๖ และ ๑๐

คำว่า “มุสาวาท” แปลว่า การกล่าวเท็จ ในพรรคนี้หมายถึงเอาการกล่าวเท็จทั้งที่รู้ (วิ.มหาวิ. ๒/๒-๓, วิ.อ. ๒/๑-๒/๒๕๓-๒๕๔) เรียกว่า “สัมปทานมุสาวาท”

มุสาวาทพรรค ๑๐ ลิกขาบทนี้ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ เมื่อเกิดเรื่องที่ไม่ดีงามขึ้นในสงฆ์ปรับอาบัติปาจิตตีย์แก่ภิกษุผู้กระทำความผิดเป็นการล่วงละเมิด ต่อไปนี้

๑. ภิกษุกล่าวเท็จทั้งที่รู้
๒. ภิกษุกล่าวเสียดสี(กระทบ)ภิกษุอื่น

๓. ภิกษุพูดส่อเสียด(ยุแหยก)ภิกษุอื่น
๔. ภิกษุสอนอนุปสัมบันให้กล่าวธรรมเป็นบทๆ
๕. ภิกษุนอนร่วมกันกับอนุปสัมบันเกิน ๒-๓ คืบ
๖. ภิกษุนอนร่วมกันกับมาตุคามแม้เพียงเมื่ออาทิตย์อัสดง
๗. ภิกษุแสดงธรรมแก่มาตุคามสองต่อสองเกิน ๖ คำ
๘. ภิกษุบอกอุตตริมนุสสรธรรมที่มีจริงแก่อนุปสัมบัน
๙. ภิกษุบอกอาบัติชั่วหยาบของภิกษุแก่อนุปสัมบัน
๑๐. ภิกษุขุดดิน

ในสิกขาบทที่ ๕ ว่าด้วยการนอนร่วมกันกับอนุปสัมบัน และสิกขาบทที่ ๖ ว่าด้วยการนอนร่วมกันกับมาตุคาม

คำว่า “นอนร่วมกันกับอนุปสัมบัน” หมายถึงนอนในที่มุงบังเดียวกันกับคนที่ไม่ใช่ภิกษุ อาจเป็นที่มุงบังทั้งหมดหรือมุงบังบางส่วน การนอนที่ถือว่าล่วงละเมิดสิกขาบทนี้ มุงเอาการที่ทั้ง ๒ ฝ่ายคือภิกษุและอนุปสัมบันนอนในขณะเดียวกันตั้งแต่อาทิตย์ตกไปจนถึงอรุณขึ้นวันใหม่ของวันที่ ๔ ถ้านอนร่วมกันเพียง ๓ คืบ หรือ ฝ่ายหนึ่งนั่ง อีกฝ่ายหนึ่งนอน หรือนั่งทั้ง ๒ ฝ่าย แม้จะเกิน ๓ คืบ ก็ไม่ถือว่าล่วงละเมิดสิกขาบทนี้ (วิ.มหาวิ. ๒/๕๒, วิ.อ. ๒/๕๑/๒๖๕)

ส่วนคำว่า “นอนร่วมกันกับมาตุคาม” หมายถึงนอนในที่มุงบังเดียวกันกับสตรี สถานที่และกิจที่นอน เหมือนกับสิกขาบทที่ ๕ แต่นอนร่วมกันเพียงเมื่ออาทิตย์ตกเท่านั้น ก็ถือว่าล่วงละเมิดสิกขาบทนี้

ข้อที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่ง คือ สิกขาบทที่ ๘ ว่าด้วยการบอกอุตตริมนุสสรธรรมที่มีจริงแก่อนุปสัมบัน คำว่า “อนุปสัมบัน” ในสิกขาบทที่ ๕ หมายถึงคนที่ไม่ใช่ภิกษุเท่านั้น แต่ในสิกขาบทที่ ๘ หมายถึงคนที่ไม่ใช่ทั้งภิกษุและภิกษุณี (วิ.มหาวิ. ๒/๕๒, ๗๐) นั่นหมายถึงว่า ถ้านอกอุตตริมนุสสรธรรมที่มีจริงแก่ภิกษุและภิกษุณีย่อมไม่เป็นการล่วงละเมิดสิกขาบทนี้

๒.๒. ภูตคามวรรค ๑๐ สิกขาบท

ที่ชื่อว่า “ภูตคามวรรค” เพราะตั้งตามความแห่งสิกขาบทที่ ๑ คำว่า “ภูตคาม” หมายถึงหมู่แห่งพืชพันธุ์ที่เกิดเจริญเติบโตแล้ว (วิ.มหาวิ. ๒/๕๑, วิ.อ. ๒/๕๐-๕๑/๒๘๓-๒๘๔) การพรากภูตคามตามความแห่งสิกขาบทที่ ๑ นั้น หมายถึงการตัดและการทำลายเป็นต้น (วิ.อ. ๒/๕๐/๒๘๔)

ภูตคามวรรค ๑๐ สิกขาบทนี้ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้เมื่อเกิดเรื่องที่ไม่ดีงามขึ้นในสงฆ์ปรับอาบัติปาจิตตีย์แก่ภิกษุผู้กระทำอันเป็นการล่วงละเมิด ต่อไปนี้

๑. ภิกษุพรากภูตคาม
๒. ภิกษุเมื่อถูกสงฆ์สอบสวน กล่าวกลบเกลื่อนไม่ให้การตามความเป็นจริง
๓. ภิกษุกล่าวให้ผู้อื่นฟังโทษ บ่นว่ากรรมที่ภิกษุผู้ได้รับแต่งตั้งทำแล้วโดยชอบ
๔. ภิกษุเอาเพียงเป็นต้นของสงฆ์ไปใช้ในที่แจ้งแล้ว ไม่จัดเก็บให้เรียบร้อย

๕. ภิกษุที่นอนในวิหารของสงฆ์แล้ว ไม่จัดเก็บสถานที่ให้เรียบร้อย
๖. ภิกษุเข้าไปนอนแทรกแซงในวิหารสงฆ์ด้วยประสงค์จะให้ผู้อยู่ก่อนหนีไปเพราะความคับใจ
๗. ภิกษุหลุดลากภิกษุอื่นออกจากวิหารของสงฆ์
๘. ภิกษุนั่งหรือนอนบนเตียงหรือตั่งที่มีเท้าเสียบไม่แนบบนกุฏิชั้นลอย
๙. ภิกษุสร้างวิหารใหญ่ โดยเอาดินหรือปูนโบกหลังคาเกิน ๓ ชั้น
๑๐. ภิกษุรู้ว่าน้ำมีสิ่งมีชีวิตปนอยู่ เอารดหญ้าหรือดิน

คำว่า “กุฏิชั้นลอย” ในสิกขาบทที่ ๘ หมายถึงกุฏิที่มีพื้น ๒ หรือ ๓ ชั้น แต่ไม่ได้ปูพื้นชั้นบน รอดที่คานบนสูงพอฟันศีรษะของคนสัญฐานปานกลาง (วิ.อ. ๒/๑๒๙-๑๓๑/๓๐๙-๓๑๐)

“น้ำ” ในคำว่า “น้ำมีสิ่งมีชีวิต” ตามความแห่งสิกขาบทที่ ๑๐ นั้น หมายถึงน้ำที่อยู่ในภาชนะมีปริมาณไม่มากนัก เมื่อเอาหญ้าหรือดินใส่ลงไปแล้ว น้ำนั้นจะเหือดแห้ง หรือขุ่นมัว ทำให้สิ่งมีชีวิตที่อยู่ในนั้นตาย (วิ.อ. ๒/๑๔๐/๓๑๔)

ความโดยสรุปแห่งภุคคามวรรคนี้ ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติแวดล้อม การจัดเก็บรักษาสสิ่งของเครื่องใช้ การจัดอาคารสถานที่ให้ถูกลักษณะ

๒.๓. โอวาทวรรค ๑๐ สิกขาบท

ชื่อว่า “โอวาทวรรค” เพราะตั้งตามความแห่งสิกขาบทที่ ๑-๔ คำว่า “โอวาท” แปลว่า การชี้โทษสั่งสอน ในวรรคนี้หมายเอาการสั่งสอนภิกษุณี

คำว่า “สั่งสอน” ตามความแห่งสิกขาบทต่างๆ ในวรรคนี้มีนัยต่างกัน คือ สิกขาบทที่ ๑ หมายถึงสั่งสอนด้วยครุธรรม ๘ เท่านั้นจึงจะนับว่าล่วงละเมิดบทบัญญัติ (วิ.มหาวิ. ๒/๑๔๘) ในสิกขาบทที่ ๒-๓ หมายถึงสั่งสอนด้วยครุธรรม ๘ และธรรมอย่างอื่น (วิ.มหาวิ. ๒/๑๕๕, ๑๖๑)

“ภิกษุณี” ที่มีส่วนทำให้ล่วงละเมิดบทบัญญัติในโอวาทวรรคนี้ หมายถึงเอาภิกษุณีที่อุปสมบทในสงฆ์ ๒ ฝ่าย ถ้าภิกษุสั่งสอนภิกษุณีที่อุปสมบทในสงฆ์ฝ่ายเดียว ต้องอาบัติทุกกฏ (วิ.มหาวิ. ๒/๑๖๒) เพราะยังไม่นับว่าล่วงละเมิดบทบัญญัติเต็มที่

โอวาทวรรค ๑๐ สิกขาบทนี้ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ในคราวที่เกิดเรื่องไม่ดั่งงามขึ้นในสงฆ์ ปรับอาบัติปาจิตตีย์แก่ภิกษุผู้กระทำอันเป็นการล่วงละเมิด ต่อไปนี้

๑. ภิกษุไม่ได้รับแต่งตั้ง สั่งสอนภิกษุณี
๒. ภิกษุได้รับแต่งตั้งแล้ว สั่งสอนภิกษุณีเมื่อเวลาอาทิตย์อัสดงแล้ว
๓. ภิกษุเข้าไปสอนภิกษุณีผู้ไม่ใช่ ณ สำนักของภิกษุณีสงฆ์
๔. ภิกษุติเตียนภิกษุณีว่า “สอนภิกษุณีเพราะเห็นแก่อำมิส”
๕. ภิกษุให้จิวรแก่ภิกษุณีผู้ไม่ใช่ญาติ เว้นไว้แต่แลกเปลี่ยนกัน
๖. ภิกษุเย็บจิวรให้ภิกษุณีผู้ไม่ใช่ญาติ
๗. ภิกษุชักชวนกันเดินทางไกลร่วมกันกับภิกษุณีสิ้นระยะทางชั่วละแวกหมู่บ้านหนึ่ง ยกวันเดินทางเปลี่ยว นำหวาดระแวง มีภัยปรากฏ

๘. ภิกษุชักชวนภิกษุณีโดยสารเรือลำเดียวกัน เว้นไว้แต่ข้ามฟาก
๙. ภิกษุรู้ที่อยู่ ฉันทบิณฑบาตที่ภิกษุณีแนะนำให้ทายกจัดเตรียม เว้นไว้แต่ฤกษ์สัปรารภไว้ก่อน
๑๐. ภิกษุหนึ่งในที่ลับกับภิกษุณีสองต่อสอง

๒.๔. โภชนวรรค ๑๐ ลิกขาบท

ที่ชื่อว่า “โภชนวรรค” เพราะตั้งตามความของลิกขาบทในวรรคนี้ ว่าด้วยเรื่องโภชนะทั้ง ๑๐ ลิกขาบท คำว่า “โภชนะ” แปลว่า ของบริโภค ของฉัน ในวรรคนี้หมายถึงของเคี้ยว ของฉัน คือ ข้าวสุก ขนมกุ่มมาส (ขนมสด) ข้าวตู (ขนมแห้ง) ปลา เนื้อ และของที่ต้องเคี้ยวอย่างอื่นที่เป็น “ยาวกาลิก” ยกเว้นของที่เป็นยามกาลิก สัตตาคาลิก และยาวชีวิก ภิกษุรับประเคนของเคี้ยวของฉันเหล่านี้แล้วฉันได้ตั้งแต่เช้าถึงเที่ยงของวันนั้น ถ้าเก็บไว้ค้างคืน ต้องรับประเคนใหม่ก่อนจึงจะฉันได้ (วิ.มหาวิ. ๒/๒๔๔, วิ.ม. ๕/๒๖๓/๒๙,๓๐๐/๘๔, วิ.อ. ๒/๒๕๔-๖/๓๗๘)

โภชนวรรค ๑๐ ลิกขาบทนี้ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ในเมื่อเกิดเรื่องที่ไม่ดีงามขึ้นในสงฆ์ ปรับอาบัติปาจิตตีย์แก่ภิกษุผู้กระทำอันเป็นการล่วงละเมิด ต่อไปนี้

๑. ภิกษุไม่เป็นไข้ ฉันภัตตาหารในที่พักแรมติดต่อกัน ๒ วัน
๒. ภิกษุฉันคนโภชนะ นอกสมัย คือสมัยที่เป็นไข้ ๑ สมัยที่ถวายจีวร ๑ สมัยที่ทำจีวร ๑ สมัยที่เดินทางไกล ๑ สมัยที่โดยสารเรือ ๑ มหาสมัย ๑ สมัยที่เป็นภัตตาหารของสมณะ ๑
๓. ภิกษุฉันปริมปรโภชนะนอกสมัย คือ สมัยที่เป็นไข้ ๑ สมัยที่ถวายจีวร ๑ สมัยที่ทำจีวร ๑
๔. ภิกษุรับขนมหรือข้าวตูเกิน ๓ บาตร
๕. ภิกษุฉันแล้ว บอกห้ามภัตตาหารแล้ว ฉันของที่ไม่เป็นเดนภิกษุไข้
๖. ภิกษุรู้ที่อยู่ภิกษุอื่นฉันแล้ว บอกห้ามภัตตาหารแล้ว มุ่งจะจับผิด จึงเอาของที่ไม่เป็นเดนภิกษุไข้ไปหลอกให้เธอฉันได้สำเร็จ
๗. ภิกษุฉันโภชนะในเวลาวิกาล คือ ตั้งแต่เที่ยงวันไปจนถึงอรุณขึ้นวันใหม่
๘. ภิกษุฉันโภชนะที่เก็บสะสมไว้ โดยไม่รับประเคนใหม่
๙. ภิกษุฉันโภชนะประณีตที่ตนออกปากขอจากคฤหัสถ์ผู้ไม่ใช่ญาติไม่ใช่คนปวารณา
๑๐. ภิกษุกลิ้งกินอาหารที่ยังไม่มีผู้ประเคนให้ ยกเว้นน้ำและไม้ชำระฟัน

ในลิกขาบทที่ ๑๐ ว่าด้วยการกลิ้งกินอาหารที่ยังไม่มีผู้ประเคนให้ ยกเว้นน้ำและไม้ชำระฟัน หลักการประเคนและการรับประเคนที่ถูกต้อง คือ (๑) ของนั้นมีขนาดและน้ำหนักที่บุรุษสัณฐานปานกลางพอยกได้ (๒) เขาถวายด้วยกาย ด้วยของเนื่องด้วยกาย หรือโยนให้ (๓) เขาอยู่ในหัตถบาต (ช่วงมือเอื้อมถึง) (๔) ภิกษุรับประเคนด้วยกาย หรือด้วยของเนื่องด้วยกาย (วิ.มหาวิ. ๒/๒๖๖, วิ.อ.๒/๒๖๕/๓๘๓)

คำว่า “เวลาวิกาล” ในลิกขาบทที่ ๗ นั้น กับในลิกขาบทที่ ๓ แห่งรัตนวรรค หมายถึงตั้งแต่เที่ยงวันไปจนถึงอรุณขึ้นวันใหม่ (วิ.มหาวิ. ๒/๒๔๙) ส่วนในวินัยของภิกษุณีที่ว่าด้วยการเข้าตระกูลในเวลาวิกาล หมายถึงตั้งแต่อาทิตย์ตกไป จนถึงอรุณขึ้นวันใหม่ (วิ.ภิกขุณี. ๓/๘๖๖/๑๐๓)

๒.๕. อเจลกวรรค ๑๐ ลิกขาบท

ที่ชื่อว่า “อเจลกวรรค” เพราะตั้งตามความแห่งลิกขาบทที่ ๑ ในวรรคนี้ คำว่า “อเจลก” แปลว่า ผู้เปลือย ในที่นี้หมายถึงนักบวชเปลือยที่อยู่ในพวกปริพาชก ปริพาชิกา พวกอาชีวก พวกอัญญเดียรธีย์ (วิ.มหาวิ. ๒/๒๖๙, ๒๗๑)

การให้ของเคี้ยวหรือของฉันแก่อเจลก ปริพาชก หรือปริพาชิกา ที่นับว่าล่วงละเมิดบพบัญญัติ ตามความแห่งลิกขาบทที่ ๑ นั้น มุ่งเอาการให้ของเคี้ยวของฉันด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการให้ด้วยกาย ด้วยของเนื่องด้วยกาย หรือด้วยการโยนให้ ถ้าบอกให้คนอื่นให้ ฝากคนอื่นไปให้ หรือวางไว้ให้ ณ ที่ใดที่หนึ่ง ไม่นับว่าล่วงละเมิดบพบัญญัติ (วิ.อ. ๒/๒๗๓/๓๙๘)

อเจลกวรรค ๑๐ ลิกขาบทนี้ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ในเมื่อเกิดเรื่องที่ไม่ดีงามขึ้นในสงฆ์ ปรับอาบัติปาจิตตีย์แก่ภิกษุผู้กระทำอันเป็นการล่วงละเมิด ต่อไปนี้

๑. ภิกษุให้ของเคี้ยวหรือของฉันแก่อเจลก ปริพาชก หรือปริพาชิกา ด้วยมือตน
๒. ภิกษุชวนภิกษุอื่นเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้านแล้ว บอกให้เธอกลับวัดก่อน
๓. ภิกษุเข้าไปนั่งแทรกแซงในตระกูลที่มีบุรุษกับสตรีอยู่ด้วยกันสองต่อสอง
๔. ภิกษุนั่งบนอาสนะที่กำบังในที่ลับกับมาตุคามสองต่อสอง
๕. ภิกษุนั่งในที่ลับกับมาตุคามสองต่อสอง
๖. ภิกษุรับนิมนต์ฉันไว้แล้ว ไปในที่อื่นในเวลาก่อนฉันหรือหลังฉัน โดยไม่บอกภิกษุอื่นในที่นั้นก่อน นอกสมัย คือ สมัยที่ถวายจีวร ๑ สมัยที่ทำจีวร ๑
๗. ภิกษุไม่เป็นไข้ ขอปัจจัยที่มีผู้ปวารณาไว้ เกิน ๔ เดือน เว้นไว้แต่เขาปวารณาอีก เว้นไว้แต่เขาปวารณาเป็นนิตย
๘. ภิกษุไปดูกองทัพที่เคลื่อนขบวนออกรบ นอกจากมีเหตุผลที่สมควร
๙. ภิกษุไปพักแรมอยู่ในกองทัพเกิน ๓ คี้นแม้จะมีเหตุผลที่สมควร
๑๐. ภิกษุไปดูสนามรบ ไปดูที่พังกำลังพล หรือไปดูเขาจัดขบวนทัพ ในขณะที่พักอยู่ในกองทัพ ๒-๓ คี้นั้น

ลิกขาบทที่ ๔ ว่าด้วยการนั่งบนอาสนะที่กำบังในที่ลับกับมาตุคาม ลิกขาบทที่ ๕ ว่าด้วยการนั่งในที่ลับกับมาตุคามสองต่อสอง มีเนื้อความเหมือนกับอนิยต ลิกขาบทที่ ๑ และ ๒ แต่ต่างกันที่ การปรับอาบัติ ภิกษุล่วงละเมิดลิกขาบทที่ ๔-๕ นี้ต้องอาบัติปาจิตตีย์ ส่วนในอนิยตลิกขาบทนั้นอาจจะปรับอาบัติปาราชิก สังฆาทิเสส หรือปาจิตตีย์ก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคำกล่าวหาของอุบาสิกาผู้มีภูมิจริม ตั้งแต่ชั้นโสดาบันขึ้นไป และคำรับสารภาพของภิกษุผู้ถูกกล่าวหา หรืออุบาสิกาชั้นนักกล่าวหาโดยระบุชัดลงไปว่าต้องอาบัตินั้นๆ (วิ.มหาวิ. ๑/๔๔๔-๔๔๕, วิ.อ. ๒/๔๔๔-๕/๑๓๕)

๒.๖. สุราปานวรรค ๑๐ ลิกขาบท

ชื่อว่า “สุราปานวรรค” เพราะตั้งตามความแห่งลิกขาบทที่ ๑ “สุรา” ในคำว่า “สุราปานะ” หมายถึงทั้งสุราและเมรัย (วิ.มหาวิ. ๒/๓๒๘, วิ.อ. ๒/๓๒๘/๔๐๔) ทั้ง ๒ อย่างนี้ รวมทั้งของมีนเมาอย่างอื่นเรียกว่า “มัชชะ” แปลว่า ของเมา (ขุ.ขุ.อ. ๑๗-๑๘)

สุราปานวรรค ๑๐ ลิกขาบทนี้ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ในเมื่อเกิดเรื่องที่ไม่ดีงามขึ้นในสงฆ์ ปรับอาบัติปาจิตตีย์แก่ภิกษุผู้กระทำอันเป็นการล่วงละเมิด ต่อไปนี้

๑. ภิกษุดื่มสุราและเมรัย
๒. ภิกษุใช้นิ้วมือจีภิกษุ
๓. ภิกษุเล่นน้ำ
๔. ภิกษุแสดงความไม่เอื้อเฟื้อ ไม่ให้ความสำคัญต่อพระวินัย
๕. ภิกษุทำภิกษุอื่นให้ตกใจ
๖. ภิกษุไม่เป็นใช้ ก่อไฟผิง เว้นไว้แต่มีเหตุผลที่สมควร
๗. ภิกษุอาบน้ำเกิน ๑ ครั้งในช่วงเวลา ๑๕ วัน เว้นไว้แต่สมัย คือ (๑) ทำยถุร้อน ๑ เดือนครึ่งและเดือนแรกแห่งฤดูฝน รวมเป็น ๒ เดือนครึ่ง ซึ่งเป็นสมัยที่ร้อนอบอ้าว (๒) สมัยที่เป็นไข้ (๓) สมัยที่ทำงาน (๔) สมัยที่เดินทางไกล (๕) สมัยที่มีพายุฝน
๘. ภิกษุใช้จิวรใหม่โดยไม่ทำพินทุก่อน
๙. ภิกษุวิกัปจิวรแก่ภิกษุอื่นแล้วนำมาใช้โดยที่ผู้รับวิกัปยังไม่ได้ถอนวิกัป
๑๐. ภิกษุซ่อนบาตรและจิวรเป็นต้นของภิกษุอื่นโดยคิดจะล้อเล่น

ภิกษุดื่มยาตองที่มีสี กลิ่น รสเหมือนน้ำเมา แต่ไม่ใช้น้ำเมา ภิกษุดื่มน้ำเมานิดหน่อยที่เจือในแกง เจือในเนื้อ เจือในน้ำมัน หรือเจือน้ำอ้อยตองมะขามป้อม ภิกษุดื่มยาตองอริฏฐะที่ไม่ใช้น้ำเมา ไม่ต้องอาบัติปาจิตตีย์ (วิ.มหาวิ. ๒/๓๒๙, กงฺขา.อ. ๒๗๘-๒๗๙)

คำว่า “พินทุ” ตามความแห่งลิกขาบทที่ ๘ หมายถึงทำเป็นจุดวงกลมใหญ่ เท่าแหวตานกยูง หรือเล็กเท่าตัวเรือดที่มุมจิวร ด้วยสีเขี้ยวคราม สีตม หรือ สีดำคล้ำ เพื่อให้จิวรเสียดสีหรือมีตำหนิ ทำให้มีที่สังเกต (วิ.มหาวิ. ๒/๓๖๙, วิ.อ. ๒/๓๖๘-๙/๔๑๐)

คำว่า “วิกัปจิวร” ตามความแห่งลิกขาบทที่ ๙ หมายถึงการทำให้จิวรนั้น มีเจ้าของ ๒ คน ทำการวิกัปในกรณีที่จิวรนั้นเป็นอดีตเรกจิวร เมื่อผู้รับวิกัปคืนให้แล้ว ภิกษุเจ้าของจิวรสามารถใช้สอยจิวรนั้นได้โดยไม่เป็นการล่วงละเมิดบทบัญญัติ วิธีการวิกัปนั้นจะวิกัปต่อหน้าหรือลับหลังก็ได้ จะวิกัปให้แก่ภิกษุ ภิกษุณี ลิกขมานา สามเณร หรือสามเณรก็ได้ (ย้อนไปดูในจิวรวรรค นิสัคคียปาจิตตีย์)

๒.๗. สัปปานกวรรค ๑๐ ลิกขาบท

ชื่อว่า “สัปปานกวรรค” เพราะตั้งตามความแห่งลิกขาบทที่ ๑ และ ๒ คำว่า “สัปปานกะ” แปลว่า สัตว์ที่เป็นไปกับด้วยลมหายใจ คือสัตว์มีชีวิตนั่นเอง หมายถึงเอาสัตว์ดิรัจฉาน

สัปปานกวรรค ๑๐ ลิกขาบทนี้ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ในเมื่อเกิดเรื่องที่ไม่ดีงามขึ้นในสงฆ์ ปรับอาบัติปาจิตตีย์แก่ภิกษุผู้กระทำอันเป็นการล่วงละเมิด ต่อไปนี้

๑. ภิกษุจงใจปลงชีวิตสัตว์
๒. ภิกษุรู้้อยู่ บริโภคน้ำที่มีสัตว์มีชีวิต

๓. ภิกษุรู้้อยู่ รื้อฟื้นอธิกรณ์ที่สงฆ์ทำถูกต้องชอบธรรมแล้วขึ้นมาทำใหม่
๔. ภิกษุรู้้อยู่ ปกปิดอาบัติชั่วหยาบของภิกษุอื่น
๕. ภิกษุรู้้อยู่ บวชให้บุคคลมีอายุหย่อนกว่า ๒๐ ปี
๖. ภิกษุรู้้อยู่ ชักชวนเดินทางไกลกับพ่อค้าเกวียนผู้เป็นโจร ลี้ระยะทางหมู่บ้านหนึ่ง
๗. ภิกษุชักชวนเดินทางไกลกับมาตุคาม ลี้ระยะทางหมู่บ้านหนึ่ง
๘. ภิกษุกล่าวต่อพระพุทธเจ้า ภิกษุอื่นห้ามก็ไม่ฟัง สงฆ์สวดสมณุภาสน์ ครบ ๓ ครั้ง ยังไม่หยุดกล่าวดู
๙. ภิกษุรู้้อยู่ คบหากับภิกษุที่กล่าวต่อพระพุทธเจ้า
๑๐. ภิกษุคบหาใช้งานสามเณรที่ถูกไล่ออกจากสำนักเพราะข้อหาที่กล่าวต่อพระพุทธเจ้า

สิกขาบทที่ ๕ ว่าด้วยการบวชให้กุลบุตรที่มีอายุหย่อนกว่า ๒๐ ปี การนับอายุนั้น ให้เริ่มนับตั้งแต่ปฏิสนธิจิตคือจิตดวงแรกเกิดในครรภ์มารดา ถ้าทารกอยู่ในครรภ์ ๙ เดือน นั้นหมายถึงว่าทารกนั้นมีอายุได้ ๙ เดือน หลังจากคลอดออกมามีชีวิตอยู่ได้ ๑๙ ปี ๓ เดือนเต็ม ถือว่ามีอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ (วิ.อ. ๒/๔๐๔/๔๑๕-๔๑๖)

สิกขาบทที่ ๘-๑๐ ว่าด้วยการกล่าวต่อพระธรรมเทศนาของพระพุทธเจ้า ในกรณีที่ผู้กล่าวต่อเป็นภิกษุ เมื่อสงฆ์สวดสมณุภาสน์ครบ ๓ ครั้ง ต้องอาบัติปาจิตตีย์ ภิกษุที่คบหาร่วมเสวนากับภิกษุผู้กล่าวต่อนั้น ต้องอาบัติปาจิตตีย์ แต่ในกรณีที่ผู้กล่าวต่อเป็นสามเณร ให้ไล่เธอออกจากสำนักเสีย เรียกว่า “นาสนะ” (วิ.มหาวิ. ๒/๔๒๙)

๒.๘. สหธรรมิกวรรค ๑๒ สิกขาบท

ที่ชื่อว่า “สหธรรมิกวรรค” เพราะตั้งตามความแห่งสิกขาบทในวรรคนี้ที่ว่าด้วยเรื่องระหว่างเพื่อนภิกษุด้วยกันทั้ง ๑๒ สิกขาบท

คำว่า “สหธรรมิก” แปลว่า ผู้ร่วมอยู่ในหลักการเดียวกัน ผู้ร่วมประพฤติธรรม

สหธรรมิกวรรค ๑๐ สิกขาบทนี้ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ในเมื่อเกิดเรื่องที่ไม่ดีงามขึ้นในสงฆ์ ปรับอาบัติปาจิตตีย์แก่ภิกษุผู้กระทำอันเป็นการล่วงละเมิด ต่อไปนี้

๑. ภิกษุประพฤติไม่สมควร เมื่อถูกกล่าวตักเตือน กลับพูดว่า “ยังไม่ได้ศึกษาในเรื่องนี้ ยังไม่ได้ถามท่านผู้รู้”
๒. ภิกษุกล่าวในขณะที่ผู้อื่นยกพระปาติโมกข์ขึ้นแสดงอยู่ว่า “สิกขาบทเล็กน้อยเหล่านี้ไม่มีประโยชน์ เป็นเรื่องก่อให้เกิดรำคาญ ความลำบาก ความยุ่งยาก”
๓. ภิกษุทั้งที่เคยฟังพระปาติโมกข์มาแล้ว ๒-๓ ครั้ง กล่าวในขณะที่ภิกษุอื่นยกพระปาติโมกข์ขึ้นแสดงอยู่ว่า “ข้าพเจ้าเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่า ข้อนี้มาในพระปาติโมกข์”
๔. ภิกษุโกรธเคือง ทำร้ายภิกษุอื่น
๕. ภิกษุโกรธเคือง เจื้อมือขึ้นทำที่ว่าจะทำร้ายภิกษุอื่น
๖. ภิกษุใส่ความภิกษุอื่นด้วยอาบัติสังฆาทิเสสที่ไม่มีมูล

๗. ภิกษุจงใจก่อความรำคาญให้แก่ภิกษุอื่น
๘. ภิกษุแอบฟังภิกษุอื่นทะเลาะวิวาทกัน
๙. ภิกษุมอบฉันทะให้สงฆ์ทำกรรมที่ถูกต้องแล้ว กลับตำหนิในภายหลัง
๑๐. ภิกษุอยู่ในที่ประชุม ลุกออกไปในขณะที่สงฆ์กำลังพิจารณาอธิกรณ์โดยไม่ให้ฉันทะ
๑๑. ภิกษุเห็นพ้องกับสงฆ์ถวายจีวรแก่ภิกษุรูปใดรูปหนึ่งแล้ว กลับติเตียนในภายหลังว่า “สงฆ์ให้จีวรตามความคุ้นเคยกัน”
๑๒. ภิกษุรู้อยู่ น้อมลามกที่เขาจะถวายสงฆ์ไปเพื่อส่วนบุคคล

คำว่า “ยกพระปาติโมกข์ขึ้นแสดง” ตามความแห่งสิกขาบทที่ ๒ และ ๓ ในวรรคนี้มีนัยต่างกัน สิกขาบทที่ ๒ หมายถึงการที่อาจารย์กล่าวหรือท่องบททวน พระปาติโมกข์ให้อันเตวาลิกฟัง (วิ.อ. ๒/๔๓๙-๔๔๐/๔๒๗-๔๒๘) ส่วนสิกขาบทที่ ๓ หมายถึงการที่ภิกษุรูปใดรูปหนึ่งยกพระปาติโมกข์ขึ้นแสดงในวันอุโบสถทุกครั้งเดือน (วิ.อ. ๒/๔๔๔/๔๒๘)

คำว่า “กรรมที่ถูกต้อง” ตามความแห่งสิกขาบทที่ ๙ หมายถึงอปโลกนกรรม ญัตติกรรม ญัตติทุติยกรรม ญัตติจตุตถกรรม ที่สงฆ์ทำโดยธรรม โดยวินัย โดยสัตตสุสาน์

๒.๙. รตนวรรค ๑๐ สิกขาบท

ชื่อว่า “รตนวรรค” เพราะตั้งตามความแห่งสิกขาบทที่ ๑ คำว่า “รตนะ” ในสิกขาบทที่ ๑ นี้ หมายถึงพระมเหสี พระราชินี (วิ.มหาวิ. ๒/๔๙๙, วิ.อ. ๒/๔๙๘/๔๓๕) ส่วนคำว่า “รตนะ” ในสิกขาบทที่ ๒ หมายถึงแก้ว ๑๐ ประการ คือ มุกดา มณี ไพฑูรย์ สังข์ ศิลา ประพาฬ เงิน ทอง ทับทิม แก้วตาแมว รวมทั้งทรัพย์สินอื่นที่สมมติว่าเป็นรตนะ

รตนวรรค ๑๐ สิกขาบทนี้ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ในเมื่อเกิดเรื่องที่ไม่ดีงามขึ้นในสงฆ์ ปรับอาบัติปาจิตตีย์แก่ภิกษุผู้กระทำอันเป็นการล่วงละเมิด ต่อไปนี้

๑. ภิกษุไม่ได้รับแจ้งล่วงหน้า เข้าไปในสำนักที่บรรทมที่พระราชธาตุนั่งอยู่กับพระมเหสี
๒. ภิกษุเก็บทรัพย์สินของคฤหัสถ์ที่ตกอยู่นอกเขตที่พักของตน
๓. ภิกษุไม่มีธูระริบดวน เข้าไปในหมู่บ้านในเวลาวิกาลโดยไม่บอกภิกษุอื่น
๔. ภิกษุทำกล่องเข็มด้วยกระดูกสัตว์ งาช้าง หรือเขาสัตว์
๕. ภิกษุทำเตียงหรือตั้งมีเท้าเกิน ๘ นิ้วสุด
๖. ภิกษุทำเตียงหรือตั้งหุ้มนุ่น
๗. ภิกษุทำผ้ารองนั่งมีขนาดเกิน ๒ ศืบสุด คือ ขนาดกว้างเกิน ๑ ศืบครึ่ง ชายมีขนาดเกิน ๑ ศืบ
๘. ภิกษุทำผ้าปิดฝียาวเกิน ๔ ศืบสุด กว้างเกิน ๒ ศืบสุด
๙. ภิกษุทำผ้าอาบน้ำฝนยาวเกิน ๖ ศืบสุด กว้างเกิน ๒ ศืบครึ่งโดยศืบสุด
๑๐. ภิกษุทำจีวรมีขนาดเท่าหรือเกินกว่าสุดจีวร

คำว่า “เวลาวิกาล” ตามความแห่งสิกขาบทที่ ๓ ในวรรคนี้มีนัยเหมือนกันกับสิกขาบทที่ ๗

แห่งโภชนวรรค คือ ตั้งแต่เที่ยงวันไปจนถึงอรุณขึ้นวันใหม่ (วิ.มหาวิ. ๒/๕๑๓ เทียบกับ ๒/๒๔๙)

“**นิวสุคตและคิบสุคต**” ตามความแห่งสิกขาบทที่ ๕ และที่ ๗ ในวรรคนี้ ๑ นิวสุคตเท่ากับ ๓ นิวของคนปานกลางในบัดนี้ (กฐา.ฎีกา. ๒๙๗) ๑ คิบสุคตเท่ากับ ๓ คิบของคนปานกลางในบัดนี้ หรือเท่ากับ ๑ ศอกคิบข้างไม้ (วิ.อ. ๒/๓๔๘”๙/๖๑)

สิกขาบทที่ ๔-๑๐ ในรัตนวรรคมีข้อพิเศษต่างจากสิกขาบทอื่น ๆ ในปาจิตติยกัณฑ์ มีลักษณะคล้ายกันกับสิกขาบทในนิสัคคิยกัณฑ์ ภิกษุต้องอาบัติเพราะเกี่ยวข้องกับวัตถุในทางที่ไม่เหมาะสม และเมื่อต้องแล้วประสงค์จะพ้นจากอาบัติ ต้องทำลายหรือทำวัตถุนั้นให้ได้ขนาดก่อนจึงจะแสดงอาบัติตก เช่นสิกขาบทที่ ๔ ว่าด้วยการทำกล่องเข็มด้วยกระดูก งาช้าง หรือเขาสัตว์ ภิกษุต้องอาบัติทุกกฏในขณะที่ทำ ต้องอาบัติปาจิตติยเพราะได้ของนั้นมา พึ่งทำลายของนั้นแล้วแสดงอาบัติ (วิ.มหาวิ. ๒/๕๑๘)

๓. ปาฏิเทสนียกัณฑ์

คำว่า “**ปาฏิเทสนีเย**” แปลว่า พึงแสดงคืน เป็นชื่ออาบัติที่ภิกษุผู้ล่วงละเมิดพึงแสดงคืน (วิ.อ. ๓/๓๓๙/๔๘๕)

ปาฏิเทสนีเย ๔ สิกขาบทนี้ พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ในเมื่อเกิดเรื่องที่ไม่ดีงามขึ้นในสงฆ์ ปรับอาบัติปาฏิเทสนีเยแก่ภิกษุผู้กระทำอันเป็นการล่วงละเมิด ต่อไปนี้

๑. ภิกษุรับของเคี้ยวของฉันจากมือภิกษุณีที่ไม่ใช่ญาติ เอามาฉัน
๒. ภิกษุฉันภัตตาหารอยู่ ไม่ห้ามภิกษุณีที่ยืนคอยบงการให้ทายกถวายของที่นั่นที่นี้อย่างนั้น
อย่างนี้
๓. ภิกษุไม่เป็นไข้ ไม่ได้รับนิมนต์ไว้ก่อน รับแล้วฉันของเคี้ยวของฉัน ในตระกูลที่ได้รับสมมติ
ว่าเป็นเสขะ
๔. ภิกษุอยู่ในเสนาสนะปาเปสียว ไม่เป็นไข้ รับแล้วฉันของเคี้ยวของฉันที่ทายกไม่ได้แจ้งไว้
ก่อน

คำว่า “**ตระกูลที่ได้รับสมมติว่าเป็นเสขะ**” ตามความแห่งสิกขาบทที่ ๓ ในวรรคนี้ หมายถึงเอาตระกูลที่มีศรัทธามาก มีความเลื่อมใสทั้งฝ่ายอุบาสกและอุบาสิกา เป็นโสดาบันทั้ง ๒ ฝ่าย มีโภคทรัพย์มาก แต่บริจาคทำบุญจนหมดตัว (วิ.อ. ๒/๕๖๒/๔๔๔)

๔. เสขียกัณฑ์

คำว่า “**เสขิเย**” แปลว่า ข้อปฏิบัติอันเป็นสมบัติของท่านผู้ยังต้องศึกษา (วิ.อ. ๓/๓๓๙/๔๘๖) ธรรมเนียมเกี่ยวกับมารยาทที่ภิกษุพึงสำเหนียก หรือพึงฝึกฝนปฏิบัติ เป็นชื่อสิกขาบทที่ว่าด้วยมายาทผู้ดี เป็นวิธีการวางกิริยาทางกายและวาจาที่เหมาะสมของภิกษุ ไม่ได้เป็นชื่ออาบัติ ภิกษุไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งเสขิเยทั้งหลาย ต้องอาบัติทุกกฏ สิกขาบทในเสขียกัณฑ์นี้เป็นบทบัญญัติที่น่าสนใจ เพราะด้วยเรื่องกิริยามารยาทที่เป็นธรรมเนียมของภิกษุสงฆ์โดยเฉพาะ เสขียสิกขาบท ทั้ง ๗ วรรค แบ่งเป็น ๔ กลุ่ม ตามสาระสำคัญดังนี้

- กลุ่มที่ ๑ ว่าด้วยธรรมเนียมควรประพฤติในเวลาเข้าหมู่บ้าน เริ่มตั้งแต่การนุ่งห่มเรียบร้อย ในขณะที่อยู่ในชุมชน การสำรวมระวังอิริยาบถ การพูดคุยกันให้อยู่ในลักษณะที่เหมาะสมเมื่ออยู่ในชุมชน
- กลุ่มที่ ๒ ว่าด้วยธรรมเนียมในการรับปีนชบาต เริ่มตั้งแต่อิริยาบถในการรับปีนชบาต การขบฉันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย
- กลุ่มที่ ๓ ว่าด้วยธรรมเนียมในการแสดงธรรม เริ่มตั้งแต่การแสดงธรรมอย่างถูกกาลเทศะ ไม่แสดงธรรมแก่บุคคลผู้อยู่ในอาการไม่เคารพธรรม
- กลุ่มที่ ๔ ว่าด้วยธรรมเนียมในการถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะ และบ้วนน้ำลาย

การที่พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทเหล่านี้ขึ้น สะท้อนให้เห็นภาพของวัฒนธรรมของคน ถิ่นนั้นในสมัยพุทธกาล วัฒนธรรมด้านการนุ่งห่ม การรับประทานอาหาร การใช้คำพูด อาจมีลักษณะที่ไม่เรียบร้อย เมื่อคนเหล่านั้นมาบวชในสังฆมณฑลแห่งพระพุทธศาสนา พระผู้มีพระภาคจึงทรงบัญญัติเสขียสิกขาบทขึ้นมาเพื่อเป็นหลักปฏิบัติของเหล่าสาวกผู้ยังเป็นเสขะ

แนวคิดที่น่าสนใจในเสขียกัณฑ์อีกอย่างหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นพุทธทัศนะที่มีต่อการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ คือบทบัญญัติตามความในสิกขาบทที่ ๑๕ แห่งปาทุกาวรรคที่ว่า “ภิกษุพึงสำเหนียกว่า เราไม่เป็นไข้ จักไม่ถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะ หรือบ้วนน้ำลายรดลงบนพืชเขียวสด”, ตามความในสิกขาบทที่ ๑๔ แห่งปาทุกาวรรค “ภิกษุพึงสำเหนียกว่า เราไม่เป็นไข้ จักไม่ถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะ หรือบ้วนน้ำลายลงในน้ำ” เป็นต้น

เสขียกัณฑ์แบ่งเป็น ๗ วรรค

๑. ปริมัททลวรรค	หมวดว่าด้วยการนุ่งห่มเรียบร้อย เป็นต้น	มี ๑๐ สิกขาบท
๒. อุชัคคฆิกวรรค	หมวดว่าด้วยการหัวเราะ เป็นต้น	มี ๑๐ สิกขาบท
๓. ขัมภตกวรรค	หมวดว่าด้วยการทำสะเอว เป็นต้น	มี ๑๐ สิกขาบท
๔. สักกัจจวรรค	หมวดว่าด้วยความเคารพ เป็นต้น	มี ๑๐ สิกขาบท
๕. กพพวรรค	หมวดว่าด้วยคำขำ เป็นต้น	มี ๑๐ สิกขาบท
๖. สุรสุรวรรค	หมวดว่าด้วยการฉันทงซ์ต ๆ เป็นต้น	มี ๑๐ สิกขาบท
๗. ปาทุกาวรรค	หมวดว่าด้วยเขียงเท้า เป็นต้น	มี ๑๕ สิกขาบท

๔.๑. ปริมัททลวรรค ๑๐ สิกขาบท

ภิกษุพึงสำเหนียกว่า “จักนุ่งสบง ห่มจีวรให้เรียบร้อยในทุกเวลาและทุกสถานที่ จักสำรวมระวังอิริยาบถ คือ การเดิน การนั่ง การเหยียดมือ การนุ่งห่ม ขณะที่เดินหรือนั่งอยู่ในละแวกบ้าน”

๔.๒. อุชัคคฆิกวรรค ๑๐ สิกขาบท

ภิกษุพึงสำเหนียกว่า “ในขณะที่เดินหรือนั่งอยู่ในละแวกบ้าน จักสำรวมระวังอิริยาบถคือ ไม่หัวเราะ ไม่พูดเสียงดัง ไม่โคลงกาย ไม่แกว่งแขน ไม่โคลงศีรษะ”

๔.๓. ชัมภตกวรรค ๑๐ สิกขาบท

ภิกษุพึงสำเหนียกว่า “ในขณะที่เดินหรือนั่งอยู่ในละแวกบ้าน จักสำรวจมระวัง อิริยาบถ คือ ไม่ทำสะเอว ไม่คลุมศีรษะ ไม่เดินกระโหรง ไม่นั่งรัดเข้า”

พึงสำเหนียกว่า “จักรับบิณฑบาตโดยเคารพ จักให้ความสำคัญหมายรู้ในใจ ขณะที่รับบิณฑบาต จักรับแกงให้พอเหมาะกะกับข้าว จักรับข้าวให้เสมอขอบปากบาตร”

๔.๔. สักกัจจวรรค ๑๐ สิกขาบท

ภิกษุพึงสำเหนียกในขณะที่ฉันข้าวว่า “จักฉันข้าวโดยเคารพ จักให้ความสำคัญในบาตรขณะฉันข้าว จักฉันข้าวไปตามลำดับ จักฉันข้าวให้พอเหมาะกันกับแกง จักไม่ฉันขยุ่มข้าวลงมาแต่ยอด จักไม่เอาข้าวสุกกลบแกงหรือกับข้าวเพื่อให้ได้มาก จักไม่ออกปากขอแกงหรือข้าวสุกมาฉันเองในเมื่อไม่เป็นใช้ จักไม่มองดูบาตรของภิกษุอื่นโดยมุ่งจะตำหนิ จักไม่ทำคำข้าวใหญ่เกิน จักทำคำข้าวให้พอดีกับปาก”

๔.๕. กพฬวรรค ๑๐ สิกขาบท

ภิกษุพึงสำเหนียกว่า “ในขณะที่ฉันภัตตาหาร จักไม่อ้าปากรอคำข้าว ไม่สอดมือเข้าในปาก ไม่พูดคุยกัน ไม่โยนคำข้าวเข้าปาก ไม่กัดคำข้าว ไม่ทำกระพุงแก้มตุ่ย ไม่สลัดมือ ไม่โปรยเมล็ดข้าว ไม่แลบลิ้น ไม่ทำเสียงจ๊ับจ๊”

๔.๖. สุรสุรวรรค ๑๐ สิกขาบท

ภิกษุพึงสำเหนียกว่า “ในขณะที่ฉันภัตตาหาร จักไม่ฉันทำเสียงดังซู้ดๆ ไม่เลียมือ ไม่เลียบาตร ไม่เลียริมฝีปาก ไม่จับภาชนะน้ำดื่มขณะมือเปื้อน ไม่เทน้ำล้างบาตรมีเมล็ดข้าวปนลงในละแวกบ้าน”

พึงสำเหนียกว่า “จักไม่แสดงธรรมแก่คนที่ไม่เป็นไข้ ผู้อยู่ในอากัปภิกิริยาเหล่านี้ คือ กัณธม ถือไม้พลอง ถือคัตรา ถืออาวุธ”

๔.๗. ปาทุกาวรรค ๑๕ สิกขาบท

ภิกษุพึงสำเหนียกว่า “จักไม่แสดงธรรมแก่คนที่ไม่เป็นไข้ผู้อยู่ในอากัปภิกิริยาเหล่านี้ คือ ผู้สวมเขียงเท้า ผู้สวมรองเท้า ผู้อยู่ในยานพาหนะ ผู้อยู่บนที่นอน ผู้นั่งรัดเข้า ผู้โปกศีรษะ ผู้คลุมศีรษะ ผู้นั่งบนอาสนะ”

พึงสำเหนียกว่า “จักไม่แสดงธรรมในขณะที่ตัวเองและคนไม่เป็นไข้ผู้อยู่ในอากัปภิกิริยาเหล่านี้ คือ ผู้ฟังนั่งอยู่บนอาสนะสูงกว่าตน ผู้ฟังนั่งอยู่ในขณะที่ตัวเองยืน ผู้ฟังเดินไปข้างหลัง ผู้ฟังเดินอยู่ในทางขณะที่ตัวเองอยู่นอกทาง”

พึงสำเหนียกว่า “ถ้าไม่เป็นไข้ จักไม่ยืนถ่ายอุจจาระ หรือปัสสาวะ จักไม่ถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะ หรือบ้วนน้ำลายรดลงบนพืชเขียวสด หรือลงในน้ำ”

ภิกษุผู้ละเมิดสิกขาบทเหล่านี้ต้องอาบัติทุกกฏ

ลักษณะทวินิสัคคิยกันท์ ปาจิตตियกันท์ ปาฏิเทศนียกันท์ และเสขิยกันท์ แต่ละลักษณะทวินิสัคคิยกันท์ที่กำหนดลักษณะเฉพาะของลักษณะทวินิสัคคิยกันท์นั้นๆ ทำให้บทบัญญัติมีความชัดเจนและรัดกุมยิ่งขึ้น เป็นการบ่งบอกว่า เมื่อล่วงละเมิดลักษณะทวินิสัคคิยกันท์นั้นๆ แล้วต้องอาบัติได้อย่างไร ต้องอาบัติประเภทใด มีลักษณะอย่างไร เช่น

ปฐมกฐินลักษณะทวินิสัคคิยกันท์ ๑ แห่งจีวรวรรค มีองค์ประกอบ ๙ ประการ (กฐา.อ. ๑๓๖-๑๓๘)	
องค์ประกอบเฉพาะ	ความหมาย
กฐินสมุฏฐาน	มีกฐินเป็นบ่อเกิด
อกิริยา	ต้องอาบัติเพราะไม่ทำการอธิษฐานหรือวิกัปอดิเรกจีวร
โนสัณญาวีโมกข์	ผู้ล่วงละเมิดเพราะไม่รู้ก็ต้องอาบัติ ไม่สามารถรอดพ้นได้
อจิตตกะ	แม้จะไม่มีเจตนาตั้งใจก็ต้องอาบัติ
ปณัตติวัชชะ	มีโทษตามพระบัญญัติ
กายกัมมะ	ต้องอาบัติเพราะการกระทำทางกาย
วจีกัมมะ	ต้องอาบัติเพราะการกระทำทางวาจา
ติจิตตะ	ต้องอาบัติเพราะกุศลจิต อกุศลจิต หรืออัพยากตจิต
ติเวทนา	ต้องอาบัติเพราะสุขเวทนา ทุกขเวทนา หรืออทุกขมสุขเวทนา
มุตสาวัตถลักษณะทวินิสัคคิยกันท์ ๑ แห่งมุตสาวัตถวรรค มีองค์ประกอบ ๙ ประการ (วิ.อ. ๒/๓๕/๒๕๙)	
องค์ประกอบเฉพาะ	ความหมาย
มุตสาวัตถสมุฏฐาน	มีการกล่าวเท็จเป็นบ่อเกิด
กิริยะ	ต้องอาบัติเพราะทำ
สัณญาวีโมกข์	ผู้ล่วงละเมิดเพราะไม่รู้ ไม่ต้องอาบัติ
สจิตตกะ	ต้องอาบัติเพราะตั้งใจ
โลกวัชชะ	มีโทษตามกฎหมายของสังคมคฤหัสถ์ด้วย
กายกัมมะ	ต้องอาบัติเพราะการกระทำทางกาย
วจีกัมมะ	ต้องอาบัติเพราะการกระทำทางวาจา
อกุสลจิตตะ	ต้องอาบัติเพราะอกุศลจิต
ติเวทนา	ต้องอาบัติเพราะสุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือ อทุกขมสุขเวทนา

ในองค์ประกอบเหล่านี้ ข้อที่น่าสังเกตประการแรก คือกรณีที่ทำให้ผู้ล่วงละเมิด ต้องอาบัติทุกภาสิต ลักษณะที่เกี่ยวกับคำพูดทั้งหมดในปาจิตตियกันท์ ถ้าล่วงละเมิดไม่เต็มที่ไม่พอที่จะทำให้ต้องอาบัติปาจิตตिय ภิกษุณีนั้นๆ ย่อมต้องอาบัติทุกภาสิต ผู้ล่วงละเมิดอาบัติทุกภาสิตนั้น มีเวทนา ๒ คือสุขเวทนาและมีชฌัตตเวทนา (อุเบกขาเวทนาหรืออทุกขมสุขเวทนา)

ในองค์ประกอบของแต่ละลักษณะทวินิสัคคิยกันท์ มีคำอยู่ ๒ คู่ที่น่าศึกษาเพื่อความเข้าใจชัด คือ “โลกวัชชะ กับ ปณัตติวัชชะ” และ “สัณญาวีโมกข์ กับ โนสัณญาวีโมกข์”

ลักษณะทั้งหมดทั้งของภิกษุสงฆ์และภิกษุณีสงฆ์ โดยสรุปมี ๒ ประเภท คือ โลกวัชชะและ
ปณัตติวัชชะ (วิ.อ. ๑/๔๒/๒๓๙) แม้อาบัติที่เกิดจากการล่วงละเมิดลักษณะนั้นๆ ว่าโดยโทษก็มี
๒ ประเภทเช่นกัน คือ โลกวัชชะและปณัตติวัชชะ (กฐา.อ. ๑๓๗)

“วัชชะ” ในคำว่า “โลกวัชชะและปณัตติวัชชะ” นั้นแปลว่า โทษ ความผิด (วาทยนติ
ตมิตติ วชฺชํ วท วจเน, โณย “วชฺชภีโรโก” ตฺยาทีสุ โทเส,) อภิธา.ฎีกา. ๑๔๒, อภิธา.สุจิ. ๑๔๒)

“โลกวัชชะ” แปลว่า โทษทางโลก ความผิดแก่ชาวโลก หมายถึง อกุศลกรรมบถ ทางที่นำ
ไปสู่ความชั่ว ลักษณะที่เป็นโลกวัชชะนั้น ไม่ว่าจะป็นบรรพชิตหรือคฤหัสถ์ เมื่อล่วงละเมิดแล้วย่อม
มีความผิดทั้งสิ้น เพราะเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมทั่วไป เกิดจากจิตที่เป็นอกุศล เช่น การพูดเท็จ การ
ดื่มสุราและเมรัย การทำลายชีวิต พระชีนาสพทั้งหลายย่อมจะไม่ล่วงละเมิดลักษณะที่เป็นโลกวัชชะ

“ปณัตติวัชชะ” แปลว่า โทษทางพระบัญญัติ ความผิดตามพระบัญญัติ ลักษณะที่เป็น
ปณัตติวัชชะนั้น พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้แก่ภิกษุสงฆ์และภิกษุณีสงฆ์ ปรับโทษแก่สงฆ์ผู้ล่วง
ละเมิด ไม่ปรับโทษแก่คฤหัสถ์ เช่น การฉันอาหารในเวลาวิกาล การพรากญาติคาม การเล่นน้ำ ปรับ
โทษแก่ภิกษุเท่านั้น แต่ไม่ปรับโทษแก่คฤหัสถ์ พระชีนาสพเมื่อไม่รู้อาจล่วงละเมิดลักษณะที่เป็น
ปณัตติวัชชะได้ (มิลินท. ๒๑๓-๒๑๔)

คำว่า “สัตถุญญวิโมกข์” แปลว่า พ้นได้เพราะความไม่รู้ (สารตถ.ฎีกา ๒/๖๖/๑๑๗) เช่น มุสาวาท
ลักษณะที่ ๑ แห่งมุสาวาทวรรค เป็น “สัตถุญญวิโมกข์” หมายถึงว่า ภิกษุพูดเท็จเพราะความไม่รู้ ไม่
ต้องอาบัติปาจิตตีย์ ส่วนปฐมกฐินลักษณะที่ ๑ แห่งจิวรรค เป็น “โนสัตถุญญวิโมกข์” หมายถึงว่า
ภิกษุใช้ขอติเรกจีวรที่เก็บไว้เกิน ๑๐ วัน แม้จะเป็นการใช้โดยที่ไม่รู้ ก็ต้องอาบัตินิสัคคิยาปาจิตตีย์

๕. อธิกรณสมณะ

คำว่า “อธิกรณสมณะ” ประกอบด้วย ๒ คำ คือ อธิกรณ แปลว่า เหตุ โทษ เรื่องราว
คดีความ ในที่นี้หมายถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในสงฆ์ เป็นสิ่งที่สงฆ์จะต้องดำเนินการแก้ไข, คำว่า สมณะ
แปลว่า การระงับ การทำให้สงบ การแก้ไข เมื่อรวมเป็น อธิกรณสมณะ จึงแปลว่า ธรรมเครื่อง
ระงับอธิกรณ์ หรือวิธีการเพื่อระงับอธิกรณ์

อธิกรณสมณะ มี ๗ ประการ (วิ.ป. ๘/๒๗๕/๒๑๐, วิ.อ. ๓/๓๔๐/๔๘๗) ได้แก่

๑. **สัมมุขานินัย** ระงับในที่พร้อมหน้าสงฆ์ พร้อมหน้าบุคคล พร้อมหน้าวัตถุ และพร้อมหน้า
ธรรม

คำว่า “พร้อมหน้าสงฆ์” คือ ภิกษุเข้าประชุมครบองค์ประชุมตามที่กำหนด ไว้ในแต่ละกรณี
คำว่า “พร้อมหน้าบุคคล” คือ คู่กรณีหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้นอยู่พร้อมกัน คำว่า “พร้อม
หน้าวัตถุ” คือ ยกเรื่องที่เกิดขึ้นขึ้นมาวินิจฉัย คำว่า “พร้อมหน้าธรรม” คือ วินิจฉัยถูกต้องโดย
ธรรมวินัย

๒. **สติวินัย** ระงับโดยประกาศสมมติให้รู้ว่า เป็นพระอริยะผู้มีสติสมบูรณ์

คำว่า “สติวินัย” คือ วิธีระงับอธิกรณ์โดยเอาสติขึ้นเป็นหลัก ในกรณีที่มีผู้เจตพระอรหันต์ด้วย
สีลวิบัติ สงฆ์จะสวดประกาศสมมติให้แก่ผู้เป็นพระอรหันต์นั้นว่า “ท่านผู้นี้มีสติสมบูรณ์” เป็นการ
บอกให้รู้ว่าใครจะเจตพระอรหันต์ด้วยอาบัติไม่ได้

๓. อมฺพหวินัย ระวังโดยยกประโยชน์ให้ว่าต้องอาบัติในขณะที่เป็นบ้ำ

คำว่า “อมฺพหวินัย” คือ วิธีระงับอธิกรณ์โดยยกประโยชน์แก่ภิกษุที่หายเป็นบ้ำแล้ว ในกรณีที่มีผู้โจทภิกษุนั้นด้วยอาบัติที่ต้องในขณะที่เป็นบ้ำ สงฆ์จะสวดประกาศสมมติเพื่อไม่ให้ใครๆ โจทเธอด้วยอาบัติ

๔. ปฎิญาตกรณะ ระวังตามคำรับของจำเลย

คำว่า “ปฎิญาตกรณะ” คือ วิธีการระงับอธิกรณ์โดยปรับอาบัติตามคำรับสารภาพของจำเลย การแสดงอาบัตินี้ถือว่าเป็นปฎิญาตกรณะเช่นเดียวกัน

๕. เขภุยยลิกา ระวังตามเสียงข้างมาก

คำว่า “เขภุยยลิกา” คือ วิธีระงับอธิกรณ์โดยตัดสินตามเสียงข้างมาก สงฆ์จะใช้วิธีการนี้ในกรณีที่บุคคลหลายฝ่ายมีความเห็นไม่ตรงกัน

๖. ตัสสปาปิยลิกา ระวังโดยการลงโทษแก่ผู้ทำผิด

คำว่า “ตัสสปาปิยลิกา” คือ วิธีระงับอธิกรณ์โดยตัดสินลงโทษแก่ผู้กระทำผิด เมื่อสงฆ์พิจารณาตามหลักฐานพยานแล้วเห็นว่ามีความผิดจริง แม้เธอจะไม่รับสารภาพก็ตาม

๗. ตินวัตถการกะ ระวังโดยการประนีประนอม

คำว่า “ตินวัตถการกะ” คือ วิธีระงับอธิกรณ์โดยการให้ทั้ง ๒ ฝ่ายประนีประนอมกัน เปรียบเหมือนเอาหญ้ากลบบังไว้ ไม่ต้องชำระสะสางคดีความ วิธีนี้ใช้ระงับอธิกรณ์ที่ยุ่งยาก อาจจะเป็นอนุวาทาธิกรณ์หรืออาปตตาทิกรณ์ เช่น กรณีพิพาทกันของภิกษุชาวเมืองโกสัมพี (กฐา.ฎีกา ๔๗๐)

อธิกรณ์สมณะ ๗ ถือว่าเป็นกระบวนการยุติธรรม กระบวนการแก้ปัญหา และกระบวนการดำเนินงานกิจการคณะสงฆ์ที่เป็นทางการของสังคัมภังค์ ที่แสดงให้เห็นรูปแบบแห่งระบอบประชาธิปไตย และรูปแบบการทำงานในสังคัมภังค์ นับแต่ครั้งพุทธกาลมาถึงปัจจุบัน

อธิกรณ์ ๔ อย่าง

“อธิกรณ์” ๔ อย่าง คือ (๑) วิวาทาธิกรณ์ การเถียงกันเกี่ยวกับพระธรรมวินัยว่านี้เป็นพระธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ นี้ไม่ใช่พระธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ เป็นต้น (๒) อนุวาทาธิกรณ์ เรื่องการกล่าวหาใส่ความ โจทกันด้วยอาบัติต่างๆ เช่น ภิกษุรูปนี้รูปนั้นต้องอาบัตินี้ ประพฤติอย่างนี้ มีความผิดอย่างนี้ (๓) อาปตตาทิกรณ์ เรื่องการต้องอาบัติ การปรับอาบัติ และการแก้ตัวให้พ้นจากอาบัติ (๔) กิจจาธิกรณ์ กิจธุระต่างๆ ที่สงฆ์จะต้องทำ เช่น การสวดปาติโมกข์ การอุปสมบท (วิ.ป. ๘/๒๗๕/๒๑๐, วิ.อ. ๓/๓๒๕/๔๖๕, กฐา.อ. ๓๓๖)

วิธีระงับอธิกรณ์

๑. วิวาทาธิกรณ์ ระวังด้วย สัมมุขาวินัย และ เขภุยยลิกา
๒. อนุวาทาธิกรณ์ ระวังด้วย สัมมุขาวินัย สติวินัย อมฺพหวินัย และตัสสปาปิยลิกา
๓. อาปตตาทิกรณ์ ระวังด้วย สัมมุขาวินัย ปฎิญาตกรณะ และ ตินวัตถการกะ
๔. กิจจาธิกรณ์ ระวังด้วย สัมมุขาวินัย (กฐา.อ. ๓๓๘-๓๓๙)

ลำดับเนื้อหาของนิสัคคิยกัณฑ์ ปาจิตตียกัณฑ์ และปาฏิเทสนียกัณฑ์ ดังกล่าวมา ดำเนินไปในลักษณะเดียวกัน ดังนี้

๑. **ต้นบัญญัติ** เล่าเรื่องภิกษุผู้เป็นอาทิกัมมิกะ คือ ผู้ประพฤตเสียหายในกรณีนั้นๆ เป็นรายแรกที่พระพุทธเจ้าอ้างถึงเพื่อบัญญัติสิกขาบท เช่น พวกภิกษุฉัพพัคคีย์ทรงอดิเรกจีวรเกิน ๑๐ วัน เป็นเหตุให้ทรงบัญญัตินิสัคคิยปาจิตตียสิกขาบทที่ ๑ แห่งจีวรวรรค

๒. **พระบัญญัติ** คือ สิกขาบทที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติเป็นข้อห้ามมิให้ภิกษุล่วงละเมิด มีบทกำหนดโทษหรือปรับอาบัติผู้ล่วงละเมิด ถ้าเป็นการบัญญัติสิกขาบทในครั้งแรก เรียกว่า มูลบัญญัติ เช่น มูลบัญญัติของปาจิตตียสิกขาบทที่ ๗ แห่งมฺสาวาทวรรคว่า “ก็ ภิกษุใดแสดงธรรมแก่มาตุคาม ต้องอาบัติปาจิตตีย์” ถ้ามีการบัญญัติเพิ่มเติมข้อความให้กับสิกขาบทนั้นเพื่อความรอบคอบรัดกุม สิกขาบทที่ทรงบัญญัติเพิ่มเติมนี้เรียกว่า อนุบัญญัติ เช่น อนุบัญญัติของปาจิตตียสิกขาบทที่ ๗ แห่งมฺสาวาทวรรคนี้ว่า “อนึ่ง ภิกษุใดแสดงธรรมแก่มาตุคามเกิน ๕-๖ คำ ต้องอาบัติปาจิตตีย์” และถ้ายังไม่รอบคอบรัดกุมพอ พระพุทธเจ้าก็จะทรงบัญญัติอนุบัญญัติเพิ่มเติมอีกอาจเป็นอนุบัญญัติ ๒, ๓, ๔ ก็ได้ เช่น อนุบัญญัติ ๒ ของ ปาจิตตียสิกขาบทที่ ๗ แห่งมฺสาวาทวรรคนี้ว่า “อนึ่ง ภิกษุใดแสดงธรรมแก่มาตุคาม เกิน ๕-๖ คำ ต้องอาบัติปาจิตตีย์ ยกเว้นมีบุรุษที่รู้เพียงสาวยู่ด้วย” แต่ในนิสัคคิยปาจิตตีย์ ๓๐ และปาจิตตีย์ ๙๒ สิกขาบท บางสิกขาบทก็ไม่มีอนุบัญญัติ

๔. **สิกขาบทวิภังค์และบทภาษณีย์** คำว่า สิกขาบทวิภังค์ หมายถึงการจำแนกความสิกขาบทเป็นการอธิบายความหมายของศัพท์หรือข้อความในพระบัญญัติ เช่น ในสิกขาบทวิภังค์ของปาจิตตียสิกขาบทที่ ๑ แห่งสุราปานวรรค ท่านอธิบายความหมายของคำว่า “เมรัย” โดยยกเอาสิ่งที่เรียกว่าเมรัยทั้งหมดซึ่งมีอยู่ ๕ ประเภท คือ (๑) น้ำดองดอกไม้ (๒) น้ำดองผลไม้ (๓) น้ำดองน้ำหวาน (๔) น้ำดองน้ำอ้อย (๕) น้ำดองผสม หรือสิกขาบทวิภังค์ของปาจิตตียสิกขาบทที่ ๑ แห่งสัปปาณกวรรค ท่านอธิบายความหมายของคำว่า “สัตว์มีชีวิต” โดยให้คำนิยามว่า “ที่ชื่อว่า สัตว์มีชีวิต พระผู้มีพระภาคตรัสหมายถึงสัตว์ดิรัจฉาน” การอธิบายความในสิกขาบททั้ง ๒ นี้ ไม่มีอัตถุทธารคือไม่มีการยกเนื้อความทั่วไปที่มีอยู่ขึ้นแสดงทั้งหมดแล้วระบุเฉพาะเนื้อความเดียวที่ประสงค์เอาในปริบทนี้ เป็นแต่เพียงระบุประเภทของสิ่งที่เรียกว่า เมรัย และการนิยามความของคำว่า สัตว์มีชีวิต เท่านั้น

คำว่า “**บทภาษณีย์**” แปลว่า การจำแนกแยกแยะความหมายของบท เป็นการนำเอาบทหรือคำในสิกขาบทวิภังค์มาขยายความเพิ่มเติมอีก ในคัมภีร์มหาวินัย ภาค ๒ นี้ มักจะไม่นำเอาศัพท์ที่มีการจำแนกความในสิกขาบทวิภังค์แล้วมาขยายความเพิ่มเติม แต่จะอธิบายความเพิ่มเติมในส่วนที่ว่าด้วยการปรับอาบัติ เช่น บทภาษณีย์ของปาจิตตียสิกขาบทที่ ๑ แห่งสัปปาณกวรรค ท่านอธิบายความว่า “ที่ชื่อว่า สัตว์มีชีวิต พระผู้มีพระภาคตรัสถึงสัตว์ดิรัจฉาน” บทภาษณีย์ก็อธิบายเพิ่มเติมในอีกลักษณะหนึ่งว่า “สัตว์มีชีวิต ภิกษุสำคัญว่าเป็นสัตว์มีชีวิต พราจจากชีวิต ต้องอาบัติปาจิตตีย์ สัตว์มีชีวิต ภิกษุไม่แน่ใจพราจจากชีวิต ต้องอาบัติทุกกฏ” เป็นต้น

สันนิษฐานว่า คำอธิบายตัวสิกขาบทดังที่ปรากฏในสิกขาบทวิภังค์และบทภาษณีย์นั้น พระผู้มีพระภาคทรงประทานวินิจฉัยไว้บ้าง พระอุบาลีเถระอธิบายไว้บ้าง สมด้วยกับคำที่พระธรรมपालเถระแห่งอินเดียนได้ ผู้มีชีวิตอยู่ในราวพุทธศตวรรษที่ ๑๖ กล่าวไว้ในคัมภีร์ธัมมสังคณีอนุฎีกา (อนุฎีกา

๑/๑๓/๑๓) ว่า “**ปจฺมสฺงคฺคิยํ** ยา อฏฺจกถา สฺงคฺคิตาติวจนฺน, สทา ภควโต ธรรมานกาเลปิ อฏฺจกถา สฺวิชฺชติ อรธกถาที่พระสังคิติกาจารย์ร้อยกรองไว้เมื่อคราวปฐมสังคายนานั้น เป็นอรธกถาที่มีอยู่ในสมัยที่พระผู้มีพระภาคทรงพระชนม์อยู่”

๔. **อนาปัตติวาร** ว่าด้วยข้อยกเว้นสำหรับบุคคลผู้ล่วงละเมิดสิกขาบทโดยไม่ต้องอาบัติ เช่น สิกขาบทที่ ๗ แห่งมูสาวาทวรรคในปาจิตตियกัณฑ์ มีข้อยกเว้นไม่รับอาบัติแก่ภิกษุผู้แสดงธรรมแก่มาตุคามในกรณีต่อไปนี้ (๑) ภิกษุแสดงธรรม โดยมีบุรุษผู้เดียวสาอยู่ด้วย (๒) ภิกษุแสดงธรรมเพียง ๕-๖ คำ (๓) ภิกษุแสดงธรรมหย่อนกว่า ๕-๖ คำ (๔) ภิกษุลุกขึ้นแล้วนั่งแสดงธรรม (๕) ภิกษุแสดงธรรมแก่มาตุคามที่ลุกขึ้นแล้วนั่งลง (๖) ภิกษุผู้ถามปัญหา (๗) ภิกษุถูกถามจึงกล่าวธรรม (๘) ภิกษุผู้แสดงธรรมแก่คนอื่นแต่มาตุคามอาศัยฟังด้วย (๙) ภิกษุวิกลจริต (๑๐) ภิกษุตันบัญญัติ นี่เป็นลำดับเนื้อหาของนิสัคคิยกัณฑ์ ปาจิตตियกัณฑ์ และปาฏิเทสนียะ

ส่วนลำดับเนื้อหาของเสขิกกัณฑ์ เหมือนกันกับนิสัคคิยกัณฑ์และปาจิตตियกัณฑ์ดังกล่าวมาแล้ว ยกเว้น “สิกขาบทวิภังค์” ที่ไม่ปรากฏในเสขิกกัณฑ์

สรุปว่า พระวินัยปิฎก มหาวิภังค์ ภาค ๑ และมหาวิภังค์ ภาค ๒ มีเนื้อความเป็น ๒๒๐ สิกขาบท ส่วนอธิกรณสมถะ ๗ ไม่ใช่สิกขาบท เป็นเพียงวิธีวินิจฉัยตัดสินความถูกความผิดของสิกขาบททั้ง ๒๒๐ แต่อาจารย์ทั้งหลายมักนับรวมเข้าด้วยกันเป็น ๒๒๗ สิกขาบท

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓ พระวินัย ภิกขุณีวิภังค์

พระวินัยปิฎกเล่ม ๓ คือ **ภิกขุณีวิภังค์** ว่าด้วยบทบัญญัติของภิกษุณีสงฆ์ มีปาราชิกกัณฑ์ สังฆาทิเสสกัณฑ์ นิสัคคิยกัณฑ์ ปาจิตตियกัณฑ์ ปาฏิเทสนียกัณฑ์ เสขิกกัณฑ์ และอธิกรณสมถะรวมเป็น ๓๑๑ สิกขาบท โดยปรับโทษสถานหนัก แก่ภิกษุณีผู้ล่วงละเมิดบทบัญญัติในปาราชิกกัณฑ์และสังฆาทิเสสกัณฑ์ และปรับโทษสถานเบาแก่ภิกษุณีผู้ล่วงละเมิดบทบัญญัติในกัณฑ์ที่เหลือ

คำว่า “**ภิกขุณีวิภังค์**” แปลว่า ข้อแจกแจงเกี่ยวกับภิกษุณี, การจำแนกความเกี่ยวกับสิกขาบทของภิกษุณี สิกขาบทเหล่านี้เป็นศีลของภิกษุณี เรียกโดยรวมว่า “**ภิกขุณีปาติโมกข์**” เป็นบทบัญญัติที่ภิกษุณีสงฆ์จะต้องสวดในที่ประชุมสงฆ์ทุกครั้งเดือน เหมือนกับที่ภิกษุสงฆ์สวดภิกขุปาติโมกข์

บทบัญญัติเพื่อภิกษุณี มี ๒ ส่วน

๑. **อสาธารณบัญญัติ** หรือ **เอกโตบัญญัติ** บทบัญญัติที่พระผู้มีพระภาคทรงปรารภภิกษุณีสงฆ์ บัญญัติไว้เฉพาะสำหรับภิกษุณีสงฆ์ฝ่ายเดียว มี ๑๓๐ สิกขาบท ภิกษุสงฆ์ไม่ต้องรักษา

๒. **สาธารณบัญญัติ** หรือ **อุกโตบัญญัติ** บทบัญญัติที่พระผู้มีพระภาคทรงปรารภทั้งภิกษุสงฆ์และภิกษุณีสงฆ์พึงรักษา มี ๑๘๑ สิกขาบท มีเนื้อหาดังที่แสดงไว้แล้วในพระวินัยปิฎก มหาวิภังค์ ภาค ๑ และ ๒

ประเด็นที่ควรศึกษา คือ อสภารณบัญญัติ ๑๓๐ ลิกขาบทของภิกษุณีที่แสดงไว้ในภิกษุณีวิภังค์ มิได้ตั้งชื่อเฉพาะของแต่ละลิกขาบทไว้ ท่านใช้ปุณณสังขยา เป็นชื่อลิกขาบททั้ง ๑๓๐ ลิกขาบทว่า ลิกขาบทที่ ๑ ลิกขาบทที่ ๒ ฯลฯ ลิกขาบทที่ ๙ ลิกขาบทที่ ๑๐ เป็นต้น

คำที่เป็นชื่อเฉพาะประจำแต่ละลิกขาบททั้งอสภารณบัญญัติ ทั้งอสภารณบัญญัติ ๓๑๑ ลิกขาบทท่านแสดงไว้ในคัมภีร์กัณฐกัณฐิณี (กงฺขา. ๔๘-๑๐๒) ในวินัยปิฎก ภิกษุณีวิภังค์แปล ได้แสดงชื่อลิกขาบทที่เป็นปุณณสังขยาและความหมายคำที่เป็นชื่อเฉพาะของแต่ละลิกขาบท ในพจนานุกรมภาษาไทยตามคำมคธที่เป็นชื่อเฉพาะจากคัมภีร์กัณฐกัณฐิณีไว้ เช่น ปาราชิกลิกขาบทที่ ๑ ว่าด้วยการยินดีการจับต้องบริเวณใต้รักขวัณู(ไหปลาร้า)ลงมาถึงเหนือเข้าของชาย เป็นต้น

พระวินัยปิฎก เล่ม ๓ คือ ภิกษุณีวิภังค์นี้ แสดงไว้เฉพาะอสภารณบัญญัติ ๑๓๐ ลิกขาบทเท่านั้น โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น ๗ กัณฑ์ มีเนื้อหาโดยสังเขปและประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

๑. ปาราชิกกัณฑ์

คำว่า ปาราชิก เป็นชื่อธรรมคืออาบัติปาราชิก แปลว่า **ทำให้ฟ่ายแพ้** เป็นชื่อบุคคลผู้ต้องอาบัติปาราชิก แปลว่า **ผู้ฟ่ายแพ้**

บทบัญญัติในปาราชิกกัณฑ์ ปรบโทษสถานหนักแก่ภิกษุณีผู้ล่วงละเมิดจัดเป็นครุกาบัติคืออาบัติหนัก ภิกษุณีผู้ล่วงละเมิดย่อมขาดจากความเป็นภิกษุณีทันที ต้องสละสมณเพศและไม่ได้รับอนุญาตให้บวชเป็นภิกษุณีอีก อาบัติปาราชิกจัดเป็น**ทุฏฐุลาบัติ**คืออาบัติชั่วหยาบ เป็นอนวเสสาบัติคืออาบัติไม่มีส่วนเหลือ และเป็น**นอเตกัจฉา**คือแก้ไขไม่ได้

ปาราชิกของภิกษุณีสงฆ์แบ่งเป็น ๒ ส่วน

๑. อสภารณปาราชิก เป็นลิกขาบทที่พระผู้มีพระภาคทรงปรารภภิกษุณีสงฆ์บัญญัติไว้เฉพาะภิกษุณีสงฆ์

๒. สาธารณปาราชิก เป็นลิกขาบทที่พระผู้มีพระภาคทรงปรารภภิกษุสงฆ์บัญญัติไว้แล้ว ซึ่งภิกษุณีสงฆ์พึงรักษาด้วย

ในภิกษุณีวิภังค์นี้ แสดงไว้เฉพาะอสภารณปาราชิก ๔ ลิกขาบท ส่วนสาธารณปาราชิก ๔ ลิกขาบทอนุโลมตามของภิกษุ

อสภารณปาราชิก ๔ ลิกขาบท

ปาราชิกลิกขาบทที่ ๑ ว่าด้วยการยินดีการจับต้องบริเวณใต้รักขวัณู(ไหปลาร้า)ลงมาถึงเหนือเข้าของชาย

ภิกษุณีผู้กำหนด มีความยินดีการจับต้อง การลูบคลำ การจับ การต้อง หรือการบีบนิ้วของชายผู้กำหนด บริเวณใต้รักขวัณู(ไหปลาร้า)ลงมาถึงเหนือเข้า ต้องอาบัติปาราชิกชื่อว่า**อุพฆาณุมัณฑลิกา**

ปาราชิกสิกขาบทที่ ๒ ว่าด้วยการปกปิดโทษ

ภิกษุณีรู้อยู่ปกปิดโทษของภิกษุณีผู้ต้องอาบัติปาราชิก ไม่โจทด้วยตนเอง ไม่บอกแก่คณะ ต้องอาบัติปาราชิกชื่อว่าวัชชปฏิจณาติกา

ปาราชิกสิกขาบทที่ ๓ ว่าด้วยการประพฤติดตามภิกษุที่ถูกสงฆ์ลงอุกเขปนียกรรม

ภิกษุณีประพฤติดตามภิกษุที่ถูกสงฆ์พร้อมเพรียงกันลงอุกเขปนียกรรมแล้ว และสงฆ์ยังไม่รับกลับเข้าหมู่ ยังไม่มีสิทธิ์อยู่ร่วมกับสงฆ์ ต้องอาบัติปาราชิกชื่อว่าอุกขิตตานวุตติกา

ปาราชิกสิกขาบทที่ ๔ ว่าด้วยวัตถุ ๘ มีการยินดีการจับต้องมือของชายเป็นต้น

ภิกษุณีผู้กำหนด มีความยินดีการจับมือ การที่ชายผู้กำหนดจับมุ่มสังฆาฏิ ยืนเคียงคู่กัน สนทนากัน ไปที่นัดหมาย ยินดีการที่ชายมาหา เดินตามชายเข้าไปสู่ที่ลับ และน้อมกายเข้าไปหาเพื่อคลุกคลีกันเพื่อจะเสพอสังฆกรรมคือการถูต้องกาย เมื่อกระทำครบทั้ง ๘ อย่างนี้ ต้องอาบัติปาราชิกชื่อว่าอัญฐวุตตุกา

สาธตณปาราชิกอีก ๔ สิกขาบท

ปาราชิกสิกขาบทที่ ๑ ว่าด้วยการเสพเมถุนธรรม

ภิกษุณีเสพเมถุนธรรมด้วยความพอใจ โดยที่สุตกับสัตว์ดิรัจฉานตัวผู้ เป็นปาราชิก หากสงฆวาสมิได้

ปาราชิกสิกขาบทที่ ๒ ว่าด้วยการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้

ภิกษุณีถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของมิได้ให้ โดยส่วนแห่งจิตคิดจะลัก จากหมู่บ้านก็ตาม จากป่าก็ตาม มีมูลค่าเท่ากับอัตราโทษที่พระราชาทั้งหลายจับโจรได้แล้วประหารบ้าง จองจำบ้าง เนรเทศบ้าง บริภาษว่า “เจ้าเป็นโจร เจ้าเป็นคนพาล เจ้าเป็นคนหลง เจ้าเป็นขโมย” เพราะถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของมิได้ให้ เช่นใด ภิกษุณีผู้ถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของมิได้ให้เช่นนั้นย่อมเป็นปาราชิก หากสงฆวาสมิได้

ปาราชิกสิกขาบทที่ ๓ ว่าด้วยการพรากกายมนุษย์

ภิกษุณีจงใจพรากกายมนุษย์จากชีวิต หรือแสวงหาศีลตราอันจะพรากกายมนุษย์นั้น กล่าวพรรณนาคุณแห่งความตายหรือชักชวนเพื่อให้ตายว่า “ท่านผู้เจริญ จะมีชีวิตอย่างลำบากยากเข็ญนี้ไปทำไม ท่านตายเสียดีกว่า” เธอมีจิตใจดำริอย่างนี้ กล่าวพรรณนาคุณแห่งความตายหรือชักชวนเพื่อความตายโดยประการต่างๆ ย่อมเป็นปาราชิก หากสงฆวาสมิได้

ปาราชิกสิกขาบทที่ ๔ ว่าด้วยการกล่าวอวดอุตตริมนุสสธรรม

ภิกษุณีไม่รู้ยิ่งกล่าวอวดอุตตริมนุสสธรรมอันเป็นญาณทัสสนะที่ประเสริฐอันสามารถให้น้อมเข้ามาในตนว่า “ข้าพเจ้ารู้อย่างนี้ เห็นอย่างนี้” ต่อจากนั้น ผู้ใดผู้หนึ่งโจทก็ตาม ไม่โจทก็ตาม เธอต้องอาบัติแล้วหวังความบริสุทธิ์พึงกล่าวอย่างนี้ว่า “แม่เจ้า ดิฉันไม่รู้อย่างนั้น ได้กล่าวว่ารู้ ไม่เห็นอย่างนั้น ได้กล่าวว่าเป็น ดิฉันกล่าวคำไร้ประโยชน์ เป็นคำเท็จ” เว้นไว้แต่สำคัญว่าได้บรรลุ ย่อมเป็นปาราชิก หากสงฆวาสมิได้ (กฐชา. ๔๘-๔๙ ตูรายละเอียตวินัยปิฎกแปล เล่ม ๑/๔๔/๓๒, ๙๑/๘๐, ๑๗๑/๑๔๐-๑๔๑, ๑๙๗/๑๘๓)

ปาราชิกกัณฑ์ของภิกษุณีสงฆ์ กับของภิกษุสงฆ์

สาธารณปาราชิก ๔ ลิกขาบทของภิกษุณีสงฆ์ เนื้อหาสาระในหลักการเหมือนกับของภิกษุสงฆ์ ส่วนที่ต่างกันเป็นเพียงรายละเอียดของปาราชิกลิกขาบทที่ ๑ ที่มีความพิสดารและเนื้อหาบางประเด็น ไม่เหมือนกัน

ปาราชิกลิกขาบทที่ ๑ ของภิกษุณีสงฆ์ ความว่า “ภิกษุณีใดเสพเมถุนธรรมด้วยความพอใจ โดยที่สุดแม้กับสัตว์ดิรัจฉานตัวผู้ ภิกษุณีนั้นเป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้” (กงฺขา. ๔๘)

ปาราชิกลิกขาบทที่ ๑ ของภิกษุสงฆ์ ความว่า “ภิกษุใดถึงพร้อมด้วยลิกขาและสาชีพของภิกษุทั้งหลาย ไม่บอกคืนลิกขา ไม่เปิดเผยความท้อแท้ เสพเมถุนธรรม โดยที่สุดแม้กับสัตว์ดิรัจฉานตัวเมีย ภิกษุนั้นเป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้” (วินัยปิฎกแปล ๑/๔๔/๓๒)

ประเด็นที่ควรศึกษาต่อมา ก็คือ อสาธารณปาราชิกของภิกษุณีสงฆ์ดังกล่าวมานั้น มีข้อความที่เป็นชื่อเฉพาะประจำอยู่ในแต่ละลิกขาบท

ลิกขาบทที่ ๑ ชื่อว่า อุกุพชาณุมัณฑลิกา (การยินดีการจับต้องบริเวณใต้รากขวัญลงมาถึงเหนือเข่า)

ลิกขาบทที่ ๒ ชื่อว่า วัชชปฏิจฉาทิกา (การปกปิดโทษ)

ลิกขาบทที่ ๓ ชื่อว่า อุกุชิตตานวุตติกา (การประพฤติตามภิกษุณีที่อุกสงฆ์ลงอุกเขปเนียรกรรม)

ลิกขาบทที่ ๔ ชื่อว่า อัญจวุตตุกา (การล่วงละเมิดวัตตุ ๘) เป็นต้น

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๔

พระวินัย มหาวรรค ภาค ๑

มหาวรรค มี ๒ ภาค แบ่งออกเป็น ๑๐ ชั้นธกะ คือ (๑) มหาวรรค ภาค ๑ มี ๔ ชั้นธกะ จัดเป็นพระวินัยปิฎก เล่ม ๔ (๒) มหาวรรค ภาค ๒ มี ๖ ชั้นธกะ จัดเป็นพระวินัยปิฎกเล่ม ๕

มหาวรรคทั้ง ๒ ภาค มีเนื้อหาวาดด้วยระเบียบปฏิบัติ ขนบธรรมเนียมประเพณีสงฆ์ เรียกโดยรวมว่า “อภิธมาจาริกลิกขา” ไม่ได้เป็นลิกขาบทบัญญัติ ไม่ได้มาในพระปาติโมกข์ สงฆ์ไม่ต้องยกขึ้นแสดงทุกครั้งเดือน

มหาวรรค แปลว่า **หมวดใหญ่** เนื้อหาในคัมภีร์มหาวรรค ภาค ๑ นี้ เนื่องจากไม่ได้เป็นลิกขาบทบัญญัติ ในกรณีที่เป็นข้อห้าม ถ้าภิกษุล่วงละเมิดไม่ปฏิบัติตาม บางกรณีทรงปรับเพียงอาบัติทุกกฏ บางกรณีปรับสูงขึ้นไปถึงอาบัติอุลลัจจัย เช่น

“ภิกษุทั้งหลาย โจรที่มีชื่อโด่งดัง ไม่พึงให้บรรพชา รูปใดให้บรรพชา ต้องอาบัติทุกกฏ” (วิ.มหา. ๔/๙๑)

“ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุไม่พึงเข้าจำพรรษาในตูม รูปใดเข้าจำ ต้องอาบัติทุกกฏ” (วิ.มหา. ๔/๒๐๔)

“พวกภิกษุอาคันตุกะได้เห็นอาการของภิกษุที่อยู่ในอาวาส ลักษณะของภิกษุที่อยู่ในอาวาส เครื่องหมายของภิกษุที่อยู่ในอาวาส สิ่งสอดแสดงภิกษุที่อยู่ในอาวาส ของพวกภิกษุที่อยู่ในอาวาส เตียง ตั่ง ฟูก หมอน น้ำฉัน น้ำใช้ จัดไว้ดี บริเวณกวาดสะอาด ครั้นแล้ว ไม่แน่ใจว่า “มีพวกภิกษุที่อยู่ในอาวาสอยู่หรือไม่มีหนอ” ... ภิกษุเหล่านั้น ไม่แน่ใจจึงค้นหาจนพบ มุ่งความแตกร้างว่า “ขอภิกษุเหล่านั้น จงเสียมสฺสูญ จงพินาศ ภิกษุเหล่านั้นจะมีประโยชน์อะไร” ปวารณา ต้องอาบัติถุลลัจจัย” (วิ.มหา. ๔/๒๒๙)

การวางระเบียบและข้อกำหนด ในบางกรณี พระผู้มีพระภาคทรงห้ามทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ก่อนแล้ว ทรงอนุญาตให้ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ได้ เช่น

“ภิกษุทั้งหลาย ไม่พึงยกปาติโมกข์ขึ้นแสดงทุกวัน รูปใดยกขึ้นแสดง ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้ยกปาติโมกข์ขึ้นแสดงในวันอุโบสถ” (วิ.มหา. ๔/๑๓๖)

เนื้อหาโดยย่อแห่งมหาวรรค ภาค ๑

๑. มหาขันธกะ ตอนว่าด้วยเรื่องสำคัญ มี ๖๗ หัวข้อ

เนื้อหาเริ่มด้วยเหตุการณ์ในสมัยที่ตรัสรู้ใหม่ๆ คือทรงพิจารณาปัจจุสมุปบาท ณ ควางตัน โภธิพฤกษ์ ทรงแสดงธรรมเป็นเหตุให้เป็นพราหมณ์ ณ ควางตันชपालนิโครธ เป็นต้น นอกจากนี้ก็มีเรื่องสำคัญอื่นๆ เช่น ทรงแสดงปฐมเทศนาธัมมจักกัปปวัตตนสูตรและอนัตตลักษณะสูตรโปรดภิกษุปัญจวัคคีย์ ทรงแสดงอนุุปพิทกาและสามุกังสิกธรรมเทศนาคืออริยสัจ ๔ โปรดยสะพร้อมด้วย มารดาบิดา ภรรยา และมิตรสหาย เรื่องข้อกำหนดในการอุปสมบท และเนื้อหาจบลงด้วยเรื่องการลงอุกเขปนิยกรรมแก่ภิกษุเพราะไม่เห็นอาบัติ เพราะไม่ทำคีนอาบัติ และเพราะไม่สละทิวฐิบาป

๒. อุโปสถขันธกะ ตอนว่าด้วยอุโบสถ มี ๓๙ หัวข้อ

เนื้อหาเริ่มด้วยเรื่องที่พวกปริพาชกอัญญเดียรธีย์ นิยมประชุมกล่าวธรรมในวันขึ้น ๑๔ ค่ำ ๑๕ ค่ำ และ ๘ ค่ำแห่งปักข์ มีคนเลื่อมใสนิยมไปฟังธรรมกันมากเป็นเหตุให้พระเจ้าพิมพิสารทูลขออนุญาตให้ภิกษุสงฆ์ประชุมกันอย่างนั้นบ้าง พระผู้มีพระภาคก็ทรงอนุญาตตามที่ทูลขอ และเป็นหลักปฏิบัติให้ภิกษุสงฆ์ยกพระปาฏิโมกข์ขึ้นแสดงในทุครั้งเดือนสี่มา นอกจากนี้ก็มีเรื่องสำคัญอื่นๆ เช่น การที่ทรงอนุญาตให้ภิกษุสงฆ์ยกพระปาติโมกข์ขึ้นแสดงในวันอุโบสถ การอนุญาตให้สงฆ์สมมติสมาณสังวาสสี่มา การสมมติโรงอุโบสถให้เป็นแดนไม่อยู่ปราศจากไตรจีวร ปาติโมกข์เทศ ๕ ประการ บุพพกรรม และบุพพกิจแห่งอุโบสถ และเนื้อหาจบลงด้วยเรื่องภิกษุสงฆ์ ไม่พึงยกพระปาติโมกข์ขึ้นแสดงในบริษัทที่มีภิกษุณีและอนุปสัมบันอื่นๆ รวมอยู่ด้วย

๓. วัสสูปนายิกขันธกะ ตอนว่าด้วยวันเข้าพรรษา มี ๑๓ หัวข้อ

เนื้อหาเริ่มด้วยการที่ทรงอนุญาตให้ภิกษุสงฆ์อยู่จำพรรษา ประเภทแห่งวันเข้าจำพรรษา ว่าด้วยข้ออนุญาตเนื่องด้วยสัตตาหกรณียะในกรณีต่างๆ เรื่องขาดพรรษาโดยไม่ต้องอาบัติ สถานที่ที่ควรอยู่จำพรรษาและไม่ควรอยู่จำพรรษา และเนื้อหาจบลงด้วยเรื่องภิกษุรับคำที่จะอยู่จำพรรษาต้นหรืออยู่จำ

พรรษาหลังแล้วไม่ปฏิบัติตามที่รับคำ ต้องอาบัติทุกกฏ

๔. ปวารณาชั้นธกะ ตอนว่าด้วยปวารณา มี ๒๗ หัวข้อ

เนื้อหาเริ่มด้วยเรื่องภิกษุหลายรูปอยู่จำพรรษาในแคว้นโกศลโดยตั้งกติกากันว่า “จะไม่ทักทายปราศรัยกันในระหว่างพรรษา ๓ เดือน” พระผู้มีพระภาคทรงทราบเรื่องนั้น ได้ทรงดำหนิวิธีการเช่นนั้นว่า เป็นเหมือนการอยู่ร่วมกันของพวกปลาคู่สัตว์ นอกจากนี้ ก็มีเรื่องสำคัญอื่นๆ เช่น เรื่องประเภทแห่งวันปวารณา เรื่องอาการที่ทำปวารณา ๔ อย่าง เรื่องวิธีการปวารณาแบบต่างๆ เช่น ปวารณาเป็นการสงฆ์ เรื่องการแก้ไขสภาพอาบัติในวันปวารณา และเนื้อหาจบลงด้วยเรื่องทรงอนุญาตให้เลื่อนวันปวารณาออกไป และไม่มีใครเป็นใหญ่ในปวารณา

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๕ พระวินัย มหาวรรค ภาค ๒

พระวินัยปิฎกเล่มที่ ๕ คือ มหาวรรค ภาค ๒ แบ่งเป็น ๖ ชั้นธกะ มีเนื้อหาต่อจากมหาวรรค ภาค ๑ ว่าด้วยระเบียบปฏิบัติ ขนบธรรมเนียม ประเพณีสงฆ์ เรียกโดยรวมว่า “อภิธมาจาริกสิกขา” ได้แก่ประมวลระเบียบปฏิบัติ ที่เป็นข้อบังคับเล็กๆ น้อยๆ สำหรับภิกษุสงฆ์ซึ่งไม่ได้มาในพระปาติโมกข์ สงฆ์ไม่ต้องยกขึ้นแสดงทุกครึ่งเดือน

เนื่องจากเนื้อหาในมหาวรรค ภาค ๒ นี้ มิได้เป็นสิกขาบทบัญญัติ ในกรณีที่เป็นข้อห้าม ถ้าภิกษุล่วงละเมิดไม่ปฏิบัติตาม บางกรณีทรงปรับโทษเพียงอาบัติทุกกฏ บางกรณีปรับโทษสูงขึ้นไปถึงอาบัติถุลลัจจัย เช่น

“ภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตรองเท้าชั้นเดียว ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุไม่พึงสวมรองเท้า ๒ ชั้น ไม่พึงสวมรองเท้า ๓ ชั้น ไม่พึงสวมรองเท้าหลายชั้น รูปใดสวมต้องอาบัติทุกกฏ” (วิ.มหา. ๔/๒๔๕)

“ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุมิจิตกำหนดไม่พึงจับองค์กำเนิด(แม่โค) รูปใดจับ ต้องอาบัติถุลลัจจัย” (วิ.มหา. ๔/๒๕๒)

“ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุไม่พึงใช้หนังเสื่ออันเป็นสัญลักษณ์ของเดียรถีย์ รูปใดใช้ ต้องอาบัติถุลลัจจัย” (วิ.มหา. ๔/๓๗๑)

ในบางกรณี พระผู้มีพระภาคทรงวางแนวทางในการปรับโทษแก่ภิกษุผู้กระทำการอันไม่สมควรในเรื่องต่างๆ โดยให้นำเอาสิกขาบทบัญญัติในพระปาติโมกข์มาเป็นเกณฑ์ในการปรับโทษตามสมควรแก่กรณี เช่น

“ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุที่ฉันแล้ว บอกห้ามภัตตาหารแล้ว ไม่พึงฉันอาหารที่นำมาจากที่นิมนต์ ที่รับประเคนก่อนเวลาภัตตาหาร ที่เกิดในป่า และที่เกิดในกอบัว ซึ่งเป็นอาหารที่ไม่เป็นเดน รูปใดฉัน

พึงปรับอาบัติตามธรรม” (วิ.มหา. ๔/๒๙๕)

คำว่า “**ปรับอาบัติตามธรรม**” หมายถึงปรับอาบัติตามความผิด ในกรณีนี้ พึงปรับอาบัติปาจิตตีย์ ตามความแห่งปฐมปวารณาลีกขาบทที่ ๕ แห่งโภชนวรรค ว่า

“ภิกษุใดฉันแล้ว บอกห้ามภัตตอาหารแล้ว เคี้ยวของเคี้ยวหรือฉันของฉันที่ไม่เป็นเดน ต้องอาบัติปาจิตตีย์” (วิ.มหาวิ. ๒/๒๓๖-๒๓๘)

เนื้อหาโดยย่อแห่งมหาวรรค ภาค ๒

มหาวรรค ภาค ๒ นี้มีทั้งหมด ๖ ชั้นธกะ นับจำนวนต่อจากปวารณาชั้นธกะ ซึ่งเป็นหัวข้อที่ ๔ แห่งมหาวรรค ภาค ๑ ดังนี้ คือ

๕. จัมมชั้นธกะ ตอนว่าด้วยหนังสือ มี ๑๓ หัวข้อ

เนื้อหาเริ่มด้วยประวัติของพระโสณโกฬิวิสะที่ออกบวช บำเพ็ญเพียรจนทำแตกเนื่องจากเป็นผู้มีลักษณะละเอียดอ่อน เป็นเหตุให้พระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตให้ใช้รองเท้าชั้นเดียว นอกจากนี้ก็มีเรื่องสำคัญอื่นๆ เช่น เรื่องพระฉัพพัคคีย์ใช้รองเท้าและเชียงเท้ามีลักษณะสีสันต่างๆ เรื่องพระฉัพพัคคีย์ใช้ที่นอนสูงใหญ่ และเนื้อหาจบลงด้วยเรื่องที่พระผู้มีพระภาคประทานพรอันเป็นพุทธานุญาตพิเศษ ๕ ประการ ตามที่พระมหากัจจายนะปุชฌนียบุคคลแห่งแคว้นวันตีทูลขอ

๖. เภสัชชชั้นธกะ ตอนว่าด้วยยารักษาโรค มี ๒๗ หัวข้อ

เนื้อหาเริ่มด้วยเรื่องอาพาธที่มักเกิดในฤดูสารท เรื่องที่พระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตเภสัช ๕ นอกจากนี้ก็มีเรื่องสำคัญอื่นๆ เช่น เรื่องเครื่องยาสมุนไพรรชนิดต่างๆ เรื่องยาตา เรื่องยานัตถ์ เรื่องวิธีการรักษาโรค เรื่องทรงอนุญาตน้ำอัญฐุบาน เรื่องมหาปเทศ ๔ ซึ่งเป็นหลักตัดสินของเคี้ยวของฉันว่าอย่างไรไม่ควรและอย่างไรไม่ควรในกาลใดอย่างไร เนื้อหาจบลงด้วยเรื่องที่ทรงอนุญาตกาลิกระคนกัน

๗. กฐินชั้นธกะ ตอนว่าด้วยกฐิน มี ๑๕ หัวข้อ

เนื้อหาเริ่มด้วยเรื่องของภิกษุชาวเมืองปาวา (หรือปาฐา) ๓๐ รูป เดินทางไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาค ณ พระเชตวัน เขตกรุงสาวัตถี ทันทที่ออกพรรษาปวารณาแล้วเดินทางหนทางที่เต็มไปด้วยหล่มเลนและมีฝนตกชุก ทำให้จิวรเปียกชุ่ม เปราะอะเปื้อนด้วยน้ำโคลน และภิกษุเหล่านั้นก็เหน็ดเหนื่อย เป็นเหตุให้พระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตให้ภิกษุผู้จำพรรษาแล้วต้องกรานกฐินก่อน นอกจากนี้ก็มีเรื่องสำคัญอื่นๆ เช่น เรื่องอาณิสสร์กฐิน หัวข้อการเตาะกฐิน เนื้อหาจบลงด้วยเรื่องปลิโพธ ๒ อย่าง คือ (๑) อาวาสปลิโพธ (๒) จิวรปลิโพธ

๘. จิวรชั้นธกะ ตอนว่าด้วยจิวร มี ๓๒ หัวข้อ

เนื้อหาเริ่มด้วยเรื่องคณะภุมมพิชชากรุงราชคฤห์ไปทำธุรกิจที่กรุงเวสาลี พบหญิงงามเมืองชื่อ อัมพาลี เกิดความประทับใจ เมื่อกลับมายังกรุงราชคฤห์ จึงกราบทูลพระเจ้าพิมพิสารขอให้มีการคัดเลือกเด็กสาวเป็นหญิงงามเมืองแห่งกรุงราชคฤห์ นอกจากนี้ก็มีเรื่องสำคัญอื่นๆ เช่น เรื่องหมอชิวโกมารภัก์ทำการรักษาโรคให้แก่บุคคลสำคัญ เรื่องพระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตคหบดีจิวร เรื่อง

นางวิสาขาถวายผ้าอาบน้ำฝน เนื้อหาจบลงด้วยเรื่องมาติกาเพื่อการเกิดขึ้นแห่งจิวร ๘ ประการ

๙. จัมเปยยขันธกะ ตอนว่าด้วยภิกษุชาวกรุงจัมปา มี ๓๗ หัวข้อ

เนื้อหาเริ่มด้วยเรื่องพระกัสสปโคตรผู้เป็นเจ้าของอาวาส ณ วาสภคาม เขตกรุงจัมปา ต้อนรับอุปลัมภ์พวกภิกษุอาคันตุกะ นอกจากนี้ก็มีเรื่องสำคัญอื่นๆ เช่นเรื่องกรรม ๔ ประเภท มีกรรมที่แบ่งพวกโดยไม่ชอบธรรม เป็นต้น เรื่องสงฆ์ ๕ ประเภท มีสงฆ์จตุวรรค เป็นต้น เรื่องนิกคกรรม ๕ ประเภทมีตชชนียกรรม เป็นต้น เนื้อหาจบลงด้วยเรื่องความเห็นที่ขัดแย้งกันในการระงับนิกคกรรมมีตชชนียกรรม เป็นต้น

๑๐. โกสัมพิกขันธกะ ตอนว่าด้วยภิกษุชาวกรุงโกสัมพี มี ๑๐ หัวข้อ

เนื้อหาเริ่มด้วยเรื่องภิกษุชาวกรุงโกสัมพีทะเลาะวิวาทกัน พระผู้มีพระภาคทรงแสดงวิธีการระงับแวงโดยทรงนำเรื่องที่ชาวกุมารมาแสดงให้ฟัง นอกจากนี้ก็มีเรื่องสำคัญอื่นๆ เช่น เรื่องพระผู้มีพระภาคเสด็จหลีกไปอยู่ ณ ป่าปารีไลยกะ เรื่องเหตุแห่งความแตกแยก ๑๘ ประการ เนื้อหาจบลงด้วยบทสนทนากันระหว่างพระผู้มีพระภาคกับท่านพระอุบาลี ว่าด้วยบุคคลที่ไม่ถูกดำเนินโดยศีล ผู้ที่ควรยกย่องในพระธรรมวินัยนี้

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๖ พระวินัย จุฬวรรค ภาค ๑

พระวินัยปิฎกเล่มที่ ๖ จุฬวรรค ภาค ๑ มี ๔ ขันธกะ

จุฬวรรค แปลว่า **หมวดเล็ก** หมายถึงหมวดที่ว่าด้วยเรื่องเบ็ดเตล็ดนอกจากบทบัญญัติที่มาในพระปาติโมกข์ เนื้อหาในคัมภีร์จุฬวรรค ภาค ๑ เกือบจะทั้งหมด ไม่ได้ว่าด้วยบทบัญญัติที่เป็นข้อห้าม แต่ว่าด้วยระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการลงนิกคกรรมแก่ภิกษุผู้ประพฤติไม่สมควรหลังจากที่ปรับอาบัติภิกษุนั้นแล้ว ว่าด้วยปริวาสกรรมเพื่อการออกจากอาบัติสังฆาทิเสส และว่าด้วยอธิกรณสมณะ คือวิธีการระงับอธิกรณในกรณีต่างๆ จึงปรากฏข้อความที่ว่าด้วยการปรับอาบัติเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เช่น

“ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้อยู่ปริวาสไม่พึงยินดีการที่ปกตัตตภิกษุกราบไหว้ ... การอุทหลังให้ในคราวอาบน้ำ รูปไดยินดี ต้องอาบัติทุกกฏ”

“ภิกษุทั้งหลาย ตชชนียกรรมก็ดี ... อุกเขปนียกรรมก็ดี ภิกษุไม่พึงลงแก่ภิกษุทั้งหลายผู้มีได้ อยู่ต่อหน้า รูปไคลง ต้องอาบัติทุกกฏ”

เรื่องที่ไม่ดีงามซึ่งเกิดขึ้นในสังคมสงฆ์ ถ้าเป็นการละเมิดบทบัญญัติข้อห้าม ภิกษุผู้ละเมิดย่อมต้องอาบัติตามสมควรแก่กรณีแน่นอน โดยไม่ต้องมีใครมากล่าวโทษ นี่เป็นมาตรการขั้นที่ ๑ แต่ในบางกรณี หลังจากปรับโทษแล้ว ยังต้องมีกระบวนการสังฆกรรมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

กฏนิคคหกรรมกัถี ปริวาสกรรมเพื่อการออกจากอาบัติสังฆาทิเสสกัถี วิธีการระงับอธิกรณ์ที่เรียกว่าอธิกรณ์สมณะกัถี ถือเป็นมาตรการขั้นที่ ๒ ที่จะจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมสงฆ์ ทั้งนี้ เพื่อแก้ปัญหาแต่ละอย่างของสงฆ์ให้เด็ดขาดและเพื่อประคับประคองศรัทธาของชาวบ้านผู้ถวายความอุปถัมภ์

เนื้อหาแห่งจุฬารวรรค ภาค ๑ แสดงให้เห็นกระบวนการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของสงฆ์ เช่น การประชุมพิจารณาแก้ปัญหากรณีใดๆ ก็ตาม จะมีการประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญมากก็จะประกาศครั้งเดียว เรียกว่า “ญัตติกรรมวาจา” ถ้าเป็นเรื่องสำคัญมากที่สุดก็จะประกาศให้ทราบ ๑ ครั้ง แล้วประกาศ ซ้ำเพื่อขอมติอีก ๓ ครั้ง เรียกว่า “ญัตติจตุตถกรรมวาจา”

นอกจากนี้ เนื้อหาบางตอนยังแสดงให้เห็นกระบวนการยุติธรรมที่ผสมผสานกัน ระหว่างหลักวิชาการของชาวโลกกับหลักพระธรรมวินัย เช่น ตอนที่ว่าด้วย “เยภุชยลิกา” วิธีระงับอธิกรณ์โดยถือตามเสียงข้างมาก ในการดำเนินงานเรื่องใดก็ตาม เมื่อมีความเห็นขัดแย้งไม่ลงรอยกัน พระผู้มีพระภาคทรงมีพระพุทธานุญาตให้ลงคะแนนเสียงโดยการจับสลากในเบื้องต้น ทรงกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นประธานในการจับสลากไว้ว่า ต้องเป็นผู้ไม่ลำเอียงเพราะความชอบ เพราะความชัง เพราะความหลง เพราะความกลัว และมีความรอบรู้เชี่ยวชาญในวิธีการจับสลากเป็นอย่างดี

เนื้อหาโดยย่อแห่งจุฬารวรรค ภาค ๑

๑. กัมมขันธกะ ตอนว่าด้วยนิกคหกรรม(การลงโทษ) มีทั้งหมด ๕ หัวข้อ

๑. ตัซชนียกรรม	การขู่
๒. นียสกรรม	การถอดยศ
๓. ปัพพาชนียกรรม	การขับไล่
๔. ปฏิสาร์ณียกรรม	การให้กลับสำนึกได้
๕. อุกเขปนียกรรม	การยกออกจากหมู่ เพราะเหตุ ๓ ประการ
๑. อุกเขปนียกรรมเพราะไม่เห็นว่าเป็นอาบัติ
  ๒. อุกเขปนียกรรมเพราะไม่ทำคืนอาบัติ
  ๓. อุกเขปนียกรรมเพราะไม่สละทิฏฐิอุบาย

๒. ปารีวาสิกขันธกะ ตอนว่าด้วยระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับปริวาส มีทั้งหมด ๕ หัวข้อ

๑. ปารีวาสิกวัตตะ	ว่าด้วยวัตรของภิกษุผู้อยู่ปริวาส
๒. มุลาชปฏิกัสนารหวัตตะ	ว่าด้วยวัตรของภิกษุผู้ควรแก่การชักเข้าหาอาบัติเดิม
๓. มานัตตารหวัตตะ	ว่าด้วยวัตรของภิกษุผู้ควรแก่มานัต
๔. มานัตตจาริกวัตตะ	ว่าด้วยวัตรของภิกษุผู้ประพฤติมานัต
๕. อัพพานารหวัตตะ	ว่าด้วยวัตรของภิกษุผู้ควรแก่อัพพาน

๓. สมุจจยขันธกะ ตอนว่าด้วยการประมวลวิธีการออกจากอาบัติสังฆาทิเสส ๑๑ หัวข้อ

๑. สุกกวิสัฎฐิ	ว่าด้วยวิธีการออกจากอาบัติที่ต้อง เพราะทำน้ำอสุจิให้เคลื่อน

๒. ปริวาส ว่าด้วยการอยู่ชดใช้
๓. จัดตาศีสะกะ ว่าด้วยกรณีตัวอย่าง ๔๐ กรณี
๔. จัดติงสะกะ ว่าด้วยกรณีตัวอย่าง ๓๖ กรณี
๕. มานัตตสตะ ว่าด้วยกรณีตัวอย่างการให้มานัต ๑๐๐ กรณี
๖. สมูลายสโมธานปริวาสจตุสตะ ว่าด้วยสโมธานปริวาสกับการชักเข้าหาอาบัติเดิม ๔๐๐ กรณี
๗. ปริมาณาทิวารอัญฐกะ ว่าด้วยวาระอาบัติมีจำนวนนับได้เป็นต้น ๘ กรณี
๘. เทวภิกขุวารเอกาทสกะ ว่าด้วยวาระการให้มานัตแก่ภิกษุ ๒ รูป ๑๑ กรณี
๙. มุลาเยวิสุททินวกะ ว่าด้วยความไม่หมดจดจากอาบัติเดิม ๙ กรณี
๑๐. มุลาเยวิสุททินวกะ ว่าด้วยความหมดจดจากอาบัติเดิม ๙ กรณี
๑๑. ตติยนวกะ ว่าด้วยความหมดจดจากอาบัติโดยขั้นตอนที่ ๓ รวม ๙ กรณี
๔. สมถขันธกะ ตอนว่าด้วยวิธีระงับอธิกรณ์ มีทั้งหมด ๙ หัวข้อ
๑. สัมมุขาวินัย ว่าด้วยระงับอธิกรณ์ในที่พร้อมหน้า
๒. สติวินัย ว่าด้วยระงับอธิกรณ์โดยประกาศสมมติให้ว่าเป็นผู้มีสติสมบูรณ์
๓. อมูพหวินัย ว่าด้วยระงับอธิกรณ์โดยยกประโยชน์ให้ว่าต้องอาบัติในขณะเป็นบ้า
๔. ปฏินญาตกรณะ ว่าด้วยระงับอธิกรณ์ตามคำรับของจำเลย
๕. เขภยยลิกา ว่าด้วยระงับอธิกรณ์ตามเสียงข้างมาก
๖. ตัสสปาปิยลิกา ว่าด้วยระงับอธิกรณ์โดยการลงโทษแก่ผู้ทำผิด
๗. ตินวัตถการกะ ว่าด้วยระงับอธิกรณ์โดยการประนีประนอม
๘. อธิกรณะ ว่าด้วยอธิกรณ์ ๔ อย่าง
๙. อธิกรณวุปสมนสมถะ ว่าด้วยความสงบระงับอธิกรณ์

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๗

พระวินัย จูฬวรรค ภาค ๒

พระวินัยปิฎกเล่มที่ ๗ จูฬวรรค ภาค ๒ ว่าด้วยเรื่องเบ็ดเตล็ดนอกจากบทบัญญัติ ที่มาในพระปาติโมกข์ ต่อจากจูฬวรรค ภาค ๑ ซึ่งเป็นเรื่องเล็กน้อยเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติของภิกษุสงฆ์ เรียกโดยรวมว่า “อภิสมจาริกสิกขา” เช่นกัน เป็นเรื่องข้อห้ามและขออนุญาตเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อ

ร่างกายและอื่นๆ เช่น เรื่องการสร้งน้ำในที่ไมสมควร เรื่องการใช้เครื่องประดับ เรื่องการไว้ผมยาว เรื่องการตบแต่งผม เรื่องการส่องกระจกดูเงาหน้า เรื่องการแต่งหน้า เรื่องการไปชมมหรสพ เรื่องการสาธยายธรรมลากเสียงยาว เรื่องการใช้บริขารงดงาม เรื่องการเก็บรักษาบาตรจีวร เรื่องการเปลือยกายให้วักัน เรื่องการไว้เล็บยาว เรื่องการแต่งหนวด เรื่องการโกนขน วัตรปฏิบัติในการเข้าอาราม ในการอยู่ในอาราม ในการออกเดินทาง ในการอนุโมทนาทาน ในโรงฉัน ในการบิณฑบาต ในการอยู่ป่า ในเสนาสนะ ในเรือนไฟ ในวัจกุฎี

เรื่องที่กล่าวเหล่านี้ เป็นเรื่องเล็กน้อย ในกรณีที่เป็นข้อห้าม ถ้าภิกษุล่วงละเมิดไม่ปฏิบัติตาม ทรงปรับอาบัติทุกกฏ ปรับสูงขึ้นไปถึงอาบัติอุลลัจจัย เช่น

“ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุเมื่อจะสร้งน้ำ ไม่พึงขัดสีกายกับต้นไม้ รูปใดขัดสี ต้องอาบัติทุกกฏ” (วิ.จุฬ. ๗/๒๔๓)

“ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุณีไม่พึงอยู่ป่า รูปใดอยู่ ต้องอาบัติทุกกฏ” (วิ.จุฬ. ๗/๔๓๑)

“ภิกษุทั้งหลาย โมฆบุรุษนั้น เมื่อสิ่งอื่นที่ควรตัดมีอยู่ กลับไปตัดอีกสิ่งหนึ่ง ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุไม่พึงตัดองคชาติของตน รูปใดตัด ต้องอาบัติอุลลัจจัย” (วิ.จุฬ. ๗/๒๕๑)

“ภิกษุทั้งหลาย ของที่ไม่ควรแบ่ง ๕ หมวด สงฆ์ คณะ หรือบุคคลก็ไม่พึงแบ่ง แม้แบ่งแล้ว ก็ไม่เป็นอันแบ่ง รูปใดแบ่ง ต้องอาบัติอุลลัจจัย

ของที่ไม่ควรแบ่ง ๕ หมวด

๑. อาราม **พื้นที่อาราม** นี้เป็นของที่ไม่ควรแบ่งอันดับที่ ๑ สงฆ์ คณะ หรือบุคคลไม่พึงแบ่ง แม้แบ่งแล้วก็ไม่เป็นอันแบ่ง รูปใดแบ่งต้องอาบัติอุลลัจจัย

๒. วิหาร **พื้นที่วิหาร** นี้เป็นของที่ไม่ควรแบ่งอันดับที่ ๒ สงฆ์ คณะ หรือบุคคลไม่พึงแบ่ง แม้แบ่งแล้วก็ไม่เป็นอันแบ่ง รูปใดแบ่งต้องอาบัติอุลลัจจัย

๓. เติง **ตั้ง พุก หมอน** นี้เป็นของที่ไม่ควรแบ่งอันดับที่ ๓ สงฆ์ คณะ หรือบุคคลไม่พึงแบ่ง แม้แบ่งแล้วก็ไม่เป็นอันแบ่ง รูปใดแบ่งต้องอาบัติอุลลัจจัย

๔. หม้อโลหะ **อ่างโลหะ กระจ่างโลหะ กระจทะโลหะ มีด ขวาน ฝิง จอบ สว่าน** นี้เป็นของที่ไม่ควรแบ่งอันดับที่ ๔ สงฆ์ คณะ หรือบุคคลไม่พึงแบ่ง แม้แบ่งแล้วก็ไม่เป็นอันแบ่ง รูปใดแบ่งต้องอาบัติ อุลลัจจัย

๕. เถาวัลย์ **ไม้ไผ่ หญ้าปล้อง หญ้ามุงกระต่าย หญ้าสามัญญ์ ดิน เครื่องไม้ เครื่องดิน** นี้เป็นของที่ไม่ควรแบ่งอันดับที่ ๕ สงฆ์ คณะ หรือบุคคลไม่พึงแบ่ง แม้แบ่งแล้วก็ไม่เป็นอันแบ่ง รูปใดแบ่ง ต้องอาบัติอุลลัจจัย” (ในเล่มนี้ ๓๒๒/๑๔๔-๑๔๕)

จุฬารวรรค ภาค ๒ นี้ ที่ปรับอาบัติทุกกฏนับจำนวนได้ ๒๑๓ เรื่อง ภิกษุก่อเรื่อง ๑๙๗ เรื่อง ภิกษุณีก่อเรื่อง ๙๖ เรื่อง ปรับอาบัติอุลลัจจัยนับจำนวนได้ ๓ เรื่อง ปรับอาบัติปาจิตตีย์นับจำนวนได้ ๕ เรื่อง รวมทั้งหมด ๒๒๑ เรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากกลุ่มภิกษุฉัพพัคคีย์ คือ พวกภิกษุผู้ชอบประพฤติดิฉิต ๖ รูป ได้แก่

๑. พระปณทุกะ	๒. พระโลหิตกะ
๓. พระเมตตियะ	๔. พระภุมมชกะ

๕. พระอัสสชิ   ๖. พระปุนัพพสุกะ

ในเล่ม ๗ นี้ เรื่องที่พวกภิกษุฉัพพัคคีย์เป็นผู้ก่อตั้งมีถึง ๙๑ เรื่อง คือ

๑. สรงน้ำขัดสีกายกับต้นไม้ (๒๔๓/๑)
๒. สรงน้ำขัดสีกายกับเส้า (๒๔๓/๓)
๓. สรงน้ำขัดสีกายกับฝา (๒๔๓/๔)
๔. สรงน้ำในที่ที่ไม่สมควร (๒๔๓/๕)
๕. ใช้มือที่ทำด้วยไม้หอมถูกายสรงน้ำ (๒๔๓/๕)
๖. ใช้เชือกขุบจรณถูกายสรงน้ำ (๒๔๓/๖)
๗. สรงน้ำขัดถูร่างกายให้กัน (๒๔๓/๖)
๘. ใช้ไม้บังเวียนถูกายสรงน้ำ (๒๔๓/๖)
๙. ใช้เครื่องประดับหู (๒๔๕/๗)
๑๐. ใช้สร้อยสังวาล (๒๔๕/๗)
๑๑. ใช้สร้อยคอ (๒๔๕/๗)
๑๒. ใช้เครื่องประดับเอว (๒๔๕/๗)
๑๓. ใช้วลัย(กำไล) (๒๔๕/๗)
๑๔. ใช้สร้อยตาบ (๒๔๕/๗)
๑๕. ใช้เครื่องประดับข้อมือ (๒๔๕/๗)
๑๖. ใช้แหวนสวมนิ้วมือ (๒๔๕/๗)
๑๗. ไ่ว้ผมยาว (๒๔๖/๘)
๑๘. ใช้แปรงหวีผม (๒๔๖/๘)
๑๙. ใช้หวีหวีผม (๒๔๖/๘)
๒๐. ใช้นิ้วมือต่างหวีเสยผม (๒๔๖/๘)
๒๑. ใช้น้ำมันผสมขี้ผึ้งเสยผม (๒๔๖/๘)
๒๒. ใช้น้ำมันผสมน้ำเสยผม (๒๔๖/๘)
๒๓. ส่องดูเงาหน้าที่คั่นฉ่อง (๒๔๗/๙)
๒๔. ทาหน้า (๒๔๗/๑๐)
๒๕. ถูหน้า (๒๔๗/๑๐)
๒๖. ผัดหน้า (๒๔๗/๑๐)
๒๗. เจิมหน้า (๒๔๗/๑๐)
๒๘. ย้อมตัว (๒๔๗/๑๐)
๒๙. ย้อมหน้า (๒๔๗/๑๐)
๓๐. ย้อมทั้งตัวและหน้า (๒๔๗/๑๐)
๓๑. ดุมหรสพ (๒๔๘/๑๐)
๓๒. สวดธรรมด้วยเสียงขั้บยาว (๒๔๙/๑๑)

๓๓. ใช้ผ้าห่มขนสัตว์ (๒๔๙/๑๒)
๓๔. ฉันทมะม่วง (๒๕๐/๑๒)
๓๕. ใช้บาตรชนิดต่างๆ (๒๕๒/๑๙)
๓๖. ใช้เชิงบาตรชนิดต่างๆ (๒๕๓/๑๙)
๓๗. ใช้เชิงบาตรสวยงาม (๒๕๓/๒๐)
๓๘. ไม่ใช้ผ้าปูนั่ง (๒๖๓/๔๑)
๓๙. นอนบนที่นอนโรยดอกไม้ (๒๖๔/๔๒)
๔๐. ฉันทอาหารโตก (๒๖๔/๔๓)
๔๑. ฉันทอาหารในภาชนะเดียวกัน (๒๖๔/๔๓)
๔๒. ดื่มน้ำในขันเดียวกัน (๒๖๔/๔๓)
๔๓. นอนบนเตียงเดียวกัน (๒๖๔/๔๓)
๔๔. นอนบนเตียงมีเครื่องลาดเดียวกัน (๒๖๔/๔๓)
๔๕. นอนบนเตียงมีผ้าห่มผืนเดียวกัน (๒๖๔/๔๓)
๔๖. นอนบนเตียงมีผ้าผืนเดียวเป็นทั้งผ้าปูและผ้าห่ม (๒๖๔/๔๓)
๔๗. กั้นร่มเดินเที่ยว (๒๗๐/๕๕)
๔๘. ขัดเล็บให้กัน (๒๗๔/๖๑)
๔๙. แต่งหนวด (๒๗๕/๖๒)
๕๐. ปล่อยหนวดไว้ยาว (๒๗๕/๖๒)
๕๑. ไว้เครายาว (๒๗๕/๖๒)
๕๒. แต่งหนวดเป็นรูปสี่เหลี่ยม (๒๗๕/๖๒)
๕๓. แต่งขนหน้าอก (๒๗๕/๖๒)
๕๔. แต่งขนหน้าท้อง (๒๗๕/๖๒)
๕๕. แต่งหนวดเป็นเขี้ยวโจ่ง (๒๗๕/๖๒)
๕๖. โกนขนในที่แคบ (๒๗๕/๖๒)
๕๗. ใช้กรรไกรตัดผม (๒๗๕/๖๒)
๕๘. ถอนผมหงอก (๒๗๕/๖๓)
๕๙. ใช้ไม้แคะขี้หูชนิดต่างๆ (๒๗๖/๖๔)
๖๐. สะสมเครื่องโลหะ (๒๗๗/๖๔)
๖๑. ใช้สังฆาฏิรัดเข้า (๒๗๗/๖๕)
๖๒. ใช้ประคดเอวชนิดต่างๆ (๒๗๘/๖๖)
๖๓. ใช้ลูกถวินประคดเอวชนิดต่างๆ (๒๗๘/๖๖)
๖๔. ใช้ลูกตุ้มจีวรชนิดต่างๆ (๒๗๙/๖๗)
๖๕. นุ่งผ้าอย่างคฤหัสถ์ (๒๘๐/๖๘)
๖๖. ห่มผ้าอย่างคฤหัสถ์ (๒๘๐/๖๘)
๖๗. นุ่งผ้าโจงกระเบน (๒๘๐/๖๘)

๖๘. หาบของ (๒๘๑/๖๘)
๖๙. เคี้ยวไม้ชำระฟันขนาดยาว (๒๘๒/๖๙)
๗๐. จุดไฟเผาหญ้า (๒๘๓/๗๐)
๗๑. ขึ้นต้นไม้ (๒๘๔/๗๐)
๗๒. เรียนโลกายัต (๒๘๖/๗๒)
๗๓. สอนโลกายัต (๒๘๖/๗๒)
๗๔. เรียนดิรัจฉานกถา (๒๘๗/๗๒)
๗๕. สอนดิรัจฉานกถา (๒๘๗/๗๓)
๗๖. ประพฤติไม่เหมาะสม(ปลูกไม้ดอกเป็นต้น) (๒๙๓/๗๘)
๗๗. นอนบนเตียงสูง (๒๙๓/๙๗)
๗๘. ใช้ไม้หนุนเท้าเตียงสูง (๒๙๗/๙๘)
๗๙. ใช้หมอนยาว (๒๙๗/๙๙)
๘๐. ให้ช่างเขียนภาพจิตรกรรม (๒๙๙/๑๐๒)
๘๑. กีดกันเสนาสนะ(อันเตวาลิกของพวกภิกษุฉัพพัคคีย์) (๓๑๐/๑๒๑)
๘๒. กีดกันของที่ทากถวายเป็นอันเตวาลิกของพวกภิกษุฉัพพัคคีย์) (๓๑๓/๑๒๗)
๘๓. บังคับภิกษุใช้ให้ลุกขึ้น(ย้ายที่) (๓๑๖/๑๓๒)
๘๔. กีดกันเสนาสนะโดยอ้างเลิศ (๓๑๖/๑๓๓)
๘๕. จุดลาภภิกษุออกจากวิหารของสงฆ์ (๓๑๖/๑๓๓ ต้องอาบัติปาจิตตีย์)
๘๖. รับประทานอาหารอันประณีตไว้เพื่อตนเอง (๓๒๖/๑๕๔ ไม่รับอาบัติ)
๘๗. นุ่งห่มไม่เรียบร้อยไปโรงฉัน (๓๖๓/๒๓๐)
๘๘. เคาะเสนาสนะบนที่สูงเหนือลม (๓๖๙/๒๓๗ ไม่รับอาบัติ)
๘๙. ไม่เกรงใจใส่พื้นมาก ติดไฟ ปิดประตู นั่งขวางประตูเรือนไฟ (๓๗๑/๒๓๙)
๙๐. เข้าวัจกุฎีเร็ว เวิกผ้าเข้า ถอนหายใจถ่ายอุจจาระ เคี้ยวไม้ชำระถ่าย อุจจาระ ฯลฯ (๓๗๓/๒๔๒ ไม่รับอาบัติ)
๙๑. งดปาติโมกข์แก่ภิกษุผู้บริสุทธิ์ (๓๘๖/๒๘๖)

ทั้ง ๙๑ เรื่อง ปรับอาบัติทุกกฏทั้งหมด ยกเว้นที่ระบุไว้ว่าปรับอาบัติปาจิตตีย์ และไม่ปรับอาบัติ มีการปรับอาบัติที่สูงขึ้นไปกว่าอาบัติอุลลัจจัย คือปรับอาบัติปาจิตตีย์ ๕ เรื่อง (วิ.จุฬ. ๗/๒๗๓, ๓๑๖, ๓๔๓, ๔๑๓, ๔๒๗) แต่ท่านกล่าวโดยนัยว่า “พึงปรับอาบัติตามธรรม”

เรื่องที่ ๑ ภิกษุรูปหนึ่งสำรอกอาหารมาแล้วกลืนเข้าไปอีก พระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตให้ภิกษุรูปที่มีนิสัยเคี้ยวเอื้อง เคี้ยวเอื้องได้ ภิกษุไม่พึงกลืนอาหารที่ออกมาออกปากแล้วเข้าไปอีก รูปใดกลืน พึงปรับอาบัติตามธรรม คือปรับอาบัติปาจิตตีย์ ตามสิกขาบทที่ ๗ แห่งโภชนวรรค (วิ.มหา. แปล ๒/๒๔๘/๔๐๕)

เรื่องที่ ๒ เป็นเรื่องที่พวกภิกษุสัตว์ตรสวัคคีย์ คือ กลุ่มภิกษุ ๑๗ รูป ช่วยกันซ่อมแซมวิหารหลังใหญ่เพื่ออยู่จำพรรษา เมื่อซ่อมแซมเสร็จแล้ว พวกภิกษุฉัพพัคคีย์ได้มาแสดงความโกรธ ไม่พอใจ

ขับไล่ จุดลากพวกภิกษุสัตตรสวัคคีย์ออกจากวิหารของสงฆ์ซึ่งเป็นนิทานต้นบัญญัติสิกขาบทที่ ๗ แห่ง ภูตคามวรรค (วิ.มหา.แปล ๒/๑๒๔-๑๒๕/๓๐๒-๓๐๓) ในคัมภีร์จุฬารวรรค ภาค ๒ นี้ นำมาแสดงอีก เพราะเกี่ยวกับเรื่องเสนาสนะที่อยู่อาศัย

เรื่องที่ ๓ เป็นเรื่องที่พระเทวทัตทำสังฆเภท เลื่อมลามลักการะพาบริษัทออกปากขอภัตตาหาร ในตระกูลมาฉัน พระผู้มีพระภาคทรงดำหนิแล้วรับสั่งว่า “ภิกษุฉันคนโกชนะ ฟังปรับอาบัติตามธรรม” ปรับอาบัติตามธรรมคือปรับอาบัติปาจิตตีย์ ตามสิกขาบทที่ ๒ แห่งโกชนวรรค (วิ.มหา. (แปล) ๒/๒๑๗/๓๗๖)

เรื่องที่ ๔ เป็นเรื่องที่ภิกษุณีทั้งหลายไม่ยอมไปรับโอวาท พระผู้มีพระภาครับสั่งว่า “ภิกษุณีไม่ไปรับโอวาทไม่ได้ รูปใดไม่ไป ฟังปรับอาบัติตามธรรม” ปรับอาบัติตามธรรมคือปรับอาบัติปาจิตตีย์ ตามสิกขาบทที่ ๙ แห่งอารามวรรค (วิ.ภิกขุณี. (แปล) ๓/๑๐๕๘/๒๘๕)

เรื่องที่ ๕ เป็นเรื่องที่ภิกษุณีทั้งหลาย ไม่ปวารณากันและไม่ปวารณากับภิกษุสงฆ์ พระผู้มีพระภาครับสั่งว่า “ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุณีจะไม่ปวารณาไม่ได้ ปวารณากันเองแล้วจะไม่ปวารณากับภิกษุสงฆ์ไม่ได้ รูปใดไม่ปวารณา ฟังปรับอาบัติตามธรรม” ปรับอาบัติตามธรรมคือปรับอาบัติปาจิตตีย์ ตามสิกขาบทที่ ๗ แห่งอารามวรรค (วิ.ภิกขุณี. (แปล) ๓/๑๐๕๑/๒๘๒)

นอกจากนี้ยังมีการปรับอาบัติทุกกฏ โดยพระผู้มีพระภาคมิได้ทรงบัญญัติ เป็นการปรับอาบัติ ในฐานะที่ทำไม่เหมาะสม คือ ในคราวปฐมสังคีติ เมื่อได้กระทำการสังคายนาพระธรรมวินัยเสร็จแล้ว พระเถระทั้งหลายได้ปรับอาบัติทุกกฏท่านพระอานนท์ ๕ กรณี คือ

๑. ไม่ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า สิกขาบทข้อไหนจัดเป็นสิกขาบทเล็กน้อย
๒. เหยียบผ้าวัสสิกสาฎกของพระผู้มีพระภาคแล้วปะชุน
๓. ให้มาตุคามถวายอภิวาทพระสรีระของพระผู้มีพระภาคก่อน พระสรีระจึงเปียกเปื้อนน้ำตาของมาตุคาม
๔. พระผู้มีพระภาคทรงทำนิมิต ท่านกลับไม่กราบทูลอ้อนวอนให้ดำรงพระชนม์ชีพอยู่ตลอดกับ
๕. ขวนขวายให้มาตุคามบวชในพระธรรมวินัย

ท่านพระอานนท์ได้ชี้แจงเหตุผลในเรื่องที่พระเถระทั้งหลายปรับอาบัติ ท่านไม่เห็นว่าเป็นอาบัติ แต่เพราะเชื่อฟังพระเถระทั้งหลายท่านจึงขอแสดงอาบัติทุกกฏ (วิ.จุฬ. ๗/๔๔๓)

ถ้าถือตามนัยนี้ เมื่อภิกษุกระทำเรื่องไม่เหมาะสมไม่สม ไม่ดีไม่งามซึ่งพระผู้มีพระภาคมิได้ทรงบัญญัติห้ามไว้ ทั้งไม่เข้าหลักมหาปเทศ ๔ ฝ่ายพระวินัย ก็ฟังปรับอาบัติทุกกฏได้

อีกประการหนึ่ง เรื่องทั้ง ๕ นี้คงมีการโจทขานกันมากเพื่อให้ท่านพระอานนท์ ได้ชี้แจงปัญหาพระเถระทั้งหลายจึงยกประเด็นขึ้น ท่านพระอานนท์ได้ชี้แจงปัญหาทั้งหมด แต่ท่านก็ได้แสดงความเคารพเถรตียมยอมแสดงอาบัติทุกกฏ

ในจุฬารวรรค ภาค ๒ นี้ มิใช่จะมีแต่เรื่องที่จัดว่าเล็กน้อย แต่มีเรื่องที่สำคัญ เช่น เรื่องภิกษุผู้ควรได้อาสนะ(ที่พัก)อันเลิศ น้ำอันเลิศ บิณฑบาตอันเลิศ เรื่องพระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตการกราบ

ไหว้ ลูกรับทำอัญชสิทธิ์กรม สามิจิกรรม อาสนะอันเลิศ น้ำอันเลิศ บิณฑบาตอันเลิศ ตามลำดับพรรษา เรื่องบุคคลที่ไม่ควรไหว้ เรื่องบุคคลที่ควรไหว้ เรื่องพระเทวทัตทำลายสงฆ์ ส่งคนไปลอบปลงพระชนม์ พระผู้มีพระภาค กลิ้งหินจากยอดภูเขาหวังจะปลงพระชนม์พระผู้มีพระภาค แต่ทำได้เพียงยังพระโลหิตที่พระบาทให้ห้อขึ้นเท่านั้น

เรื่องทรงอนุญาตให้สตรีบวชเป็นภิกษุณีในพระพุทธศาสนา เรื่องการทำสังคายนา พระธรรมวินัย ครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ แต่ละเรื่องสำคัญทั้งนั้น แต่เนื่องจากส่วนมาก เป็นเรื่องเล็กน้อย ท่านจึงตั้งชื่อตามเนื้อเรื่องส่วนมากกว่า “จูฬวรรค”

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๘

พระวินัย ปริวาร

พระวินัยปิฎกเล่มที่ ๘ คัมภีร์ปริวาร เป็นคัมภีร์สุดท้ายของพระวินัยปิฎก

คำว่า “ปริวาร” หมายถึงหมวดพระบาลีที่พระธรรมสังคากาจารย์ ยกขึ้นสังคายนาต่อจากพระบาลีชั้นธกะ จัดเป็นหมวดหมู่ไว้เพื่อให้กุลบุตรเกิดความฉลาดในส่วนต่างๆ มีอาบัติเป็นต้น ที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งในมาติกาและในวิภังค์ เรียกว่า “ปริวาร” เพราะเปรียบเหมือนกับเป็นภาคผนวกของพระบาลีวิภังค์และพระบาลีชั้นธกะ

ดูจพระอรหันตชีนาสพเป็นปริวารติดตามพระพุทธองค์ พระพุทธเจ้าทรงมีธรรมชั้นเป็นพระสรีระ มีพระอรหันตชีนาสพเป็นปริวาร ส่วนพระวินัยมีมาติกา คือพระวินัยปิฎกเล่มที่ ๑-๒-๓ และชั้นธกะ คือพระวินัยปิฎกเล่มที่ ๔-๕-๖-๗ เป็นสรีระ มีคัมภีร์ปริวารเป็นปริวาร

เนื้อหาโดยย่อแห่งคัมภีร์ปริวาร

คัมภีร์ปริวารนี้ เป็นคัมภีร์ประกอบหรือคู่มือ บรรจุคำถามคำตอบสำหรับ ซ้อมความรู้พระวินัย ตั้งแต่เล่มที่ ๑ ถึงเล่มที่ ๗ เป็นคัมภีร์ที่ประมวลเนื้อหาที่สำคัญต่างๆ มากกล่าวไว้ จัดเป็นหัวข้อ ๒๑ ข้อด้วยกัน คือ

๑. ภิกขุวิภังค์โสฬสมหาวาร ว่าด้วยวาระใหญ่ ๑๖ วาระในภิกขุวิภังค์
๒. ภิกขุณีวิภังค์โสฬสมหาวาร ว่าด้วยวาระใหญ่ ๑๖ วาระในภิกขุณีวิภังค์
๓. สมุฏฐานสี่สสังเขป ว่าด้วยการย่อหัวข้อสมุฏฐาน
๔. อันตรเปยยาล ว่าด้วยการละข้อความในระหว่าง
๕. สมถเภท ว่าด้วยประเภทแห่งสมถะ
๖. ชั้นธกปุจฉาวาร ว่าด้วยวาระคำถามและคำตอบถึงชั้นธกะ
๗. เอกุตตริกนัย ว่าด้วยนัยเกินหนึ่ง

๘. อุโปสถาทิปุจฉาวิสัชชชา	ว่าด้วยคำถามคำตอบเรื่องอุโบสถเป็นต้น
๙. อัถตถวสปรกรรม	ว่าด้วยอำนาจประโยชน์ ๑๐ ประการ
๑๐. คาถาสังคณิกะ	ว่าด้วยกลุ่มคาถา
๑๑. อธิกรณเภท	ว่าด้วยประเภทแห่งอธิกรณ์
๑๒. อปรคาถาสังคณิกะ	ว่าด้วยกลุ่มคาถาอีกกลุ่มหนึ่ง
๑๓. โจทนาภันท์	ว่าด้วยหมวดการโจท
๑๔. จุฬสงคราม	ว่าด้วยภิกษุผู้เข้าสู่จุฬสงคราม
๑๕. มหาสงคราม	ว่าด้วยภิกษุผู้เข้าสู่มหาสงคราม
๑๖. กฐินเภท	ว่าด้วยประเภทแห่งกฐิน
๑๗. อุปาติปัญญาจะ	ว่าด้วยเรื่องพระอุบาลี ๕ หมวด
๑๘. อัถตถาปัตติสมุฏฐาน	ว่าด้วยสมุฏฐานอาบัติที่มีอยู่
๑๙. ทุตติยคาถาสังคณิกะ	ว่าด้วยกลุ่มคาถากลุ่มที่ ๒
๒๐. เสทโฆจนคาถา	ว่าด้วยคาถาที่ทำให้เหงื่อแตก
๒๑. ปัญจวรรค	ว่าด้วยหมวด ๕ หมวด

ทั้ง ๒๑ หัวข้อใหญ่นี้ บางข้อก็มีข้อย่อยมาก บางข้อก็มีข้อย่อยน้อย

ตัวอย่างเนื้อหาโดยพิสดารแห่งคัมภีร์ปริวาร

หัวข้อใหญ่ ๒๑ ข้อนั้น กล่าวตามที่พระบาลีอรรถกถาฎีกาแสดงไว้ แต่ละข้อมีข้อย่อยและเนื้อหาพอสรุปได้ ดังนี้

๑. ภิกขุวิภังค์โสฬสมหาวาร ว่าด้วยวาระใหญ่ ๑๖ วาระในภิกขุวิภังค์

ในภิกขุวิภังค์โสฬสมหาวารได้ประมวลสิกขาบทที่พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้แก่ภิกษุทั้งหลายจากพระวินัยเล่ม ๑-๒ มาตั้งเป็นปัญหาถามตอบทีละข้อ ตั้งเป็นวาระไว้ ๒ ส่วน ส่วนละ ๘ วาระ รวมเป็น ๑๖ วาระ ๘ วาระแรกกับ ๘ วาระหลัง ชื่อก็พ้องกัน ต่างกันตรงเนื้อหา ๘ วาระแรกกล่าวถึงการทำความผิดโดยตรง ๘ วาระหลังกล่าวถึงผลอันเนื่องมาจากการทำความผิดทั้ง ๑๖ มหาวาระ ดังนี้

๘ วาระแรก

๑. กัตถปัญญาตติวาร วาระว่าด้วยบัญญัติ ณ ที่ไหน

ตั้งปัญหาถาม-ตอบสถานที่ที่ทรงบัญญัติสิกขาบท ภิกษุผู้เป็นต้นเหตุให้บัญญัติสิกขาบท เรื่องที่เป็นเหตุให้บัญญัติสิกขาบท และถามตอบเรื่องอื่นๆ อีก รวมปัญหาถาม-ตอบในสิกขาบทที่พระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติไว้ทุกสิกขาบท ๒๖ ข้อ คือ

- (๑) ทรงบัญญัติ ณ ที่ไหน
- (๒) ทรงปรารภใคร
- (๓) เพราะเรื่องอะไร

- (๔) มีพระบัญญัติ พระอนุบัญญัติ อนุปັນนบัญญัติอยู่หรือ
- (๕) มีสัพพัตถบัญญัติ ปเทสบัญญัติอยู่หรือ
- (๖) มีสาธารณบัญญัติ อสาธารณบัญญัติอยู่หรือ
- (๗) มีเอกโตบัญญัติ อุกโตบัญญัติอยู่หรือ
- (๘) จัดเข้าในอุทเทสไหน นับเนื่องในอุทเทสไหน
- (๙) มาสู่อุทเทส โดยอุทเทสไหน
- (๑๐) เป็นวิบัติอย่างไร
- (๑๑) เป็นกองอาบัติไหน
- (๑๒) เกิดด้วยสมุฏฐานเท่าไร
- (๑๓) เป็นอธิกรณ์อย่างไร
- (๑๔) ระวังด้วยสมณะเท่าไร
- (๑๕) อะไรเป็นพระวินัย อะไรเป็นอภิวินัย
- (๑๖) อะไรเป็นพระปาติโมกข์ อะไรเป็นอธิปาติโมกข์
- (๑๗) อะไรเป็นวิบัติ
- (๑๘) อะไรเป็นสมบัติ
- (๑๙) อะไรเป็นข้อปฏิบัติ
- (๒๐) ทรงอาศัยอำนาจประโยชน์เท่าไร
- (๒๑) ใครศึกษาอยู่
- (๒๒) ใครศึกษาสิกขาเรียบร้อยแล้ว
- (๒๓) ตั้งอยู่ในใคร
- (๒๔) ใครทรงเอาไว้
- (๒๕) เป็นถ้อยคำของใคร
- (๒๖) ใครนำมา

ตัวอย่างปัญหาข้อที่ ๑

ถาม : พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ทรงรู้ ทรงเห็น ทรงบัญญัติ ปาราชิกสิกขาบทที่ ๑ ณ ที่ไหน

ตอบ : ทรงบัญญัติ ณ กรุงเวสาลี

ตัวอย่างปัญหาข้อที่ ๒๖

ถาม : ใครนำมา

ตอบ : พระเถระทั้งหลายนำสืบๆ กันมา

การถามตอบนี้ในตอนท้ายแสดงเป็นข้อความเป่ยยาลไว้

๒. กตَابัตติวาร วาระว่าด้วยต้องอาบัติเท่าไร

ตั้งปัญหาถาม-ตอบจำนวนอาบัติที่ภิกษุต้องในเมื่อได้กระทำความผิดไปแล้ว เช่น

ถาม : ภิกษุเสพเมถุนธรรมต้องอาบัติเท่าไร

ตอบ : ภิกษุเสพเมถุนธรรมต้องอาบัติ ๓ อย่าง คือ

(๑) ภิกษุเสพเมถุนธรรมในซากศพที่ยังไม่ถูกสัตว์กัดกิน ต้องอาบัติปาราชิก

(๒) ภิกษุเสพเมถุนธรรมในซากศพที่ถูกสัตว์กัดกินโดยมาก ต้องอาบัติอุลลัจจัย

(๓) ภิกษุสอดองคชาตเข้าในปากที่อ้า แต่มิได้ถูกต้อง ต้องอาบัติทุกกฏ

ถามตอบเช่นนี้จนครบทุกสิกขาบท

๓. วิปัตติวาร วาระว่าด้วยเป็นวิบัติ

ตั้งปัญหาถาม-ตอบการกระทำความผิดนั้นว่า เป็นวิบัติเท่าไรในบรรดาวิบัติ ๔ อย่าง คือ

(๑) สีสวิบัติ (๒) อาจารย์วิบัติ (๓) ทิฏฐิวิบัติ (๔) อาชีวิบัติ เช่น

ถาม : อาบัติของภิกษุผู้เสพเมถุนธรรม บรรดาวิบัติ ๔ อย่าง จัดเป็นวิบัติเท่าไร

ตอบ : อาบัติของภิกษุผู้เสพเมถุนธรรม บรรดาวิบัติ ๔ อย่าง จัดเป็นวิบัติ ๒ อย่าง คือ

(๑) เป็นสีสวิบัติ (๒) เป็นอาจารย์วิบัติ

๔. สังคหวาร วาระว่าด้วยการจัดเข้ากองอาบัติ

ตั้งปัญหาถาม-ตอบการต้องอาบัตินั้นๆ ว่า จัดเข้ากองอาบัติไหน เช่น

ถาม : อาบัติของภิกษุผู้เสพเมถุนธรรม บรรดากองอาบัติ ๗ กอง จัดเข้ากองอาบัติเท่าไร

ตอบ : อาบัติของภิกษุผู้เสพเมถุนธรรม บรรดากองอาบัติ ๗ กอง จัดเข้ากองอาบัติ ๓ กอง คือ (๑) กองอาบัติปาราชิก (๒) กองอาบัติอุลลัจจัย (๓) กอง อาบัติทุกกฏ

๕. สมุฏฐานวาร วาระว่าด้วยสมุฏฐาน

ตั้งปัญหาถาม-ตอบการต้องอาบัตินั้นๆ ว่าเกิดด้วยสมุฏฐานเท่าไร เช่น

ถาม : อาบัติของภิกษุผู้เสพเมถุนธรรม บรรดาสมุฏฐานแห่งอาบัติ ๖ สมุฏฐาน เกิดด้วยสมุฏฐานเท่าไร

ตอบ : อาบัติของภิกษุผู้เสพเมถุนธรรม บรรดาสมุฏฐานแห่งอาบัติ ๖ สมุฏฐาน เกิดด้วยสมุฏฐาน ๑ สมุฏฐาน คือ เกิดทางกายกับจิต (หมายถึงมีจิตคิด จะเสพด้วยและได้กระทำทางกายกับมาตุคาม คือ สตรีด้วย)

๖. อธิกรณวาร วาระว่าด้วยจัดเป็นอธิกรณ์

ตั้งปัญหาถาม-ตอบการต้องอาบัตินั้นๆ ว่าจัดเป็นอธิกรณ์ไหน เช่น

ถาม : อาบัติของภิกษุผู้เสพเมถุนธรรม บรรดาอธิกรณ์ ๔ อย่าง จัดเป็นอธิกรณ์ไหน

ตอบ : อาบัติของภิกษุผู้เสพเมถุนธรรม บรรดาอธิกรณ์ ๔ อย่าง จัดเป็นอาบัติตาธิกรณ์

๗. สมถวาร วาระว่าด้วยการระงับด้วยสมถะ

ตั้งปัญหาถาม-ตอบการต้องอาบัตินั้นๆ ว่าระงับด้วยสมถะเท่าไร เช่น

ถาม : อาบัติของภิกษุผู้เสพเมถุนธรรม บรรดาสมถะ ๗ อย่าง ระงับด้วยสมถะเท่าไร

ตอบ : อาบัติของภิกษุผู้เสพเมถุนธรรม บรรดาสมถะ ๗ อย่าง ระงับด้วยสมถะ ๓ อย่าง
คือ (๑) สัมมุขาวินัย (๒) ปฏิญญาตกรณะ (๓) สัมมุขาวินัยกับติณวัตถาคารกะ

๘. สมุจจยวาร วาระว่าด้วยการสรุปรวม

ตั้งปัญหาถาม-ตอบการทำผิดอย่างนั้นๆ ว่าต้องอาบัติเท่าไร เช่น

ถาม : ภิกษุเสพเมถุนธรรม ต้องอาบัติเท่าไร

ตอบ : ภิกษุเสพเมถุนธรรมต้องอาบัติ ๓ อย่าง คือ

(๑) ภิกษุเสพเมถุนธรรมในซากศพที่ยังไม่ถูกสัตว์กัดกิน ต้องอาบัติปาราชิก

(๒) ภิกษุเสพเมถุนธรรมในซากศพที่ถูกสัตว์กัดกินโดยมาก ต้องอาบัติอุลลัจจัย

(๓) ภิกษุสอดองคชาตเข้าไปในปากที่อ้า แต่มิได้ถูกต้อง ต้องอาบัติทุกกฏทั้งหมดนี้
เป็น ๘ วาระแรก

ส่วน ๘ วาระหลังก็ตั้งหัวข้อและตั้งปัญหาถามตอบเหมือนกัน ต่างกันตรงที่มุ่งถึงปัจจัยคือการกระทำความผิดนั้นๆ เป็นปัจจัยเป็นเหตุให้เกิดอะไรขึ้น คือ ต้องอาบัติอะไร ขอให้ศึกษาเพิ่มเติมจากพระบาลีพร้อมทั้งฉบับแปล

จบ พระวินัยปิฎก

ปฏิทินที่ ๒

พระสุตตันตปิฎก ๒๕ เล่ม

ว่าด้วยพระธรรมเทศนาและธรรมบรรยาย

พระสุตตันตปิฎก ๒๕ เล่ม

(ย่อว่า ที มะ สังก อัง ขุ มี ๒๑,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรี)

พระสุตตันตปิฎก เป็นปิฎกที่ ๒ ซึ่งประมวลพระพุทธรูปที่เป็นพระธรรมเทศนาและธรรมบรรยายต่างๆ ที่ตรัสให้เหมาะกับบุคคล เหตุการณ์ และโอกาส ทั้งบทประพันธ์ เรื่องเล่า และเรื่องราวดั้งเดิมในพระพุทธศาสนา

๑. ความหมายของคำว่า “พระสูตร”

เรียกพระธรรมเทศนาและธรรมบรรยายในพระสุตตันตปิฎกว่า “สูตร” พระอรหันตเถรผู้รจนาคัมภีร์สุมังคลวิลาสินีอธิบายว่า ชื่อว่า “สูตร” เพราะมีความหมาย ๖ อย่าง คือ

๑. อุดทาน์ สุนโต เพราะเน้นประโยชน์ คือชี้ให้เห็นทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น
๒. อุดทาน์ สุตโตโต เพราะมีอรรถที่ตรัสไว้ดีแล้ว คือตรัสตามอุปนิสัยหรืออัธยาศัยของเวไนยสัตว์ (ซึ่งเป็นผู้ควรแนะนำ)
๓. อุดทาน์ สอนโต เพราะผลิตประโยชน์ คือก่อให้เกิดผล ดุจข้าวกล้าที่เจริญเติบโตแล้ว ผลิตรวงข้าวต่อไปได้
๔. อุดทาน์ สุนโต เพราะหลังประโยชน์ คือทำให้ประโยชน์หลังไหลออกมา ดุจแม่โคนมหลั่งน้ำนมออกมา
๕. อุดทาน์ สุตตานิ เพราะปกป้องไว้ด้วยดี คือรักษาประโยชน์ทั้งหลายไว้ได้ด้วยดี
๖. อุดทาน์ สุตตสภาคโต เพราะมีส่วนเสมอด้วยเส้นด้าย คือใช้เป็นบรรทัดฐานในการประพฤติปฏิบัติของวิญญูชน ดุจเส้นบรรทัดของช่างไม้

๒. มูลเหตุที่ทรงแสดงพระสูตร

สาเหตุที่พระผู้มีพระภาคและพระอรหันตสาวกแสดงพระสูตรไว้ พระอรหันตเถรผู้รจนาคัมภีร์สุมังคลวิลาสินีอธิบายไว้ ๔ ประการ คือ

๑. **อิตตัสมาสยะ** ทรงแสดงตามพระอัธยาศัยของพระองค์ โดยไม่ต้องมีผู้ใดทูลขอให้ทรงแสดง เช่น อากังเขยยสูตร (ม.ม.) วัตถูปมสูตร (ม.ม.) มหาสติปัฏฐานสูตร (ที.ม.) มหาสพายนสูตร (ม.อ.)

๒. **ปรัชมาสยะ** ทรงแสดงตามอัธยาศัยของผู้อื่นที่ทรงตรวจดูด้วยพระญาณก่อนเสด็จไปโปรด เช่น อัมมจักกัปปวัตตนสูตร (ส.ม., วิ.ม.) จูฬราหูโลวาทสูตร (ม.ม) ธาตุวิภังคสูตร (ม.อ.)

๓. **ปุจฉาวิสัทธิกะ** ทรงแสดงตามคำทูลถาม เช่น สามัญญผลสูตร (ที.ส.) เติวิชชสูตร (ที.ส.) สักกปัญหสูตร (ที.ม.) มังคลสูตร (ข.ข., ข.สุ.) พระสูตรต่างๆ ในโพชฌังคสังยุต (ส.ส.) มารสังยุต (ส.ส.) พรหมสังยุต (ส.ส.)

๔. **อัตถูปัตติกะ** ทรงแสดงตามเรื่องหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นๆ เช่น พรหมชาลสูตร (ที.ส.), ธรรมทายาทสูตร (ม.ม.), จุฬสีหนาทสูตร (ม.ม.), จันฑุปมสูตร (ส.นิ.), ปุคตมังสุปมสูตร (ส.นิ.), อัคคิกขันธุปมสูตร (ส.นิ.), เณรปิณฑุปมสูตร (ส.นิ.), ปาโรจฉัตตอุปมสูตร (ส.นิ.)

๓. พระสูตรมีโครงสร้าง ๓ ส่วน

๑. **นิทานวจนะ** คำขึ้นต้นหรือข้อความเบื้องต้น ได้แก่ ข้อความที่ท่านพระอานนทักกล่าวว่า “เอวมเม สุต” เป็นต้นไปจนจบ ซึ่งเป็นข้อความที่บอกถึงความเป็นมาของพระสูตรนั้นๆ

๒. **พระพุทธานิเทศหรือสาวกนิเทศ** เนื้อหาของพระสูตรหรือข้อความต่อจากนิทานวจนะ เป็นต้นไปจนถึงนิคมวจนะ

๓. **นิคมวจนะ** คำลงท้ายหรือข้อสรุป ได้แก่ ข้อความที่ต่อจากเนื้อหาของพระสูตร เช่น ข้อความที่ขึ้นต้นว่า “อิทมโวจ ภควา”

พระสูตรที่มีองค์ประกอบครบทั้ง ๓ ส่วนนี้ถือว่ามีความงาม ๓ อย่าง คือ (๑) งามในเบื้องต้นด้วยนิทานวจนะ (๒) งามในท่ามกลางด้วยเนื้อหาที่เป็นพระพุทธานิเทศหรือสาวกนิเทศ (๓) งามในที่สุดด้วยนิคมวจนะ พระสิริมังคลาจารย์ ผู้รจนาคัมภีร์มังคลัตถปิฎกกล่าวว่า มังคลสูตรเป็นตัวอย่างของพระสูตรที่มีความงามครบทั้ง ๓ อย่างดังกล่าว

๔. นวังกถัตถุศาสน์

คำสั่งสอนของพระศาสดามีองค์ ๙

พระสูตรแต่ละสูตรในพระสุตตันตปิฎก ล้วนมีรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ในรูปแบบ ๙ อย่างแห่งพระพุทธพจน์ ที่มีชื่อเฉพาะว่า “นวังกถัตถุศาสน์” คือ

๑. **สูตรตะ** ระเบียบคำที่เป็นความเรียงแสดงหรือบรรยายข้อธรรมให้ผู้ฟังเห็นประจักษ์ เป็นอุปมาโวหารก็มี ตั้งประเด็นปัญหาขึ้นถามแล้วตอบเองก็มี ล้วนเป็นระเบียบคำในพระสูตรทั่วไป รวมทั้งในพระวินัยปิฎก และนิตเทส ๒ อย่าง (คือจุฬนิตเทส และมหานิตเทส ซึ่งเป็นผลงานของพระสารีบุตรเถระ)
๒. **เคยยะ** ระเบียบคำที่เป็นประเภทร้อยกรองผสมกับคำประเภทร้อยแก้ว ที่เป็นระเบียบคำในพระสูตรที่มีคาถาประพันธ์
๓. **เวยยาकरणะ** ระเบียบคำที่เป็นประเภทร้อยแก้วล้วน ซึ่งเป็นระเบียบคำในพระอภิธรรมทั้งหมดและพระสูตรที่ไม่มีคาถาประพันธ์
๔. **คาถา** ระเบียบคำที่เป็นประเภทร้อยกรองล้วน ซึ่งเป็นระเบียบคำในธรรมบท (ขุ.ธ.) เถรคาถา (ขุ.เถร.) เถรีคาถา (ขุ.เถรี.)
๕. **อุทานะ** พระคาถาหรือพระดำรัสที่ทรงเปล่งด้วยพระทัยอันเปลี่ยมด้วยโสมนัส สัมปยุตด้วยญาณ คำประเภทเวยยาकरणะก็มี คำประเภทคาถาก็มี ที่เป็นระเบียบคำในอุทาน (มี ๘๒ สูตร)

๖. **อิติวุตตกะ** ระเบียบคำที่มีการกล่าวอ้างข้อความอื่นมาประกอบโดยมีคำว่า “วุตฺตํ เหน้ กควดา” (สมจริงดังที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้) เป็นคำเชื่อมความเพื่อนำเข้าสู่คาถาหรือพุทธพจน์ ที่เป็นระเบียบคำในคัมภีร์อิติวุตตกะ (มี ๑๑๐ สูตร)
๗. **ชาตกะ** ระเบียบคำที่มุ่งเล่าเรื่องบุพจริยาที่บำเพ็ญมาในอดีต เป็นระเบียบคำในชาตก ซึ่งเป็นคำประเภทร้อยกรองหรือคาถาล้วน
๘. **อัพภูตธัมมะ** ระเบียบคำที่แสดงถึงเรื่องที่น่าอัศจรรย์ไม่เคยมี เป็นระเบียบคำในพระสูตรที่กล่าวถึงอัพภูตธรรม
๙. **เวทัลลกะ** ระเบียบคำแบบถาม-ตอบ ในพระสูตรที่เป็นปุจฉาวลิกะ คือที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงตามคำทูลถาม แต่มีลักษณะสำคัญ ๒ อย่าง คือ (๑) ทูลถามเพื่อขอความรู้ (เวทะ) (๒) ผู้ทูลถามฟังแล้วพอใจดีใจ (ตุฏฺฐิ) และทูลถามต่อไปอีก เช่น ในจูฬเวทัลลสูตร (ม.ม.) มหาเวทัลลสูตร (ม.ม.) ลักกปัญหสูตร (ที.มหา.) สัมมาทิฏฐิสูตร (ม.ม.) มหาปุณณมสูตร (ม.อ.)

๕. พระสูตรตันตปิฎกแบ่งเป็น ๕ นิกาย

คำว่า “นิกาย” แปลว่า “หมวดหรือหมู่” หมายถึงหมวดหรือหมู่ของพระสูตร พระสังคีติกจารย์ (พระเถระผู้ทำการสังคายนาพระธรรมวินัย) ใช้เกณฑ์การแบ่งไว้ดังนี้

๑. ทีฆนิกาย (ที)	หมวดที่มีเนื้อความยาวมาก
๒. มัชฌิมนิกาย (มะ)	หมวดที่มีเนื้อความยาวปานกลาง
๓. สังยุตตนิกาย (สัง)	หมวดที่มีเนื้อความประเภทเดียวกัน
๔. อังคุตตรนิกาย (อัง)	หมวดที่มีเนื้อความเรียงด้วยองค์
๕. ขุททกนิกาย (ขุ)	หมวดที่มีเนื้อความเล็กน้อยรวมกัน

๕.๑. ทีฆนิกาย เล่มที่ ๙-๑๑

ทีฆนิกาย หมวดที่มีเนื้อความยาวมาก มีพระสูตรรวม ๓๔ สูตร แบ่งย่อยออกเป็นวรรคตอนได้ ๓ วรรค คือ

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๙

๑. สีลขันธวรรค ตอนที่ว่าด้วยกองศีล มี ๑๓ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๐

๒. มหาวรรค ตอนใหญ่ๆ มี ๑๐ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๑

๓. ปาฎิกวรรค ตอนปาฎิกบุตร มี ๑๑ สูตร

๕.๒. มัชฌิมนิกาย เล่มที่ ๑๒-๑๔

มัชฌิมนิกาย หมวดที่มีเนื้อความยาวปานกลาง มี ๑๕๐ พระสูตร แบ่งเป็น ๓ หมวด ๆ ละ ๕๐ สูตร ที่เรียกว่า ปัณณาสก์ มี ๓ ปัณณาสก์ รวมเป็น ๑๕๐ สูตร คือ

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๒

๑. มूलปัณณาสก์ ปัณณาสก์ต้น มี ๕๐ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๓

๒. มัชฌิมปัณณาสก์ ปัณณาสก์กลาง มี ๕๐ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๔

๓. อุปรปัณณาสก์ ปัณณาสก์ปลาย มี ๕๐ สูตร

๕.๓. สังยุตตนิกาย เล่มที่ ๑๕-๑๙

สังยุตตนิกาย หมวดประมวลเนื้อหาสาระ คือแบ่งตามเนื้อหาสาระ โดยประมวลพระสูตรที่มีเนื้อหาสาระประเภทเดียวกัน จัดไว้เป็นหมวดเดียวกัน การจัดแบ่งหมวดหมู่ในสังยุตตนิกาย มีลักษณะพิเศษไม่เหมือนในนิกายอื่น โดยแบ่งตามลำดับขั้นตอนดังนี้

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๕

๑. เทวตาสังยุต เป็นคาถาประพันธ์ จัดเป็น สคาถาวรรค มี ๒๗๑ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๖

๒. นิทานสังยุต ธรรมที่เป็นต้นเหตุแห่งการเกิดและการดับแห่งทุกข์ คือหลักปฏิจจสมุปบาท จัดเป็น นิทานวรรค มี ๓๓๗ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๗

๓. ชั้นธสังยุต มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับชั้นธ ๕ จัดเป็น ชั้นธวารวรรค มี ๗๑๖ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๘

๔. สฬายตนสังยุต มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับอายตนะ ๖ จัดเป็น สฬายตนวรรค มี ๔๒๐ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๙

๕. มัคคสังยุต กลุ่มพระสูตรที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับธรรมหมวดใหญ่ คือ โภธิปักขิยธรรม ๓๗ ประการ และหมวดธรรมที่เกี่ยวข้อง จัดเป็น มหาวารวรรค มี ๑,๐๐๘ สูตร

๕.๔. อังคุตตรนิกาย เล่มที่ ๒๐-๒๔

อังคุตตรนิกาย หมวดยี่งด้วยองค์ แบ่งตามลำดับจำนวนองค์ธรรมหรือหัวข้อธรรม รวมพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมเท่ากันเข้าไว้เป็นหมวดเดียวกัน แบ่งออกเป็นนิบาต มี ๑๑ นิบาต

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๐

เอกกนิบาต	รวมหมวดหัวข้อธรรม ๑ ข้อ
ทุกนิบาต	รวมหมวดหัวข้อธรรม ๒ ข้อ
ติกนิบาต	รวมหมวดหัวข้อธรรม ๓ ข้อ

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๑

จตุกกนิบาต	รวมหมวดหัวข้อธรรม ๔ ข้อ
------------	-------------------------

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๒

ปัญจกนิบาต	รวมหมวดหัวข้อธรรม ๕ ข้อ
ฉกกนิบาต	รวมหมวดหัวข้อธรรม ๖ ข้อ

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๓

สัตตกนิบาต	รวมหมวดหัวข้อธรรม ๗ ข้อ
อัฏฐกนิบาต	รวมหมวดหัวข้อธรรม ๘ ข้อ
นวกนิบาต	รวมหมวดหัวข้อธรรม ๙ ข้อ

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๔

ทสกนิบาต	รวมหมวดหัวข้อธรรม ๑๐ ข้อ
เอกาทสกนิบาต	รวมหมวดหัวข้อธรรม ๑๑ ข้อ

๕.๕. ขุททกนิกาย เล่มที่ ๒๕-๓๓

ขุททกนิกาย หมวดเล็กน้อยรวมกัน แบ่งเป็น ๑๕ คัมภีร์

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๕

๑. ขุททกปาฐะ	บทสวดย่อยๆ หรือสั้นๆ
๒. ธรรมปะทะ	บทแห่งธรรมที่ตรัสไว้เป็นภาษิต
๓. อุทานะ	คำที่เปล่งออกมาด้วยปีติโสมนัส
๔. อิติวุตตะกะ	คำที่แสดงซ้ำกับพระสูตรก่อน
๕. สุตตนิบาต	คำประเภทร้อยกรองล้วน

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๖

๖. วิมานวัตถุ	เรื่องผู้ได้วิมาน
๗. เปตวัตถุ	เรื่องเปรต
๘. เถรคาถา	เรื่องธรรมภาษิตของพระเถระต่างๆ
๙. เถรีคาถา	เรื่องธรรมภาษิตของพระเถรีต่างๆ

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๗-๒๘

๑๐. ชาตกะ	เรื่องอดีตชาติของพระพุทธเจ้า
-----------	------------------------------

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๙-๓๐

๑๑. จูฬนิทเทส อธิบายขยายความพระพุทธรูปโดยย่อ
 มหานิทเทส อธิบายขยายความพระพุทธรูปโดยพิสดาร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๑-๓๒

๑๒. ปฏิสัมภิทามัคคะ ความแตกฉาน ๔ อย่าง
 ๑๓. อปทานะ ภาค ๑ ชีวิตประวัติของพระพุทธเจ้าเป็นต้น

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๒-๓๓

๑๓. อปทานะ ภาค ๒ ชีวิตประวัติของพระพุทธเจ้าเป็นต้น
 ๑๔. พุทธวงศ์ วงศ์ของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์
 ๑๕. จริยาปิฎก การบำเพ็ญบารมีของพระพุทธเจ้า

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๙

พระสูตร ทีฆนิกาย สีลขันธวรรค

สีลขันธวรรค หมวดว่าด้วยศีล หมายถึงประมวลเนื้อหาเกี่ยวกับศีลทั้ง ๓ ประเภท คือ มหาศีล มัชฌิมศีล และจุฬศีล มี ๑๓ สูตร คือ

๑. พรหมชาลสูตร ว่าด้วยชายอันประเสริฐ คำว่า “ชายอันประเสริฐ” หมายถึงพระสัพพัญญุตญาณของพระผู้มีพระภาคที่เป็นเหตุให้ทรงรู้ทิวฏฐิหรือลัทธิต่าง ๆ ซึ่งแพร่หลายอยู่ในสมัยนั้น โดยแจ่มแจ้ง และยังทรงรู้แจ้งยิ่งไปกว่านั้นอีก พระสูตรนี้ นอกจากชื่อว่าพรหมชาลสูตรแล้ว พระผู้มีพระภาคยังประทานชื่ออื่นอีก ๔ ชื่อ คือ (๑) อัถตชาลสูตร แปลว่า พระสูตรที่ว่าด้วยชายแห่งประโยชน์ เพราะทรงจำแนกประโยชน์ในชาตินี้และประโยชน์ในชาติหน้าไว้ (๒) ฌัมมชาลสูตร แปลว่า พระสูตรที่ว่าด้วยชายแห่งธรรม เพราะทรงจำแนกธรรมอันเป็นแบบแผนไว้ (๓) ทิวฏฐิชาลสูตร แปลว่า พระสูตรที่ว่าด้วยชายแห่งทิวฏฐิหรือลัทธิต่าง ๆ ไปถึง ๖๒ ลัทธิต่าง ๆ พระองค์ทรงเห็นว่า สมณพราหมณ์ผู้ยึดถือลัทธิตเหล่านั้นกำลังถูกลัทธิตนยึดถือครอบงำมัดไว้ จะไพล่ขึ้นก็ไพล่อยู่ในลัทธินั้น ติดอยู่ในลัทธินั้น มีอาจหลุดพ้นไปได้เหมือนปลาที่ถูกตาข่ายคือแหของ ชาวประมงครอบงำมัดไว้ จะไพล่ขึ้นก็ไพล่อยู่ในตาข่ายนั้น (๔) สังคามวิชัยสูตร แปลว่าพระสูตรที่ว่าด้วยตำราพิชัยสงคราม เพราะผู้ที่ได้ฟังพระสูตรนี้จบแล้วจะสามารถย้ายพวกมารทั้งที่เป็นเทวบุตรมาร ชันธมาร มัจจุมาร หรือกิเลสมารให้พ่ายแพ้ได้ พระผู้มีพระภาคตรัสแก่ภิกษุประมาณ ๕๐๐ รูป ขณะทรงพักแรม ณ พระตำหนักหลวงในพระราชอุทยานอัมพลัญญิกา ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างกรุงราชคฤห์กับเมืองนาลันทา โดยทรงปรารภคำติเตียนพระรัตนตรัยของปริพาชกชื่อสุปปิยะ และคำสรรเสริญพระรัตนตรัยของพรหมทัตตมาณพผู้เป็นศิษย์ ที่พวกภิกษุได้ยินเข้าแล้วนำมาสนทนากัน พระผู้มีพระภาคทรงทราบจึงตรัสเตือนภิกษุทั้งหลายมิให้โกรธเมื่อถูกตำหนิติเตียน และมิให้ยินดีจนหลงเมื่อได้รับคำสรรเสริญ

เขียนย่อ แต่ให้พิจารณาหาสาเหตุแห่งการดิเตียนและการสรรเสริญนั้นๆ ตามความเป็นจริง แล้วชี้แจงให้เขาทราบว่าจะอะไรเป็นเรื่องจริง อะไรเป็นเรื่องเท็จ ต่อจากนั้นทรงแสดงให้ภิกษุทั้งหลายเห็นว่า หลักธรรมของพระองค์สูงส่งกว่าลัทธิอื่นๆ ทั้ง ๖๒ ลัทธิที่แพร่หลายอยู่ในสมัยนั้น

พระผู้มีพระภาคตรัสศีล ๓ ชั้น คือ (๑) **จุกศีล** (ศีลอย่างเล็กน้อย) (๒) **มัชฌิมศีล** (ศีลอย่างกลาง) (๓) **มหาศีล** (ศีลอย่างใหญ่) กล่าวคือ คนทั้งหลายกล่าวสรรเสริญว่า พระองค์ทรงงดเว้นจากข้อห้ามในจุกศีล ๒๖ ข้อ ในมัชฌิมศีล ๑๐ ข้อ และในมหาศีล ๗ ข้อ ตรัสถึงสาเหตุที่ทำให้คนสรรเสริญพระองค์อีกอย่างหนึ่งได้แก่ พระสัพพัญญุตญาณ คือทรงรู้แจ้งธรรมะที่ลึกซึ้ง เห็นได้ยาก รู้ตามได้ยาก ประณีต คาดคะเนเอาด้วยเหตุผลไม่ได้ละเอียด รู้ได้เฉพาะบัณฑิต เมื่อทรงรู้แจ้งธรรมะนี้แล้ว ทรงสั่งสอนให้ผู้อื่นรู้ตามได้ ด้วยเหตุนี้คนทั้งหลายจึงกล่าวสรรเสริญพระองค์

มีสมณพราหมณ์บางพวกประกาศวาทะแสดงลัทธิ โดยปรารภชั้นธวัชอันดีซึ่งเรียกว่าปุพพันต-กัปปิกวาทะ มี ๑๘ ลัทธิ และปรารภชั้นธวัชอันเลวซึ่งเรียกว่าอปรันตกัปปิกวาทะอีก ๔๔ ลัทธิ แต่เพราะพวกเขาไม่รู้ตามความเป็นจริง จึงถูกลัทธิเหล่านี้ครอบคลุมไว้เหมือนปลาที่ถูกแหครอบคลุมไว้มีอาจหลุดพ้นไปได้ จึงทรงถือว่า ลัทธิเหล่านี้เป็นมิจฉาทิฎฐิ

พระองค์ทรงรู้แจ้งมูลเหตุแห่งทิฎฐิเหล่านี้ และทรงรู้ด้วยว่าผู้ที่ยึดถือทิฎฐิเหล่านี้มีคติและภพเบื้องหน้าเป็นอย่างไร พระองค์จึงไม่ทรงยึดมั่นถือมั่น เมื่อไม่ทรงยึดมั่นถือมั่น จึงทรงรู้แจ้งความเกิด ความดับ คุณ โทษ แห่งเวทนา และอุบายวิธีที่ทำให้สลัดเวทนา (การเสวยอารมณ์ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ) ออกไปได้ พระองค์จึงทรงหลุดพ้น และตรัสย้ำว่า “นี่แหละธรรมะอันลึกซึ้ง เห็นได้ยาก รู้ตามได้ยาก สงบ ประณีต คาดคะเนเอาด้วยเหตุผลไม่ได้ละเอียด รู้ได้เฉพาะบัณฑิต” เมื่อพระองค์ทรงรู้แจ้งธรรมะนี้แล้ว ทรงสั่งสอนผู้อื่นให้รู้ตามด้วย จึงเป็นเหตุให้คนทั้งหลายกล่าวสรรเสริญพระองค์ ส่วนสมณพราหมณ์ผู้มีทิฎฐิเหล่านี้ไม่รู้อริยสัจ ๔ บัญญัติทิฎฐิเหล่านี้ขึ้นตามความเข้าใจของตนเอง เป็นการแสหาการดีนรณของคนที่ค้นหาคือความทะยานอยากสิ่ง อันน่าใคร่ปรารถนาผ่านทางอายตนะ ๖ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เมื่อมีค้นหา เป็นปัจจัยจึงมีอุปาทาน (ความยึดมั่นถือมั่น) เมื่อมีอุปาทานเป็นปัจจัยจึงมีภพ (ความมีความเป็น) เมื่อมีภพเป็นปัจจัยจึงมีชาติ (ความเกิด) เมื่อมีชาติเป็นปัจจัยจึงมีชรา (ความแก่) มรณะ (ความตาย) โสกะ (ความเศร้าโศก) ปริเทวะ (ความคร่ำครวญ) ทุกข์ (ความไม่สบายกาย) โทมนัส (ความไม่สบายใจ) และอุปายาส (ความคับแค้นใจ)

๒. **สามัญญผลสูตร** ว่าด้วยผลแห่งความเป็นสมณะ คำว่า “ความเป็นสมณะ” หมายถึงการบวชเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา ในพระสูตรนี้ พระผู้มีพระภาคทรงพิสูจน์ให้เห็นชัดว่าการบวชได้ผลเห็นประจักษ์ พระผู้มีพระภาคตรัสแก่พระเจ้าอชาตศัตรูกษัตริย์แคว้นมคธ ขณะที่พระพุทธองค์ประทับอยู่ ณ สวนมะม่วงของหมอชีวก โกมารภัจ เขตกรุงราชคฤห์ ท่ามกลางภิกษุจำนวน ๑,๒๕๐ รูป ในคืนวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ เหตุที่ตรัสพระสูตรนี้ เพราะพระเจ้าอชาตศัตรูทูลถามว่า คนที่มีศีลปะอย่างใดอย่างหนึ่งสามารถนำมาประกอบอาชีพให้เกิดผลประจักษ์แล้วนำผลนั้นมาบำรุงเลี้ยงบิดามารดา บุตรภริยา ญาติมิตร ให้เป็นสุขสำราญได้ และนำผลบางส่วนมาบำเพ็ญทักษิณาในสมณพราหมณ์ทั้งหลายก็ได้ผลอย่างสูง คือได้เกิดในสุคติโลกสวรรค์ พระผู้มีพระภาคจะทรงอธิบายให้เข้าใจได้ไหมว่า การบวชให้ผลที่เห็นประจักษ์ในปัจจุบันเหมือนผลแห่งศีลปะดังกล่าว พระพุทธองค์ตรัสตอบว่า การบวชมีผลมากกว่า

ในตอนต้น พระเจ้าชัตตศัทรูทรงเล่าว่่าได้เสด็จไปหาเจ้าลัทธิ ๖ คน คือ (๑) ครุปุรณะ กัสสปะ (๒) ครุหมักขลิ โคศาล (๓) ครุชิตะ เกสกัมพล (๔) ครูปุกุระ กัจจายนะ (๕) ครุณิครนถ์ นาฏบุตร (๖) ครุสลัญชัย เวลัญจบุตร ได้ตรัสถามปัญหาเรื่องสามัญญผล ครุทั้ง ๖ ก็ได้ทูลอธิบายลัทธิของตนให้ทรงทราบ

(๑) ลัทธิของครุปุรณะ กัสสปะ จัดอยู่ในประเภทอกิริยวาทะ คือเห็นว่า “ทำไม่เป็นอันทำ” (การกระทำไม่มีผลคือทำบุญไม่ได้บุญ ทำบาปไม่ได้บาป)

(๒) ลัทธิของครุหมักขลิ โคศาล จัดอยู่ในประเภทนัตถิกวาทะ คือเห็นว่า “ไม่มีเหตุ ไม่มีปัจจัย” (ความบริสุทธิ์ ความเศร้าหมอง ไม่มีเหตุปัจจัย คือหลังจากเวียนว่ายตายเกิดจนถึงที่สุดแล้ว สัตว์จักบริสุทธิ์เอง ที่เรียกว่าสังสารสุทธิ)

(๓) ลัทธิของครุชิตะ เกสกัมพล จัดอยู่ในประเภทอุจเฉทวาทะ คือเห็นว่า “ขาดสูญ” (ัญญที่บูชาแล้วไม่มีผล)

(๔) ลัทธิของครูปุกุระ กัจจายนะ จัดอยู่ในประเภทนัตถิกวาทะ คือเห็นว่า “ไม่มีเหตุไม่มีปัจจัย” คือจะบริสุทธิ์ก็บริสุทธิ์เอง จะเศร้าหมองก็เศร้าหมองเอง

(๕) ลัทธิของครุณิครนถ์ นาฏบุตร จัดอยู่ในประเภทอัตถิกมถานุโยค คือการทรมานตนเพื่อเผากิเลส และอยู่ในประเภทลัสสตวาทะ คือเห็นว่า “ชีวะเที่ยง”

(๖) ลัทธิของครุสลัญชัย เวลัญจบุตร จัดอยู่ในประเภทอมราวิกเขปวาทะ คือมีวาทะหลบเลี่ยงไม่ตายตัว

๓. **อัมพัฏฐสูตร** ว่าด้วยอัมพัฏฐมาณพ ที่ชื่ออย่างนี้เพราะเนื้อหาของพระสูตรนี้เป็นข้อโต้ตอบระหว่างพระผู้มีพระภาคกับอัมพัฏฐมาณพในเรื่องวรรณะ พระผู้มีพระภาคตรัสแก่อัมพัฏฐมาณพ ขณะประทับแรมอยู่ในป่า ใกล้หมู่บ้านอิจฉานังคละ เขตเมืองอุกกัฏฐะ ที่พระเจ้าปเสนทิโกศล กษัตริย์แห่งแคว้นโกศล พระราชทานเป็นพรหมไทยให้พราหมณโปกขรชาติเป็นผู้ปกครอง พราหมณโปกขรชาติทราบว่่า พระผู้มีพระภาคเสด็จมา จึงมอบหมายให้อัมพัฏฐมาณพ ผู้เป็นศิษย์ไปสังเกตดูว่่าเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าจริงตามกิตติศัพท์เล่าลือหรือไม่ เมื่ออัมพัฏฐมาณพถามว่่า จะสังเกตจากอะไร จึงบอกให้ตรวจดูว่่า มีมหาปุริสลักษณะครบ ๓๒ ประการตามคัมภีร์มันตระของตนหรือไม่ แต่อัมพัฏฐมาณพกลับไปแสดงอาการไม่เคารพพระผู้มีพระภาค จึงได้ตรัสพระสูตรนี้เพื่อทำลายทิฏฐิมานะเรื่องการถือชั้นวรรณะ

๔. **โสณทัณฑสูตร** ว่าด้วยโสณทัณฑพราหมณ ที่ชื่ออย่างนี้เพราะเนื้อหาสำคัญของพระสูตรนี้เป็นข้อสนทนาถาม-ตอบ ระหว่างพระผู้มีพระภาคกับโสณทัณฑพราหมณผู้มีใจเลื่อมใสในพระผู้มีพระภาคอยู่ก่อนแล้ว จากการได้ยินกิตติศัพท์เกี่ยวกับพุทธคุณ การสนทนาถาม-ตอบจึงเป็นไปอย่างราบรื่น ไม่มีข้อโต้แย้งจากโสณทัณฑพราหมณ พระผู้มีพระภาคตรัสแกโสณทัณฑพราหมณขณะประทับอยู่ที่ริมสระคัคครา เขตกรุงจัมปา เมืองหลวงของแคว้นอังคะ ซึ่งขณะนั้นขึ้นกับแคว้นมคธของพระเจ้าพิมพิสาร โสณทัณฑพราหมณได้รับพระราชทานเป็นพรหมไทยให้ปกครองกรุงจัมปา ฉะนั้น เมื่อได้ทราบข่าวการเสด็จมาของพระผู้มีพระภาคจึงรีบไปเฝ้าถึงที่ประทับ แม้ถูกพราหมณผู้มาจากต่างถิ่น และพราหมณผู้เป็นสาธุศิษย์บริวารคัดค้านว่่าไม่สมควรไปเฝ้า ควรให้พระผู้มีพระภาคเสด็จมาหาเอง

ก็ไม่ฟัง กลับโต้แย้ง พวกพราหมณ์เหล่านั้นว่า พระผู้มีพระภาคทรงมีคุณสมบัติยิ่งใหญ่สมควรไปเฝ้าทั้งหมดจึงพากันไปเข้าเฝ้า ขณะเข้าเฝ้าก็นึกภาวนาขอให้พระผู้มีพระภาคตรัสถามเรื่องที่ดินตอบได้ เกิดจะได้ไม่เสื่อมเสียเกียรติยศ เพราะการเสื่อมเสียเกียรติยศหมายถึงการเสื่อมลาภสักการะที่ควรจะได้อีกด้วย พระผู้มีพระภาคทรงทราบวาระจิตของโศภิตทัณฑพราหมณ์จึงตรัสถามเรื่องที่เขาตอบได้ คือเรื่องคุณสมบัติของพราหมณ์อันเป็นเนื้อหาสำคัญของพระสูตรนี้

๕. **กุกกัณฑสูตร** ว่าด้วยกุกกัณฑพราหมณ์ (กุกกัณฑะ แปลว่า ฟันเหยิน) ที่ชื่ออย่างนี้ เพราะเนื้อหาสำคัญของพระสูตรนี้เป็นข้อสนทนาระหว่างพระผู้มีพระภาคกับกุกกัณฑพราหมณ์ โดยกุกกัณฑพราหมณ์เป็นผู้ถาม พระผู้มีพระภาคเป็นผู้ตรัสตอบ พระผู้มีพระภาคตรัสแก่กุกกัณฑพราหมณ์ขณะประทับอยู่ในสวน อัมพลัญฐิกาใกล้หมู่บ้านพราหมณ์ชื่อชาณุมัต แคว้นมคธ ซึ่งพระเจ้าพิมพิสารพระราชทานหมู่บ้านนี้เป็นพรหมไทยให้กุกกัณฑพราหมณ์ปกครอง ขณะที่พระผู้มีพระภาคเสด็จแวะไปประทับที่นั่น กุกกัณฑพราหมณ์กำลังเตรียมการจัดทำพิธีบูชามหาอัณู ๓ ประการ มีองค์ประกอบ ๑๖ ประการ เพื่อความสุขความเจริญของตนเองและประชาชนในหมู่บ้านของเขา โดยเตรียมสัตว์ไว้บูชาชายัญญ คือ วัวเพศผู้ ลูกวัวเพศผู้ ลูกวัวเพศเมีย แพะ และแกะ อย่างละ ๗๐๐ ตัว เนื่องจากตนไม่ทราบว่าจะทำพิธีนี้อย่างไรแน่ และทราบว่าจะทำพิธีนี้ด้วยพระผู้มีพระภาคทรงทราบดี ฉะนั้น เมื่อทราบจากพวกพราหมณ์ทั้งหลายว่าพระผู้มีพระภาคเสด็จมาประทับอยู่ที่สวนอัมพลัญฐิกาแล้ว จึงได้ออกไปเฝ้า แม้จะถูกพราหมณ์หลายร้อยคนที่มาพักเพื่อรับทานในพิธีบูชามหาอัณูนั้นคัดค้านว่า ไม่สมควรไปเฝ้า ควรให้พระผู้มีพระภาคเสด็จมาหาเอง กุกกัณฑพราหมณ์ก็ได้ยกเอาพุทธคุณขึ้นมาอ้างลบล้างเหตุผลของพวกพราหมณ์ทำนองเดียวกับที่โศภิตทัณฑพราหมณ์กล่าวอ้าง

๖. **มหาลิสสูตร** ว่าด้วยเจ้าลิจฉวีชื่อมหาลิจ คำว่า “เจ้าลิจฉวี” เป็นชื่อรวมของกษัตริย์ผู้ครองแคว้นวัชชี ซึ่งมีกรุงเวสาลีเป็นเมืองหลวง แคว้นนี้ ปกครองโดยระบอบสามัคคีธรรมหรือสาธารณรัฐ จึงมีกษัตริย์หลายองค์ร่วมกันปกครอง บางครั้งมีถึง ๗,๗๐๗ องค์ เจ้าลิจฉวีที่กล่าวถึงในพระสูตรนี้มีพระนามว่า โอัญฐัถะ (แปลว่า ปากแหวง) ส่วนคำว่า “มหาลิจ” เป็นชื่อโคตรหรือสกุล พระผู้มีพระภาคทรงเรียกเจ้าลิจฉวีองค์นี้ตามชื่อโคตรว่า มหาลิจ โดยตลอด และที่ชื่อว่า มหาลิสสูตร เพราะเนื้อหาสำคัญของพระสูตรนี้เป็นข้อสนทนาระหว่างพระผู้มีพระภาคกับเจ้าลิจฉวีองค์นี้ พระผู้มีพระภาคตรัสแก่เจ้ามหาลิจหรือเจ้าโอัญฐัถลิจฉวี ขณะประทับอยู่กุฎาคารศาลา ป่ามหาวัน เขตกรุงเวสาลี ในวันนั้น นอกจากคณะของเจ้ามหาลิจแล้ว ยังมีคณะพราหมณ์หลุดจากแคว้นโกศล และคณะพราหมณ์หลุดจากแคว้นมคธมาเฝ้าด้วย เมื่อคณะพราหมณ์หลุดทั้ง ๒ คณะสนทนากับพระผู้มีพระภาคเสร็จแล้วก็นั่งอยู่ในที่ประชุมนั้น ต่อจากนั้น เจ้ามหาลิจได้ทูลถามปัญหาเรื่องดาตัพพิหุทิพย

๗. **ชาลิสสูตร** ว่าด้วยชาลิสปริพาชก ที่ชื่ออย่างนี้ เพราะเนื้อหาของพระสูตรนี้เป็นข้อสนทนาโต้วาทะกันระหว่างพระผู้มีพระภาคกับชาลิสปริพาชกและเพื่อนของเขาชื่อมณฑชียะ พระผู้มีพระภาคตรัสแก่นักบวชนอกพระพุทธศาสนา ๒ รูป คือ มณฑชียปริพาชกและชาลิสปริพาชก ขณะประทับอยู่ ณ ไชลิตาราม เขตกรุงโกสัมพี แคว้นวังสะ นักบวช ๒ รูปนั้นเข้าไปเฝ้าเพื่อโต้วาทะกับพระผู้มีพระภาคเรื่องชีวะ(วิญญาณอมตะหรืออาตมัน) กับสรีระ(ร่างกาย) ซึ่งเป็นปัญหาทางอภิปรัชญา

๘. **มหาสิหนาทสูตร** ว่าด้วยการบั่นลือสิหนาท คำว่า “การบั่นลือสิหนาท” คือการกล่าว

อย่างองอาจกล้าหาญตั้งพลุราชสีห์คำราม เนื้อความในพระสูตรนี้เป็นพระพุทธานุญาตที่ประกาศ ทำทนายให้ผู้นับถือสอบสวนดูได้ พระผู้มีพระภาคตรัสแก่จลนภัตตะ (นักบวชเปลือย) ขณะประทับอยู่ ณ กัณณกถลมหฤคทายวัน เขตเมืองอุชฺฌัญญา แคว้นโกศล ที่ตรัสพระสูตรนี้ เพราะจลนภัตตะทูลถาม ว่าจริงหรือไม่ที่มีผู้กล่าวว่า พระสมณโคดมทรงตำหนิตบะทุกชนิด ทรงคัดค้านและชี้โทษของผู้บำเพ็ญ ตบะทุกคนว่าเป็นผู้มีอาชีวะเศร้าหมองโดยส่วนเดียว

๙. **โปฏฐปาทสูตร** ว่าด้วยโปฏฐปาทปริพาชก ที่ชื่ออย่างนี้ เพราะเนื้อหาสำคัญของพระสูตร นี้เป็นข้อสนทนาระหว่างพระผู้มีพระภาคกับ โปฏฐปาทปริพาชก พระผู้มีพระภาคตรัสแก่โปฏฐปาท ปริพาชก ณ มัลลิการาม ซึ่งเป็นที่พักของนักบวชรูปนี้กับคณะประมาณ ๓,๐๐๐ รูป เขตกรุงสาวัตถี แคว้นโกศล ขณะที่พระผู้มีพระภาคเสด็จเข้าไปนั้น โปฏฐปาทปริพาชกและบริษัทกำลังสนทนากันอย่าง อึกทึก พอเห็นพระผู้มีพระภาคเสด็จมา โปฏฐปาทปริพาชกจึงสั่งให้บริษัทหยุดสนทนา เมื่อได้ทักทาย ต้อนรับพระผู้มีพระภาคแล้ว ได้ทูลถามปัญหาที่ตนและบริษัทสงสัยมานาน คือปัญหาเรื่องอภิสิทธิ์ญา นิโรธ(การดับสัญญาที่ยิ่งใหญ่)

๑๐. **สุภสูตร** ว่าด้วยสุภมาณพ ที่ชื่ออย่างนี้เพราะเนื้อหาสำคัญของพระสูตรนี้เป็นข้อสนทนา ระหว่างท่านพระอานนท์กับสุภมาณพ บุตรของโตทยยพราหมณ์ บ้านตฤทิ ใกล้กรุงสาวัตถี ท่านพระ อานนท์แสดงแก่สุภมาณพ ณ บ้านของสุภมาณพ หลังจากพระผู้มีพระภาคปรินิพพานไปแล้วไม่นาน ต่างกับพระสูตรชื่อเดียวกันนี้ใน มัชฌิมนิกาย มัชฌิมปัณณาสก์ เพราะพระสูตรนั้นพระผู้มีพระภาค เป็นผู้ตรัสแก่มาณพผู้นี้ เนื้อเรื่องที่ตรัสก็ต่างกัน

๑๑. **แก้วภูฏสูตร** ว่าด้วยแก้วภูฏคหบดี ที่ชื่ออย่างนี้ เพราะเนื้อหาของพระสูตรนี้เป็นข้อสนทนา ระหว่างพระผู้มีพระภาคกับแก้วภูฏคหบดี พระผู้มีพระภาคตรัสแก่แก้วภูฏคหบดี ขณะประทับอยู่ ณ สวนมะม่วงของปาวาริกเศรษฐี หรือที่เรียกว่า ปาวาริกัมพวัน เขตเมืองนาลันทา แก้วภูฏคหบดีเป็น พุทธศาสนิกชนผู้มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้ชาวนาลันทาหันมา นับถือพระพุทธศาสนา โดยทั่วกัน จึงเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคกราบทูลให้รับสั่งแก่ภิกษุรูปใดรูปหนึ่งผู้ชำนาญทางการแสดง ปาฏิหาริย์ไปแสดงปาฏิหาริย์ให้ชาวเมืองนั้นชม พระผู้มีพระภาคจึงได้ตรัสพระสูตรนี้

๑๒. **โลหิจจสูตร** ว่าด้วยโลหิจจพราหมณ์ ที่ชื่ออย่างนี้เพราะเนื้อหาของพระสูตรนี้เป็นข้อ สนทนาระหว่างพระผู้มีพระภาคกับโลหิจจพราหมณ์ พระผู้มีพระภาคตรัสแก่โลหิจจพราหมณ์ ขณะ ทรงแหวะพักในหมู่บ้านสาละวติกา (หมู่บ้านที่มีต้นสาละเป็นรั้ว) แคว้นโกศล ที่พระเจ้าปเสนทิโกศล พระราชทานเป็นพรหมไทยให้โลหิจจพราหมณ์ปกครอง ทรงแสดงพระสูตรนี้เพื่อ แก่ความเห็นผิด ของโลหิจจพราหมณ์

๑๓. **เตวิชชสูตร** ว่าด้วยไตรเพท ซึ่งเป็นชื่อคัมภีร์สำคัญของศาสนาพราหมณ์ คือ ฤคเวท ยชุรเวท และสามเวท พระผู้มีพระภาคตรัสแก่มาณพ ๒ คน คือ วาเสฏฐมาณพและ ภารัทวาชะ มาณพ ขณะประทับอยู่ ณ อัมพวันใกล้ฝั่งแม่น้ำอจิรวดีเหนือหมู่บ้านพราหมณ์ ชื่อมนสาภุจ แคว้น โกศล เหตุที่ตรัสพระสูตรนี้เพราะมาณพทั้งสองเข้าไปเฝ้าทูลถาม เรื่องทางไปสู่พรหมโลกที่ตกลงกัน ไม่ได้ว่า ทางไหนเป็นทางตรง

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๐

พระสูตร ที่มณิกาย มหาวรรค

มหาวรรค ว่าหมวดหมวดใหญ่ คำว่า หมวด ในที่นี้หมายถึงหมวดย่อยของนิกาย คือ เป็นตอนหนึ่งของที่มณิกาย มหาวรรค แปลว่า หมวดยาว มี ๑๐ พระสูตร คือ

๑. **มหาปทานสูตร** ว่าด้วยตำนานใหญ่ หรือชีวประวัติใหญ่ของพระพุทธเจ้า ๗ พระองค์ ซึ่งนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถปิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี โดยทรงปรารภเรื่อง ปุพเพนิวาสญาณ (ความรู้เรื่องชีวิตของคนสมัยก่อน) ของพระองค์ ที่ภิกษุเหล่านั้น นำมาสนทนากันที่ห้องนั่ง อยู่ใกล้กัเรริมณฑป ในพระเชตวัน

๒. **มหานิทานสูตร** ว่าด้วยสิ่งที่เป็นต้นเหตุใหญ่ คำว่า “ต้นเหตุใหญ่” ในที่นี้หมายถึง ปฏิจจสมุปบาท หรือกฎปัจจัยการ คือการที่สิ่งทั้งปวงอาศัยกันและกันเกิดขึ้น ซึ่งเป็นเนื้อหาสาระของพระสูตรนี้ ซึ่งนี้จึงตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ท่านพระอานนท์ ขณะประทับอยู่ ณ นิคมของชาวกุรุชื่อกัมมาสธัมมะ แคว้นกุรุ เพื่อทรงแก้ความเข้าใจผิดของพระเถระ คือ ท่านกราบทูลว่าน่าแปลกที่ปฏิจจสมุปบาทนี้ซึ่งเป็นธรรมลึกซึ่งสุดจะคาดคะเนได้ แต่สำหรับท่านกลับเป็นธรรมง่าย ๆ พระผู้มีพระภาคทรงห้ามมิให้พูดเช่นนี้ แล้วทรงอธิบายรายละเอียดให้ฟัง

๓. **มหาปรินิพพานสูตร** ว่าด้วยมหาปรินิพพาน หมายถึงการดับขันธของพระผู้มีพระภาค ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดสำหรับพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ซึ่งนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร พระสูตรนี้เป็นบันทึกประมวลลำดับเหตุการณ์และพระธรรมเทศนาในขบวนเสด็จจาริกแสดงธรรมครั้งสุดท้ายของพระผู้มีพระภาค ตลอดจนเหตุการณ์ในวันเสด็จดับขันธปรินิพพาน การถวายพระเพลิง การแจกพระบรมสารีริกธาตุ และการสร้างพระสถูป สันนิษฐานกันว่า พระสูตรนี้ พระธรรมสังคหาคารย ครั้งปฐมสังคายนาจัดทำขึ้น นับเป็นพระสูตรที่ยาวที่สุด

๔. **มหาสุทฺถสสนสูตร** ว่าด้วยพระเจ้ามหาสุทฺถสสนะ ซึ่งนี้ตั้งตามชื่อบุคคลในเนื้อหาของพระสูตร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ท่านพระอานนท์ ขณะประทับที่สโหยยบเนตยกายใต้ควงไม้สาละ ทั้งคู่ในวันปรินิพพาน เพื่อทรงอธิบายให้พระเถระเข้าใจว่า ทำไมพระองค์เสด็จมาปรินิพพานที่กรุงกุสินาราที่พระเถระเรียกว่า เมืองเล็ก เมืองดอน และเมืองกิ่ง พระสูตรนี้เป็นส่วนขยายของตอนที่ว่าด้วยพระเจ้ามหาสุทฺถสสนะในมหาปรินิพพานสูตร

๕. **ชนวสภสูตร** ว่าด้วยชนวสภยัณห์ คือ พระเจ้าพิมพิสารแห่งแคว้นมคธ ซึ่งนี้ตั้งตามชื่อบุคคลในเนื้อหาของพระสูตร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ท่านพระอานนท์ ขณะประทับอยู่ ณ ตำหนักอิฐุในนาทิกคาม เขตแคว้นวัชชี เมื่อครั้งเสด็จจาริกแสดงธรรมครั้งสุดท้าย โดยทรงปรารภคำกราบทูลเลียบเคียงของท่านพระอานนท์ พระสูตรนี้นับเป็นส่วนขยายอีกส่วนหนึ่งของมหาปรินิพพานสูตร คือ ส่วนขยายของตอนที่ทรงพยากรณ์คติและอภิสัมปรายภพของชาวบ้านนาทิกคาม เป็นต้น

๖. **มหาโควินทสุตฺร** ว่าด้วยมหาโควินทพราหมณ์ ซึ่งนี้ตั้งตามชื่อบุคคลในเนื้อหาของพระสุตฺร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ปัญจลิจฉะ คันธรรพบุตร ขณะประทับอยู่ ณ ภูเขาคิชฌกูฏ เขตกรุงราชคฤห์ โดยทรงปรารภคำกราบทูลของปัญจลิจฉะคันธรรพบุตร

๗. **มหาสมยสุตฺร** ว่าด้วยการประชุมครั้งใหญ่ของเทวดา ซึ่งนี้ตั้งตามเนื้อหาของพระสุตฺร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุประมาณ ๕๐๐ รูป ขณะประทับอยู่ ณ ป่ามหาวัน เขตกรุงกบิลพัสดุ์ แคว้นสักกะ โดยทรงปรารภการประชุมกันของเทวดา มาร เทพ และพรหมจาก ๑๐ โลกธาตุ หรือหมื่นจักรวาล เพื่อมาเฝ้าพระองค์และชมปฏิบัติของภิกษุสงฆ์

๘. **สักกปัญหสุตฺร** ว่าด้วยปัญหาของท้าวสักกะ ซึ่งนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสุตฺร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ท้าวสักกะ ขณะประทับอยู่ในถ้ำอินทสาละ ที่ภูเขาวะทียกะ ทางทิศเหนือของหมู่บ้านพราหมณ์ชื่ออัมพลันท์ ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของกรุงราชคฤห์ แคว้นมคธ เพื่อทรงตอบปัญหาของท้าวสักกะ

๙. **มหาสติปัญฐานสุตฺร** ว่าด้วยการเจริญสติปัญฐานสุตฺรใหญ่ ซึ่งนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสุตฺร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ นิคมของชาวกรูซึ่งกัมมาธัมมะ แคว้นกรู โดยทรงปรารภพุทธบริษัทชาวกัมมาธัมมนิคมว่ามีความสนใจในการเจริญสติปัญฐานกันอย่างมาก แม้พวกทาส กรรมกร และบริวารชน ก็พูดกันแต่เรื่องสติปัญฐาน

๑๐. **ปายาสิราชญญสุตฺร** ว่าด้วยเจ้าปายาสี ซึ่งนี้ตั้งตามชื่อบุคคลในเนื้อหาของพระสุตฺร ท่านพระกุมารกัสสปะแสดงแก่เจ้าปายาสี ผู้ครองเมืองเสตัพพนคร ขณะแหวะพักอยู่ที่ป่าไม้สีเขียวตทางทิศเหนือของเสตัพพนคร แคว้นโกศล เพื่อทำลายมิจฉาทิฎฐิหรือความเห็นผิดของเจ้าปายาสี

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๑ พระสุตฺร ทีฆนิกาย ปาฎิกวรรค

ปาฎิกวรรค ว่าด้วยนักบวชเปลื้องชื่อปาฎิกบุตร มี ๑๑ พระสุตฺร คือ

๑. **ปาฎิกสุตฺร** ว่าด้วยนักบวชเปลื้องชื่อปาฎิกบุตร ซึ่งเป็นคนที่ ๓ ในจำนวนนักบวชเปลื้อง ๓ คนที่ปรากฏในพระสุตฺรนี้ นักบวชเปลื้องอีก ๒ คน คือ (๑) โกรักขัตติยะ (๒) กพารมชฌกะ ซึ่งนี้จึงตั้งตามชื่อบุคคลที่ปรากฏในพระสุตฺร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภคควโคตรปริพาชก ณ อารามของปริพาชกนี้ ซึ่งตั้งอยู่ในเขตอนุปิยนนิคม แคว้นมัลละ โดยทรงปรารภคำทูลถามของภคควโคตรปริพาชก เรื่องเจ้าสุนักขัตตะ ลิจฉวีบุตรลาสิกขา จึงทรงเล่าสาเหตุที่สุนักขัตตะ ลิจฉวีบุตร ลาสิกขาให้ฟังอย่างละเอียด

๒. **อุทุมพริกสุตฺร** ว่าด้วยการบ้นลือสีหนาทที่อุทุมพริกอาราม ซึ่งอยู่ในเขตกรุงราชคฤห์ แคว้นมคธ ซึ่งนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสุตฺร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่นิโครธปริพาชกและคณะ ณ อุทุมพริกอาราม ซึ่งเป็นที่อยู่ของพวกปริพาชก เพื่อจะทรงปราบมิจฉาทิฎฐิของนิโครธปริพาชก

๓. **จักรวัตติสูตร** ว่าด้วยพระเจ้าจักรพรรดิ ซึ่งหมายถึงกษัตริราชผู้ได้รับมูรธาภิเษกแล้ว ทรงประพาศธรรมที่เรียกว่า “จักรวรรดิวัตร” อันเป็นเหตุให้แก้ว ๗ ประการ มีจักรแก้ว เป็นต้นเกิดขึ้น และทรงใช้จักรนี้แผ่พระราชอาณาจักร ปราบปรบปักข์จนมีเมืองขึ้นทั้ง ๔ ทิศ ซื่อนี้จึงตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ที่เมืองมาตุลา แคว้นมคธ โดยทรงประสงค์ให้ผู้ฟังฟังธรรมไม่ฟังสิ่งอื่น เพราะการฟังธรรมทำให้เจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ โภคะ และพละ ทำให้มารขัดขวางความเจริญไม่ได้

๔. **อัคคัญญสูตร** ว่าด้วยต้นกำเนิดของโลก ซื่อนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่สามเณรชื่อว่าเสฏฐะและสามเณรชื่อภารทวาชะ ขณะประทับอยู่ ณ ปราสาทของนางวิสาขามิคารมาตาในบุพพาราม เขตกรุงสาวัตถี เพื่อทรงชี้แจงให้เข้าใจว่า พวกพราหมณ์ไม่รู้เรื่องเก่าหรือความเป็นมาของวรรณะ ๔ ตามความเป็นจริง

๕. **สัมปสาทนียสูตร** ว่าด้วยความเลื่อมใสยิ่งในพระผู้มีพระภาค หมายถึงความเลื่อมใสของท่านพระสารีบุตรที่บันลือสีหนาท ประกาศพระพุทธรูปด้วยอาสภิวาจา ณ เบื้องพระพักตร์ของพระผู้มีพระภาค ซื่อนี้จึงตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร พระสูตรนี้ ท่านพระสารีบุตรเป็นผู้แสดง ณ เบื้องพระพักตร์ของพระผู้มีพระภาค ขณะประทับอยู่ ณ ปาวาริกัมพวัน เขตเมืองนาพันทา (นาลันทา) แคว้นมคธ เพื่อกราบทูลความรู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ที่พระผู้มีพระภาคประทานแก่ท่านและความเลื่อมใสอันยิ่งใหญ่ที่ท่านมีต่อพระองค์

๖. **ปาสาทิกสูตร** ว่าด้วยเหตุให้เกิดความเลื่อมใส ซื่อนี้ตั้งตามคำกราบทูลของท่านพระอุปัชฌายะ กล่าวคือ เมื่อพระผู้มีพระภาคทรงแสดงธรรมบรรยายเรื่องนี้จบลง ท่านพระอุปัชฌายะซึ่งยืนถวายนานพักอยู่ ณ เบื้องพระปฤษฎางค์ของพระองค์ เกิดความเลื่อมใสอย่างยิ่ง จนทนไม่ได้ จึงกราบทูลแสดงความรู้สึกของท่านออกมาและทูลถามว่า ธรรมบรรยายนี้ ชื่ออะไร ตรัสตอบว่า ชื่อปาสาทิกะ พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ท่านพระจุนทะ สมณุกเทศและท่านพระอานนท์ ขณะประทับอยู่ ณ ปราสาทในอัมพวันของพวกเวธัญญาศากยะ แคว้นสักกะ โดยทรงปรารภคำกราบทูลของท่านพระจุนทะและท่านพระอานนท์ เรื่องการแตกสามัคคีของพวกนิครนถ์หลังจากนิครนถ์ นาฏบุตรดับขันธได้ไม่นานนัก

๗. **ลักขณสูตร** ว่าด้วยลักษณะมหาบุรุษ ๓๒ ประการ ซื่อนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี เพื่อให้ภิกษุเหล่านั้นทราบความเป็นมาของลักษณะมหาบุรุษของพระองค์เอง

๘. **สิงคาลกสูตร** ว่าด้วยสิงคาลกมาณพ ซื่อนี้ตั้งตามชื่อบุคคลในพระสูตร อนึ่ง ในบางแห่งเรียกชื่อพระสูตรต่างออกไป เช่น สิงคาลสูตรก็มี ลีคาโลวาทสูตรก็มี สิงคาโลวาทสูตรก็มี ทั้ง ๒ ชื่อสุดท้ายนี้ แปลว่า ว่าด้วยพระโอวาทที่ทรงแสดงแก่สิงคาลหรือสิงคาลกมาณพ พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่มาณพชื่อสิงคาลกะ (ลีคาละ หรือ สิงคาละในบางแห่ง) ขณะเสด็จออกจากพระเวฬุวันจะเข้าไปบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ เพื่อทรงแนะนำให้ไว้ทิศตามแบบของอริยวินัย (แบบพุทฺธ)

๙. **อาฏานาฎิยสูตร** ว่าด้วยมนต์เครื่องรักษาชื่ออาฏานาฎิยะ ซื่อนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร อาฏานาฎิยะ เป็นชื่อปริตร หรือบทสวดมนต์บทหนึ่ง เหมือนรัตนปริตร ขันธปริตร โมรปริตร

ธชัคคปริตร องคุลิมาลปริตร เป็นต้น ซึ่งนิยมใช้เจริญพระพุทธมนต์ในพิธีกรรมต่างๆ อาภานาฏิยะ ตั้งตามชื่อเมืองอาภานาฏา ในอุตตรกุรุทวีปที่ท้าวเวสวัณมหาราชปกครองอยู่ พระสูตรนี้ ท้าวเวสวัณมหาราช หรือท้าวกุเวรในนามของท้าวมหาราชทั้ง ๔ องค์ ได้สาธยายถวายพระผู้มีพระภาค ขณะประทับอยู่ ณ ภูเขาคิชฌกูฏ เขตกรุงราชคฤห์ เพื่อขอให้พระองค์ทรงเรียนไว้และตรัสบอกแก่ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาทั้งหลาย สำหรับใช้ป้องกันตัว มิให้พวกอสูรผู้ไม่นับถือพระพุทธศาสนา มาทำอันตรายได้ พระองค์ทรงรับและทรงอนุญาตให้พุทธบริษัทใช้เป็นมนต์เครื่องรักษาสืบมาจนบัดนี้

๑๐. **สังคิตฺตสูตร** ว่าด้วยการสังคายนา ชื่อนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร พระสูตรนี้ ท่านพระสารีบุตรแสดงแก่ภิกษุจำนวน ๕๐๐ รูป ณ ท้องพระโรงหลังใหม่ ซึ่งอุปกटकะของพวกเจ้ามัลละ เขตกรุงปาวา แคว้นมัลละโดยมีพระผู้มีพระภาคประทับอยู่ด้วย สาเหตุที่ท่านพระสารีบุตรแสดงพระสูตรนี้มีว่า ก่อนหน้านั้นเล็กน้อย นิครนถ์นาฏบุตร หรือศาสตามหาวิระของศาสนาเซนได้ดับขันธ ณ กรุงปาวานี้ หลังจากศาสดาดับขันธ สาวกของท่านก็แตกสามัคคีกันเป็น ๒ ฝ่าย ท่านพระสารีบุตรจึงยกเหตุการณ์นี้ขึ้นปรารภว่า เป็นเพราะศาสดาสอนไว้ไม่ดี จึงทำให้สาวกตีความคำสอนแตกต่างกัน ส่วนพระธรรมวินัยของพระศาสนาี้ พระผู้มีพระภาคตรัสสอนไว้ดีแล้ว และเสนอให้เพื่อนพรหมจารีของท่าน ร่วมกันสังคายนาพระธรรมวินัยนี้ เพื่อให้ดำรงอยู่ได้นาน ไม่ควรทะเลาะวิวาทกันในเรื่องพระธรรมวินัย

๑๑. **ทสฺสตรสูตร** ว่าด้วยธรรม ๑ ถึง ๑๐ ประการ ชื่อนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร คำว่า “**ทสฺสตร**” มาจากคำ ๒ คำ คือ **ทส** แปลว่า ๑๐ และ **อุตฺตร** แปลว่า ยิง, เหนือ, เบื้องบน เป็นต้น รวมกันแปลว่า ยิ่งกว่า ๑๐ เกิน ๑๐ หรือ สูงสุด ท่านพระสารีบุตรแสดงแก่ภิกษุจำนวน ๕๐๐ รูป ขณะตามเสด็จพระผู้มีพระภาคไปพัก ณ ฝั่งสระโบกขรณีชื่อคัคครา ใกล้กรุงจัมปา (นครหลวงของแคว้นอังคะซึ่งขณะนั้นขึ้นกับแคว้นมคธ) เพื่อให้ภิกษุเหล่านั้นบรรลุพระนิพพาน เพื่อทำที่สุดทุกข์ ดังที่ท่านยกขึ้นเป็นนิกเขปบทว่า “เราจักกล่าวทสฺสตรสูตร อันเป็นธรรมเครื่องปลดปล่อยกิเลสเครื่องร้อยรัด เพื่อบรรลุพระนิพพาน เพื่อทำที่สุดทุกข์”

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๒
พระสูตร มัชฌิมนิกาย มูลปัณณาสก์

มัชฌิมนิกาย หมวดหรือหมู่พระสูตรขนาดปานกลาง คือ ไม่ยาวมากเหมือนพระสูตรทั้งหลาย ในทีฆนิกาย มี ๓ หมวด คือ (๑) มูลปัณณาสก์ คือปัณณาสก์ต้น มี ๕๐ พระสูตร (๒) มัชฌิมปัณณาสก์ ปัณณาสก์กลาง มี ๕๐ พระสูตร (๓) อุปริปัณณาสก์ ปัณณาสก์ปลาย มี ๕๒ พระสูตร **มูลปัณณาสก์** มี ๕ พรรคๆ ละ ๑๐ พระสูตร ขอยกมาพอเป็นตัวอย่าง ดังนี้

๑. มูลปริยายวรรค มี ๑๐ สูตร

๑. **มูลปริยายสูตร** ว่าด้วยมูลเหตุแห่งธรรม พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุ ๕๐๐ รูป

ขณะประทับอยู่ ณ สุภวัน เขตเมืองอุกกัฏฐา เหตุที่ทรงแสดงพระสูตรนี้ คัมภีร์ปัญจสุทนี (อรรถกถามัชฌิมนิกาย) อธิบายไว้ว่า ทรงปรารภความเมาในปริยัติของภิกษุเหล่านั้น ทรงแสดงพระสูตรนี้เพื่อทำลายมานะ (ความถือตัว) อันเกิดจากความเมาในปริยัตินั้น

๒. **สัพพาสวสูตร** ว่าด้วยอุบายกำจัดอัสวะทั้งปวง พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี เหตุที่ทรงแสดง พระสูตรนี้ คัมภีร์ปัญจสุทนี อธิบายว่า เพราะทรงประสงค์ให้ภิกษุเหล่านั้น กำจัดอุปกิเลสของตนให้หมดสิ้นไป เหตุเกิดของพระสูตรนี้ จัดอยู่ในประเภทปรัชญาสยะ คือทรงแสดงตามอัธยาศัยของผู้อื่น

๓. **ธัมมทายาทสูตร** ว่าด้วยทายาทแห่งธรรม พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี โดยทรงปรารภลาภสักการะเป็นอันมากที่เกิดขึ้นแก่พระองค์และภิกษุสงฆ์ในขณะนั้นว่า จะเป็นเหตุให้ภิกษุบางพวกยึดติดในลาภสักการะเหล่านั้น เหตุเกิดของพระสูตรนี้ จัดอยู่ในประเภท อัตถูปัตติกะ

๔. **ภยภราวสูตร** ว่าด้วยความขลาดกลัว พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ชาณุสโสนิพราหมณ์ ขณะประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี เหตุเกิดแห่งพระสูตรนี้จัดอยู่ในประเภทปุจฉาวลิกะ คือทรงแสดงเพื่อตอบปัญหาของผู้ถาม

๕. **อนังคนสูตร** ว่าด้วยบุคคลผู้ไม่มีกิเลสเพียงดั่งเนิน คือ รากะ โทสะ โมหะ หรือกิเลสที่เป็นมลทินใจ ท่านพระสารีบุตรแสดงแก่ภิกษุทั้งหลายมีท่านพระมหาโมคคัลลานะร่วมอยู่ด้วย โดยปรารภภิกษุบางรูปในกลุ่มนั้นผู้ไม่ได้บวชด้วยศรัทธา เป็นคนโง่เขลาและประพฤติชั่วต่าง ๆ ดังที่ท่านพระมหาโมคคัลลานะกล่าวไว้ใน ตอนท้ายของพระสูตรนี้ เหตุเกิดของพระสูตรนี้ จัดอยู่ในประเภทปรัชญาสยะ

๖. **อากังเขยยสูตร** ว่าด้วยความหวัง ๑๗ ประการ พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี โดยที่ภิกษุเหล่านั้นมิได้ทูลอาราธนา หรือทูลถามปัญหาก่อน เหตุเกิดของพระสูตรนี้ จัดอยู่ในประเภท อัตตัชฌาสนยะ คือ ทรงแสดงตามพระอัธยาศัยของพระองค์เอง

๗. **วัตถูปมสูตร** ว่าด้วยข้ออุปมาด้วยผ้า พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐีซึ่งมีสุนทรภิกษวาทวาชปริพาชกนั่งฟังอยู่ด้วย และทรงทราบ ว่า ปริพาชกนี้เชื่อถือลัทธินานสุทติ คือ เชื่อว่าความบริสุทธิ์มีได้เพราะการอาบน้ำลอยบาป จึงทรงแสดงธรรมให้เป็นไปตามอัธยาศัยของปริพาชกนี้ เหตุเกิดของพระสูตรนี้ จัดอยู่ในประเภทปรัชญาสยะ

๘. **สัลเลขสูตร** ว่าด้วยธรรมเครื่องขัดเกลาภิเลส พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ท่านพระมหาจุนทะที่ทูลถามเรื่องทิวฏฐิและการสลัดทิ้งทิวฏฐิ ขณะประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี เหตุเกิดของพระสูตรนี้ จัดอยู่ในประเภทปุจฉาวลิกะ

๙. **สัมมาทิฏฐิสูตร** ว่าด้วยสัมมาทิฏฐิ ท่านพระสารีบุตรแสดงแก่ภิกษุทั้งหลายขณะพักอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี โดยยกคำกล่าวของคนทั้งหลายขึ้นเป็นอุทเทสนัย เพื่อสนทนาธรรมกับภิกษุทั้งหลายที่มาจากที่ต่าง ๆ เหตุเกิดของพระสูตรนี้ จัดอยู่ในประเภทปุจฉาวลิกะ

๑๐. **มหาสติปัญญาสูตร** ว่าด้วยการเจริญสติปัญญาสูตรใหญ่ พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่

ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ นิคมของชาวกุรุ ชื่อกัมมาสธัมมะ แคว้นกุรุ โดยทรงปรารภพุทธบริษัทชาวกัมมาสธัมมินิกมว่า มีความสนใจในการเจริญสติปัฏฐานกันอย่างมาก แม้พวกทาส กรรมกร และบริวารชนก็พูดกันแต่เรื่องสติปัฏฐาน เหตุเกิดของพระสูตรนี้ จัดอยู่ในประเภทปรัชญาสาขะ

นอกจากนี้ ในมูลปัณณาสก์ยังมีอีก ๔ วรรคๆ ละ ๑๐ สูตร ดังนี้

๒. สีนหาทวรรค มี ๑๐ สูตร คือ

๑. จุฬสีนหาทสูตร	๒. มหาสีนหาทสูตร
๓. มหาทุกขกัณฑ์สูตร	๔. จุฬทุกขกัณฑ์สูตร
๕. อนุमानสูตร	๖. เจโตซีลสูตร
๗. วณปัดถสูตร	๘. มธูปินทิกสูตร
๙. เทวธาวิตักกสูตร	๑๐. วิตักกสัณฐานสูตร

๓. โอบัมมวรรค มี ๑๐ สูตร คือ

๑. กกจูปมสูตร	๒. อลคัททูปมสูตร
๓. วัมมิกสูตร	๔. รถวินิตสูตร
๕. นิวาปสูตร	๖. ปาสราลิสสูตร
๗. จุฬหัตถิปโทปมสูตร	๘. มหาหัตถิปโทปมสูตร
๙. มหาสาโรปมสูตร	๑๐. จุฬสาโรปมสูตร

๔. มหายมกวรรค มี ๑๐ สูตร คือ

๑. จุฬโคสิงคสูตร	๒. มหาโคสิงคสูตร
๓. มหาโคपालสูตร	๔. จุฬโคपालสูตร
๕. จุฬสัจจกสูตร	๖. มหาสัจจกสูตร
๗. จุฬตัมหาสังขยสูตร	๘. มหาตัมหาสังขยสูตร
๙. มหาอัสสปุรสูตร	๑๐. จุฬอัสสปุรสูตร

๕. จุฬยมกวรรค มี ๑๐ สูตร คือ

๑. สาเลยยกสูตร	๒. เวย์ญชกสูตร
๓. มหาเวทัลลสูตร	๔. จุฬเวทัลลสูตร
๕. จุฬธัมมสมาทานสูตร	๖. มหาธัมมสมาทานสูตร
๗. วิมังสกสูตร	๘. โกสัมพียสูตร
๙. พรหมนิมัตตนิกสูตร	๑๐. มารตัสชนียสูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๓

พระสูตร มัชฌิมนิกาย มัชฌิมปัณณาสก์

มัชฌิมนิกาย มัชฌิมปัณณาสก์ มี ๕ วรรคๆ ละ ๑๐ สูตร ดังนี้

๑. คหปติวรรค มี ๑๐ สูตร คือ

คหปติวรรค หมวดว่าด้วยคหบดี ซึ่งวรรคตั้งตามสาระสำคัญของ พระสูตรที่ ๒,๔,๖ และที่ ๑๐ มี ๑๐ สูตร คือ

๑. **กัณฑกรสูตร** ว่าด้วยปริพาชกชื่อกัณฑกระ ซึ่งนี้ตั้งตามชื่อบุคคล ที่ปรากฏในพระสูตร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ที่ใกล้สระโปกขรณิชื่อคัคครา เขตกรุงจัมปา เมืองหลวงของแคว้นอังคะ โดยทรงปรารภกัณฑกรปริพาชกที่คาดเดาพระสัพพัญญุตญาณ ทั้งๆ ที่ตนไม่มีญาณที่สามารถกำหนด อดีต อนาคต และปัจจุบัน เหตุเกิดของพระสูตรนี้จัดอยู่ในประเภท ปรัชญาสยะ คือ แสดงตามอัธยาศัยผู้อื่น (ม.ม.อ. ๒/๒/๓)

๒. **อัญจนานครสูตร** ว่าด้วยคหบดีชาวอัญจนนคร ซึ่งนี้ตั้งตามชื่อบุคคลที่เรียกตามภูมิลำเนา ในที่นี้หมายถึง ทสมคหบดี ท่านพระอานนท์แสดงแก่ทสมคหบดีชาวอัญจนนคร ขณะพักอยู่ ณ เวฬุคาม เขตกรุงเวสาลี เหตุเกิดแห่งพระสูตรนี้จัดอยู่ในประเภท ปุจฉาวลิกะ คือแสดงเพื่อตอบ ปัญหาของผู้ถาม

๓. **เสขปฏิปทาสูตร** ว่าด้วยข้อปฏิบัติของพระเสขะ ซึ่งนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร ซึ่งว่าด้วยข้อปฏิบัติของพระเสขะ หรือเสขปฏิปทา พระผู้มีพระภาค รับสั่งให้ท่านพระอานนท์แสดงแก่ พวกเจ้าศากยะผู้ครองกรุงกบิลพัสดุ์ ขณะประทับอยู่ ณ นิโครธาราม เขตกรุงกบิลพัสดุ์ แคว้นสักกะ เพื่อเป็นมงคลแก่ท้องพระโรงหลังใหม่ของพวกเจ้าศากยะ

คัมภีร์ปัญจสุทนีอธิบายว่า เหตุที่พระผู้มีพระภาคทรงเลือกท่านพระอานนท์ เป็นผู้แสดง เพราะทรงเห็นว่า เจ้าศากยะเหล่านั้นมีความเลื่อมใสในท่านพระอานนท์ ประสงค์จะฟังธรรมกถาจาก ท่านพระอานนท์ซึ่งเป็นพระประยูรญาติ (ม.ม.อ. ๒/๒๒/ ๒๑) เหตุเกิดของพระสูตรนี้จัดอยู่ในประเภท ปรัชญาสยะ

๔. **โปตลียสูตร** ว่าด้วยคหบดีชื่อโปตลียะ ซึ่งนี้ตั้งตามชื่อบุคคลที่ปรากฏในพระสูตร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่โปตลียคหบดี ที่เข้าไปเฝ้าพระองค์โดยบังเอิญ ขณะประทับอยู่ ณ อาปณนิคม แคว้นอังคุดตราปะ โดยทรงปรารภอาการไม่เคารพของคหบดีนั้น คือ การยินสนทนากับพระองค์ เมื่อ ทรงเชิญให้นั่งด้วยพระดำรัสว่า “คหบดี” เขาก็โกรธเพราะเข้าใจว่าตนเป็นนักบวช

คัมภีร์ปัญจสุทนี อธิบายว่า โปตลียคหบดีถือตัวว่าเป็นนักบวช เพราะได้ตั้งเจตนาว่าขอเป็น สมณะหรือบรรพชิต(บวชด้วยใจ) (ม.ม.อ. ๒/๓๒/๓๐) เขาคิดว่า พระผู้มีพระภาคควรเรียกเขาว่า

บรรพชิตหรือสมณะ แต่กลับเรียกว่า คหบดี (ผู้เป็นใหญ่ในเรือน) เขาจึงรู้สึกโกรธและน้อยใจ กล่าวหาพระผู้มีพระภาคว่า ใช้พระดำรัสที่ไม่เหมาะสม เพราะเขาเลิกทำงานทุกอย่าง ตัดขาดโวรหารทุกอย่างแล้ว คือ บวชเป็นบรรพชิตแล้ว

พระผู้มีพระภาคจึงตรัสถามถึงการตัดขาดโวรหารของเขา แล้วทรงแสดงการตัดขาดโวรหารในอริยวินัยให้ฟัง เหตุเกิดของพระสูตรนี้จัดอยู่ในประเภทปรัชณาสยะ

๕. **ชีวกสูตร** ว่าด้วยหมอชีวกโกมารภัจ ชื่อนี้ตั้งตามชื่อบุคคลที่ปรากฏในพระสูตร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่หมอชีวกโกมารภัจ ขณะประทับอยู่ ณ สวนมะม่วงของหมอชีวกโกมารภัจ เขตกรุงราชคฤห์ เพื่อทรงตอบปัญหา เหตุเกิดของพระสูตรนี้จัดอยู่ในประเภทปุจฉาวลิกะ

๖. **อุบาลิวาทสูตร** ว่าด้วยวาทะของคหบดีชื่ออุบาลี ชื่อนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร คือ กล่าวถึงการโต้วาทะระหว่างอุบาลีคหบดีกับพระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่นิครนถ์ชื่อทิมตปัสสี และอุบาลีคหบดี ขณะประทับอยู่ ณ ปาวาริกัมพวัน เขตเมืองนาลันทา คือในตอนต้นทรงแสดงแก่นิครนถ์ชื่อทิมตปัสสี โดยมีพระประสงค์ที่จะให้นำการสนทนานั้นเข้าไปสู่นิครนถ์บริษัท ซึ่งมีอุบาลีคหบดีร่วมอยู่ด้วย พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าว่า เมื่ออุบาลีคหบดีทราบการสนทนานั้นแล้วจักต้องเข้ามาโต้วาทะกับพระองค์อย่างแน่นอน พระองค์จะถือโอกาสนั้นแสดงธรรมให้ฟัง เหตุเกิดของพระสูตรนี้จัดอยู่ในประเภทปรัชณาสยะ

๗. **กุกกุรวตติกสูตร** ว่าด้วยการประพฤติวัตรเลียนแบบสุนัข ชื่อนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตรนี้ คือ การประพฤติกุกกุรวตฺร (การประพฤติเลียนแบบสุนัข โดยแสดงกิริยาอาการเหมือนสุนัขทุกอย่าง) รวมถึงการประพฤติโควัตร (การประพฤติเลียนแบบโค โดยผูกเขา ผูกหาง ทำท่าทางกินหญ้าเที่ยวไปกับฝูงโค) (ม.ม.อ. ๒/๗๘/๗๕)

๘. **อภัยราชกุมารสูตร** ว่าด้วยพระราชากุมารพระนามว่าอภัย ชื่อนี้ตั้งตามชื่อบุคคลที่ปรากฏในพระสูตรนี้ คือ อภัยราชกุมาร พระราชโอรสของพระเจ้าพิมพิสาร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่อภัยราชกุมาร ซึ่งรับอาสนานิครนถ์นำภูมุตฺรมาโต้วาทะกับพระองค์ ขณะประทับอยู่ ณ พระเวฬุวัน สถานที่ให้เหยื่อกระแต เขตกรุงราชคฤห์ เหตุเกิดของพระสูตรนี้จัดอยู่ในประเภทปุจฉาวลิกะ

๙. **พหุเวทนิยสูตร** ว่าด้วยเวทนาหลายประการ ชื่อนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ท่านพระอานนถ์ ขณะประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี โดยทรงปรารภการสนทนาธรรมเรื่องเวทนาระหว่างท่านพระอุททายีกับช่างไม้ชื่อปัญจกังคะ ที่ท่านพระอานนถ์นำเข้าไปทูลถาม เหตุเกิดของพระสูตรนี้จัดอยู่ในประเภทปุจฉาวลิกะ

๑๐. **อปัลณกสูตร** ว่าด้วยการปฏิบัติไม่ผิด ชื่อนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสูตรนี้ ที่กล่าวถึงอปัลณกธรรม (ข้อปฏิบัติไม่ผิด) พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่พราหมณ์และคหบดีทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ หมู่บ้านพราหมณ์ชื่อสาลา

คัมภีร์ปปัญจสูทนีอธิบายว่า บ้านสาลาอยู่ปากทางเขาดง สมณพราหมณ์หลายจำพวกจะแวะเข้าไปพักอยู่เสมอ ชาวบ้านก็จะต้อนรับและถวายทาน สมณพราหมณ์เหล่านั้นได้แสดงทิวณฺฐิ (ลัทธิ)

๖๒ แก่ชาวบ้านเป็นประจำ แต่ชาวบ้านเหล่านั้นไม่อาจจะยอมรับลัทธิเหล่านั้นได้แม้แต่ลัทธิเดียว พระผู้มีพระภาคทรงประสงค์จะให้เกิดประโยชน์แก่ชาวบ้านเหล่านั้น จึงทรงแสดงการปฏิบัติไม่ผิดเพื่อให้นำไปใช้เป็นหลักปฏิบัติในการนับถือลัทธิต่างๆ ต่อไป (ม.ม.อ. ๒/๙๓/๘๗) เหตุเกิดของพระสูตรนี้จัดอยู่ในประเภทปรัชญาสาขะ

นอกจากนี้ ในมัชฌิมปิณณาสกียังมีอีก ๔ วรรคๆ ละ ๑๐ สูตร ดังนี้

๒. ภิกขุวรรค มี ๑๐ สูตร คือ

๑. จูฬราหูโลวาทสูตร	๒. มหาราหูโลวาทสูตร
๓. จูฬมาลุงกยสูตร	๔. มหามาลุงกยสูตร
๕. ภัททาลิสูตร	๖. ลภูกิโกปมสูตร
๗. จาตุมสูตร	๘. นพกปานสูตร
๙. โคลิสทานิสูตร	๑๐. กีฎาสิริสูตร

๓. ปริพพาชกวรรค มี ๑๐ สูตร คือ

๑. จูฬวัจฉโคตตสูตร	๒. อัคคิวัจฉโคตตสูตร
๓. มหาวัจฉโคตตสูตร	๔. ทีฆนขสูตร
๕. มาคัณทียสูตร	๖. สันทกสูตร
๗. มหาสุกกุทายิสูตร	๘. สมณมุนทิกสูตร
๙. จูฬสุกกุทายิสูตร	๑๐. เวชณสูตร

๔. ราชวรรค มี ๑๐ สูตร คือ

๑. ฆฎิการสูตร	๒. รัฎฐपालสูตร
๓. มฆเทวสูตร	๔. มจรสูตร
๕. โปธิราชกุมารสูตร	๖. อังคุลิมาลสูตร
๗. ปิยชาติกสูตร	๘. พาหิติกสูตร
๙. ธรรมเจตติยสูตร	๑๐. กัณณกัตถสูตร

๕. พราหมณวรรค มี ๑๐ สูตร คือ

๑. พรหมายุสูตร	๒. เสลสูตร
๓. อัศสลายนสูตร	๔. โฆฏมุขสูตร
๕. จังกีสูตร	๖. เอสุการีสูตร
๗. ฌันญชานิสูตร	๘. วาเสฏฐสูตร
๙. สุภสูตร	๑๐. สังการวสูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๔

พระสุตฺร มัชฌิมนิกาย อุปริปัณณาสกั

มัชฌิมนิกาย อุปริปัณณาสกั มี ๕ วรรคๆ ละ ๑๐ สุตฺร เฉพาะวรรคที่ ๔ มี ๑๒ สุตฺร จึงรวมเป็น ๕๒ สุตฺร ดังนี้

๑. เทวทหวรรค มีพระสุตฺร ๑๐ สุตฺร

เทวทหวรรค หมวตว่าด้วยพระธรรมเทศนาที่เทวทหนิคม ชื่อวรรคตั้งตามชื่อพระสุตฺรที่ ๑ ในวรรคนี้ ซึ่งมีทั้งหมด ๑๐ สุตฺร แต่ละสุตฺรมีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. เทวทหสุตฺร ว่าด้วยพระธรรมเทศนาที่เทวทหนิคม ชื่อนี้ตั้งตามชื่อสถานที่ที่ทรงแสดงพระสุตฺรนี้ เทวทหนิคม หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เทวทหนคร เป็นชื่อเมืองหลวงของเจ้าศากยะสายโกลิยะ เช่น พระนางมหามายา พระพุทธมารดาและพระนางมหาปชาบดีโคตมี พระน้านางของพระผู้มีพระภาค สवलุมพินีวันอยู่ในเมืองนี้ พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ เทวทหนิคม แคว้นสักกะ โดยทรงประสงค์ให้ภิกษุเหล่านั้นนศึกษาเปรียบเทียบว่า ความเพียรตามหลักคำสอนของพวกนิครนถ์ที่เรียกว่าการบำเพ็ญตบะกับความเพียรตามหลักคำสอนของพระองค์ มีผลแตกต่างกันอย่างไร เหตุเกิดของพระสุตฺรนี้จัดอยู่ในประเภทปรัชญาสยะ

๒. ปัญจัตตยสุตฺร ว่าด้วยความเห็นผิด ๕ ลัทธิ ๓ หมวต ชื่อนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสุตฺร คำว่า ความเห็นผิด ๕ ลัทธิ ๓ หมวต หมายถึงความเห็นที่เกิดจากการกำหนดขั้นส่วนอนาคต (อปันตกัปปิกทิจฺจ) ๕ ลัทธิ คือ (๑) สัณญิวาทะ (๒) อสัณญิวาทะ (๓) เนวสัณญินาสัณญิวาทะ (๔) อุกฺเขวาทะ (๕) ทิจฺจธัมมนิพพานวาทะ ลัทธิทั้ง ๕ นี้ย่อลงได้ ๓ หมวต คือ (๑) อัตถิกวาทะ หรือสัสตวาทะ (๒) อุกฺเขวาทะ (๓) ทิจฺจธัมมนิพพานวาทะ ทั้งหมดนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งและส่วนเบื้องต้นของพระสุตฺรนี้ พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ พระเชตวันอารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี โดยทรงประสงค์ให้ภิกษุเหล่านั้นทราบความเห็นผิดของสมณพราหมณ์ในสมัยนั้น พร้อมทั้งทรงวิเคราะห์และวิจารณ์เปรียบเทียบให้เข้าใจ เหตุเกิดของพระสุตฺรนี้จัดอยู่ในประเภทปรัชญาสยะ

๓. กินติสุตฺร ว่าด้วยภิกษุคิดอย่างไรในพระพุทธเจ้า ชื่อนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสุตฺร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลายขณะประทับอยู่ ณ ป่าชัญญ เขตกรุงกุสินารา แคว้นมัลละ โดยทรงปรารถนาความคิดเห็นของภิกษุทั้งหลายที่มีต่อพระองค์ เหตุเกิดของพระสุตฺรนี้จัดอยู่ในประเภทปรัชญาสยะ

๔. สามคามสุตฺร ว่าด้วยพระธรรมเทศนาที่สามคาม ชื่อนี้ตั้งตามชื่อสถานที่ที่ทรงแสดงพระสุตฺร คำว่า สามคาม แปลว่า หมู่บ้านที่มีข้าวฟ่างมาก หรืออุดมสมบูรณ์ เป็นหมู่บ้านของชาวศากยะ แคว้นสักกะ (ม.อุ.อ. ๓/๔๑/๒๑)

พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ท่านพระอานนท์ และท่านพระจุนทะสมณทูทเทศ ขณะประทับอยู่ ณ หมู่บ้านสามคามของชาวศากยะ แคว้นสักกะ โดยทรงปรารภคำกราบทูลของท่านพระอานนท์ เรื่อง การแตกสามัคคีถึงขั้นวิวาทกันของพวกนิครนถ์ หลังจากนิครนถ์นาฏบุตรดับขันธไปไม่นานนัก เหตุเกิด ของพระสูตรนี้จึงจัดอยู่ในประเภทอรรถอุปบัติติกะ

๕. **สุนัขขัตตสูตร** ว่าด้วยเจ้าสุนัขขัตตะ ลิจฉวีบุตร ชื่อนี้ตั้งตามชื่อบุคคลที่ปรากฏในพระสูตรนี้ พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่เจ้าสุนัขขัตตะ ลิจฉวีบุตร ขณะประทับอยู่ ณ ภูฏาคารศาลา ป่ามหาวัน เขตกรุงเวสาลี โดยทรงปรารภคำถามของเจ้าสุนัขขัตตะ เหตุเกิดของพระสูตรนี้จึงจัดอยู่ในประเภท ปุจฉาวลิกะ

๖. **อาเนญชสัปปายสูตร** ว่าด้วยปฏิปทาอันเป็นสัปปายะแก่อาเนญชสมาบัติ ชื่อนี้ตั้งตาม เนื้อหาสาระของพระสูตร

คำว่า สัปปายะ แปลว่า สบาย ในที่นี้หมายถึงเป็นอุปการะหรือเกื้อหนุน คือเป็นอุปการะหรือ เกื้อหนุนแก่สมาบัติ ๓ ประการ มีอาเนญชสมาบัติเป็นต้น

คำว่า อาเนญชสมาบัติ แปลว่า สมาบัติที่ไม่หวั่นไหว ในที่นี้หมายถึงฌานที่ ๔ ส่วนสมาบัติ อีก ๒ ประการ ได้แก่ อากิญจัญญายตนสมาบัติ และเนวสัณญานาสัณญายตนสมาบัติ

พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ นิคมของชาวกรุงชื่อกัมมาธัมมะ โดยทรงปรารภถามทั้งหลาย ทั้งวัตถุถามและกิเลสถามว่า จะเป็นอุปสรรคแก่การปฏิบัติธรรมของภิกษุ เหล่านั้น จึงทรงสอนเรื่องปฏิปทาอันเป็นสัปปายะแก่สมาบัติทั้งหลาย มีอาเนญชสมาบัติเป็นต้น เหตุ เกิดของพระสูตรนี้จึงจัดอยู่ในประเภทปรัชญาสาสยะ

๗. **คณกโมคคัลลานสูตร** ว่าด้วยพราหมณ์ชื่อคณกโมคคัลลานะ ชื่อนี้ตั้งตามชื่อบุคคลที่ ปรากฏในพระสูตร

คำว่า คณกะ แปลว่า นักคำนวณ คำว่า โมคคัลลานะ เป็นชื่อตัว หมายถึงนายโมคคัลลานะ ผู้เป็นนักคำนวณ ทำหน้าที่เป็นครูสอนการคำนวณ

พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่คณกโมคคัลลานพราหมณ์ ขณะประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อาราม ของอนาถปิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี เพื่อทรงตอบคำถามของพราหมณ์นั้น เหตุเกิดของพระสูตร นี้จัดอยู่ในประเภทปุจฉาวลิกะ

๘. **โคปกโมคคัลลานสูตร** ว่าด้วยพราหมณ์ชื่อโคปกโมคคัลลานะ ชื่อนี้ตั้งตามชื่อบุคคลที่ ปรากฏในพระสูตร

คำว่า โคปกะ แปลว่า ผู้คุ้มครอง ผู้ดูแลรักษา ผู้รักษาการณ์ ซึ่งบ่งถึงหน้าที่ของโมคคัลลาน พราหมณ์คนนี้ เช่นเดียวกับคำว่า คณกะ ที่บ่งบอกถึงหน้าที่ของโมคคัลลานพราหมณ์ในพระสูตรที่ ๗ ท่านพระอานนท์แสดงแก่โคปกโมคคัลลานพราหมณ์ ณ ที่ทำงานของพราหมณ์นี้ ซึ่งตั้งอยู่ในกรุง ราชคฤห์ หลังจากพุทธปรินิพพานไม่นานนัก (คือก่อนถึงวันประชุมทำปฐมสังคายนา) เพื่อตอบปัญหา เรื่องภิกษุผู้เป็นตัวแทนของพระผู้มีพระภาค เนื่องจากผู้ถามได้ถามด้วยความหวังใยในการบริหารคณะ สงฆ์ตามความรู้สึกรักของผู้มีหน้าที่คุ้มครองป้องกันภัยของบ้านเมือง พระเถระจึงแสดงธรรมให้หายความ หวังใย เหตุเกิดของพระสูตรนี้จัดอยู่ในประเภทปุจฉาวลิกะ

๙. **มหาปุณณมสูตร** ว่าด้วยพระธรรมเทศนาในคินดววจันท์เต็มดวงสูตรใหญ่ ขึ้นนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสุตฺร ที่เรียกว่า สูตรใหญ่ (มหา) นั้น เพราะเมื่อเปรียบเทียบกับปุณณมสูตรอีกสูตรหนึ่ง ได้แก่ พระสุตฺรที่ ๑๐ ในวรรคนี้ พระสุตฺรที่ ๙ นี้ มีเนื้อหาและรายละเอียดมากกว่าพระสุตฺรที่ ๑๐ จึงเรียกพระสุตฺรนี้ว่า มหาปุณณมสูตร เรียกพระสุตฺรที่ ๑๐ ว่า จุฬปุณณมสูตร แปลว่าพระสุตฺรว่าด้วยพระธรรมเทศนาในคินดววจันท์เต็มดวง สูตรเล็ก

พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ ปราสาทของนางวิสาขา มิคคารมาตา ในบุพพาราม เขตกรุงสาวัตถี ในวันอุโบสถขึ้น ๑๕ ค่ำ คินพระจันท์เต็มดวง โดยทรงประทานโอกาสให้ภิกษุทูลถามปัญหาแล้วตรัสตอบปัญหาต่างๆ ที่ภิกษุทูลถามพระองค์เอง เหตุเกิดของพระสุตฺรนี้จัดอยู่ในประเภทปัจฉาวลิกะ

๑๐. **จุฬปุณณมสูตร** ว่าด้วยพระธรรมเทศนาในคินดววจันท์เต็มดวง สูตรเล็ก ขึ้นนี้ตั้งตามเนื้อหาสาระของพระสุตฺร พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลาย ขณะประทับอยู่ ณ ปราสาทของนางวิสาขามิคคารมาตา ในบุพพาราม เขตกรุงสาวัตถี ในวันอุโบสถ ขึ้น ๑๕ ค่ำ คินพระจันท์เต็มดวง โดยทรงตั้งปัญหาขึ้นถามภิกษุทั้งหลายว่า “อัสตบรูษฐัจจกัถอัสตบรูษหรือไม” เพื่อทรงแสดงเรื่องนี้ให้ภิกษุเหล่านั้นฟัง เหตุเกิดของพระสุตฺรนี้จัดอยู่ในประเภทปรัชญาสยะ

๒. อนุปทวรรค มีพระสุตฺร ๑๐ สูตร

๑. อนุปทสูตร	๒. ฉวิโสธนสูตร
๓. ลัปปริสสูตร	๔. เสวิตัพพาเสวิตัพพสูตร
๕. พหุธาตูกสูตร	๖. อิลลิลลิสสูตร
๗. มหาจัตตารีสกสูตร	๘. อาณาปานัสสติสูตร
๙. กายคตาสติสูตร	๑๐. สังขารูปปัตติสูตร

๓. สุญญตวรรค มีพระสุตฺร ๑๐ สูตร

๑. จุฬสุญญตสูตร	๒. มหาสุญญตสูตร
๓. อัจฉริยัพภตธัมมสูตร	๔. พักกัถิตเถรฉฉริยัพภตสูตร
๕. ทันตภูมิมสูตร	๖. ภูมิมสูตร
๗. อนรุทฐสูตร	๘. อุปกิเลสสูตร
๙. พาลปณทิตสูตร	๑๐. เทวทูตสูตร

๔. วิภังควรรค มีพระสุตฺร ๑๒ สูตร

๑. ภัทเทภัตตสูตร	๒. อาณันทภัทเทภัตตสูตร
๓. มหากัจจันนภัทเทภัตตสูตร	๔. โลมสกังคิยภัทเทภัตตสูตร
๕. จุฬกัมมวิภังคสูตร	๖. มหากัมมวิภังคสูตร
๗. สฬายตนวิภังคสูตร	๘. อุทเทสวิภังคสูตร
๙. อรณวิภังคสูตร	๑๐. ธาตุวิภังคสูตร
๑๑. สัจจวิภังคสูตร	๑๒. ทักขินาวิภังคสูตร

๕. สฬายตนวรรค มีพระสูตร ๑๐ สูตร

๑. อนาถปิณฑโกวาทสูตร	๒. ฉันทโนวาทสูตร
๓. ปุณโณวาทสูตร	๔. นันทโกวาทสูตร
๕. จุฬราหุโลวาทสูตร	๖. ฉนัคกสูตร
๗. สฬายตนวิภังคสูตร	๘. นครวินเทยยสูตร
๙. ปิณฑปาตปารีสุทธิสูตร	๑๐. อินทริยภาวนาสูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๕ พระสูตร สังยุตตนิกาย สคาถวรรค

สังยุตตนิกาย ประมวลพระสูตรที่มีเนื้อหาสาระอย่างเดียวกันหรือเกี่ยวข้องกัน มารวมไว้เป็นหมวดเดียวกัน การจัดแบ่งหมวดหมู่ในสังยุตตนิกาย มีลักษณะพิเศษไม่เหมือนในนิกายอื่นๆ สามารถแบ่งตามลำดับขั้นตอนเป็น ๓ อันดับดังนี้

อันดับที่ ๑ จัดแบ่งเป็นวรรค

ในการจัดแบ่งหมวดหมู่ในสังยุตตนิกาย อันดับแรกท่านประมวลพระสูตรที่มีเนื้อหาสาระอย่างเดียวกันหรือเกี่ยวข้องกันมารวมกลุ่มกันเป็น ๕ กลุ่ม มีจำนวน ๒,๗๕๒ สูตร (อรรถกถาพระวินัยกล่าวว่ามี ๗,๗๖๒ สูตร : วิ.อ. ๑/๑๗) เรียกชื่อกลุ่มพระสูตรแต่ละกลุ่มว่า “วรรค” แต่ละวรรคมีชื่อนำหน้าตามลักษณะสำคัญของพระสูตรกลุ่มนั้นๆ ดังนี้

๑. พระสูตรที่มีรูปแบบเป็นคาถาประพันธ์ เรียกว่า **สคาถวรรค** มีจำนวน ๒๗๑ สูตร
๒. พระสูตรที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับธรรมที่เป็นต้นเหตุแห่งการเกิดและการดับแห่งทุกข์ คือ ปฏิจจสมุปบาท เรียกว่า **นิทานวรรค** มีจำนวน ๓๓๗ สูตร
๓. พระสูตรที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับชั้น ๕ เรียกว่า **ชั้นธวารวรรค** มีจำนวน ๗๑๖ สูตร
๔. พระสูตรที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับอายตนะ ๖ เรียกว่า **สฬายตนวรรค** มีจำนวน ๔๒๐ สูตร
๕. พระสูตรที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับธรรมหมวดใหญ่ คือ โภธิปักขิยธรรม ๓๗ ประการ และหมวดธรรมที่เกี่ยวข้อง เรียกว่า **มหาวารวรรค** มีจำนวน ๑,๐๐๘ สูตร

อันดับที่ ๒ จัดแบ่งเป็นสังยุต

ในแต่ละวรรคท่านจัดแบ่งหมวดหมู่พระสูตรอีกชั้นหนึ่ง โดยประมวลเฉพาะพระสูตรที่มีเนื้อหาประเภทเดียวกันมารวมเข้าเป็นเรื่องๆ เรียกว่า **สังยุต** เช่น

ในสคาถวรรค ประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับเทวดา เรียกว่า **เทวดาสังยุต**

ในนิทานวรรค ประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับธรรมที่เป็นต้นเหตุแห่งการเกิดและการดับแห่งทุกข์

คือ ปฏิจจสมุปบาท เรียกว่า **นิทานสังยุต**

ในชั้นธวารวรรค ประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับชั้นที่ ๕ เรียกว่า **ชั้นธสังยุต**

ในสหายนวรรค ประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับอายตนะ ๖ เรียกว่า **สหายนสังยุต**

ในมหาวารวรรค ประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับบอริยมรรคมีองค์ ๘ เรียกว่า **มัคคสังยุต**

อันดับที่ ๓ จัดแบ่งสังยุตเป็นแบบต่างๆ

ในสังยุตทั้ง ๕๖ สังยุตนั้น ท่านยังจัดแบ่งเป็นแบบต่างๆ อีก ๓ แบบ คือ

แบบที่ ๑ แบ่งสังยุตออกเป็นปัณณาสก์ คือ หมวด ๕๐ สูตร แล้ว แบ่งปัณณาสก์ออกเป็นวรรค

แบบที่ ๒ แบ่งสังยุตออกเป็นวรรค โดยไม่แบ่งออกเป็นปัณณาสก์

แบบที่ ๓ ไม่มีการแบ่งเป็นปัณณาสก์หรือเป็นวรรค

คัมภีร์สังยุตตนิกาย

สังยุตตนิกายซึ่งแบ่งเป็น ๕ วรรคนั้น ดังนี้

๑. สคาถวรรค พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๕
๒. นิทานวรรค พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๖
๓. ชั้นธวารวรรค พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๗
๔. สหายนวรรค พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๘
๕. มหาวารวรรค พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๙

สังยุตตนิกาย สคาถวรรค จัดแบ่งหมวดหมู่พระสูตรออกเป็นสังยุต คือ ประมวลเป็นเรื่องๆ แล้วจัดแบ่งสังยุตออกเป็นแบบต่างๆ โดยแบ่งเป็น ๑๑ สังยุต มี ๒๗๑ สูตร ดังนี้

๑. **เทวดาสังยุต** ประมวลเรื่องเทวดา หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับการถามปัญหาหรือการสนทนาธรรมของเทวดา เช่น การสนทนาธรรมระหว่างเทวดากับพระผู้มีพระภาค จัดแบ่งเป็นวรรคได้ ๘ วรรค คือ นพวรรค (หมวดว่าด้วยต้นอ้อ) นันทนวรรค (หมวดว่าด้วยสวนนันทวัน) สัตติวรรค (หมวดว่าด้วยหอก) สตูลลปกายิกวรรค (หมวดว่าด้วยพวกเทวดาสตูลลปกายิกา) อาทิตตวรรค (หมวดว่าด้วยสิ่งที่เป็นของร้อน) ชรวรรค (หมวดว่าด้วยชรา) อัถวรรค (หมวดว่าด้วยสิ่งครอบงำ) และฆัตตวรรค (หมวดว่าด้วยการฆ่า) มี ๘๑ สูตร

เทวดาสังยุต กล่าวถึงเทวดาที่เข้ามาทูลถามปัญหาหรือสนทนาธรรมกับพระผู้มีพระภาคก็มี กับพระสาวกก็มี บางสูตรพระผู้มีพระภาคทรงยกเรื่องราวเกี่ยวกับเทวดาขึ้นมาแสดงให้ภิกษุฟังก็มี ในที่นี้ขอแสดงตัวอย่าง เนื้อความของพระสูตรบางสูตร เช่น

เทวดาทูลถามว่า

บุคคลให้อะไร	ชื่อว่าให้กำลัง
ให้อะไร	ชื่อว่าให้วรรณะ
ให้อะไร	ชื่อว่าให้ความสุข
ให้อะไร	ชื่อว่าให้ทุกสิ่งทุกอย่าง

ข้าพระองค์ขอทูลถามพระองค์ ขอพระองค์ได้โปรดตรัสบอกแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด

พระผู้มีพระภาคตรัสตอบว่า

บุคคลให้ข้าว	ชื่อว่าให้กำลัง
ให้ผ้า	ชื่อว่าให้วรรณะ
ให้ยานพาหนะ	ชื่อว่าให้ความสุข
ให้ประทับ	ชื่อว่าให้จักขุ
และผู้ให้ที่พักอาศัย	ชื่อว่าให้ทุกสิ่งทุกอย่าง
ส่วนผู้ที่ปราศอนธรรม	ชื่อว่าให้อมตะ เป็นต้น

๒. **เทวปุตตสังยุต** ประมวลเรื่องเทพบุตร หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับการถามปัญหาหรือการสนทนาธรรมของเทพบุตร เช่น การสนทนาธรรมระหว่างเทพบุตรกับพระผู้มีพระภาค จัดแบ่งเป็นวรรคได้ ๓ วรรค คือ ปฐมวรรค (หมวดที่ ๑) อนาถปิณฑิกวรรค (หมวดว่าด้วยอนาถปิณฑิกเทพบุตร) และนานาชาติติถยวรรค (หมวดว่าด้วยเทพบุตรผู้เป็นสาวกของเดียรถียต่าง ๆ) แต่ละวรรคมีพระสูตรวรรคละ ๑๐ สูตร รวมทั้งหมด ๓๐ สูตร

๓. **โกศลสังยุต** ประมวลเรื่องพระเจ้าปเสนทิโกศล หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับการสนทนาธรรมระหว่างพระผู้มีพระภาคกับพระเจ้าปเสนทิโกศล (พระมหากษัตริย์แห่งแคว้นโกศล) จัดแบ่งเป็นวรรคได้ ๓ วรรค คือ ปฐมวรรค (หมวดที่ ๑) ทูตยวรรค (หมวดที่ ๒) และตติยวรรค (หมวดที่ ๓) แต่ละวรรคมีพระสูตร ๕ สูตรบ้าง ๑๐ สูตรบ้าง รวมทั้งหมด ๒๕ สูตร

๔. **मारสังยุต** ประมวลเรื่องมาร หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับการโต้ตอบระหว่างมารกับพระผู้มีพระภาค จัดแบ่งเป็นวรรคได้ ๓ วรรค เช่นเดียวกับ โกศลสังยุต แต่ละวรรคมีพระสูตร ๕ สูตรบ้าง ๑๐ สูตรบ้าง รวมทั้งหมด ๒๕ สูตร

๕. **ภิกขุณีสังยุต** ประมวลเรื่องภิกษุณี หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับการโต้ตอบระหว่างมารกับภิกษุณี ไม่จัดแบ่งเป็นวรรค มีพระสูตรทั้งหมด ๑๐ สูตร ชื่อพระสูตรแต่ละสูตรตั้งตามชื่อบุคคลคือภิกษุณี ๑๐ องค์ ได้แก่ อาฬวกาภิกษุณี โสมาภิกษุณี กีสาคอตมีภิกษุณี วิชยาภิกษุณี อุบลวรรณาภิกษุณี จาลาภิกษุณี อุปะจาลาภิกษุณี สีสุปะจาลาภิกษุณี เสลาภิกษุณี และวชิราภิกษุณี

๖. **พรหมสังยุต** ประมวลเรื่องพรหม หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับพรหมเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคและเข้าพบพระสาวก จัดแบ่งเป็นวรรคได้ ๒ วรรค คือ ปฐมวรรค มีพระสูตร ๑๐ สูตร และทุติยวรรค มีพระสูตร ๕ สูตร รวมเป็น ๑๕ สูตร

๗. **พราหมณสังยุต** ประมวลเรื่องพราหมณ์ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับการสนทนาธรรมระหว่างพราหมณ์กับพระผู้มีพระภาค จัดแบ่งเป็นวรรคได้ ๒ วรรค คือ อรหันตวรรค (หมวดว่าด้วยพระอรหันต์) มีพระสูตร ๑๐ สูตร และอุปาสกวรรค (หมวดว่าด้วยอุปาสก) มีพระสูตร ๑๒ สูตร รวมทั้งหมด ๒๒ สูตร

๘. **วังคีสสังยุต** ประมวลเรื่องพระวังคีสะ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับพระวังคีสะสนทนาธรรมกับพระผู้มีพระภาคบ้าง กับเพื่อนพรหมจารีบ้าง ไม่จัดแบ่งเป็นวรรค มีพระสูตรทั้งหมด

๑๒ สุตฺต

๙. **วนสังยุต** ประมวลเรื่องป่า หมายถึงประมวลพระสุตฺตที่เกี่ยวกับภิกษุผู้อยู่ในป่า ไม่จัดแบ่งเป็นวรรค มี ๑๔ สุตฺต

๑๐. **ยักขสังยุต** ประมวลเรื่องยักษ์ หมายถึงประมวลพระสุตฺตที่เกี่ยวกับยักษ์เข้าไปสนทนาธรรมกับพระผู้มีพระภาค ไม่จัดแบ่งเป็นวรรค มี ๑๒ สุตฺต

๑๑. **ลักกสังยุต** ประมวลเรื่องท้าวสักกะ หมายถึงประมวลพระสุตฺตที่เกี่ยวกับท้าวสักกะจอมเทพ จัดแบ่งเป็น ๓ วรรค คือ ปฐมวรรค ทุตติยวรรค และตติยวรรค แต่ละวรรคมีพระสุตฺต ๕ สุตฺต บ้าง ๑๐ สุตฺตบ้าง มี ๒๕ สุตฺต

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๖ พระสุตฺต สังยุตตนิกาย นิทานวรรค

สังยุตตนิกาย นิทานวรรค จัดแบ่งหมวดหมู่พระสุตฺตออกเป็นสังยุต คือ ประมวลเป็นเรื่องๆ แล้วจัดแบ่งสังยุตออกเป็นแบบต่างๆ โดยแบ่งเป็น ๑๐ สังยุต มี ๓๓๗ สุตฺต ดังนี้

๑. **นิทานสังยุต** ประมวลเรื่องเกี่ยวกับธรรมที่เป็นต้นเหตุ หมายถึงประมวลพระสุตฺตที่เกี่ยวกับธรรมที่เป็นต้นเหตุ หรือเหตุเบื้องต้นแห่งความเกิดและความดับแห่งทุกข์ ได้แก่ความทุกข์และความดับแห่งทุกข์ตามวงจรปฏิจจสมุปบาท เป็นต้น มี ๑๔๔ สุตฺต

๒. **อภิสมยสังยุต** ประมวลเรื่องการตรัสรู้ธรรม หมายถึง การบรรลุธรรมเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และมีคุณค่าต่อสรรพสัตว์ ไม่มีการจัดแบ่งเป็นวรรค มี ๑๑ สุตฺต

๓. **ธาตุสังยุต** ประมวลเรื่องธาตุ หมายถึงประมวลพระสุตฺตที่เกี่ยวกับธาตุ ความต่างแห่งธาตุทั้งหลาย มี ๓๙ สุตฺต

๔. **อนมตฺตคสังยุต** ประมวลเรื่องสังสารวัฏอันมีเบื้องต้นและเบื้องปลายรู้ไม่ได้ หมายถึงประมวลพระสุตฺตที่เกี่ยวกับสังสารวัฏ พระผู้มีพระภาคทรงแสดงให้ภิกษุทั้งหลายเห็นชัดโดยเปรียบเทียบกับแผ่นดิน ภูเขา เป็นต้น จัดแบ่งเป็นวรรคได้ ๒ วรรค แต่ละวรรคมีจำนวนพระสุตฺต ๑๐ สุตฺต รวมเป็น ๒๐ สุตฺต

๕. **กัสสปสังยุต** ประมวลเรื่องพระมหากัสสปะ หมายถึงเรื่องราวเกี่ยวกับท่านพระมหากัสสปะที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ภิกษุทั้งหลายฟังบ้าง ท่านพระมหากัสสปะเล่าเองบ้าง ส่วนมากเกี่ยวกับคุณธรรมและการประพฤติปฏิบัติของท่าน เช่น ท่านพระมหากัสสปะเป็นผู้สันโดษในปัจจุบัน ๔ และถือธุดงค์วัตรเป็นประจำ มี ๑๓ สุตฺต

๖. **ลามกการสังยุต** ประมวลเรื่องเกี่ยวกับลามกการะ หมายถึงประมวลพระสุตฺตที่เกี่ยวกับลามกการะและความสรรเสริญที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงว่า เป็นสิ่งทารุณ เผ็ดร้อน หยาบคาย

และเป็นอันตรายต่อการบรรลุธรรม มีพระสูตรทั้งหมด ๔๒ สูตร จัดแบ่งเป็นวรรคได้ ๔ วรรค วรรคที่ ๑-๓ มีวรรคละ ๑๐ สูตร

๗. **ราหุลสังยุต** ประมวลเรื่องพระราหุล หมายถึงพระสูตรที่เกี่ยวกับพระราหุลทูลถามปัญหา กับพระผู้มีพระภาคเกี่ยวกับชั้น ๕ ว่า เที่ยงหรือไม่เที่ยง พระผู้มีพระภาคทรงแสดงในลักษณะถามตอบ โดยพระองค์ตรัสถาม พระราหุลเป็นผู้ตอบ มีพระสูตรทั้งหมด ๒๒ สูตร จัดแบ่งเป็นวรรคได้ ๒ วรรค วรรคที่ ๑ มี ๑๐ สูตร วรรคที่ ๒ มี ๑๒ สูตร รวมเป็น ๒๒ สูตร

๘. **ลักษณะสังยุต** ประมวลเรื่องเกี่ยวกับพระลักษณะ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับการถามปัญหาเรื่องเปรตชนิดต่างๆ ของท่านพระลักษณะ มีพระสูตรทั้งหมด ๒๑ สูตร จัดแบ่งเป็นวรรคได้ ๒ วรรค วรรคที่ ๑ มี ๑๐ สูตร ส่วนวรรคที่ ๒ มี ๑๑ สูตร รวมเป็น ๒๑ สูตร

๙. **โอปัมมสังยุต** ประมวลเรื่องเกี่ยวกับการเปรียบเทียบ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับอกุศลธรรม และเมตตาเจโตวิมุตติเป็นต้น พระผู้มีพระภาคทรงแสดงธรรมเทศนาด้วยการเปรียบเทียบให้ภิกษุเข้าใจและมองเห็นได้ชัดเจน มี ๑๒ สูตร

๑๐. **ภิกขุสังยุต** ประมวลเรื่องเกี่ยวกับภิกษุ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับภิกษุที่เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ภิกษุทั้งหลายมีพระสารีบุตร และพระมหาโมคคัลลานะเป็นต้น มี ๑๒ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๗

พระสูตร สังยุตตนิกาย ชั้นธวารวรรค

สังยุตตนิกาย ชั้นธวารวรรค ประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับชั้น ๕ และธรรมที่เกี่ยวข้องกับชั้นเหล่านี้ จัดแบ่งหมวดหมู่พระสูตรออกเป็นสังยุต คือ ประมวลเป็นเรื่องๆ แล้วจัดแบ่งสังยุตออกเป็นแบบต่างๆ โดยแบ่งเป็น ๑๓ สังยุต มี ๗๑๖ สูตร ดังนี้

๑. **ชั้นธสังยุต** ประมวลเรื่องชั้นธ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับชั้น ๕ และธรรมที่เกี่ยวข้องกับชั้นเหล่านี้ เป็นต้น มี ๑๕๙ สูตร

๒. **ราธสังยุต** ประมวลเรื่องพระราธะ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับพระราธะ มี ๔๖ สูตร

๓. **ทิกฺขุสังยุต** ประมวลเรื่องทิกฺขุ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับทิกฺขุหรือลัทธิต่างๆ มี ๙๖ สูตร

๔. **โอกกันตสังยุต** ประมวลเรื่องผู้ก้าวลงสู่อริยมรรค หมายถึงพระสูตรที่เกี่ยวกับผู้ก้าวลงสู่อริยมรรค คือ พระโสดาบัน ไม่มีการแบ่งเป็นปณณาสกหรือวรรค มี ๑๐ สูตร

๕. **อุปปาทสังยุต** ประมวลเรื่องความเกิดขึ้น หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับความเกิด

ขึ้นแห่งธรรมต่าง ๆ ที่เป็นความเกิดขึ้นแห่งทุกข์ ซึ่งได้แก่ ธรรม ๑๐ หมวด คือ (๑) อายตนะภายใน ๖ (๒) อายตนะภายนอก ๖ (๓) วิญญูญาณ ๖ (๔) สัมผัส ๖ (๕) เวทนา ๖ (๖) สัญญา ๖ (๗) เจตนา ๖ (๘) ตัณหา ๖ (๙) ธาตุ ๖ (๑๐) ชั้นธ ๕ มี ๑๐ สุตฺร

๖. **กิเลสสังยุต** ประมวลเรื่องกิเลส หมายถึงประมวลพระสุตฺรที่เกี่ยวกับกิเลส (ความเศร้าหมอง) มี ๑๐ สุตฺร

๗. **สารีปุตตสังยุต** ประมวลเรื่องพระสารีบุตร หมายถึงประมวลพระสุตฺรที่เกี่ยวกับท่านพระสารีบุตร มี ๑๐ สุตฺร

๘. **นาคสังยุต** ประมวลเรื่องนาค หมายถึงประมวลพระสุตฺรที่เกี่ยวกับนาค รวมถึงกำเนิดของนาค เหตุที่ทำให้เกิดเป็นนาคเป็นต้น มี ๕๐ สุตฺร

๙. **สุปฺปนสังยุต** ประมวลเรื่องครุฑ หมายถึงประมวลพระสุตฺรที่เกี่ยวกับครุฑ รวมถึงกำเนิดของครุฑ เหตุที่จะทำให้เกิดเป็นครุฑ เป็นต้น มี ๔๖ สุตฺร

๑๐. **คันถัพพกายสังยุต** ประมวลเรื่องเทพผู้นับเนื่องในหมู่คันถัพพเทพ มี ๑๑๒ สุตฺร

๑๑. **วลาหกสังยุต** ประมวลเรื่องเทพพวกวลาหก (เทพผู้ทำให้เกิดเมฆ) ๕ จำพวก คือ (๑) เทพที่เป็นสัตว์วลาหก (๒) เทพที่เป็นอุณหวลาหก (๓) เทพที่เป็นอัภวลาหก (๔) เทพที่เป็นवादวลาหก (๕) เทพที่เป็นวัสสวลาหก รวมทั้งเหตุปัจจัยที่ทำให้เข้าถึงความเป็นผู้อยู่ร่วมกับเทพเหล่านั้น มี ๕๗ สุตฺร

๑๒. **วัจจโคตตสังยุต** ประมวลเรื่องวัจจโคตรปริพาชก หมายถึงประมวลพระสุตฺรที่เกี่ยวกับวัจจโคตรปริพาชกที่เข้ามาทูลถามปัญหาเกี่ยวกับอันทคาหิกทิจฺฐิตฺติ (ความเห็นที่ยึดถือที่สุด) ๑๐ อย่าง คือ (๑) โลกเที่ยง (๒) โลกไม่เที่ยง (๓) โลกมีที่สุด (๔) โลกไม่มีที่สุด (๕) ชีวะก็อันนั้น สรีระก็อันนั้น (ชีวะกับสรีระไม่ต่างกัน) (๖) ชีวะอย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง (๗) สัตว์ (ภาษาเดิมใช้ว่า ตถาคต) ตายแล้วเกิดอีก (ไม่สูญ) (๘) สัตว์ตายแล้วไม่เกิดอีก (สูญ) (๙) สัตว์ตายแล้วเกิดอีกก็มี ไม่เกิดอีกก็มี (บางอย่างเที่ยงบางอย่างไม่เที่ยง) (๑๐) สัตว์ตายแล้วจะว่าเกิดอีกก็มีใช่ จะว่าไม่เกิดอีกก็มีใช่ (คือพูดให้ตายตัวลงไปไม่ได้) มี ๕๕ สุตฺร

๑๓. **ฌานสังยุต** ประมวลเรื่องฌาน หมายถึงประมวลพระสุตฺรที่เกี่ยวกับ ผู้ได้ฌานประเภทต่าง ๆ และวิธีปฏิบัติในฌาน (สมาธิ)

วิธีปฏิบัติในฌาน ทรงแสดงไว้ ๑๑ วิธี คือ

๑. การตั้งจิตมั่น	๒. การเข้า
๓. การตั้งอยู่	๔. การออก
๕. ความพร้อม	๖. อารมณ
๗. โจร	๘. อภินิหาร
๙. การทำโดยเคารพ	๑๐. การทำความเพียรต่อเนื่อง
๑๑. การทำสัปปายะ	

ส่วนผู้ได้มานประเภทต่างๆ ทรงแสดงไว้ในแต่ละสูตร ๔ ประเภท คือ

๑. ผู้ฉลาดในวิธีที่ ๑ แต่ไม่ฉลาดในวิธีที่ ๒
๒. ผู้ฉลาดในวิธีที่ ๒ แต่ไม่ฉลาดในวิธีที่ ๑
๓. ผู้ไม่ฉลาดใน ๒ วิธีนี้
๔. ผู้ฉลาดใน ๒ วิธีนี้ มี ๕๕ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๘

พระสูตร สังยุตตนิกาย สฬายตนวรรค

สังยุตตนิกาย สฬายตนวรรค ว่าด้วยอายตนะภายใน ๖ คือ จักขุ โสตะ ชิวหา กาย มโน และอายตนะภายนอก ๖ คือ รูป สัทตะ คันธะ รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์ แบ่งเป็น ๑๐ สังยุต มี ๔๒๐ สูตร ดังนี้

๑. **สฬายตนสังยุต** ประมวลเรื่องอายตนะ ๖ หมายถึงประมวลพระสูตร ที่เกี่ยวกับอายตนะภายใน ๖ อายตนะภายนอก ๖ และธรรมที่เกี่ยวข้องกับอายตนะเหล่านี้ เป็นต้น มี ๒๔๘ สูตร
๒. **เวทนาสังยุต** ประมวลเรื่องเวทนา หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับเวทนา ๓ คือ สุข เวทนา (ความรู้สึกสุข) ทุกขเวทนา (ความรู้สึกทุกข์) อทุกขมสุขเวทนา (ความรู้สึกสุขที่ไม่ใช่ทุกข์ที่ไม่ใช่) และเวทนา ๒ คือ เวทนาทางกาย (ความรู้สึกทางกาย) เวทนาทางใจ (ความรู้สึกทางใจ) มี ๓๑ สูตร
๓. **มาตุคามสังยุต** ประมวลเรื่องมาตุคาม หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับลักษณะชีวิต ความเป็นอยู่ ความปรารถนา และคติภพของมาตุคาม มี ๓๔ สูตร
๔. **ขัมพูชาทกสังยุต** ประมวลเรื่องขัมพูชาทกปริพาชก หมายถึงประมวลพระสูตรที่ว่าด้วยปัญหาของขัมพูชาทกปริพาชกที่ถามท่านพระสารีบุตร มี ๑๖ สูตร
๕. **สามັນทกสังยุต** ประมวลเรื่องสามັນทกปริพาชก หมายถึงประมวลพระสูตรที่ว่าด้วยปัญหาของสามັນทกปริพาชกที่ถามท่านพระสารีบุตร มี ๒ สูตร
๖. **โมคคัลลานสังยุต** ประมวลเรื่องพระมหาโมคคัลลานะ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวข้องกับพระมหาโมคคัลลานะ มี ๑๑ สูตร
๗. **จิตตสังยุต** ประมวลเรื่องจิตตคหบดี หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับจิตตคหบดี (ชาวเมืองมัจฉิกาสนฺท์ แคว้นกาสิ เจ้าของอัมพวาฏกวัน) มี ๑๐ สูตร
๘. **คามณีสังยุต** ประมวลเรื่องผู้ใหญ่บ้าน หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับผู้ใหญ่บ้าน มี ๑๓ สูตร
๙. **อสังขตสังยุต** ประมวลเรื่องอสังขตธรรม หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับอสังขตธรรม ซึ่งแปลว่า สิ่งที่ปัจจัยปรุงแต่งไม่ได้ ได้แก่ ความสิ้นราคะ โทสะ โมหะ และธรรมที่มีลักษณะอย่างเดียวกันนี้ ที่เป็นไวยากรณ์ของนิพพาน มี ๔๔ สูตร

๑๐. **อัพยาทสังยุต** ประมวลเรื่องอัพยาทปัญหา หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับอัพยาทปัญหา คือ ปัญหาที่พระผู้มีพระภาคไม่ทรงพยากรณ์ (ไม่ทรงตอบ) ได้แก่ ปัญหาที่เกี่ยวกับอันตคาหิกทิวฐิ (ความเห็นที่ยึดถือที่สุด) มี ๑๐ อย่าง คือ (๑) โลกเที่ยง (๒) โลกไม่เที่ยง (๓) โลกมีที่สุด (๔) โลกไม่มีที่สุด (๕) ชีวะอันนั้น สรีระก็อันนั้น (ชีวะกับสรีระไม่ต่างกัน) (๖) ชีวะอย่างหนึ่ง สรีระก็อย่างหนึ่ง (๗) สัตว์ (ภาษาเดิมใช้ว่า ตถาคต) ตายแล้วเกิดอีก (ไม่สูญ) (๘) สัตว์ตายแล้วไม่เกิดอีก (สูญ) (๙) สัตว์ตายแล้วเกิดอีกก็มี ไม่เกิดอีกก็มี (บาง อย่างเที่ยง บางอย่างไม่เที่ยง) (๑๐) สัตว์ตายแล้วจะว่าเกิดอีกก็มีใช่ จะว่าไม่เกิดอีก ก็มีใช่ (คือ พุติให้ตายตัวลงไปไม่ได้) มี ๑๑ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๙

พระสูตร สังยุตตนิกาย มหาวารวรรค

สังยุตตนิกาย มหาวารวรรค ว่าด้วยวาระใหญ่ คือ วาระที่อธิบายหมวดธรรมไว้เป็นจำนวนมาก หลายนัย พระธรรมสังคิติกายจารย์จึงตั้งชื่อว่า **มหาวารวรรค** แปลว่า หมวดว่าด้วยวาระใหญ่ มีการจัดแบ่งหมวดหมู่เป็นสังยุต (ประมวลเป็นเรื่องๆ) แต่และสังยุตแบ่งย่อยออกเป็นวรรคต่างๆ และแต่ละวรรคได้แบ่งออกเป็นพระสูตรมากบ้าง น้อยบ้าง โดยแบ่งเป็น ๑๒ สังยุต มี ๑,๐๐๘ สูตร ดังนี้

๑. **มัคคสังยุต** ประมวลเรื่องมรรค หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับอริยมรรคมีองค์ ๘ เป็นต้น แบ่งเป็น ๑๔ วรรค มี ๑๘๑ สูตร

๒. **โพชฌังคสังยุต** ประมวลเรื่องโพชฌงค์ หมายถึง ประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับธรรมที่เป็นองค์แห่งการตรัสรู้ แบ่งเป็น ๑๘ วรรค มี ๑๘๔ สูตร

๓. **สติปัญญาสังยุต** ประมวลเรื่องสติปัญญา หมายถึง ประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับหลักสติปัญญา ๔ แบ่งเป็น ๑๐ วรรค มี ๑๐๔ สูตร

๔. **อินทริยสังยุต** ประมวลเรื่องอินทริย์ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับอินทริย์ ๒๒ ซึ่งจัดเป็น ๕ หมวด คือ

หมวดที่ ๑ มี ๕ คือ

๑. จักขุนทริย์	อินทริย์คือจักขุปสาท
๒. โสตินทริย์	อินทริย์คือโสตปสาท
๓. ฆานินทริย์	อินทริย์คือฆานปสาท
๔. ชิวหินทริย์	อินทริย์คือชิวหาปสาท
๕. มนินทริย์	อินทริย์คือใจ หรือจิต

หมวดที่ ๒ มี ๓ คือ

๑. อิตถินทริย์	อินทริย์คืออิตถิภาวะ
๒. ปุริสินทริย์	อินทริย์คือปุริสภาวะ

๓. ชีวิตินทรีย์ อินทรีย์คือชีวิต

หมวดที่ ๓ มี ๕ คือ

๑. สุขินทรีย์ อินทรีย์คือสุขเวทนา
๒. ทุกخينทรีย์ อินทรีย์คือทุกขเวทนา
๓. โสมนัสสินทรีย์ อินทรีย์คือโสมนัสสเวทนา
๔. โทมนัสสินทรีย์ อินทรีย์คือโทมนัสสเวทนา
๕. อุปกخينทรีย์ อินทรีย์คืออุเบกขาเวทนา

หมวดที่ ๔ มี ๕ คือ

๑. สัทธินทรีย์ อินทรีย์คือศรัทธา
๒. วิริยินทรีย์ อินทรีย์คือวิริยะ
๓. สตินทรีย์ อินทรีย์คือสติ
๔. สมาธินทรีย์ อินทรีย์คือสมาธิ
๕. ปัญญินทรีย์ อินทรีย์คือปัญญา

หมวดที่ ๕ มี ๓ คือ

๑. อนัญญาตัญญูสสามิตินทรีย์ อินทรีย์แห่งผู้ปฏิบัติด้วยมุ่งว่าเราจักรู้สัจธรรมที่ยังมิได้รู้ ได้แก่ โสตาปัตติมรรคญาณ

๒. อัญญินทรีย์ อินทรีย์คือปัญญา ได้แก่ โสตาปัตติผลญาณถึงอรหัตตมรรคญาณ

๓. อัญญาตาวินทรีย์ อินทรีย์แห่งท่านผู้รู้ทั่วถึงแล้ว ได้แก่ อรหัตตผลญาณ

แบ่งเป็น ๑๗ วรรค มี ๑๑๔ สุตระ

๕. **สัมมปปธานสังยุต** ประมวลเรื่องสัมมปปธาน หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับสัมมปปธาน (ความเพียรชอบ) ๔ ประการ คือ (๑) สังวรปธาน เพียรระวัง (๒) ปหานปธาน เพียรละ (๓) ภาวนापธาน เพียรเจริญ (๔) อนุรักษนาปธาน เพียรรักษา แบ่งเป็น ๕ วรรค มี ๔๔ สุตระ

๖. **พลสังยุต** ประมวลเรื่องพละ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับพละ (ธรรมที่เป็นกำลัง) ๕ ประการคือ (๑) สัทธาพละ กำลังคือศรัทธา (๒) วิริยพละ กำลังคือวิริยะ (๓) สติพละ กำลังคือสติ (๔) สมาธิพละ กำลังคือสมาธิ (๕) ปัญญาพละ กำลังคือปัญญา ซึ่งก็คืออินทรีย์หมวดที่ ๔ ในอินทรีย์สังยุตนั่นเอง แต่เรียกชื่อต่างกัน แบ่งเป็น ๑๐ วรรค มี ๕๖ สุตระ

๗. **อิทธิบาทสังยุต** ประมวลเรื่องอิทธิบาท หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับอิทธิบาท (คุณธรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จ) ๔ ประการ คือ (๑) ฉันทะ พอใจ (๒) วิริยะ เพียร (๓) จิตตะ ใฝ่ใจ (๔) วิมังสา ไตร่ตรองพิจารณา แบ่งเป็น ๘ วรรค มี ๕๔ สุตระ

๘. **อนรุทธสังยุต** ประมวลเรื่องพระอนรุทธะ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับท่านพระอนรุทธะ แบ่งเป็น ๒ วรรค มี ๒๔ สุตระ

๙. **ฌานสังยุต** ประมวลเรื่องฌาน หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับฌาน ๔ คือ (๑) ปฐมฌาน (๒) ทุตติยฌาน (๓) ตติยฌาน (๔) จตุตถฌาน แบ่งเป็น ๕ วรรค มี ๒๒ สุตระ

๑๐. **อานาปานสังยุต** ประมวลเรื่องอานาปานสติ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับอานาปานสติ (สติกำหนดลมหายใจเข้าออก) ๑๖ ชั้น ก็คือวิธีปฏิบัติตามกายานุปัสสนาสติปัฏฐานนั่นเอง แบ่งเป็น ๒ วรรค มี ๒๐ สูตร

๑๑. **โสตาปัตติสังยุต** ประมวลเรื่องโสตาปัตติ หมายถึงประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับการถึงกระแสรวม คือองค์เครื่องบรรลูลโสตาบัน แบ่งเป็น ๗ วรรค มี ๗๔ สูตร

๑๒. **สังขสังยุต** ประมวลเรื่องสังขจะ คือ ประมวลพระสูตรที่เกี่ยวกับอริยสัง ๔ ประการ แบ่งเป็น ๑๑ วรรค มี ๑๓๑ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๐

พระสูตร อังคุตตรนิกาย เอกกนิบาต ทุกนิบาต ติกนิบาต

อังคุตตรนิกาย หมวดธรรมที่ยิ่งด้วยองค์ หรือหมู่ธรรมที่ยิ่งด้วยองค์ เพราะว่าในนิกายนี้ พระสังคีติกาจารย์ ได้รวบรวมจัดลำดับพระสูตรเข้าไว้เป็นหมวดหมู่ตามจำนวนหัวข้อธรรมเป็นหลัก

การจัดแบ่งเป็นเล่ม

การจัดแบ่งหมวดหมู่พระสูตรในอังคุตตรนิกาย มีลักษณะพิเศษที่น่าศึกษา กล่าวคือ อันดับแรกท่านจัดแบ่งพระสูตรในนิกายนี้จำนวน ๗,๙๐๒ สูตร โดยจัดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวนเท่ากันไว้ในนิบาตเดียวกัน เริ่มตั้งแต่จัดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๑ ข้อไว้ในนิบาตหมวด ๑ ไปจนถึงจัดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๑๑ ข้อไว้ในนิบาตหมวด ๑๑ รวมทั้งหมด ๑๑ นิบาต ดังนี้

๑. เอกกนิบาต	หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๑ ข้อ	มี ๖๑๙ สูตร
๒. ทุกนิบาต	หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๒ ข้อ	มี ๗๕๐ สูตร
๓. ติกนิบาต	หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๓ ข้อ	มี ๓๕๓ สูตร
๔. จตุกนิบาต	หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๔ ข้อ	มี ๗๘๒ สูตร
๕. ปัญจกนิบาต	หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๕ ข้อ	มี ๑,๑๕๒ สูตร
๖. ฉกกนิบาต	หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๖ ข้อ	มี ๖๓๙ สูตร
๗. สัตตกนิบาต	หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๗ ข้อ	มี ๑,๑๓๒ สูตร
๘. อัฏฐกนิบาต	หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๘ ข้อ	มี ๖๒๖ สูตร
๙. นวกนิบาต	หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๙ ข้อ	มี ๔๓๒ สูตร
๑๐. ทสกนิบาต	หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๑๐ ข้อ	มี ๗๔๖ สูตร
๑๑. เอกาทสกนิบาต	หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๑๑ ข้อ	มี ๖๗๑ สูตร

ลักษณะการย่อ-ขยายจำนวนหัวข้อธรรมในอังคุตตรนิกาย

ในการจัดหมวดหมู่พระสูตรเข้าเป็นนิบาตแต่ละนิบาตโดยถือจำนวนหัวข้อธรรม ในแต่ละสูตรเป็นหลักนั้น มีข้อที่น่าศึกษาอีกอย่างหนึ่ง นั่นคือ มีการย่อและขยายจำนวนหัวข้อธรรมของบางหมวดธรรมให้แตกต่างไปจากจำนวนที่เป็นจริงของหมวดธรรมนั้น ด้วยเหตุนี้ หมวดธรรมเดียวกันจึงปรากฏซ้ำในหลายนิบาต โดยปรากฏตามจำนวนที่เป็นจริงในนิบาตหนึ่ง แต่ปรากฏในอีกนิบาตหนึ่งว่า ได้มีการย่อจำนวนหัวข้อธรรมให้น้อยลงกว่าเดิมก็มี ได้ขยายจำนวนหัวข้อธรรมให้มากขึ้นกว่าเดิมก็มี ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

เอกกนิบาต

เอกกนิบาต คือ หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมพระสูตรละจำนวน ๑ ข้อ มีทั้งหมด ๖๑๙ สูตร แบ่งเป็นวรรค จำนวน ๒๐ วรรค แต่ละวรรคมีพระสูตรจำนวนต่างกัน คือ น้อยที่สุดมี ๑๐ สูตร และมากที่สุดมี ๑๘๑ สูตร ดังนี้

๑. รูปาทิวรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. นีวรณพหาวรรค	มี ๑๐ สูตร
๓. อกัมมนิยวรรค	มี ๑๐ สูตร	๔. อทันทวรรค	มี ๑๐ สูตร
๕. ปณฺหิตอัจฉรวรรค	มี ๑๐ สูตร	๖. อัจฉราสังฆาตวรรค	มี ๑๐ สูตร
๗. วีริยารัมภาทิวรรค	มี ๑๐ สูตร	๘. กัลยาณมิตตาทิวรรค	มี ๑๐ สูตร
๙. ปมาทาทิวรรค	มี ๑๗ สูตร	๑๐. ทุตติยปมาทาทิวรรค	มี ๔๒ สูตร
๑๑. อธัมมวรรค	มี ๑๐ สูตร	๑๒. อนาปัตติวารค	มี ๒๐ สูตร
๑๓. เอกปุคคลวรรค	มี ๑๘ สูตร	๑๔. เอตทัคควรรค	มี ๘๐ สูตร
๑๕. อัญ्ञานบาลี	มี ๒๘ สูตร	๑๖. เอกธัมมบาลี	มี ๗๘ สูตร
๑๗. ปสาทรธัมมวรรค	มี ๑๖ สูตร	๑๘. อปรอัจฉราสังฆาตวรรค	มี ๑๘๑ สูตร
๑๙. กายคตาสติวารค	มี ๓๗ สูตร	๒๐. อมตวรรค	มี ๑๒ สูตร

ทุกนิบาต

ทุกนิบาต คือ หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมจำนวน ๒ ข้อ มีทั้งหมด ๗๕๐ สูตร แบ่งเป็น ปัณณาสก์ จำนวน ๓ ปัณณาสก์ แต่ละปัณณาสก์มีวรรค และพระสูตรจำนวนต่างกัน คือ ปฐมปัณณาสก์ มี ๕ วรรคและ ๕๒ สูตร ทุตติยปัณณาสก์มี ๕ วรรคและ ๖๖ สูตร ตติยปัณณาสก์มี ๕ วรรคและ ๖๒ สูตร รวมวรรคทั้งหมดเป็น ๑๕ วรรค และจัดเป็นหัวข้อเปยยาล ๔ ข้อ มี ๕๗๐ สูตร ดังนี้

ปฐมปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. กัมมกรรมวรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. อธิกรรมวรรค	มี ๑๑ สูตร
๓. พาลววรรค	มี ๑๑ สูตร	๔. สมจิตตววรรค	มี ๑๐ สูตร
๕. ปริสววรรค	มี ๑๐ สูตร		

ทุติยปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. ปุคคลวรรค	มี ๑๒ สูตร	๒. สุขวรรค	มี ๑๓ สูตร
๓. สนิมิตตวรรค	มี ๑๐ สูตร	๔. ธัมมวรรค	มี ๑๑ สูตร
๕. พาลวรรค	มี ๒๐ สูตร		

ตติยปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. อาสาทุปปชหวรรค	มี ๑๒ สูตร	๒. อายาจนวรรค	มี ๑๑ สูตร
๓. ทานวรรค	มี ๑๐ สูตร	๔. สันถารวรรค	มี ๑๒ สูตร
๕. สมাপัตติวรรค	มี ๑๗ สูตร		

เปยยาล มี ๔ ข้อ

๑. โภชเปยยาล	มี ๕๐ สูตร	๒. อกุสสเปยยาล	มี ๕๐ สูตร
๓. วินยเปยยาล	มี ๓๐๐ สูตร	๔. รากเปยยาล	มี ๑๗๐ สูตร

ติกนิบาต

ติกนิบาต คือ หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมสูตรละ ๓ ข้อ มีทั้งหมด ๓๕๓ สูตร แบ่งเป็น ๓ ปัณณาสก์ ๑๖ วรรค กับหัวข้อเปยยาล ๒ ข้อ ดังนี้

ปฐมปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. พาลวรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. รถการวรรค	มี ๑๐ สูตร
๓. ปุคคลวรรค	มี ๑๐ สูตร	๔. เทวทูตวรรค	มี ๑๐ สูตร
๕. จูฬวรรค	มี ๑๑ สูตร		

ทุติยปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. พรหมณวรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. มหาวรรค	มี ๑๐ สูตร
๓. อานันทวรรค	มี ๑๐ สูตร	๔. สมณวรรค	มี ๑๑ สูตร
๕. โลกผลวรรค	มี ๑๑ สูตร		

ตติยปัณณาสก์ มี ๖ วรรค

๑. สัมโพธวรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. อาปายิกวรรค	มี ๑๐ สูตร
๓. กุสินารวรรค	มี ๑๐ สูตร	๔. โยธาชีวรรค	มี ๑๓ สูตร
๕. มังคลวรรค	มี ๑๐ สูตร	๖. อเจลกวรรค	มี ๗ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๑

พระสูตร อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต

จตุกกนิบาต

จตุกกนิบาต คือ หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมพระสูตรละจำนวน ๔ ข้อ มีพระสูตรทั้งหมด ๗๘๒ สูตร แบ่งเป็น ๕ ปัณณาสก์ ๒๗ วรรค กับ ๑ หัวข้อเปยยาล ดังนี้

ปฐมปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. ภัณฑคามวรรค มี ๑๐ สูตร	๒. จรวรรค มี ๑๐ สูตร
๓. อรุเวลวรรค มี ๑๐ สูตร	๔. จักกวรรค มี ๑๐ สูตร
๕. โรหิตัสสวรรค มี ๑๐ สูตร	

ทุติยปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. ปุณฺณาสกัณทวรรค มี ๑๐ สูตร	๒. ปัตตกัมมวรรค
๓. อปัณณกวรรค มี ๑๐ สูตร	๔. มจลวรรค มี ๑๐ สูตร
๕. อสุรวรรค มี ๑๐ สูตร	

ตติยปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. วลาหกวรรค มี ๑๐ สูตร	๒. เกสิวรรค มี ๑๐ สูตร
๓. ภยวรรค มี ๑๐ สูตร	๔. ปุคคลวรรค มี ๑๐ สูตร
๕. อภาววรรค มี ๑๐ สูตร	

จตุตถปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. อีนทริยวรรค มี ๑๐ สูตร	๒. ปฏิปทาวรรค มี ๑๐ สูตร
๓. สัตถุเจตนิยวรรค มี ๑๐ สูตร	๔. โยธาชีววรรค มี ๑๐ สูตร
๕. มหาวรรค มี ๑๐ สูตร	

ปัญจมปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. สัปปริสสวรรค มี ๑๐ สูตร	๒. โสภณวรรค มี ๑๐ สูตร
๓. ทุจจริตวรรค มี ๑๑ สูตร	๔. กัมมวรรค มี ๑๑ สูตร
๕. อาปัตติภยวรรค มี ๑๑ สูตร	

วรรคพิเศษที่อยู่นอกปัณณาสก์ มี ๒ วรรค

๑. อภิณฺณาวรรค มี ๑๐ สูตร	๒. กัมมปถวรรค มี ๑๐ สูตร

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๒

พระสูตร อังคุตตรนิกาย ปัญจกนิบาต จักกนิบาต

ปัญจกนิบาต

ปัญจกนิบาต คือ หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมพระสูตรละจำนวน ๕ ประการ มีพระสูตรทั้งหมด ๑,๑๕๒ สูตร แบ่งเป็น ๕ ปัณณาสก์ ๒๖ วรรค กับ ๓ หัวข้อ เปียยาล ดังนี้

ปฐมปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. เสขพลวรรค	มี ๑๐	สูตร	๒. พลวรรค	มี ๑๐	สูตร
๓. ปัญจังคิกวรรค	มี ๑๐	สูตร	๔. สุมนวรรค	มี ๑๐	สูตร
๕. มุณฑาราชวรรค	มี ๑๐	สูตร			

ทุติยปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. นีวรณวรรค	มี ๑๐	สูตร	๒. สัจญญวรรค	มี ๑๐	สูตร
๓. โยธาชีววรรค	มี ๑๐	สูตร	๔. เถรวรรค	มี ๑๐	สูตร
๕. กกุธวรรค	มี ๑๐	สูตร			

ตติยปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. ผาสุวิหารวรรค	มี ๑๐	สูตร	๒. อัมมกวินทวรรค	มี ๑๐	สูตร
๓. คิลานวรรค	มี ๑๐	สูตร	๔. ราชวรรค	มี ๑๐	สูตร
๕. ติกัณฐกัฏฐวรรค	มี ๑๐	สูตร			

จตุตถปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. สัทธัมมวรรค	มี ๑๐	สูตร	๒. อาฆาตวรรค	มี ๑๐	สูตร
๓. อุปาสกวรรค	มี ๑๐	สูตร	๔. อรัญญวรรค	มี ๑๐	สูตร
๕. พรหมณวรรค	มี ๑๐	สูตร			

ปัญจมปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. กิมพิลวรรค	มี ๑๐	สูตร	๒. อักโกสทวรรค	มี ๑๐	สูตร
๓. ทิชจาริกวรรค	มี ๑๐	สูตร	๔. อาวาสิกวรรค	มี ๑๐	สูตร
๕. ทุจจริตวรรค	มี ๑๐	สูตร	๖. อุปสัมปทวรรค	มี ๒๑	สูตร

เปยยาล มี ๓ เปยยาล

๑. สัมมุติเปยยาล	มี ๑๔ สุตร	๒. ลิกขาปทเปยยาล	มี ๑๗ สุตร
๓. รากเปยยาล	มี ๘๕๐ สุตร		

ฉกกนิบาต

ฉกกนิบาต คือหมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมพระสูตรละจำนวน ๖ ประการ มีพระสูตรทั้งหมด ๖๔๙ สุตร แบ่งเป็น ๒ ปัณณาสก์ ๑๒ วรรค กับ ๑ หัวข้อเปยยาล ดังนี้

ปฐมปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. อาหุเนยยวรรค	มี ๑๐ สุตร	๒. สาราณียวรรค	มี ๑๐ สุตร
๓. อนุตตริยวรรค	มี ๑๐ สุตร	๔. เทวดาวรรค	มี ๑๒ สุตร
๕. ฌัมมิกวรรค	มี ๑๒ สุตร		

ทุติยปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. มหาวรรค	มี ๑๐ สุตร	๒. เทวดาวรรค	มี ๑๐ สุตร
๓. อรหัตตวรรค	มี ๑๐ สุตร	๔. สัตติวรรค	มี ๑๑ สุตร
๕. อาณิสสังสวรรค	มี ๑๑ สุตร	๖. ดิกวรรค (พิเศษ)	มี ๑๐ สุตร
๗. สามัญญวรรค (พิเศษ)	มี ๒๓ สุตร	เปยยาล	มี ๑ เปยยาล

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๓

พระสูตร อังคุตตรนิกาย สัตตกนิบาต อัญญกนิบาต นวกนิบาต

สัตตกนิบาต

สัตตกนิบาต คือ หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมพระสูตรละจำนวน ๗ ประการ มีพระสูตรทั้งหมด ๑,๑๓๒ สุตร แบ่งเป็น ๑ ปัณณาสก์ ๑๐ วรรค กับ ๑ หัวข้อเปยยาล ดังนี้

ปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. ฌนวรรค	มี ๑๐ สุตร	๒. อนุสยวรรค	มี ๑๐ สุตร
๓. วัชชีสัตตกวรรค	มี ๑๑ สุตร	๔. เทวดาวรรค	มี ๑๒ สุตร
๕. มหายุญญวรรค	มี ๑๐ สุตร		

วรรคที่ไม่จัดเป็นปณาสก์

๑. อัพยาทวารวรรค	มี ๑๑ สูตร	๒. มหาวรรค	มี ๑๐ สูตร
๓. วินยวรรค	มี ๑๐ สูตร	๔. สมณวรรค	มี ๑๐ สูตร
๕. อาหุเนยยวรรค	มี ๕๒๘ สูตร	เปยยาล	มี ๑ เปยยาล

อัฐกนิบาต

อัฐกนิบาต คือ หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมพระสูตรละจำนวน ๘ ประการ มีพระสูตรทั้งหมด ๖๒๖ สูตร แบ่งเป็น ๒ ปณาสก์ ๑๐ วรรค กับ ๑ หัวข้อเปยยาล ดังนี้

ปฐมปณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. เมตตาวรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. มหาวรรค	มี ๑๐ สูตร
๓. คหปติวรรค	มี ๑๐ สูตร	๔. ทานวรรค	มี ๑๐ สูตร
๕. อุโปสถวรรค	มี ๑๐ สูตร		

ทุติยปณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. โคตมีวรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. ภูมิжалวรรค	มี ๑๐ สูตร
๓. ยมกวรรค	มี ๑๐ สูตร	๔. สติวรรค	มี ๑๐ สูตร
๕. สามัญญวรรค	มี ๒๖ สูตร	เปยยาล	มี ๑ เปยยาล

นวกนิบาต

นวกนิบาต คือ หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมพระสูตรละจำนวน ๙ ประการ มีพระสูตรทั้งหมด ๔๓๒ สูตร แบ่งเป็น ๒ ปณาสก์ ๙ วรรค กับ ๑ หัวข้อเปยยาล ดังนี้

ปฐมปณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. สัมโพธิวรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. สีหนาทวรรค	มี ๑๐ สูตร
๓. สัตตาวาสวรรค	มี ๑๑ สูตร	๔. มหาวรรค	มี ๑๐ สูตร
๕. สามัญญวรรค	มี ๑๐ สูตร		

ทุติยปณาสก์ มี ๔ วรรค

๑. เขมวรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. สติปัญญาวรรค	มี ๑๐ สูตร
๓. สัมมปปธานวรรค	มี ๑๐ สูตร	๔. อิทธิปาทวรรค	มี ๑๐ สูตร
เปยยาล	มี ๑ เปยยาล		

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๔

พระสูตร อังคุตตรนิกาย ทสกนิบาต เอกาทสกนิบาต

ทสกนิบาต

ทสกนิบาต คือหมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมพระสูตรละจำนวน ๑๐ ข้อ มีทั้งหมด ๗๔๖ สูตร แบ่งเป็น ๕ ปัณณาสก์ ๒๒ วรรค กับ ๑ หัวข้อเปยยาล ดังนี้

ปฐมปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. อานิสังสววรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. นาถกรณวรรค	มี ๑๐ สูตร
๓. มหาวรรค	มี ๑๐ สูตร	๔. อุปาถวรรค	มี ๑๐ สูตร
๕. อัถโกสววรรค	มี ๑๐ สูตร		

ทุติยปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. สจิตตวรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. ยมกวรรค	มี ๑๐ สูตร
๓. อากังขวรรค	มี ๑๐ สูตร	๔. เถรวรรค	มี ๑๐ สูตร
๕. อุปาถกวรรค	มี ๑๐ สูตร		

ตติยปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. สมณสังญาวรรค	มี ๑๒ สูตร	๒. ปัจโจโรหณิวรรค	มี ๑๐ สูตร
๓. ปริสุทธรวรรค	มี ๑๑ สูตร	๔. สาธุวรรค	มี ๑๑ สูตร
๕. อริยมัคควรรค	มี ๑๐ สูตร		

จตุตถปัณณาสก์ มี ๕ วรรค

๑. ปุคคลวรรค	มี ๑๒ สูตร	๒. ชาณูโสณิวรรค	มี ๑๑ สูตร
๓. สาธุวรรค	มี ๑๑ สูตร	๔. อริยมัคควรรค	มี ๑๐ สูตร
๕. อปรปุคคลวรรค	มี ๑๒ สูตร		

ปัญจมปัณณาสก์ มี ๒ วรรค

๑. กรชกายวรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. สามัญญวรรค	มี ๑๖ สูตร
เปยยาล	มี ๑ เปยยาล		

เอกาทสกนิบาต

เอกาทสกนิบาต คือ หมวดพระสูตรที่มีหัวข้อธรรมพระสูตรละ ๑๑ ข้อ มีทั้งหมด ๖๗๑ สูตร แบ่งเป็น ๓ วรรค กับหัวข้อเปยยาล ๑ ข้อ ดังนี้

๑. นิสสยวรรค	มี ๑๐ สูตร	๒. อนุสสตีวรรค	มี ๑๑ สูตร
๓. สามัญญวรรค	มี ๔๘๐ สูตร	เปยยาล	มี ๑ เปยยาล

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๕

ขุททกนิกาย ขุททกปาฐะ ัมมปะทะ อุทาน อิติวุตตกะ สุตตนิบาต

ขุททกนิกาย คำว่า “ขุททก” แปลว่า เล็กน้อยหรือหมวดย่อยๆ คำว่า “นิกาย” แปลว่า หมวดหรือหมู่ หมายถึงหมวดหรือหมู่ของพระธรรมชั้น (กองธรรม) ดังนั้น คำว่า “ขุททกนิกาย” จึงหมายถึงหมวดพระธรรมชั้นหรือพระสูตรเล็กน้อยหรือย่อยๆ กล่าวคือหมวดพระธรรมหรือพระสูตรใดที่มีจำนวนเล็กน้อย ไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ที่จะจัดเข้าในทีฆนิกาย มัชฌิมนิกาย สังยุตตนิกาย และอังคุตตรนิกายได้ ท่านก็จัดหมวดพระธรรมหรือพระสูตรนั้นเข้าไปเป็นหมวดหรือหมู่หนึ่งต่างหาก เรียกว่า ขุททกนิกาย แบ่งเป็นคัมภีร์ได้ ๑๕ คัมภีร์ ตามตารางดังนี้

ที่	ชื่อคัมภีร์	เล่มที่
๑	ขุททกปาฐะ	๒๕
๒	ัมมปะทะ (ธรรมบท)	
๓	อุทานะ (อุทาน)	
๔	อิติวุตตกะ	
๕	สุตตนิปาตะ (สุตตนิบาต)	
๖	วิมานวัตถุ	๒๖
๗	เปตวัตถุ	
๘	เถรคาถา	
๙	เถรีคาถา	
๑๐	ชาตกะ (ชาตก)	๒๗, ๒๘
๑๑	นิทเทสสะ (นิทเทส)	๒๙, ๓๐
๑๒	ปฏิสัมภิทามัคคะ (ปฏิสัมภิทามวรรค)	๓๑

๑๓	อปทานะ (อปทาน) ปฐมภาค	๓๒
	อปทานะ (อปทาน) ทุตติยภาค	
๑๔	พุทธวงสังกะ (พุทธวงค์)	๓๓
๑๕	จริยาปิฎกะ (จริยาปิฎก)	

นอกจากนี้ยังรวมถึงพระวินัยปิฎก และพระอภิธรรมปิฎกด้วย (วิ.อ. ๑/๑๗-๑๘, ๒๖, ขุ.ขุ.อ. ๒)

ขุททกนิกาย หมวดพระธรรมชั้นหรือพระสูตรเล็กน้อยหรือย่อยๆ กล่าวคือหมวดพระธรรมหรือพระสูตรใดที่มีจำนวนเล็กน้อย ในเล่ม ๒๕ มี ๕ คัมภีร์ คือ

๑. **ขุททกปาฐะ** คือบทสวดย่อยๆ หรือบทสวดสั้นๆ แต่ละบทล้วนเป็นธรรมที่เป็นเบื้องต้นแห่งการเข้าถึงธรรมชั้นสูงขึ้นไป หรือเป็นธรรมที่เป็นไปเพื่อความเจริญ มี ๙ บท (๙ ตำนาน) ดังนี้

(๑) สรณคมน์	(๒) ทสสิกขาบท
(๓) ทวัตติงสการ	(๔) สามเณรปัญญา(กุมารปัญญา)
(๕) มงคลสูตร	(๖) รตนสูตร
(๗) ติโรกฐตสูตร	(๘) นิธีกัณฐสูตร
(๙) เมตตสูตร	

๒. **อัมมปะทะ** หรือ **ธรรมบท** คือบทแห่งธรรม หรือธรรมที่ตรัสไว้เป็นบท หมายถึงบทธรรมภาคสั้นๆ ที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ต่างเวลา ต่างสถานที่ และต่างบุคคล มีทั้งหมด ๔๒๓ บท การนับเป็นบท นับตามจำนวนพระคาถา คือ พระคาถา ๑ คาถา หรือคาถา ๑ คาถา กับอีกกึ่งพระคาถา นับเป็น ๑ บท ธรรมบทเหล่านี้ ท่านรวบรวมไว้เป็นเรื่องๆ มีชื่อเรื่องปรากฏตามสภาวะธรรมหรือบุคคลที่ทรงปรารภถึง บางเรื่องไม่ปรากฏบุคคลชัดเจน ท่านก็ใช้คำว่า บุคคลใดบุคคลหนึ่งบ้าง ภิกษุรูปใดรูปหนึ่งบ้าง รวมได้ ๓๐๕ เรื่อง แต่ละเรื่องจัดไว้เป็นหมวดหมู่ เรียกว่า “วรรค” รวมเป็น ๒๖ วรรค แต่ละวรรคมีชื่อปรากฏตามอำนาจเนื้อหาสาระของธรรมบทนั้นๆ และเรื่องนั้นๆ กล่าวคือธรรมบทใดๆ และเรื่องใดๆ ที่มีเนื้อหาสาระสัมพันธ์กันโดยเหมือนกัน คล้ายกัน หรือตรงข้ามกัน ท่านก็จัดธรรมบทนั้นๆ และเรื่องนั้นๆ เป็นหมวดหมู่เดียวกัน หรือวรรคเดียวกัน ดังนี้

ลำดับที่	ชื่อวรรค	จำนวนเรื่อง	จำนวนคาถา
๑	ยมกวรรค	๑๔	๒๐
๒	อัปมาทวรรค	๙	๑๒
๓	จิตตวรรค	๙	๑๑
๔	ปุပ္ผวรรค	๑๒	๑๖
๕	พาลวรรค	๑๕	๑๖
๖	ปณทิตวรรค	๑๑	๑๖
๗	อรหันตวรรค	๑๐	๑๔

ลำดับที่	ชื่อวรรค	จำนวนเรื่อง	จำนวนคาถา
๘	สหัสสวรรค	๑๔	๑๐
๙	ปาปวรรค	๑๒	๑๖
๑๐	ทัณฑวรรค	๑๑	๑๗
๑๑	ชราวรรค	๙	๑๑
๑๒	อิตตวรรค	๑๐	๑๐
๑๓	โลกวรรค	๑๑	๑๒
๑๔	พุทธวรรค	๙	๑๘
๑๕	สุขวรรค	๘	๑๒
๑๖	ปิยวรรค	๙	๑๒
๑๗	โกธวรรค	๘	๑๔
๑๘	มลวรรค	๑๒	๒๑
๑๙	อัมมัญญวรรค	๑๐	๑๗
๒๐	มัคควรรค	๑๒	๑๗
๒๑	ปกิณณกวรรค	๙	๑๖
๒๒	นिरยวรรค	๙	๑๔
๒๓	นาควรรค	๘	๑๔
๒๔	ตันทวารวรรค	๑๒	๒๖
๒๕	ภิกขุวรรค	๑๒	๒๓
๒๖	พราหมณวรรค	๔๐	๔๒
รวมเป็น ๒๖ วรรค		๓๐๕ เรื่อง	๔๒๓ คาถา

๓. อุทาน คำพูดที่เปล่งออกมาทางวิจิตรด้วยกำลังปิติโสมนัส เพราะไม่สามารถจะยับยั้งไว้ภายในหทัยได้ ดุจน้ำที่เต็มสระจนล้นไหลออกจากสระนั้น แต่ในที่นี้หมายถึงระเบียบพระดำรัสที่พระผู้มีพระภาคทรงเปล่งออกมาด้วยกำลังโสมนัสสญาณ เรียกว่า “พุทธอุทาน” เป็นพระดำรัสประเภทคาถา (ร้อยกรอง) ก็มี เป็นประเภทเวैयाकरणะ (ร้อยแก้ว) ก็มี

๔. อิติวุตตกะ หมวดพระสูตรที่มีคำขึ้นต้นด้วยคำว่า “วุตฺตํ เหตํ ภควตา” แปลว่า “แท้จริงพระสูตรนี้พระผู้มีพระภาคตรัสไว้แล้ว” ซึ่งเป็นคำกล่าวอ้างอิงที่ท่านพระอนนทเถระกล่าวไว้ในคราวสังคายนาครั้งที่ ๑ เป็นนิทานวจนะ แต่มิได้ปรารภบุคคล สถานที่ เวลา หรือเหตุการณ์อื่นใดของเรื่องที่มีเนื้อความบางตอนหรือทั้งหมดไปเข้ากับพระสูตรบางพระสูตรที่เคยกล่าวไว้ก่อนแล้ว

๕. สุตตนิบาต หมวดพระสูตรที่มีเนื้อหาสาระเป็นประเภทร้อยกรองล้วน (คาถา) บางสูตรแม้จะมีเนื้อหาสาระที่เป็นประเภทร้อยแก้ว (เวैयाकरणะ) แต่ก็มีเนื้อหาสาระที่เป็นประเภทร้อยกรองผสมอยู่ในสูตรเดียวกันด้วย เรียกว่า “เคยยะ” จัดเป็นวรรคได้ ๕ วรรค คือ (๑) อูรควรรค (๒) จูฬวรรค (๓) มหาวรรค (๔) อัญญุทวารวรรค (๕) ปารายณวรรค ทั้ง ๕ วรรคนี้มี ๗๐ สูตร ๑,๑๕๖ คาถา

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๖

พระสูตร ขุททกนิกาย วิมานวัตถุ เปตวัตถุ เภรคาถา เถรีคาถา

ในเล่มนี้ เป็นประมวลเรื่องย่อยต่างๆ เอาไว้ ๔ ประเภท คือ

๑. **วิมานวัตถุ** ประมวลเรื่องผู้ได้วิมาน คือประมวลเรื่องของผู้เกิดในวิมาน เป็นเรื่องเล่า ซึ่งส่วนใหญ่เจ้าของเรื่องเป็นผู้เล่า เหตุที่เล่าเพราะมีผู้ถาม เหตุที่ถามเพราะเมื่อได้เห็นวิมานและ ทิพยสมบัตินั้นๆ แล้วรู้สึกแปลกใจ รู้สึกชื่นชมยินดี จึงถามเพื่อขอทราบความเป็นมา ผู้ถามได้แก่พระ ผู้มีพระภาคบ้าง (ในกรณีที่เทวดานั้นๆ ลงมาเฝ้า) ท้าวสักกะจอมเทพบ้าง (เมื่อทรงทราบประวัติของ วิมานใดแล้ว ก็ตรัสบอกแก่ท่านพระมหาโมคคัลลานเถระในกาลต่อมา) เทวดากันเองบ้าง พระเถระ ทั้งหลายบ้าง แต่ส่วนมากได้แก่ท่านพระมหาโมคคัลลานเถระผู้เป็นเลิศทางฤทธิ์ มี ๘๕ เรื่อง

๒. **เปตวัตถุ** ประมวลเรื่องเปรต คำว่า “เปต, ปเรต” เป็นคำภาษาบาลี ส่วนคำว่า “เปรต” เป็นคำภาษาสันสกฤต ทั้ง ๓ คำนี้มีความหมายตรงกัน คือ (๑) ผู้จากโลกนี้ไป คือผู้ตายไปแล้ว ผู้ ล่วงลับไปแล้ว เป็นความหมายทั่วไป พวกที่ตายไปเกิดเป็นเทวดา ก็เรียกว่าเปตะหรือเปรตในความ หมายนี้ก็มี เช่น พิธีทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ผู้ที่ตายไปแล้ว เรียกว่าเปตพลี (๒) สัตว์พวกหนึ่งที่เกิด ในอบายภูมิที่เรียกว่าเปตวิสัย หรือเปรตวิสัย สัตว์พวกนี้ได้รับทุกขเวทนาต่างๆ ตามผลแห่งกรรมชั่ว ที่ได้ทำไว้ เช่น อดอยาก ผอมโซ เพราะไม่มีอาหาร หรือมีแต่กินไม่ได้ หรือกินได้แต่กินยาก เพราะ ปากเท่ารูกันเข็ม หรือกินเข้าไปได้แต่กลายเป็นเลือดเป็นหนอง เป็นมูตร เป็นคุด มี ๕๑ เรื่อง

๓. **เภรคาถา** ประมวลเรื่องธรรมภาสิตของพระเถระต่างๆ คือ คาถาที่พระเถระทั้งหลาย กล่าวไว้ คำว่า “เถระ” แปลว่า พระผู้ใหญ่ที่เป็นเพศชาย ตามพระวินัยกำหนดว่ามีพรรษาตั้งแต่ ๑๐ ขึ้นไป ในที่นี้หมายถึงพระเถระผู้เป็นพระอรหันต์ ซึ่งมีชื่อปรากฏจำนวน ๒๖๔ รูป มีพระสุภูติเถระเป็นต้น มี ๒๔๖ เรื่อง

๔. **เถรีคาถา** ประมวลเรื่องธรรมภาสิตของพระเถรีต่างๆ คือ คาถาที่พระเถรีทั้งหลายกล่าว ไว้ คำว่า “เถรี” แปลว่า พระผู้ใหญ่ที่เป็นเพศหญิง ตามพระวินัยกำหนดว่ามีพรรษาตั้งแต่ ๑๐ ขึ้นไป ในที่นี้หมายถึงพระเถรีผู้เป็นพระอรหันต์ทั้งหลาย ซึ่งมีชื่อปรากฏจำนวน ๗๓ รูป มีพระ อัญญาตาราเถรี เป็นต้น มี ๗๓ เรื่อง

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๗

พระสุตฺร ขุททกนิกาย ชาดก ภาค ๑

ชาดก เป็นอดีตนิทานที่พระผู้มีพระภาคทรงยกขึ้นมาแสดง เพื่อเป็นข้อเปรียบเทียบเรื่องที่เป็นปัจจุบันซึ่งเกิดขึ้นในขณะนั้น บางชาดกพระพุทธองค์ตรัสพระคาถารูปไว้ในที่สุดของเรื่อง เช่น อปฺปนณกชาดก วัณณุปถชาดก เสรีววาณิชชาดก เป็นต้น บางชาดกพระพุทธองค์ทรงยกคาถาของพระโพธิสัตว์ในชาดกนั้นๆ มาตรัสไว้ในบาลีซ้ำอีก เช่น จูฬเสฏฐิชาดก ตัณฑุลนาฬิชาดก เทวธัมมชาดก เป็นต้น

เนื้อหาเป็นคาถาล้วน หากผู้อ่านไม่ได้ศึกษาอรรถกถาชาดกนั้นๆ เป็นส่วนประกอบก็จะยากต่อการเข้าใจ จึงจำเป็นต้องนำอรรถกถาเสริมเข้ามาเพื่อประโยชน์แก่การเข้าใจในการอ่านชาดก โดยได้ย่อเรื่องในอรรถกถามาไว้ในบทนำนี้ก่อน เพื่อให้เข้าใจว่า ก่อนจะถึงคาถาชาดกนั้นๆ ท่านได้แสดงเรื่องประกอบไว้อย่างไร ดังนั้น ก่อนจะถึงคาถาจึงมีคำเปิดเรื่องไว้ในวงเล็บเพื่อเป็นที่เข้าใจว่าใครกล่าวคาถานี้ แล้วจึงเข้าคาถาที่มีอยู่ต่อไป หรือในกรณีที่มี ๒ คาถาขึ้นไป มักมีการกล่าวโต้ตอบกัน ซึ่งการกล่าวโต้ตอบนี้ ได้ใส่คำพูดของผู้กล่าวไว้ในวงเล็บซึ่งเป็นตัวเปิดเรื่องไว้ด้วย

พึงทราบว่ ชาดกที่ยกมาเป็นตัวอย่างต่อไปนี้ คำที่อยู่ในวงเล็บนั้นเป็นคำที่มีมาในอรรถกถา ไม่ใช่มีมาในบาลีพระไตรปิฎก เช่น

๑. อปฺปนณกชาดก

ว่าด้วยการปฏิบัติไม่ผิด

(พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงปรารภพ่อค้าเกวียนสองคน คนหนึ่งปฏิบัติผิด คนหนึ่งปฏิบัติถูกต้องตรัสพระคาถาว่า)

[๑] คนฉลาดพวกหนึ่งกล่าวฐานะที่ไม่ผิด นักคาคคะเนทั้งหลายกล่าวฐานะที่ผิด
ผู้มีปัญญารู้จักฐานะที่ไม่ผิดและฐานะที่ผิดนั้นแล้ว ควรถือฐานะที่ไม่ผิดไว้เถิด

ในการกล่าวโต้ตอบกันได้ใส่ชื่อผู้กล่าวโต้ตอบกันไว้ในวงเล็บด้วย เช่น

๒. ทธิวาหนชาดก

ว่าด้วยพระเจ้าทธิวาหนะ

(พระเจ้าทธิวาหนะตรัสถามพระโพธิสัตว์ว่า)

[๗๑] ในกาลก่อน มะม่วงนี้มีผิวสวย กลิ่นหอม รสอร่อย ได้รับการบำรุงเหมือน
เดิม เพราะเหตุไร จึงกลับกลายเป็นมะม่วงที่มีรสขมไป

(อำมาตย์โพธิสัตว์กราบทูลแจ้งเหตุของมะม่วงนั้นว่า)

[๗๒] ข้าแต่พระเจ้าทิวาหนะ มะม่วงของพระองค์มีต้นสะเดาล้อมรอบ รากกับ รากเกี่ยวพันกัน กิ่งกับกิ่งประสานกัน เพราะการเกี่ยวข้องกับต้นไม้ที่มีรสขมไม่น่าพอใจนั้น มะม่วงต้นนี้จึงกลายเป็นมะม่วงที่มีรสขมไป

ความเป็นมาของชาดก

ชาดกเป็นเรื่องเก่า มีมาก่อนพุทธกาลประมาณ ๓,๐๐๐ ปี ลงมาถึง ๑๐๐ ปี ที่มาในชาดกมัก ขึ้นต้นว่า **อดีเต** ซึ่งแสดงว่าเป็นเรื่องเก่า ในพระสูตรต้นตปิฎกเล่มอื่นๆ และพระวินัยปิฎกนิยมนั้นขึ้นต้นว่า **ภูตปุพฺพ** เรื่องเคยมีมาแล้ว ก็แสดงว่าเป็นเรื่องเก่าเช่นกัน ในบาลีพระไตรปิฎกเล่มนี้คำทั้ง ๒ นี้ ไม่ปรากฏ เพราะปรากฏชัดอยู่ในอรรถกถา แต่ที่ยกมากล่าวก็เพื่อให้เข้าใจว่าคาถาในชาดกนี้อาจแยก เป็น ๓ ประเภท คือ

ประเภทที่ ๑ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์หรือพงศาวดารของบ้านเมืองในสมัยโบราณ ก่อนสมัยพุทธกาล เช่น เรื่องที่ชาวกุมาร ในทีฆิติโกศลชาดก ข้อ ๓๗๑ อังคฉรรค ปัญจนินบาต ซึ่งเป็นผู้รวบรวมแคว้นกาสิและโกศลเข้าอยู่ในปกครอง เดียวกันมาจนถึงสมัยพุทธกาล ชาดกเรื่องนี้ มิได้มุ่งแสดงเนื้อหาทางประวัติศาสตร์ แต่มุ่งแสดงหลักธรรมคือการไม่ล่วงละเมิดคำสอนของมารดา บิดา การรู้จักให้อภัยแก่ศัตรูเป็นสำคัญ โดยความก็คือการมีเมตตากรุณาไม่ผูกเวรก่อศัตรูต่อกันนั่นเอง

ประเภทที่ ๒ เป็นนิทานพื้นบ้าน ซึ่งมีอยู่ในถิ่นต่างๆ ของชมพูทวีปตลอดไปถึงแถบ อาหรับเปอร์เซีย ข้อนี้เห็นได้ชัดในนิทานชาดกหลายเรื่องที่ตรงกับนิทานในอีสปปรกรณ์หรือนิทาน อีสป เช่น สุวัณณหังสชาดก ข้อ ๑๓๖ ในอัสสัมปทานวรรค เอกกนิบาต พระโพธิสัตว์เสวย พระชาติเป็นหงส์มีขนเป็นทอง ถูกภรรยาและธิดาจับถอนขนจนหมด ขนที่ขึ้นมาใหม่กลับขาวปกติ ตรงกับเรื่องห่านทองในนิทานอีสป เรื่องทั้ง ๒ หากถอดใจความคงได้ในคติโบราณที่ว่า “โลภมาก ลากหาย” ซึ่งเป็นคติชาวบ้าน

ประเภทที่ ๓ เป็นนิทานเทียบสุภาษิต เช่น เรื่องคนพูดกับสัตว์ สัตว์พูดกับสัตว์ หรือเทวดา แสดงธรรม เป็นต้น เช่น เรื่องกัณฐิชาดก ข้อ ๑๓ ใน สีลวรรค เอกกนิบาต เทวดาโพธิสัตว์ดำหนิ เรื่องที่ควรดำหนิ ๓ อย่าง จึงกล่าวว่า

[๑๓] นาดำหนิ คนที่มีลูกศรเป็นอาวุธยิงไปเต็มกำลัง นาดำหนิชนบทที่มีสตรี เป็นผู้นำ อนึ่ง แม้ชายผู้ตกอยู่ในอำนาจของสตรีก็นาดำหนิ

การแสดงชาดกในทำนองนี้เป็นการหลีกเลี่ยงการแสดงธรรมกระทบตนเองและผู้อื่น หรือแสดง ธรรมเสียดสีผู้อื่น เพราะเป็นการสอนธรรมโดยให้ตัวละครในนิทานเป็นผู้สอนและรับฟังคำสอน ทำให้ผู้ ฟังรู้สึกว่ามีส่วนใดกระทบตน มีความเพลิดเพลินและสามารถน้อมนำธรรมนั้นๆ มาประพฤติปฏิบัติ ให้เหมาะสมได้

ชาดกภาค ๑ นี้ แบ่งออกเป็น ๑๗ นิบาต ตั้งแต่ เอกกนิบาต ถึง เตรสกนิบาต เรียงตาม ลำดับ ๑-๑๓ ต่อจากนั้นเป็นปกิณณกนิบาต วิสตินิบาต ดิงสตินิบาต และจัดตาลีสนิบาต ในแต่ละ นิบาตจัดเป็นวรรค ดังนี้

๑. เอกกนิบาต มี ๑๕ วรรคๆ ละ ๑๐ ชาดก รวม ๑๕๐ ชาดก

๒. ทุกนิบาต มี ๑๐ วรรคๆ ละ ๑๐ ชาดก รวม ๑๐๐ ชาดก
๓. ดิกนิบาต มี ๕ วรรคๆ ละ ๑๐ ชาดก รวม ๕๐ ชาดก
๔. จตุกกนิบาต มี ๕ วรรคๆ ละ ๑๐ ชาดก รวม ๕๐ ชาดก
๕. ปัญจกนิบาต มี ๓ วรรค วรรคที่ ๑ และ ๒ มีวรรคละ ๑๐ ชาดก และวรรคที่ ๓ มี ๕ ชาดก รวม ๒๕ ชาดก
๖. ฉักกนิบาต มี ๒ วรรคๆ ละ ๑๐ ชาดก รวม ๒๐ ชาดก
๗. สัตตกนิบาต มี ๒ วรรค วรรคที่ ๑ มี ๑๐ ชาดก วรรคที่ ๒ มี ๑๑ ชาดก รวม ๒๑ ชาดก
๘. อัญญกนิบาต มี ๑๐ ชาดก (นิบาตที่ ๘ เป็นต้นไปไม่มีวรรค)
๙. นวกนิบาต มี ๑๒ ชาดก
๑๐. ทสกนิบาต มี ๑๖ ชาดก
๑๑. เอกาทสกนิบาต มี ๙ ชาดก
๑๒. ทวาทสกนิบาต มี ๑๐ ชาดก
๑๓. เตรสกนิบาต มี ๑๐ ชาดก
๑๔. ปกิณณกนิบาต มี ๑๓ ชาดก
๑๕. วีสตินิบาต มี ๑๔ ชาดก
๑๖. ดิงสตินิบาต มี ๑๐ ชาดก
๑๗. จัตตาลีสนิบาต มี ๕ ชาดก (รวมทั้งหมด ๕๒๕ ชาดก)

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๘

พระสูตร ขุททกนิกาย ชาดก ภาค ๒

เนื้อหาเป็นคาถาล้วนเหมือนกัน การแปลจึงต้องแปลในรูปของคาถา และก่อนที่จะแปลเนื้อหาของคาถาแรกในแต่ละชาดก ได้กล่าวเปิดเรื่องไว้ด้วยข้อความในวงเล็บ ซึ่งเป็นคำพูดของตัวละครในชาดกนั้นๆ หากมีการกล่าวโต้ตอบกันก็จะบอกชื่อผู้พูดไว้ในวงเล็บนั้นด้วย ในบางคาถาอาจมีคำกล่าวเปิดเรื่องไว้ในวงเล็บว่า (พระศาสดาเมื่อจะทรงประกาศเนื้อความนั้น จึงตรัสว่า) ฟังทราบว่าเป็นเนื้อความที่พระศาสดาตรัสเล่าเพื่อดำเนินเรื่องของชาดกตอนนั้นๆ ซึ่งพระอรธกถาจารย์ท่านนำมากล่าวไว้ ส่วนมากเป็นเรื่องยาวมีตั้งแต่ ๕๐ คาถาขึ้นไป และมีผู้กล่าวเปิดเรื่องในวงเล็บหลายคน ฟังทราบเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่ไม่มีโอกาสอ่านอรธกถาได้ทราบความเป็นมาที่แท้จริงของแต่ละชาดกเท่านั้น หรือแม้จะไม่ได้ใส่ข้อความเปิดเรื่องไว้ในวงเล็บ แต่ถ้าผู้อ่านตั้งใจอ่านจริงๆ ก็สามารถเข้าใจเนื้อหาของชาดกนั้นๆ ได้เช่นกัน ดังนั้น การใส่ข้อความเปิดเรื่องไว้ในวงเล็บ จึงมุ่งเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่เพียงอ่านชาดกมิให้เกิดความสับสนเท่านั้น

ชาดกภาค ๒ นี้ ท่านจัดนิบาตตามจำนวนของคาถา ต่อจากพระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๗ ดังนี้

๑๘.	ปัญญาสนิบาต	หมวดที่มี	๕๐	คาถาขึ้นไป	มี	๓	ชาดก
๑๙.	สังขนิบาต	หมวดที่มี	๖๐	คาถาขึ้นไป	มี	๒	ชาดก
๒๐.	สัตตตนิบาต	หมวดที่มี	๗๐	คาถาขึ้นไป	มี	๒	ชาดก
๒๑.	อสีตินิบาต	หมวดที่มี	๘๐	คาถาขึ้นไป	มี	๕	ชาดก
๒๒.	มหานิบาต	หมวดที่มี	๑๐๐	คาถาขึ้นไป	มี	๑๐	ชาดก

(รวม ๒๒ ชาดก)

(รวมทั้ง ภาค ๑ และภาค ๒ เป็น ๕๔๗ ชาดก)

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๙

พระสูตร ขุททกนิกาย มหานิทเทศ

มหานิทเทศ แปลว่า **นิทเทศใหญ่** เป็นเนื้อความที่แสดง ชี้แจง จำแนก แจกแจง ในที่นี้หมายถึง คัมภีร์ที่ว่าด้วยการอธิบายขยายความพระพุทธรวจนะโดยย่อ ให้มีความหมายกว้างขวาง พิสดารดูมหาสมุทรและมหาปฐพี เป็นคัมภีร์แนวอรรถกถา เพราะยกพระพุทธรวจนะมาตั้งแล้วอธิบายขยายความแต่ละศัพท์ แต่ละบท และแต่ละบาท ด้วยวิธีการอธิบายถึง ๙ แบบ จึงให้ความหมายอย่างละเอียดลึกซึ้ง กว้างขวาง พิสดารยิ่ง สมบูรณ์ทั้งในด้านอรรถและพยัญชนะ ช่วยผู้ศึกษาให้เข้าใจหลักธรรมที่เป็นโลกุตตระ และสุญญตา ช่วยผู้ปฏิบัติให้บรรลุคุณวิเศษคืออมรรค ผล นิพพาน ช่วยขจัดอุปสรรคแห่งการปฏิบัติธรรมให้หมดไป เป็นบ่อเกิดความรู้อันประเสริฐแก่พระโยคาวจร เป็นเหตุให้พระธรรมกถึกแสดงธรรมได้ไพเราะเป็นพิเศษ ช่วยผู้กลัวทุกข์ในสังสารวัฏให้หลุดพ้นจากทุกข์นั้นได้ ช่วยผู้ต้องการรู้อรรถแห่งคัมภีร์ให้เข้าใจความหมายนัยต่างๆ แห่งสุดตบททั้งหลายอย่างถูกต้องตามพระพุทธรประสงค์

คัมภีร์มหานิทเทศ เป็นผลงานของท่านพระสารีบุตรผู้เป็นอัครสาวกฝ่ายขวาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ได้รับยกย่องจากพระพุทธองค์ว่า เป็น**เอตทัคคะทางปัญญา** คือ เป็นผู้เลิศทางปัญญา และได้รับสมญานามว่า เป็น**พระธรรมเสนาบดี** คือ เสนาบดีผู้บัญชาการกองทัพธรรมของพระผู้มีพระภาคผู้เป็นพระธรรมราชา

คัมภีร์มหานิทเทศ ว่าด้วยการอธิบายขยายความพระพุทธรวจนะในพระสูตร ๑๖ สูตรแห่งอัญฐกวรรค ในสุดตนิบาต ขุททกนิกาย (ในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๕) ส่วนคัมภีร์จุฬานิทเทศว่าด้วยการอธิบายขยายความพระพุทธรวจนะในพระสูตร ๑๖ สูตรที่เป็นโสฬสปัญหาแห่งปารายนวรรค ในสุดตนิบาตเหมือนกันและชัคควิสาณสูตร รวมเป็น ๑๗ สูตร แต่คงมีความสำคัญน้อยกว่าพระสูตร ๑๖ สูตรในอัญฐกวรรค ดังความปรากฏในคัมภีร์มหาวรรคแห่ง พระวินัยปิฎกว่า ครั้งหนึ่ง ท่านพระโสณกุกกัณณะ (ศิษย์ของท่านพระมหากัจจายนะ แห่งทักษิณาปลชนบท) มาเฝ้าพระผู้มีพระภาค และได้รับพุทธานุญาตให้พักในที่เดียวกับพระองค์ เมื่อพระผู้มีพระภาครับสั่งให้ท่านสาธยายพระสูตรถวาย ท่านได้สาธยายพระสูตรต่างๆ ในอัญฐกวรรค สุดตนิบาต ด้วยท่านองสรภัญญะ พระผู้มีพระภาคตรัส

ชมเชยว่า สาธยายได้ถูกต้องตรงตามที่พระองค์ตรัสไว้ทุกประการ และสาธยายได้ไพเราะยิ่ง การที่ท่านเลือกสาธยายพระสูตรต่าง ๆ ในอัฐกวรรค สุตตนิบาต ได้ถูกต้องแม่นยำเช่นนี้ แสดงว่าในสำนักของท่านพระมหากัจจายนะได้มีการศึกษาและสาธยายพระสูตรเหล่านั้นเป็นประจำอยู่แล้ว

โดยปกติ ท่านพระสารีบุตรทำหน้าที่อธิบายขยายความพระพุทธรวณะที่มีผู้สงสัย และมาขอให้ท่านอธิบายอยู่เป็นประจำ และมีหลายครั้งที่ท่านได้ฟังพระพุทธรวณะโดยย่อแล้วกราบทูลพระผู้มีพระภาคท่านที่ว่า ท่านเข้าใจเนื้อหาพระพุทธรวณะนั้นโดยละเอียด และได้อธิบายถวาย พระผู้มีพระภาคตรัสชมเชยว่า ท่านอธิบายขยายความได้ถูกต้องตรงตามพระพุทธรวณะประสงค์ ผลงานในลักษณะนี้มีปรากฏอยู่ในพระสูตรหลายสูตร เช่น สัมมาทิฏฐิสูตร (ม.มู. ๑๒/๘๙-๑๐๔/๖๓-๗๕) ทุติยโสวัจจัสตาสสูตร (อง.สตุตก. ๒๓/๓๕/๒๗-๒๘) สักกัจจสูตร (อง.สตุตก. ๒๓/๗๐/๙๗-๑๐๒)

ผลงานอีกลักษณะหนึ่ง เป็นการอธิบายขยายความพระพุทธรวณะในแนวพระอภิธรรมให้มีนัยและความหมายวิจิตรพิสดารยิ่ง และจัดอยู่ในพระไตรปิฎกด้วย ผลงานนี้คือปฏิสัมภิทามรรค พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๑

นอกจากนี้ยังมีผลงานที่ท่านริเริ่มขึ้นเพื่อเป็นการสืบต่อพระพุทธศาสนาให้เจริญมั่นคงมี ๒ ลักษณะ คือ (๑) สังคีติสูตร (ที.ปา. ๑๑/๒๙๖-๓๔๘/๑๘๘-๒๔๐) และทสุตตรสูตร (ที.ปา. ๑๑/๓๕๐-๓๖๐/๒๔๑-๒๘๒) (๒) คัมภีร์นิทเทศที่กำลังกล่าวถึง

๑. **สังคีติสูตร** ท่านพระสารีบุตรแสดงในที่ประชุมสงฆ์ ซึ่งมีพระพุทธองค์ประทับอยู่ด้วย ณ ท้องพระโรงหลังใหม่ที่อุทิศแก่ของพวกมัลลกะชัตริย์ กรุงปาวา แคว้นมัลละ โดยปรารภความแตกสามัคคีของสาวกนิครนถ์ หลังจากนิครนถ์นาฏบุตรดับขันธไฉนแล้วเสนอแนะให้มีการจัดหมวดหมู่พระธรรมวินัยเพื่อความเรียบร้อย สะดวกแก่การศึกษา ซึ่งจะทำให้พระธรรมวินัยนี้เจริญมั่นคงสืบไปในอนาคต จากนั้นท่านได้แสดงตัวอย่างการจัดหมวดหมู่ธรรมไว้ ๑๐ หมวด คือหมวดธรรมที่มีหัวข้อเดียว จนถึงหมวดธรรมมี ๑๐ หัวข้อ เมื่อท่านแสดงธรรมจบลง พระผู้มีพระภาคตรัสชมเชยว่า เป็นความคิดที่ดี ต่อมา ท่านได้เสนอวิธีการจัดหมวดหมู่พระธรรมให้พิสดารขึ้นไปอีก ดังปรากฏในทสุตตรสูตร แนวความคิดนี้เป็นตัวอย่าง ของการทำสังคายนา คือการร้อยกรองพระธรรมวินัยสืบมา นับแต่ปฐมสังคายนาเป็นต้นมา

๒. **คัมภีร์นิทเทศ** เป็นผลงานแนวอรรถกถา คงเนื่องมาจากการมองเห็นการณ์ไกลว่า แม้ได้มีการสังคายนาจัดหมวดหมู่พระธรรมวินัยให้เป็นระเบียบเรียบร้อย สะดวกแก่ผู้ศึกษาแล้วก็ตาม แต่เมื่อเวลาผ่านไป คนรุ่นใหม่ผู้ไม่เข้าใจภาษาในพระไตรปิฎกดีพอ ก็จะได้ความไปต่างๆ กัน อันทำให้แตกสามัคคีได้ ท่านจึงเสนอวิธีอธิบายความหมายของพระพุทธรวณะในแนวอรรถกถาไว้ให้เป็นตัวอย่าง การแต่งคัมภีร์อรรถกถาแก่พระเถระรุ่นหลัง โดยท่านได้แสดงแนวความคิดนี้แก่พระเถระหลายรูป มีท่านพระอานนท์ เป็นต้น

ต่อมาเมื่อมีการทำสังคายนาครั้งที่ ๑ หลังพุทธปรินิพพาน ๓ เดือน (ท่านพระสารีบุตรนิพพานก่อนพระผู้มีพระภาค) ท่านพระอานนท์ได้สาธยายนิทเทศให้ที่ประชุมพระธรรมสังคายนาคณาจารย์ฟังตามที่ท่านได้ฟังมาโดยตรงจากท่านพระสารีบุตร ที่ประชุมจึงมีมติให้จัดเข้าไว้ในขุททกนิกาย ดังที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน และถือเป็นแม่แบบของการรจนาคัมภีร์อรรถกถาสืบมา

วิธีอธิบายพระพุทธรูปพระพุทธรูป ๙ วิธี

การอธิบายพระพุทธรูปพระพุทธรูปในพระสูตรต่าง ๆ ที่ท่านพระสารีบุตรใช้ในคัมภีร์มหานิทเทสนี้มี ๙ วิธี

วิธีที่ ๑

ยกพระพุทธรูปพระพุทธรูปทั้งบาทพระคาถามาตั้ง แล้วอธิบายทีละบาท เช่น

กามิ กามยมานสุส   ตสุส เจ ตัม สมิชฺชติ
อทุธา ปีติมน โหติ   ลทุธา มจฺโจ ยทิจฺจติ.

ถ้ากามนั้นสำเร็จด้วยดีแก่สัตว์นั้น ผู้อยากได้กามอยู่ สัตว์นั้นได้กามตามที่ต้องการ แล้ว ย่อมเป็นผู้อึดใจแน่แท้

อทุธา ปีติมน โหตีติ อทุธาติ : เอกัสวณํ นิสฺสัสยวณํ นิกุกงขาววณํ อเทฺวชฺชวณํ อเทฺวพฺพหวณํ นิโยควณํ อปณฺณกวณํ อวตฺถาปนวณเมตํ อทุธาติ. ปีตีติ : ยา ปญฺจกามคุณ- ปฏิสถฺยตฺตา ปีติ ปามุชฺชํ อาโมทนา ปโมทนา หาโส ปหาโส วิตฺติ ตฺวฺจฺจ โททคฺยํ อตฺตมนตา อภิปฺรณตา จิตฺตสุส. มโนติ : ยํ จิตฺตํ มโน มานสํ หทยํ ปณฺฑรํ มโน มนายตฺนํ มนินฺทริยํ วิญฺญาณํ วิญฺญาณกฺขนฺธํ ตชฺชา มโนวิญฺญาณธาตฺวํ อยํ วุจฺจติ มโน. อยํ มโน อิมาย ปีติยา สหคโต โหติ สหชาโต สฺสญฺโจ สมฺปยุตฺโต เอกุปฺปาโท เอกนิโรธํ เอกวตฺถุโก เอการมฺมโณ. ปีติมน โหตีติ : ปีติมน โหติ ตฺวฺจฺจมโน หฺจฺจมโน ปหฺจฺจมโน อตฺตมโน อุกคฺคฺมโน มุทิตมโน ปโมทิตมโน โหตีติ อทุธา ปีติมน โหติ. (๑/๒)

คำว่า **แน่แท้** ในคำว่า ย่อมเป็นผู้อึดใจแน่แท้ เป็นคำกล่าวโดยนัยเดียว เป็นคำกล่าวโดยไม่สงสัย เป็นคำกล่าวโดยไม่เคลือบแคลง เป็นคำกล่าวโดยไม่ เป็น ๒ นัย เป็นคำกล่าวโดยไม่เป็น ๒ อย่าง เป็นคำกล่าวโดยรัดกุม เป็นคำกล่าวโดยไม่ผิด คำว่า **แน่แท้** นี้ เป็นคำกล่าวที่กำหนดไว้แน่แล้ว

คำว่า **อึด** ได้แก่ ความอึดเอิบ ความปราโมทย์ ความบันเทิง ความเบิกบาน ความร่าเริง ความรื่นเริง ความปลื้มใจ ความยินดี ความมีใจสูง ความมีใจเข้มแข็ง ความเต็มใจ ที่ประกอบด้วย กามคุณ ๕

คำว่า **ใจ** ได้แก่ จิต มโน มานัส หทัย ปันธุระ มนะ มนายตนะ มนินทริย วิญญาน วิญญานชั้น มโนวิญญานธาตุ ที่เกิดจากผัสสะเป็นต้นนั้น นี้เรียกว่า ใจ ใจนี้ ไปพร้อมกัน คือ เกิดร่วมกัน ระคนกัน เกี่ยวเนื่องกัน เกิดพร้อมกัน ดับพร้อมกัน มีวัตถุอย่างเดียวกัน มีอารมณ์อย่างเดียวกัน กับความอึดเอิบนี้

คำว่า **ย่อมเป็นผู้อึดใจ** ได้แก่ เป็นผู้อึดใจ คือ เป็นผู้ที่มีใจยินดี มีใจร่าเริง มีใจเบิกบาน มีใจเข้มแข็ง มีใจสูง บันเทิงใจ ปลาบปลื้มใจ รวมความว่า ย่อมเป็นผู้อึดใจแน่แท้

วิธีที่ ๒

ยกพระพุทธรูปพระพุทธรูปทั้งบาทพระคาถามาตั้ง แล้วอธิบายภาพรวมทั้งหมด เช่น

ตสุส เจ กามยานสุส   ฉนฺทชาตสุส ชนฺตฺโน
เต กามา ปริหายนฺติ   สลฺลวิทฺโธว รุปฺปติ.

ถ้าเมื่อสัตว์นั้นอยากได้กามอยู่ เกิดความพอใจแล้ว กามเหล่านั้นเสื่อมไป สัตว์
นั้นย่อมเจ็บปวดเหมือนถูกลูกศรแทง

สลลวิทุโธว รูปปตีติ : ยถา อโยมเยน วา สลฺเลน วิทุโธ, อญฺฉิมเยน วา สลฺเลน
ทนฺตมเยน วา สลฺเลน วิสาลมเยน วา สลฺเลน กญฺฉมเยน วา สลฺเลน วิทุโธ รูปปตี
กูปฺปตี ฆญฺฉียตี ปีฬียตี, พุยฺถิตโต โทมนสฺส
ภาวา อุปฺปชฺชุนฺตี โสภปริเทวทุกฺขโทมนสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺส
รูปปตี กูปฺปตี ฆญฺฉียตี ปีฬียตี, พุยฺถิตโต โทมนสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺส
สลลวิทุโธว รูปปตี. (๒/๔)

คำว่า สัตว์นั้นย่อมเจ็บปวดเหมือนถูกลูกศรแทง อธิบายว่า สัตว์ผู้ถูกลูกศรเหล็กแทงก็ตาม
ลูกศรกระดุก ลูกศรงา ลูกศรเขา หรือลูกศรไม้แทงก็ตามย่อมเจ็บปวด ดิ้นรน กระสับกระส่าย เตือด
ร้อน เจ็บกาย เจ็บใจ ฉันทใด เพราะวัตถุกามแปรเป็นอื่นไป ความเศร้าโศก ความคร่ำครวญ ความ
ทุกข์กาย ความทุกข์ใจ ความคับแค้นใจย่อมเกิดขึ้น ฉันทนั้นเหมือนกัน สัตว์นั้นถูกลูกศรคือกาม และ
ลูกศรคือความเศร้าโศกแทงแล้ว ย่อมเจ็บปวด ดิ้นรน กระสับกระส่าย เตือดร้อน เจ็บกาย เจ็บใจ
รวมความว่า สัตว์นั้นย่อมเจ็บปวดเหมือนถูกลูกศรแทง

วิธีที่ ๓

ยกพระพุทธรูจนะทั้งบาทพระคาถามาตั้ง แล้วอธิบายทีละบท และบทที่นำมาอธิบายนั้นมีวิภัตติ
ตรงกันกับบทตั้ง เช่น

เขตต์ วตฺถุํ หิริณฺณํ วา ความสํ ทาสโปริสํ
ถิโย พนฺธุ ปุณฺณ กามะ โย นโร อนุคิซฺฆติ.

นรชนใด บรรณาณาเนื่องๆ ซึ่งไร่นา ที่ดิน เงิน โค ม้า ทาส บุรุษ สตรี พวก
ฟ้อง หรือกามเป็นอันมาก

เขตต์ วตฺถุํ หิริณฺณํ วาติ เขตฺตุนฺตี : สาลิกฺขเขตต์ วิหิกฺขเขตต์ มุคฺคกฺขเขตต์ มาสฺกฺขเขตต์
ยวกฺขเขตต์ โคธฺมกฺขเขตต์ ติลกฺขเขตต์. **วตฺถุนฺตี :** ฆรวตฺถุํ โภกฺกฺขกาวตฺถุํ ปุเรวตฺถุํ ปจฺฉวตฺถุํ
อารามวตฺถุํ วิหารวตฺถุํ. **หิริณฺณนฺตี:** หิริณฺณํ วุจฺจติ กหาปโณติ เขตต์ วตฺถุํ หิริณฺณํ วา.
(๔/๘)

คำว่า **ไร่นา** ในคำว่า ไร่นา ที่ดิน เงิน ได้แก่ นาข้าวสาลี นาข้าว ไร่ถั่วเขียว ไร่ถั่วราษมาส
นาข้าวเหนียว นาข้าวละมาน ไร่งา

คำว่า **ที่ดิน** ได้แก่ ที่ปลูกเรือน ที่สร้างยุงฉาง ที่หน้าเรือน ที่หลังเรือน ที่สวน ที่อยู่

คำว่า **เงิน** ได้แก่ เหริยญฺกษาปณ์ ตรัสเรียกว่า เงิน รวมความว่า ไร่นา ที่ดิน เงิน

วิธีที่ ๔

ยกพระพุทธรูจนะทั้งบาทพระคาถามาตั้ง แต่บทที่นำมาอธิบาย มีวิภัตติต่างกับบทที่มีอยู่ใน
บาทพระคาถานั้น เช่น

ฉนุทชาตสุส ชนุตุโนติ ฉนุโทติ : โย กามเมสุ กามฉนุโท กามราโค กามนनुที กามตณฺหา กามเสฺนโท กามปริฬาโท กามมฺจุฉา กามชฺโฆสณฺณ กามโฆโม กามโยโค กามุปาทานํ กามฉนุท-
นีวรณฺ, ตสุส โส กามฉนุโท ชาโต โหติ สณฺชาโต นิพฺพตฺโต อภินิพฺพตฺโต ปาตุญฺโต. (๒/๓)

คำว่า เมื่อสัตว์...เกิดความพอใจแล้ว อธิบายว่า คำว่า **ความพอใจ** ได้แก่ ความพอใจด้วย
อำนาจความใคร่ ความกำหนดด้วยอำนาจความใคร่ ความเพติดเพลินด้วยอำนาจความใคร่ ความ
ทะยานอยากด้วยอำนาจความใคร่ ความเยื่อใยด้วยอำนาจความใคร่ ความเร้าร้อนด้วยอำนาจความ
ใคร่ ความสยบด้วยอำนาจความใคร่ ความติดใจด้วยอำนาจความใคร่ หวังน้ำคือความใคร่ กิเลส
เครื่องประกอบคือความใคร่ กิเลสเครื่องยึดมั่นคือความใคร่ กิเลสเครื่องกั้นจิตคือความพอใจด้วย
อำนาจความใคร่ในกามทั้งหลาย ความพอใจด้วยอำนาจความใคร่เกิดแล้ว เกิดขึ้นแล้ว บังเกิดแล้ว
บังเกิดขึ้นแล้ว ปรากฏแล้วแก่สัตว์นั้น

วิธีที่ ๕

วิเคราะห์ศัพท์ เช่น

วิสตติกาติ : เกณฺญเจณ วิสตติกา ? วิสตตาติ วิสตติกา, วิสาลาติ วิสตติกา, วิสฎาติ
วิสตติกา, วิสกุทตีติ วิสตติกา, วิสํหรัตีติ วิสตติกา, วิสํวาทิกาติ วิสตติกา, วิสมุลาติ วิสตติกา,
วิสผลาติ วิสตติกา, วิสปริโภโคติ วิสตติกา. (๓/๗)

คำว่า **วิสต์ติกา** อธิบายว่า ตัณหาชื่อว่าวิสต์ติกา เพราะมีความหมายอย่างไร ตัณหาชื่อว่า
วิสต์ติกา เพราะแผ่ไป ชื่อว่าวิสต์ติกา เพราะซ่านไป ชื่อว่าวิสต์ติกา เพราะขยายไป ชื่อว่าวิสต์ติกา
เพราะครอบงำ ชื่อว่าวิสต์ติกา เพราะสะท้อนไป ชื่อว่าวิสต์ติกา เพราะเป็นตัวการให้พุดผิด ชื่อว่า
วิสต์ติกา เพราะมีรากเป็นพิษ ชื่อว่า วิสต์ติกา เพราะมีผลเป็นพิษ ชื่อว่าวิสต์ติกา เพราะเป็นตัวการ
ให้บริโภคสิ่งมีพิษ

วิธีที่ ๖

ยกพระพุทธรวณะที่ปรากฏอยู่ในพระสูตรอื่น มายืนยันหรือสนับสนุนคำอธิบายนั้น เช่น

ปริสุสยาติ : เกณฺญเจณ ปริสุสยา ? ปริสหนฺตีติ ปริสุสยา, ปริหานาย สํวตฺตุนฺตีติ
ปริสุสยา, ตตฺตราสยาติ ปริสุสยา. ๗เปฯ

กถํ ตตฺตราสยาติ ปริสุสยา ? ตตฺเถเต ปาปกา อกุสลา ฌมฺมา อุปฺปชฺชนฺติ อตฺตภาว-
สนฺนิสฺสยา, ยถา พิเล พิลาสยา ปาณา สยฺนฺติ, ทเก ทกาสยา ปาณา สยฺนฺติ, วเน
วนาสยา ปาณา สยฺนฺติ, รุกฺเข รุกฺขาสยา ปาณา สยฺนฺติ. เอวเมวํ ตตฺเถเต ปาปกา
อกุสลา ฌมฺมา อุปฺปชฺชนฺติ อตฺตภาวสนฺนิสฺสยา. เอวมฺปิ ตตฺตราสยาติ ปริสุสยา.

วุตฺตํ เหน้ ภควตา : สานฺนเตวาลีโก ภิกฺขเว ภิกฺขุ สาจฺริยโก ทุกฺขํ น ฝาสฺสู วิหฺรติ.
กถญจ ภิกฺขเว ภิกฺขุ สานฺนเตวาลีโก สาจฺริยโก ทุกฺขํ น ฝาสฺสู วิหฺรติ ? อธิ ภิกฺขเว ภิกฺขุโน
จกฺขุณา รุปี ทิสฺวา อุปฺปชฺชนฺติ เย ปาปกา อกุสลา ฌมฺมา สรสงฺกปฺปา สณฺโณชนียา,
ตฺยสุส อนุโต วสนฺติ อนุวาสฺสวสนฺติ ปาปกา อกุสลา ฌมฺมาติ, ตสฺมา “सानฺนเตวาลีโก”ติ วุจฺจติ.

เต นํ สมุทาจรณฺติ, สมุทาจรณฺติ นํ ปาปกกา อกุสลา ฌมฺมาติ ตสฺมา “สาจริยโก”ติ วุจฺจติ. (๕/๑๐-๑๑)

คำว่า **อันตรายทั้งหลาย** อธิบายว่า ชื่อว่าอันตราย เพราะมีความหมาย อย่างไร ชื่อว่าอันตราย เพราะครอบงำ ชื่อว่าอันตราย เพราะเป็นไปเพื่อความเสื่อม ชื่อว่าอันตราย เพราะเป็นอกุศลธรรมที่อาศัยอยู่ในอัตภาพ ฯลฯ

ที่ชื่อว่า **อันตราย** เพราะเป็นอกุศลธรรมที่อาศัยอยู่ในอัตภาพ เป็นอย่างไร คือ บาปอกุศลธรรมเหล่านี้ ย่อมเกิดขึ้นในอัตภาพนั้น มีอัตภาพเป็นที่อาศัยเปรียบเหมือนสัตว์ที่อาศัยรู้อยู่ในรู สัตว์ที่อาศัยน้ำอยู่ภายในน้ำ สัตว์ที่อาศัยป่าอยู่ภายในป่า สัตว์ที่อาศัยต้นไม้ย่อมอยู่บนต้นไม้ ฉะนั้น บาปอกุศลธรรมเหล่านี้ย่อมเกิดในอัตภาพนั้น มีอัตภาพเป็นที่อาศัย ฉะนั้นเหมือนกัน ที่ชื่อว่าอันตราย เพราะเป็นอกุศลธรรมที่อาศัยอยู่ในอัตภาพ เป็นอย่างนี้บ้าง

สมจริงดังที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ว่า ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้อยู่กับกิเลสที่นอนเนื่องอยู่ภายใน ผู้อยู่กับกิเลสที่ฟุ้งขึ้น ย่อมอยู่เป็นทุกข์ ไม่สบาย ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้อยู่กับกิเลสที่นอนเนื่องอยู่ภายใน ผู้อยู่กับกิเลสที่ฟุ้งขึ้น ย่อมอยู่เป็นทุกข์ ไม่สบาย เป็นอย่างไร ภิกษุทั้งหลาย บาปอกุศลธรรมทั้งหลาย มีความดำริชานไป เกื้อกูลแก่สังโยชน์ ย่อมเกิดขึ้นแก่ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เพราะตาเห็นรูป บาปอกุศลธรรมทั้งหลาย ย่อมอยู่ ย่อมชานไปภายในของภิกษุนั้น เพราะฉะนั้น จึงตรัสเรียกภิกษุนั้นว่า “ผู้อยู่กับกิเลสที่นอนเนื่องอยู่ภายใน” บาปอกุศลธรรมเหล่านั้น ย่อมฟุ้งขึ้นท่วมภิกษุนั้น เพราะฉะนั้น พระองค์จึงตรัสเรียกภิกษุนั้นว่า “ผู้อยู่กับกิเลสที่ฟุ้งขึ้น”

วิธีที่ ๗

ยกคาถาภาษิตมาเขียนยันหรืออ้างอิง เช่น

ควาสฺสํ ทาสฺโปริสฺนฺติ **ควนฺติ** : คาโว วุจฺจฺนฺติ. อสฺสฺชาติ ปสฺสฺกาทโย วุจฺจฺนฺติ. ทาสฺชาติ : จตฺตาโร ทาสา : อนุโตชาตโก ทาสฺ ฌนฺกุกิตฺโต ทาสฺ สามํ วา ทาสฺพฺยํ อุเปตี อกามโก วา ทาสฺวิสยํ อุเปตี.

อามายทาสาปิ **ภวนฺติ** เทเก
ธเนน กิตาปิ **ภวนฺติ** ทาสา
สามญฺจ เอเก **อุปยฺนฺติ** ทาสฺพฺยํ
ภยาปญฺญาปิ **ภวนฺติ** ทาสฺชาติ. (๔/๘-๙)

คำว่า ทาส ได้แก่ทาส ๔ จำพวก คือ (๑) ทาสที่เกิดภายใน(ทาสในเรือนเบี้ย) (๒) ทาสที่ซื้อมาด้วยทรัพย์(ทาสสินไถ่) (๓) ผู้สมัครเป็นทาสเอง (๔) เชลยที่ตกเป็นทาส

(สมจริงดังที่วิฐฐบัณฑิตโพธิสัตว์กล่าวไว้ว่า)

คนบางพวกเป็นทาสโดยกำเนิด บางพวกเป็นทาสที่เขาซื้อมาด้วยทรัพย์ บางพวกสมัครเข้าเป็นทาสเอง บางพวกตกเป็นเชลยจึงยอมเป็นทาส

วิธีที่ ๘

นำศัพท์ที่เป็นไวยากรณ์หรือคำพ้อง ซึ่งใช้แทนกันได้ มาไขความให้พิสดารขึ้น เช่น

โสมม์ วิสตุติกั โลเก, สโต สมติวตตตีติ โสติ : โย กามะ ปริวชเชติ. วิสตุติกา วุจจติ ตณฺหา. โย ราโค สาราโค อนุโย อนุโรธ นนฺที นนฺทิวาโค จิตฺตสฺส สาราโค อิจฺฉา มุจฺฉา อชฺฌเณสํ เคธฺ ปฺลิกฺเคธฺ สงฺโค ปงฺโก เอชา มายา ชนิกา สญฺชนนํ สิพฺพินํ ชาลินํ สริตา วิสตุติกา สุตฺตํ วิสฺฐา อายุหนํ ทุตฺติยา ปณฺธิ ภาเวตฺติ วนํ วนฺถ สนฺถโว เสนฺโห อเปกฺขา ปฏฺิพฺนุธฺ อาสา อาสีสนา อาสีสิตฺตํ ฐาปฺสา สทฺทาสา คนฺธาสา รสาสา โผฏฺฐพฺพาสา ลากาสา ธนาสา ปุตฺตาสา ชีวิตาสา ชปฺปา ปชปฺปา อภิชปฺปา ชปฺปนา ชปฺปิตฺตํ โลลฺลูปํ โลลฺลูปายนา โลลฺลูปายิตฺตํ ปุจฺจณฺชิกตา สาธุกมฺยตา อธฺมมฺราโค วิสมฺโลภํ นิกนฺติ นิกามนา ปตฺตนา ปีนฺนา สมฺปตฺตนา, กามตฺตนา ภาเวตฺตนา วิภาเวตฺตนา, รูปตฺตนา อรูปตฺตนา นิโรธตฺตนา, รูปตฺตนา สทฺทตฺตนา คนฺธตฺตนา. รสตฺตนา โผฏฺฐพฺพตฺตนา ธมฺมตฺตนา... (๓/๖-๗)

คำว่า **ผู้ นั้น** ในคำว่า **ผู้ นั้น** มีสติล่วงพ้นตัณหาที่ชื่อว่าวิสัฏฐิกานี้ในโลก ได้แก่ ผู้ละกามได้ ตัณหา ตรัสเรียกว่า วิสัฏฐิกา คือ ความกำหนด ความกำหนดนี้ ความคล้อยตามอารมณ์ ความยินดี ความเพลิดเพลิน ความกำหนดด้วยอำนาจความเพลิดเพลิน ความกำหนดนี้แห่งจิต ความอยาก ความสยบ ความหมกมุ่น ความเห็น ความเห็นกระหาย ความข้องอยู่ ความจมอยู่ ธรรมชาติที่ทำให้พลุกพล่าน ธรรมชาติที่หลอกลวง ธรรมชาติที่ยังสัตว์ให้เกิด ธรรมชาติที่ยังสัตว์ให้เกิดพร้อม ธรรมชาติที่ร้อยรัด ธรรมชาติที่มีข่าย ธรรมชาติที่กำซาบใจ ธรรมชาติที่ซ่านไป ธรรมชาติดุจเส้นด้าย ธรรมชาติที่แผ่ไป ธรรมชาติที่ประมวลมา ธรรมชาติที่เป็นเพื่อน ความค้นหา ตัณหาที่นำไปสู่ภพ ตัณหาจุดป่า ตัณหาจุดป่าทึบ ความเขยชิด ความเยื่อใย ความหวังใย ความผูกพัน ความหวัง กิริยาที่หวัง ภาวะที่หวัง ความหวังในรูป ความหวังในเสียง ความหวังในกลิ่น ความหวังในรส ความหวังในโผฏฐัพพะ ความหวังในลาภ ความหวังในทรัพย์ ความหวังในบุตร ความหวังในชีวิต ธรรมชาติที่กระซิบ ธรรมชาติที่กระซิบบ่อยๆ ธรรมชาติที่กระซิบยิ่ง ความกระซิบ กิริยาที่

กระซิบ ภาวะที่กระซิบ ความละโมภ กิริยาที่ละโมภ ภาวะที่ละโมภ ธรรมชาติที่ทำให้หวั่นไหว ภาวะที่ไคร้ แต่อารมณ์ดี ๆ ความกำหนดในฐานะอันไม่ควร ความโลภเกินพอดี ความติดใจ กิริยาที่ติดใจ ความปรารถนา ความใฝ่หา ความหมายปอง กามตัณหา ภาเวตฺตนา วิภาเวตฺตนา ตัณหาในรูปภพ ตัณหาในอรูปภพ ตัณหาในนิโรธ รูปตัณหา สัทตตัณหา คันธตัณหา รสตัณหา โผฏฐัพพตัณหา ธัมมตัณหา ...

วิธีที่ ๙

มุ่งอธิบายเนื้อหาสาระเป็นสำคัญ เช่น

มุนีติ : โมนํ วุจฺจติ ญาณํ. ยา ปญฺญา ปชานนา ... อโมโห ธมฺมวิจโย สมฺมาทิฏฺฐิ, เตน ญาณน สมฺนฺนาคโต มฺุณี โมนปฺปตฺโตติ. ตีณิ โมนเญยานิ : กายโมเนญยํ วจฺจิมเญยยํ มโนโมเนญยํ.

กตมํ กายโมเนยฺยํ ? ติวิธานํ กายทุจฺจวิตานํ ปหานํ กายโมเนยฺยํ, ติวิธํ กายสุจฺจิตํ กายโมเนยฺยํ, กายารมฺมณฺเณ ญาณํ กายโมเนยฺยํ, กายปริญฺญา กายโมเนยฺยํ, ปริญฺญาสทฺคโต มคฺโค กายโมเนยฺยํ, กายเ ฉนฺทราคสุส ปหานํ กายโมเนยฺยํ, กายสงฺขารนิโรธํ จตฺตชฺฌมาน- สสมาปตฺติ กายโมเนยฺยํ, อิทํ กายโมเนยฺยํ.

กตมํ วจฺจิมอเนยฺยํ ? จตฺตพิธานํ วจฺจิทุจฺจวิตานํ ปหานํ วจฺจิมอเนยฺยํ, จตฺตพิธํ วจฺจิสฺสุจฺจิตํ วจฺจิมอเนยฺยํ, วาจารมฺมณฺเณ ญาณํ วจฺจิมอเนยฺยํ, วาจาปริญฺญา วจฺจิมอเนยฺยํ, ปริญฺญาสทฺคโต มคฺโค วจฺจิมอเนยฺยํ, วาจา ฉนฺทราคสุส ปหานํ วจฺจิมอเนยฺยํ, วจฺจิสงฺขารนิโรธํ ทุตฺติชฺฌมาน- สสมาปตฺติ วจฺจิมอเนยฺยํ, อิทํ วจฺจิมอเนยฺยํ.

กตมํ มโนโมเนยฺยํ ? ติวิธานํ มโนทุจฺจวิตานํ ปหานํ มโนโมเนยฺยํ, ติวิธํ มโนสุจฺจิตํ มโนโมเนยฺยํ, จิตฺตารมฺมณฺเณ ญาณํ มโนโมเนยฺยํ, จิตฺตปริญฺญา มโนโมเนยฺยํ, ปริญฺญาสทฺคโต มคฺโค มโนโมเนยฺยํ, จิตฺเต ฉนฺทราคสุส ปหานํ มโนโมเนยฺยํ, จิตฺตสงฺขารนิโรธํ สญฺญาเวทฺยิต- นิโรธํ มโนโมเนยฺยํ, อิทํ มโนโมเนยฺยํ. (๑๔/๔๗)

คำว่า มุนี อธิบายว่า ญาณ ท่านเรียกว่า โมนะ คือ ความรู้ทั่ว กริยาที่รู้ชัด ... ความไม่หลง มงาย ความเลื่อมเพ็นธรรม สัมมาทิฏฐิ ผู้ที่ประกอบด้วยญาณนั้น ชื่อว่ามุนี คือ ผู้บรรลุโมณญาณ แล้ว โมนะยธรรม (ธรรมที่ทำให้เป็นมุนี) มี ๓ ประการ คือ (๑) โมนะยธรรมทางกาย (๒) โมนะยธรรมทางวาจา (๓) โมนะยธรรมทางใจ

โมนะยธรรมทางกาย เป็นอย่างไร

คือ การละกายทุจริต ๓ อย่าง ชื่อว่า โมนะยธรรมทางกาย, กายสุจฺจิต ๓ อย่าง ชื่อว่า โมนะยธรรมทางกาย, ญาณมีกายเป็นอารมณ์ ชื่อว่า โมนะยธรรมทางกาย, กายปริญฺญา (การกำหนดรู้กาย) ชื่อว่า โมนะยธรรมทางกาย, มรรคที่สทฺคตด้วยปริญฺญา ชื่อว่า โมนะยธรรมทางกาย, การละความกำหนัดด้วยอำนาจความพอใจในกาย ชื่อว่า โมนะยธรรมทางกาย, ความดับแห่ง กายสังขาร การบรรลุจตฺตชฺฌมาน ชื่อว่า โมนะยธรรมทางกาย, นี้ชื่อว่า โมนะยธรรมทางกาย

โมนะยธรรมทางวาจา เป็นอย่างไร

คือ การละวจีทุจริต ๔ อย่าง ชื่อว่า โมนะยธรรมทางวาจา, วจฺจิสฺสุจฺจิต ๔ อย่าง ชื่อว่า โมนะยธรรมทางวาจา, ญาณมีวาจาเป็นอารมณ์ ชื่อว่า โมนะยธรรมทางวาจา, วาจาปริญฺญา (การกำหนดรู้วาจา) ชื่อว่า โมนะยธรรมทางวาจา, มรรคที่สทฺคตด้วยปริญฺญา ชื่อว่า โมนะยธรรมทางวาจา, การละความกำหนัดด้วยอำนาจความพอใจในวาจา ชื่อว่า โมนะยธรรมทางวาจา, ความดับแห่งวจีสังขาร การบรรลุทุตฺติชฺฌมาน ชื่อว่า โมนะยธรรมทางวาจา, นี้ชื่อว่า โมนะยธรรมทางวาจา

โมนะยธรรมทางใจ เป็นอย่างไร

คือ การละมโนทุจริต ๓ อย่าง ชื่อว่า โมนะยธรรมทางใจ, มโนสุจฺจิต ๓ อย่าง ชื่อว่า โมนะยธรรมทางใจ, ญาณมีใจเป็นอารมณ์ ชื่อว่า โมนะยธรรมทางใจ, จิตฺตปริญฺญา(การกำหนดรู้จิต) ชื่อว่า โมนะยธรรมทางใจ, มรรคที่สทฺคตด้วยปริญฺญา ชื่อว่า โมนะยธรรมทางใจ, การละความกำหนัดด้วยอำนาจความพอใจในจิต ชื่อว่า โมนะยธรรมทางใจ, ความดับแห่งจิตตสังขาร การบรรลุสฺสญฺญาเวทฺยิตนิโรธ ชื่อว่า โมนะยธรรมทางใจ, นี้ชื่อว่า โมนะยธรรมทางใจ เป็นต้น

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๐

พระสูตร ขุททกนิกาย จุฬนิกาย

จุฬนิกาย แปลว่า **นิกายน้อย** เป็นคำอธิบายขยายความพระพุทธรวณะโดยย่อให้มีความหมายกว้างขวางเหมือนกัน แต่อาจถือว่ามีเนื้อหาที่สำคัญน้อยกว่า คัมภีร์จุฬนิกายนี้ ก็เป็นผลงานของท่านพระสารีบุตรผู้ เป็นอัครสาวกฝ่ายขวา ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ได้รับยกย่องจากพระพุทธรองค์ว่าเป็นเอตทัคคะทางปัญญา คือ เป็นผู้เลิศทางปัญญา และได้รับสมญานามว่า เป็น **พระธรรมเสนาบดี** คือ เสนาบดีผู้บัญชาการกองทัพธรรมของพระผู้มีพระภาคผู้เป็นพระธรรมราชา

จุฬนิกาย เป็นคัมภีร์แนวอรรถกถาที่ยกเอาพระพุทธรวณะมาตั้ง แล้วอธิบายขยายความแต่ละศัพท์ แต่ละบท แต่ละบาท ด้วยวิธีการอธิบายถึง ๙ วิธี เหมือนกับมหานิกาย จึงให้ความหมายลึกซึ้งไม่แพ้มหานิกาย ส่วนประวัติความเป็นมาของจุฬนิกายได้กล่าวไว้แล้วในบทนำของมหานิกาย ผู้สนใจโปรดศึกษาจากมหานิกายนั้น ส่วนในที่นี้จะกล่าวถึงวิธีการอธิบายจุฬนิกายของท่านพระสารีบุตรและใจความสำคัญของจุฬนิกายนี้ต่อไป

๑. วิธีที่ยกพระพุทธรวณะทั้งบาทพระคาถามาตั้งแล้ว อธิบายทีละบท
๒. วิธีที่ยกพระพุทธรวณะทั้งบาทพระคาถามาตั้งแล้ว อธิบายภาพรวมทั้งหมด
๓. วิธีที่ยกพระพุทธรวณะทั้งบาทพระคาถามาตั้งแล้ว อธิบายทีละบท และบทที่นำมาอธิบายนั้นมีวิภัตติตรงกับบทตั้ง
๔. แบบที่ยกพระพุทธรวณะทั้งบาทพระคาถามาตั้ง แต่บทที่นำมาอธิบายมีวิภัตติต่างกับบทที่มีอยู่ในบาทพระคาถานั้น
๕. แบบวิเคราะห์ศัพท์
๖. แบบที่ยกพระพุทธรวณะที่ปรากฏอยู่ในพระสูตรอื่นมายืนยัน หรือสนับสนุนคำอธิบายนั้น
๗. แบบที่ยกคาถาภาษิตมายืนยันหรืออ้างอิง
๘. แบบที่นำศัพท์ที่เป็นไวยากรณ์หรือคำพ้องที่ใช้แทนกันได้มาขยายความให้พิสดารขึ้น
๙. แบบที่มุ่งอธิบายเนื้อหาสาระเป็นสำคัญ

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๑

พระสูตร ขุททกนิกาย ปฏิสัมภิกามรรค

ปฏิสัมภิกามรรค เป็นผลงานแนวอภิธรรมของท่านพระสารีบุตรเถระ อัครสาวกฝ่ายขวาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และถือว่าเป็นปกรณ์ทางกัมมัฏฐานเล่มแรกของพระพุทธศาสนา

ปฏิสัมภิกามรรค แปลว่า **ทางแห่งปฏิสัมภิกา,**

ปฏิสัมภิกา แปลว่า **ความรู้แตกฉาน** มี ๔ ประการ คือ

ปฏิสัมภีทาน ๔

๑. **อัตถปฏิสัมภีทา** ความรู้แตกฉานในอรรถ หมายถึงความรู้ที่สามารถกำหนดลักษณะเฉพาะและความหมายของผลประเภทต่างๆ เช่น ความรู้แตกฉานในทุกข์ ความรู้แตกฉานในทุกขนิโรธ คำว่า “อรรถ” ในที่นี้หมายถึง ผล ตามตัวอย่างนี้ ทุกข์เป็นผลของทุกขสมุทัย และทุกขนิโรธเป็นผลของทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา นอกจากนี้คำว่า “อรรถ” ยังหมายถึง ความหมาย เช่น ความรู้แตกฉานในความหมายแห่งธรรมภาษิตต่างๆ

๒. **ธัมมปฏิสัมภีทา** ความรู้แตกฉานในธรรม หมายถึงความรู้ที่สามารถกำหนดลักษณะเฉพาะและความหมายของเหตุประเภทต่างๆ เช่น ความรู้แตกฉานในทุกขสมุทัย ความรู้แตกฉานในทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา คำว่า “ธรรม” ในที่นี้ หมายถึง เหตุ ในตัวอย่างนี้ ทุกขสมุทัยเป็นเหตุของทุกข์ และทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาเป็นเหตุของทุกขนิโรธ นอกจากนี้คำว่า “ธรรม” ยังหมายถึงคำสอนที่เรียกว่า ธรรมภาษิต เช่น ที่ท่านอธิบายไว้ว่า “ภิกษุในพระธรรมวินัยนี้รู้ธรรม คือ สุตตะ เคຍยะ เวຍยการณะ คาถา อุทาน อิติวุตตะกะ ชาตกะ อัပ္ภุตธรรม เวทลละ นี้ชื่อว่า ความรู้แตกฉานในธรรม ภิกษุนั้นรู้อรรถ (ความหมาย) ของภาษิตนั้นๆ นั้นเองว่า “นี่เป็นอรรถของภาษิตนี้ นี่เป็นอรรถของภาษิตนี้” นี้ชื่อว่าความรู้แตกฉานในอรรถ”

๓. **นิรุตติปฏิสัมภีทา** ความรู้แตกฉานในนิรุตติ (นิรุกติ) หมายถึงความรู้ที่สามารถกำหนดลักษณะเฉพาะและความหมายของโวหารแห่งภาษาประเภทต่างๆ ที่กล่าวถึงอรรถและธรรม ดังกล่าวไว้ข้างต้น

๔. **ปฏิภาณปฏิสัมภีทา** ความรู้แตกฉานในปฏิภาณ หมายถึงความรู้ที่สามารถกำหนดลักษณะเฉพาะและความหมายของปฏิภาณประเภทต่างๆ ได้แก่ ความรู้แตกฉานในอรรถปฏิสัมภีทาญาณ ธัมมปฏิสัมภีทาญาณและนิรุตติปฏิสัมภีทาญาณ สามารถนำมาอธิบายได้อย่างถูกต้องและทำให้ผู้ฟังเข้าใจอย่างถูกต้องตามความเป็นจริง ของเรื่องนั้น

ปฏิสัมภีทามรรค มีวิธีดำเนินการแจกแจงเนื้อหาดังกล่าวข้างต้นอย่างมีระบบแบบแผนเป็นลักษณะเฉพาะของตน กล่าวคือในแต่ละกถาแบ่งเนื้อหาออกเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนที่เป็นมาติกา หรือ อุทเทส และส่วนที่เป็นคำอธิบายคือนิทเทส

อุทเทส-นิทเทส

อุทเทส หรือ **มาติกา** หมายถึงบทตั้งคือบทธรรมหรือหัวข้อธรรมที่ตั้งขึ้นเพื่ออธิบาย เช่นในญาณกถาแห่งมหาวรรค มีบทมาติกาจำนวน ๗๓ บท มาติกา หรืออุทเทสนี้มีที่มา ๓ แหล่ง คือ (๑) มาจากพระพุทธภาษิต หรือพระพุทธวจนะ โดยตรง (๒) มาจากภาษิตของท่านพระอานนท์ หมายถึงพระพุทธวจนะที่ท่าน พระอานนท์รับฟังมาจากพระผู้มีพระภาคแล้วนำมาบอกกล่าวแก่เพื่อนสหธรรมิกทั้งหลายในโอกาสต่างๆ (๓) เป็นภาษิตของท่านพระสารีบุตรเอง หมายถึงพระ พุทธวจนะที่ท่านพระสารีบุตรได้สดับรับมาจากพระผู้มีพระภาคในโอกาสต่างๆ นำมาประยุกต์ใช้ในที่นี้ตามความเหมาะสม ในกรณีที่ไม่อาจยกพระพุทธวจนะโดยตรง หรือพระพุทธวจนะที่ผ่านท่านพระอานนท์มาตั้งเป็นมาติกาได้ โดยปกติถ้าบทตั้งใดเป็นพระพุทธวจนะโดยตรงหรือที่เป็นภาษิตของท่านพระอานนท์ ท่านพระสารีบุตรจะอ้างที่มาไว้ด้วย ถ้าบทตั้งใดมิได้อ้างไว้ ให้เข้าใจว่าเป็นภาษิตของท่านพระสารีบุตรผู้รจนาเอง

นิทเทศ หมายถึงบทยายหรือคำอธิบายอุทเทศด้วยนัยและอรรถต่างๆ อย่างวิจิตรพิสดาร โดยยกบทอุทเทศดังกล่าวในข้อ ๑ มาตั้งเป็นคำปุจฉาแล้ววิสัชนา จนได้ความแจ่มแจ้งโดยเริ่มต้นจากการนิยามคำแล้วขยายความบทนิยามด้วยการยกหมวดธรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมารับรองทำนองเดียวกับที่ทำนุใช้ในมหานิทเทศและจุฬานิทเทศ

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๒

พระสูตร ขุททกนิกาย อปทาน ภาค ๑

อปทาน แปลว่า **ประวัติ** **ชีวประวัติ** และ**อัตชีวประวัติ** (ในกรณีที่เจ้าของชีวประวัติเป็นผู้เล่าเอง เช่น เถราปทาน เถรียาปทาน) ในที่นี้ใช้เป็นคำกลางๆว่า **ประวัติ** คือ **พุทธาปทาน** แปลว่า พระประวัติของพระพุทธเจ้า **ปัจเจกพุทธาปทาน** แปลว่า พระประวัติของพระปัจเจกพุทธเจ้า **เถราปทาน** แปลว่า ประวัติของพระเถระ และ **เถรียาปทาน** แปลว่า ประวัติของพระเถรี

เนื่องจากอปทานมุ่งเน้นประวัติการสั่งสมบารมี หรือการบำเพ็ญบารมีในอดีตชาติ เช่น ทานบารมี ศีลบารมี ซึ่งถือเป็นเหตุการณ์ (การณ) สำคัญของแต่ละชาติ อรรถกถาจึงอธิบายไขความคำว่า อปทาน ด้วยคำว่า การณ เช่น เตสเมว สมุพุทธานํ อปทานํ การณํ พุทธาปทานํ (ขุ.อป.อ. ๑/๕/๑๒๐) ฉะนั้น ในที่นี้จึงแปลอปทานว่า ประวัติในอดีตชาติ เช่น พุทธาปทาน = พระประวัติในอดีตชาติของพระพุทธเจ้า

เนื้อหาสาระของอปทาน

ภาค ๑ ประกอบด้วยพุทธาปทาน ๑ เรื่อง ปัจเจกพุทธาปทาน ๔๑ เรื่อง และเถราปทานตอนต้น ๔๑๐ เรื่อง

ภาค ๒ ประกอบด้วยเถราปทานตอนปลาย ๑๕๑ เรื่อง และเถรียาปทาน ๔๐ เรื่อง รวมทั้ง ๒ ภาค เป็น ๖๔๓ เรื่อง

สาระสำคัญของอปทาน ได้แก่ ประวัติการสั่งสมบารมีของเจ้าของอปทานนั้นๆ คือ พุทธาปทาน กล่าวถึงพระประวัติการสั่งสมบารมีของพระพุทธเจ้า ปัจเจกพุทธาปทาน กล่าวถึงพระประวัติการสั่งสมบารมีของพระปัจเจกพุทธเจ้า เถราปทาน กล่าวถึงประวัติการสั่งสมบารมีของพระเถระผู้เป็นพระอรหันตสาวกของพระพุทธเจ้า และเถรียาปทาน กล่าวถึงประวัติการสั่งสมบารมีของพระเถรีผู้เป็นพระอรหันตสาวิกากของพระพุทธเจ้า

หลักการและวิธีการสั่งสมหรือการบำเพ็ญบารมีเพื่อเป็นพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตสาวก และพระอรหันตสาวิกา มีความแตกต่างกันดังนี้

๑. การสั่งสมบารมีเพื่อเป็นพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้า คือ ผู้ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณด้วยพระองค์เอง และทรงสามารถ

เทศน์สอนผู้อื่นให้ตรัสรู้ตามได้ หลังจากได้รับพยากรณ์แล้ว ผู้จะเป็นพระพุทธเจ้าจะต้องบำเพ็ญบารมี ๓๐ ประการให้ครบบริบูรณ์ บารมี ๓๐ ประการ คือ บารมี ๑๐ ประการ ได้แก่ (๑) ทาน (๒) ศีล (๓) เนกขัมมะ (๔) ปัญญา (๕) วิริยะ (๖) ขันติ (๗) สัจจะ (๘) อธิษฐาน (๙) เมตตา (๑๐) อุเบกขา แต่ละประการมี ๓ ชั้น คือ ชั้นบารมี เช่น ทานบารมี (การให้วัตถุสิ่งของภายนอกกาย) (๒) ชั้นอุปบารมี เช่น ทานอุปบารมี (การให้ของภายในเช่นอวัยวะ) (๓) ชั้นปรมัตตบารมี เช่น ทานปรมัตตบารมี (การให้ชีวิต) แบ่งตามประเภทแห่งการสั่งสมบารมีเป็น ๓ ประเภท คือ

๑.๑. **พระพุทธเจ้าประเภทปัญญาธิกะ** ได้แก่ พระพุทธเจ้าผู้เลิศทางปัญญา เพราะทรงสั่งสมบารมีหนักไปทางปัญญา ซึ่งมีวิธีการปฏิบัติ คือ หลังจากได้รับคำพยากรณ์จากพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่งว่า จะเป็นพระพุทธเจ้าในกาลข้างหน้า จะต้องบำเพ็ญบารมีนาน ๔ อสงไขย กับอีก ๑๐๐,๐๐๐ กัป

๑.๒. **พระพุทธเจ้าประเภทสัทธาธิกะ** ได้แก่ พระพุทธเจ้าผู้เลิศทางศรัทธา เพราะทรงสั่งสมบารมีหนักไปทางศรัทธา ซึ่งมีวิธีการปฏิบัติ คือ หลังจากได้รับคำพยากรณ์จากพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่งว่า จะเป็นพระพุทธเจ้าในกาลข้างหน้า จะต้องบำเพ็ญบารมีนาน ๘ อสงไขย กับ ๑๐๐,๐๐๐ กัป

๑.๓. **พระพุทธเจ้าประเภทวิริยาธิกะ** ได้แก่ พระพุทธเจ้าผู้เลิศทางความเพียร เพราะทรงสั่งสมบารมีหนักไปทางวิริยะ ซึ่งมีวิธีการปฏิบัติ คือ หลังจากได้รับคำพยากรณ์จากพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่งว่า จะเป็นพระพุทธเจ้าในกาลข้างหน้า จะต้องบำเพ็ญบารมีนาน ๑๖ อสงไขย กับ ๑๐๐,๐๐๐ กัป (ช.อป.อ. ๑/๙๐-๙๑/๑๖๖-๑๖๙)

๒. การสั่งสมบารมีเพื่อเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า

พระปัจเจกพุทธเจ้า คือ ผู้ตรัสรู้อนัตตธรรมมาสัมโพธิญาณด้วยพระองค์เอง แต่เป็นการตรัสรู้เฉพาะตน ไม่ทรงสามารถเทศน์สอนผู้อื่นให้ตรัสรู้ตามได้ มี ๓ ประเภท เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้า และมีวิธีการปฏิบัติแตกต่างกันดังนี้

๒.๑. **พระปัจเจกพุทธเจ้าประเภทปัญญาธิกะ** จะต้องบำเพ็ญบารมีนาน ๒ อสงไขย กับ ๑๐๐,๐๐๐ กัป

๒.๒. **พระปัจเจกพุทธเจ้าประเภทสัทธาธิกะ** จะต้องบำเพ็ญบารมีนาน ๒ อสงไขย กับ ๑๐๐,๐๐๐ กัป

๒.๓. **พระปัจเจกพุทธเจ้าประเภทวิริยาธิกะ** จะต้องบำเพ็ญบารมีนานกว่า ๒ อสงไขย กับ ๑๐๐,๐๐๐ กัป (ช.อป.อ. ๑/๙๐-๙๑/๑๖๙)

๓. การสั่งสมบารมีเพื่อเป็นพระอรหันตสาวกและพระอรหันตสาวิกา

พระอรหันตสาวก ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามี ๓ ประเภท คือ (๑) พระอัครสาวก (๒) พระมหาสาวก (๓) พระปกตีสาวก

๓.๑. **พระอัครสาวก** หมายถึงพระสาวกผู้เลิศกว่าพระสาวกทั้งปวงในพระศาสนา นี้ ได้แก่

พระสารีบุตรเถระและพระมหาโมคคัลลานเถระ ผู้ปรารถนาจะเป็นพระอัครสาวก จะต้องบำเพ็ญบารมี นาน ๑ อสงไขย กับ ๑๐๐,๐๐๐ กับ (ขุ.อป.อ. ๑/๙๐-๙๑/๑๖๙)

๓.๒. **พระมหาสาวก** หมายถึงพระสาวกผู้ใหญ่ในพระศาสนา นี้ ได้แก่พระอสีติมหาสาวก ๘๐ รูป มีพระมหากัสสปเถระเป็นต้น ผู้ปรารถนาจะเป็นพระมหาสาวก จะต้องบำเพ็ญบารมีนาน ๑๐๐,๐๐๐ กับ (ขุ.อป.อ. ๑/๙๐-๙๑/๑๖๙)

๓.๓. **พระปกตีสาวก** หมายถึงพระสาวกทั่วไปนอกจากพระอัครสาวกและพระมหาสาวก ผู้ปรารถนาจะเป็นพระปกตีสาวก ถ้ามีอุปนิสัยพอ อาจใช้เวลาบำเพ็ญบารมี ๑๐๐ กับ หรือ ๑,๐๐๐ กับก็ได้ ไม่มีเวลากำหนดแน่นอน ทั้งนี้ต้องขึ้นกับว่าเริ่มต้นสร้างสมบารมีตั้งแต่สมัยของพระพุทธเจ้าพระองค์ใด เช่น พระอนุเลปทายกเถระ เริ่มสร้างสมสมัยพระพุทธเจ้าอโนมทัสสี จึงใช้เวลา ๑ อสงไขย กับ ๑๐๐,๐๐๐ กับ พระอรหันตสาวิกาก็พึงศึกษาเปรียบเทียบกับพระอรหันตสาวก ๒ ประเภทหลังที่มาของคัมภีร์อุปทาน อาจแยกกล่าวเป็น ๓ หัวข้อใหญ่ได้ดังนี้

๑. **พุทธานุภาพ** และ **ปัจเจกพุทธานุภาพ** พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่ท่านพระอานนท์ ขณะประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถปิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี เพื่อทรงตอบคำถามของพระเถระเรื่องการบำเพ็ญบารมีเพื่อเป็นพระพุทธเจ้า และเรื่องการบำเพ็ญบารมีเพื่อเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า

๒. **เถรานุภาพ** และ **เถรียานุภาพ** พระเถระและพระเถรีเจ้าของอุปทานนั้นๆ เป็นผู้เล่าเอง เพื่อประกาศประวัติการบำเพ็ญบารมีของท่านให้ผู้อื่นทราบ

ต่อมา พระธรรมสังคากาจารย์ได้รวบรวมอุปทานเหล่านี้ขึ้นสู่การสังคายนา และจัดรวมไว้เป็นคัมภีร์หนึ่งในขุททกนิกายแห่งพระสูตรตันตปิฎก นับเป็นคัมภีร์ที่ ๑๓ ในจำนวน ๑๕ คัมภีร์ดังกล่าวข้างต้น

อุปทานกับเถรคาถาและเถรีคาถา

ถ้าจะถามว่า เถรานุภาพและเถรียานุภาพกับเถรคาถาและเถรีคาถาต่างกันอย่างไร อาจตอบรวมๆ ได้ดังนี้

๑. **เถรานุภาพ** และ **เถรียานุภาพ** ว่าด้วยประวัติการสั่งสมบารมีในอดีตชาติของพระเถระและพระเถรีทั้งหลาย ส่วนเถรคาถาและเถรีคาถา ว่าด้วยภาษิตที่พระเถระและพระเถรีทั้งหลายเปล่งออกมาในโอกาสต่างๆ เพื่อแสดงความปิติโสมนัสในผลแห่งการปฏิบัติธรรม

๒. **เถรานุภาพ** และ **เถรียานุภาพ** มุ่งแสดงให้เห็นว่า ผลที่ได้รับในปัจจุบันชาติ สืบเนื่องมาจากการบำเพ็ญบารมีในอดีตชาติ ส่วนเถรคาถาและเถรีคาถามุ่งแสดงให้เห็นคติชีวิตของผู้เล่า เพื่อเป็นแบบฉบับสำหรับดำเนินชีวิตของผู้อื่น แต่ก็มีส่วนที่เหมือนกันดังนี้

๒.๑. ต่างมีรูปแบบเป็นคาถาประพันธ์ล้วนซึ่งใช้ความงามทางวรรณศิลป์แสดงวิมุตติรสให้ปรากฏ

๒.๒. ต่างเป็นเรื่องส่วนตัวของผู้เล่าเองที่แสดงออกมาเพื่อให้เป็นปรตถประโยชน์

๒.๓. พระธรรมสังคากาจารย์จัดไว้ในขุททกนิกายแห่งพระสูตรตันตปิฎกด้วยกัน

การจัดแบ่งวรรคตอนของอปทาน

ในอปทาน ภาค ๑ ท่านจัดแบ่งเถราปทาน (ตอนต้น) เป็น ๔๑ วรรค วรรคละ ๑๐ เรื่อง ชื่อวรรคตั้งตามชื่ออปทานที่ ๑ ของแต่ละวรรค ยกเว้นวรรคที่ ๑ ซึ่งมีชื่อว่าพุทธรวรรค เพราะท่านจัดให้พุทธาปทานและปัจเจกพุทธาปทานรวมอยู่ในวรรคนี้ด้วย ชื่อวรรคที่ ๑ จึงตั้งตามชื่อพุทธาปทาน เนื้อหาของวรรคนี้จึงมีถึง ๕๒ เรื่อง คือ พุทธาปทาน ๑ เรื่อง ปัจเจกพุทธาปทาน ๔๑ เรื่อง และเถราปทาน ๑๐ เรื่อง เริ่มจากสารีปุตตเถราปทานจนถึงอานันทเถราปทาน

ในเถราปทาน วรรคที่ ๓๙ เรื่องที่ ๑๐ หน้า ๕๗๔ เป็นพุทธาปทาน ชื่อว่าบุพพกัมมปิโลติ เป็นเรื่องบุพกรรมฝ่ายอกุศลของพระผู้มีพระภาคของเราที่ทรงทำไว้ในอดีต และยังให้ผลแก่พระองค์ในชาตินี้ ความจริงเรื่องนี้เป็นส่วนหนึ่งของพุทธาปทาน น่าจะรวมไว้ในพุทธาปทานข้างต้น แต่ที่ท่านแยกไว้เป็นคนละส่วนกัน น่าจะมุ่งแสดงคนละประเด็น คือ พุทธาปทานมุ่งแสดงพระประวัติการสั่งสมบารมี ซึ่งเป็นฝ่ายกุศล ส่วนพุทธาปทานชื่อว่าบุพพกัมมปิโลตินี้ มุ่งแสดงพระประวัติการกระทำอกุศลกรรมหรือกรรมชั่ว นอกจากนี้ ยังมีพระประวัติการสั่งสมบารมีของพระผู้มีพระภาคอีกชุดหนึ่ง ซึ่งท่านแยกไว้ต่างหาก และจัดเป็นคัมภีร์ที่ ๑๕ ของขุททกนิกาย เรียกว่า จรียาปิฎก มี ๓ วรรค ๓๔ เรื่อง ดังปรากฏในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๓

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๓

พระสูตร ขุททกนิกาย อปทาน ภาค ๒ พุทธวังสะ จรียาปิฎก

คัมภีร์อปทาน ภาค ๒

คัมภีร์อปทาน ภาค ๒ ประกอบด้วย เถราปทานตอนปลาย และเถรียาปทาน เถราปทานตอนปลาย ว่าด้วยประวัติในอดีตชาติของพระเถระอรหันตสาวก จำนวน ๑๕๑ รูป ๑๕๑ เรื่อง แบ่งเป็นวรรคได้ ๑๕ วรรค วรรคละ ๑๐ เรื่อง แต่วรรคสุดท้ายมี ๑๑ เรื่อง โดยนับลำดับวรรคต่อจากเถราปทาน ตอนต้น ในอปทาน ภาค ๑ ส่วนเถรียาปทาน ว่าด้วยประวัติในอดีตชาติของพระเถระอรหันตสาวิกา จำนวน ๔๐ รูป ๔๐ เรื่อง แบ่งเป็นวรรคได้ ๔ วรรค วรรคละ ๑๐ เรื่อง

เนื่องจากชื่อพระเถระและพระเถรีที่ปรากฏในคัมภีร์อปทานนี้ ส่วนมากไม่ใช่ชื่อที่บิดามารดาตั้งให้มาแต่เกิด(ชาตินาม) แต่เป็นชื่อที่ตั้งตามพฤติกรรมของท่าน (กิริยานาม) บางท่านจึงมีชื่อเป็นอย่างอื่นในคัมภีร์อื่น เช่น พระปิยาลผลทายกเถระ ในคัมภีร์นี้ แต่เป็นพระปิณโฑลภารทวาชเถระในคัมภีร์อื่น คณะบรรณกรจึงทำตารางแสดงรายชื่อพระเถระเหล่านี้เปรียบเทียบกับให้สังเกตไว้ด้วย

คัมภีร์พุทธวงศ์

คัมภีร์พุทธวงศ์ แปลว่า วงศ์ของพระพุทธเจ้า ว่าด้วยพระประวัติของพระพุทธเจ้าในอดีต ๒๔ พระองค์ นับจากพระพุทธเจ้าพระนามว่าที่ปังกร จนถึงพระพุทธเจ้าพระนามว่ากัสสปะ และพระ

ประวัติของพระพุทธเจ้าของเราคือพระพุทธเจ้าพระนามว่าโคดม รวมเป็น ๒๕ พระองค์

เนื้อหาของคัมภีร์พุทธวงศ์มี ๑,๔๕๙ คาถา แบ่งเป็น ๓ ตอนใหญ่ ๒๙ ตอนย่อย แต่อาจแบ่งตามสาระสำคัญเป็น ๕ ตอนใหญ่ คือ

๑. รตนจกมนกัณฑ์ ว่าด้วยรัตนจกกรม
๒. สุธเมธกา ว่าด้วยความปรารถนาของสุเมธดาบส
๓. พุทธวงศ์ ว่าด้วยวงศ์ของพระพุทธเจ้า ๒๕ พระองค์ มีที่ปังกรพุทธวงศ์เป็นต้น
๔. พุทธปกิณณกัณฑ์ ว่าด้วยเรื่องเบ็ดเตล็ดเกี่ยวกับพระพุทธเจ้า
๕. ธาตุภาชนียกา ว่าด้วยการแบ่งพระบรมสารีริกธาตุ

คัมภีร์พุทธวงศ์นี้ พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแก่พระประยูรญาติ ณ นิโครธาราม เขตกรุงกบิลพัสดุ์ เมื่อเสด็จโปรดพระพุทธบิดาเป็นครั้งแรก ทั้งนี้ตามคำทูลขอของท่านพระสารีบุตร และทรงประสงค์จะทำลายทิฏฐิมานะของพระประยูรญาติที่เห็นว่า พระองค์เป็นเพียงศากยะชั้นลูกหลาน จึงไม่แสดงความเคารพ จุดเน้นของพุทธวงศ์ คือทรงเล่าพระประวัติการสั่งสมบารมีของพระองค์ เริ่มตั้งแต่เสวยพระชาติเป็นสุเมธดาบสเรื่อยมา โดยทรงเล่าพระประวัติของพระพุทธเจ้าในอดีต ๒๔ พระองค์ที่เป็นบุญเขตของพระองค์ไว้ด้วย ดังที่ทรงสรุปไว้ในตอนท้ายของพุทธวงศ์นั้นๆ ความจริงยังมีพระนามพระพุทธเจ้าอีก ๓ พระองค์ ที่ปรากฏในพุทธปกิณณกัณฑ์ คือ (๑) พระตัมปังกรพุทธเจ้า (๒) พระเมธังกรพุทธเจ้า (๓) พระสรณังกรพุทธเจ้า ทั้ง ๓ พระองค์นี้เสด็จอุบัติขึ้นในกัปเดียวกับพระที่ปังกรพุทธเจ้า แต่เพราะมิได้เป็นบุญเขตของพระองค์ จึงไม่ทรงเล่าพระประวัติไว้

คัมภีร์จรียาปิฎก

คัมภีร์จรียาปิฎก ว่าด้วยพุทธจรียาสั้นๆ ที่เกี่ยวกับการบำเพ็ญบารมีในอดีตชาติของพระผู้มีพระภาค รวม ๓๕ เรื่อง ใน ๓๕ ชาติ แบ่งเป็นวรรคได้ ๓ วรรค วรรคที่ ๑ ประมวลพุทธจรียาที่เกี่ยวกับการบำเพ็ญทานบารมี ๑๐ เรื่อง ใน ๑๐ ชาติ วรรคที่ ๒ ประมวลพุทธจรียาที่เกี่ยวกับการบำเพ็ญศีลบารมี ๑๐ เรื่องใน ๑๐ ชาติ และวรรคที่ ๓ ประมวลพุทธจรียาที่เกี่ยวกับการบำเพ็ญเนกขัมมบารมี ๖ เรื่อง สัจจบารมี ๖ เรื่อง อธิษฐานบารมี ๑ เรื่อง เมตตาบารมี ๒ เรื่อง และอุเบกขาบารมี ๑ เรื่อง รวมเป็น ๑๕ เรื่อง ใน ๑๕ ชาติ

คัมภีร์จรียาปิฎกนี้ พระผู้มีพระภาคทรงแสดงตามคำทูลขอของท่านพระสารีบุตรเช่นเดียวกับพุทธวงศ์

พระสุตตันตปิฎก จบ

ปฏิทินที่ ๓

พระอภิธรรมปิฎก ๑๒ เล่ม
ว่าด้วยปรหมัตถธรรม ๔ มี ๗ คัมภีร์

พระอภิธรรมปิฎก ๑๒ เล่ม

(ย่อว่า สัง วิ ธา ปุ กะ ยะ ปะ มี ๔๒,๐๐๐ พระธรรมชั้นดี)

ความเป็นมาของพระอภิธรรม

พระอภิธรรมปิฎก เป็นปิฎกที่ว่าด้วยปรมัตถธรรม ๔ ประการ คือ จิต เจตสิก รูป นิพพาน และบัญญัติ คำว่า “ปรมัตถธรรม” แปลว่า ธรรมอันยิ่ง เป็นธรรมอันพิเศษ เป็นธรรมอันละเอียด ลุ่มลึก และเป็นธรรมประเสริฐยิ่งกว่าธรรมทั้งปวง ที่จะยังสัตว์ให้ถึงสรวรรค์และนิพพาน เพราะมิได้กล่าวถึงสัตว์ บุคคล สถานที่ และเหตุการณ์ต่างๆ เข้ามาประกอบแต่อย่างใด เป็นเรื่องของวิชาการทางพระพุทธศาสนาล้วนๆ โดยแบ่งออกเป็น ๗ คัมภีร์ คือ **ธัมมสังคณี วิภังค์ ธาตุกถา ปุคคลบัญญัติ กถาวัตถุ ยมก และ ปัญฐาน**

พระพุทธเจ้าทรงแสดงพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์นี้ในพรรษาที่ ๗ โดยมีเรื่องกล่าวไว้ในคัมภีร์ อรรถกถาอัญญาสาลินีว่า เมื่อพระพุทธเจ้าทรงแสดงยมกปาฏิหาริย์ทรมานพวกเดียรถีย์นิครนถ์ ภายใต้วงไม้คันทิมพะพุกษ์ (ต้นมะม่วงที่ทรงอนุญาตให้นายคันทิมพะพุกษ์ไว้) แล้ว ทรงดำริว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายในอดีตทรงแสดงยมกปาฏิหาริย์แล้วเสด็จจำพรรษา ณ ที่ใด เมื่อทรงทราบด้วยพระญาณว่า เสด็จอยู่จำพรรษา ณ ภูผดาวดึงส์ เพื่อแสดงพระอภิธรรมโปรดพระพุทธมารดาตลอดไตรมาส ซึ่งเป็นพุทธประเพณีของพระพุทธเจ้าทั้งหลายในอดีต

เมื่อพระองค์ทรงทราบเช่นนี้ จึงดำริว่า พระชนนีของตถาคตนี้มีคุณูปการ รักใคร่ในตถาคตมาก ทรงตั้งความปรารถนาไว้แต่ครั้งพระวิปัสสิสัมมาสัมพุทธเจ้าประมาณแสนกว่ามาแล้วว่า ขอให้ได้เป็นพระมารดาของตถาคต ซึ่งจะเสด็จไปภูผดาวดึงส์เพื่อแสดงพระอภิธรรมตอบแทนพระคุณ ทรงยกพระบาทเบื้องขวาเหยียบบนเหนือยอดไม้คันทิมพะพุกษ์ พระบาทก้าวที่สองเหยียบบนเหนือยอดภูเขา ยุคนธร และพระบาทก้าวที่สามเหยียบบนภูผดาวดึงส์อันเป็นที่สถิตของท้าวสักกเทวราช ประทับเหนือบ้นทุกัมพลศิลาอาสน์ภายใต้คางไม้ปาริฉัตตกพุกษ์

ท้าวอมรินทรธิดาช่างได้มีเทวราชโองการป่าวประกาศแก่ทวยเทพนิกรทั้งปวง ขอให้ออกจากวิมานไปเฝ้าพระพุทธเจ้า เทพบุตรเทพธิดาต่างก็ออกจากทิพยวิมาน ถือนอบทองเต็มไปด้วยบุปผชาติของหอมอันเป็นทิพย์ มาเฝ้าท้าวอมรินทรธิดาช่าง แล้วพากันไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า แล้วทำการสักการบูชา แม้เทพยดาเหล่าอื่นในหมื่นจักรวาล ต่างก็ถือเครื่องสักการบูชาไปยังมณฑลจักรวาลอันเป็นที่เทพยดาสมาคมประชุมกันสักการบูชาพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าทอดพระเนตรดู มิได้ทรงเห็นพระมารดาเสด็จมา จึงตรัสถามท้าวอมรินทรธิดาช่างว่า “พระสิริมหายามารดาของตถาคตมิได้เสด็จมาด้วยหรือ” ท้าวอมรินทรธิดาช่างทราบบว่า “พระพุทธเจ้าเสด็จมาครั้งนี้ ทรงมีพระประสงค์จะตรัสพระธรรมเทศนาโปรดพระมารดา” จึงรีบเสด็จไปยังภูผาดุสิตอันเป็นที่สถิตของพระสิริมหายาทูลว่า “ข้าแต่พระสิริมหายา บัดนี้พระพุทธเจ้าเสด็จมายังภพของข้าพระองค์ ประทับ ณ บ้นทุกัมพลศิลาอาสน์ ภายใต้คางไม้ปาริฉัตตกพุกษ์ ทรงคอยทำเพื่อตรัสพระธรรมเทศนา ขอเชิญเสด็จไปเฝ้าโดยเร็วเถิด”

พระสิริมหามายา ทรงสดับดังนั้นก็ทรงโสมนัส เสด็จลงจากภพดุสิตไปยังภพดาวดึงส์พร้อมด้วยเทพอัปสรบริวาร ขณะนั้น พระพุทธเจ้าทรงเหยียดพระหัตถ์เบื้องขวา ตรัสเชิญพระสิริมหามายาพุทธมารดาให้เข้าไปใกล้ ให้เป็นประธานเทพยดาทั้งหลาย แล้วจึงโปรดประทานพระธรรมเทศนาอภิธรรม ๗ คัมภีร์ เริ่มตั้งแต่วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ตามลำดับ จนครบไตรมาสในวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๑๑

พระพุทธเจ้าทรงแสดงพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์นี้ทั้งกลางคืนและกลางวัน มิได้เว้นสักเวลาเลย เป็นเวลาถึง ๓ เดือนเต็ม โดยเทียบกับเวลาของมนุษย์โลก ในระหว่างที่ทรงแสดงพระอภิธรรมนี้ เมื่อถึงเวลาวิมลยาม เวลาเสวย และเวลาพักผ่อนกลางวันพระองค์ก็เสด็จไปตามพุทธกิจ โดยทรงบันดาลพระพุทธนิมิตไว้แสดงเทศนาพระอภิธรรมแทนพระองค์เสมอ

ครั้นถึงวันมหาปวารณาออกพรรษาขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ พระพุทธองค์จึงเสด็จลงจากเทวโลกไปยังเมืองสังกัสสนคร ซึ่งต่อมาได้ถือเป็นประเพณีทำบุญวันเทโวโรหณะ เรียกตามภาษาชาวบ้านว่า วันตักบาตรเทโว บางแห่งก็เลื่อนวันเทโวโรหณะไปเป็นแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ก็มี ซึ่งหมายถึงว่าพระพุทธเจ้าเสด็จลงจากเทวโลกภายหลังจากที่เสด็จจากมนุษย์โลกไปเป็นเวลาสามเดือน

พระอภิธรรมนี้ ชาวพุทธถือว่า เป็นพระธรรมเทศนาที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้า ดังที่พระอรรถกถาจารย์กล่าวไว้ในอรรถกถาอรรถสาลินี หน้า ๔๖๖ เป็นธรรมที่พระพุทธองค์ทรงเทศนาโปรดเทพยดามีพระพุทธมารดาเป็นประธาน เป็นการแสดงความกตัญญูต่อบุพการีที่ต่อพระพุทธมารดา ส่วนในมนุษย์โลก ได้ทรงแสดงพระอภิธรรมแก่พระธรรมเสนาบดีสารีบุตรอัครสาวกเบื้องขวาเป็นครั้งแรกที่ป่าไม้จันทน์แดงใกล้สระอนดาต แล้วพระสารีบุตรได้นำมาสั่งสอนแก่ศิษย์ต่อๆกันมา พระอภิธรรมจึงเป็นหลักการศึกษาศาสนาพุทธศาสนาจนตราប់เท่าทุกวันนี้

พระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ (ปกรณ)

เมื่อคราวทำปฐมสังคายนา พระมหากัสสปเถระเป็นปุจฉกะผู้ถามพระอภิธรรม พระอานนท์เถระเป็นวิสัชนกะผู้ตอบ ได้รวบรวมพระอภิธรรมปิฎกไว้เป็นหมวดหมู่ พระอภิธรรมจึงเป็นคลังวิชาการทางพระพุทธศาสนาทั้ง ๗ คัมภีร์ คือ

คัมภีร์ที่ ๑	ธัมมสังคณี	เป็นคัมภีร์รวบรวมปรมัตถธรรมทั้งหมดไว้เป็นหมวดหมู่
คัมภีร์ที่ ๒	วิภังค์	เป็นคัมภีร์แจกหรือกระจายปรมัตถธรรมออกเป็นส่วนๆ
คัมภีร์ที่ ๓	ธาตุกถา	เป็นคัมภีร์ที่จัดปรมัตถธรรมไว้เป็นพวกๆ ซึ่งสงเคราะห์เข้ากันได้ และสงเคราะห์เข้ากันไม่ได้ โดยขั้น ๓ อย่างตนะ และธาตุ เป็นต้น
คัมภีร์ที่ ๔	บุคคลบัญญัติ	เป็นคัมภีร์ที่แสดงพระอภิธรรมโดยบัญญัติ โดยยกบุคคลขึ้นแสดงมากกว่าสิ่งอื่น
คัมภีร์ที่ ๕	กถาวัตถุ	เป็นคัมภีร์ที่แสดงพระอภิธรรมขึ้นได้ตอบ โดยทำนองปุจฉาวิสัชนา เป็นเรื่องต่างๆ ซึ่งมีอยู่ ๑,๐๐๐ เรื่อง เป็นสกวาทะ ๕๐๐ เรื่อง เป็นปรวาทะ ๕๐๐ เรื่อง
คัมภีร์ที่ ๖	ยมก	เป็นคัมภีร์ที่ยกปรมัตถธรรมขึ้นแสดงเป็นคู่ๆ มีอนุโลมปุจฉาและปฏิโลมปุจฉาเป็นต้น

คัมภีร์ที่ ๗ ปิฎฐาน

แสดงปรมัตถธรรมแผ่กว้างขวางพิสดาร แจกไปตามปัจจัย ๒๔ มี
เหตุปัจจัย เป็นต้น

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๔

พระอภิธรรม คัมภีร์ที่ ๑ อัมมสังคณี

อัมมสังคณี เป็นคัมภีร์แรกของพระอภิธรรมปิฎก และเป็นคัมภีร์สำคัญที่สุด เพราะเป็นคัมภีร์ที่แสดงหัวข้อหลักธรรมของพระอภิธรรมปิฎกไว้เป็นเบื้องต้น เรียกว่า “มาติกา” จากนั้นจึงนำไปแสดงขยายออกไปเป็น ๔ กัณฑ์ คือ จิตตูปาทกัณฑ์ รูปกัณฑ์ นิกเขปกัณฑ์ และอัญญฎกถากัณฑ์ ตามลำดับ เพื่อให้ผู้ศึกษาได้ทราบความพิสดารของพระอภิธรรมปิฎกส่วนนี้มากยิ่งขึ้น

ความหมายของอัมมสังคณี

คำว่า “อัมมสังคณี” มาจากคำว่า อัมมะ+สังคณี

อัมมศัพท์ มีความหมายหลายนัย เช่น

๑. ปริยัตติ หมายถึงคำที่ควรศึกษาให้ครบถ้วน
๒. ปกติ ธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมาช้านานจนเป็นปกติ
๓. เหตุ ธรรมที่เป็นสาเหตุให้ได้รับทุกข์หรือสุข
๔. สัจจะ ธรรมที่เป็นความจริง
๕. คุณะ ผลแห่งความดีและความชั่ว
๖. ญะยยะ ธรรมที่สามารถรู้ได้ด้วยปัญญา
๗. สภาวะ ธรรมที่มีอยู่จริงตามสภาพ

อัมมะ ในคำว่า อัมมสังคณี มีความหมายว่า สภาวะ ซึ่งเป็นธรรมที่มีอยู่จริงตามสภาพ สภาวะธรรมล้วนๆ ไม่เกี่ยวกับอดีต ตัวตน สัตว์ บุคคล เรา เขา

สังคณี หมายถึง การรวบรวม การประมวล หรือการนับ

เมื่อรวมเป็น อัมมสังคณี จึงหมายถึง คัมภีร์ที่ประมวลสภาวะธรรมหรือปรมัตถธรรมล้วนๆ มาไว้เป็นหมวดหมู่ เป็นคัมภีร์ที่แสดงการนับจำนวนสภาวะธรรมที่มีปรากฏตามความเป็นจริง อันได้แก่ ปรมัตถธรรม ซึ่งมีหมวดต่างๆ ดังนี้

หมวดทวิเหตุกะ

๑. เหตุกะ ธรรมที่เป็นเหตุ
๒. อเหตุกะ ธรรมที่มีไชเหตุ

หมวดมัตติกา

๑. ดิग्งมัตติกา หัวข้อปรหมัตถธรรมหมวดละ ๓ หัวข้อ
๒. ทุกมัตติกา หัวข้อปรหมัตถธรรมหมวดละ ๒ หัวข้อ

หมวดกุสลัตติกะ

๑. กุศล หมวดธรรมฝ่ายกรรมดี
๒. อกุศล หมวดธรรมฝ่ายกรรมชั่ว
๓. อัปยาภฤต หมวดธรรมที่เหลือทั้งหมด

หมวดภุมมจตุกกะ

๑. กามาวจร หมวดของผู้เกิดในกามาวจรภูมิ
๒. รูปาวจร หมวดของผู้เกิดในรูปาวจรภูมิ
๓. อรูปาวจร หมวดของผู้เกิดในอรูปาวจรภูมิ
๔. โลกุตตระ หมวดของผู้เกิดในโลกุตตรภูมิ

หมวดกัณท์

๑. จิตตูปปาทกัณท์ แสดงเรื่องจิต และเจตสิก
๒. รูปกัณท์ แสดงเรื่องรูป
๓. นิกเขปกัณท์ แสดงทั้งติกะและทุกะรวมกันด้วยวิธีที่ไม่ย่อไม่พิสดารจนเกินไป
๔. อัฏฐกถากัณท์ แสดงเพื่อเก็บองค์ธรรมของติกะและทุกะทั้งหมด ยกเว้นสุดตันติกทุกะ

๑. จิตตูปปาทกัณท์

พระพุทธเจ้าทรงแสดงกุสลติกมัตติกาตามลำดับ ดังนี้

๑. กุสลา ฌมมา กุศลจิตและเจตสิก
๒. อกุสลา ฌมมา อกุศลจิตและเจตสิก
๓. อพฺยาภฤตา ฌมมา วิปากจิต กิริยาจิต เจตสิก รูป และนิพพาน รวมทั้งปรหมัตถธรรมที่เหลือ

ภุมิเภทนัย

จำแนกกุศลธรรมโดยภุมิ ๕ ดังนี้

๑. กามภุมิ ภุมิที่มีกามาวจรกุศลธรรมเป็นปัจจัยให้เกิด
๒. รูปภุมิ ภุมิที่มีรูปาวจรกุศลธรรมเป็นปัจจัยให้เกิด
๓. อรูปภุมิ ภุมิที่มีกุศลธรรมเป็นปัจจัยให้เกิด

๔. เตภูมิกะ ภูมิทั้ง ๓ นั้น ที่มีกุศลธรรมที่นำไปเกิด
 ๕. โลกุตตรภูมิ ภูมิที่มีโลกุตตรกุศลธรรมเป็นปัจจัยให้ออกจากภูมิทั้ง ๓

๑. กามาวจรกุศล

แม้ในกามาวจรกุศลก็ทรงจำแนกจิตเป็น ๘ ชนิด (ดวง) โดยชนิดที่ ๑ เรียกว่า ปฐมจิต, ชนิดที่ ๒ เรียกว่า ทุติยจิต ดังนี้ เป็นต้น นอกจากนี้ ยังทรงจำแนกจิตทั้ง ๘ ชนิดดังกล่าวเป็น ๓ วาระ คือ

๑. ธัมมววัฏฐานวาระ (ธัมมะ = ธรรม, ววัฏฐานะ = การกำหนด, วาระ = ช่วง, ตอน) ตอนว่าด้วยการกำหนดกามาวจรมหากุศลจิตดวงที่ ๑ กับเจตสิกที่สัมปยุต

๒. โภกฐาสวาระ (โภกฐาสะ = กอง, ส่วน, หมู) ตอนว่าด้วยการรวมจิตและเจตสิกที่ทรงแสดงไว้แล้วในธัมมววัฏฐานวาระมาแสดงไว้เป็นหมวดหมู่มุ โดยจำแนกเป็นชั้นธ आयตนะ และธาตุ เป็นต้น ซึ่งรวมทั้งหมดแล้วมี ๒๓ วาระ

๓. สุกญตวาระ (สุกญตะ = ความว่างเปล่าจากอดีต) ตอนว่าด้วยการแสดงหมวดธรรม ซึ่งได้แสดงไว้แล้วในโภกฐาสวาระ โดยเพิ่มหมวดธัมมวาระมาอีกหมวดหนึ่ง รวมเป็น ๒๔ หมวด โดยเน้นให้เห็นสภาวะธรรมล้วนๆ ที่เกิดมาจากเหตุปัจจัย มิได้มีอดีตตัวตนแต่อย่างใด

ในวาระทั้ง ๓ นั้น ทรงแบ่งธัมมววัฏฐานะเป็น ๒ วาระ คือ อุทเทสวาระ วาระที่แสดงโดยสังเขป และนิทเทสวาระ วาระที่แสดงโดยพิสดาร

จากนั้น ทรงแบ่งอุทเทสวาระเป็น ๑๗ วาระ โดยนัยมีผัสสปัญจกเกทนะเป็นต้น และใน ๑๗ วาระเหล่านั้น ทรงแสดงตามลำดับดังต่อไปนี้

๑. ผัสสปัญจกเกทนะ ว่าด้วยธรรม ๕ อย่าง มี ผัสสะ เป็นต้น ซึ่งเป็นเหตุสำคัญในการที่จะทำให้เกิดจิตเกิดขึ้น เช่น ก่อนที่จิตดวงหนึ่งๆ จะเกิดขึ้นนั้น ต้องอาศัยผัสสะคือการกระทบกับอารมณ์ก่อน จิตจึงจะเกิดขึ้นได้ ดังนี้ เป็นต้น

๒. ฌานเกทนะ ว่าด้วยองค์ฌาน ๕ มี วิตก เป็นต้น ซึ่งเป็นเหตุสำคัญในการที่จะทำให้ผัสสปัญจกกรรม ซึ่งได้กล่าวไว้ในข้อที่ ๑ เกิดขึ้น อธิบายว่า ถ้าหากไม่มีวิตกเป็นต้นมาช่วยยกจิตขึ้นสู่อารมณ์แล้ว จิตกับผัสสเจตสิกเป็นต้นก็ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ดังนั้น จึงทรงแสดงนัยนี้ต่อจากผัสสปัญจกเกทนะ

๓. อินทริยเกทนะ ว่าด้วยอินทริย์ ๘ ซึ่งเป็นเหตุสำคัญในการที่จะทำให้ฌานเกทนะธรรมเกิดขึ้น อธิบายว่า การที่ฌานธรรมมีวิตกเป็นต้นจะเกิดขึ้นได้นั้น จะต้องอาศัยอินทริย์มีศรัทธาเป็นต้น ดังนั้น จึงทรงแสดงนัยนี้ต่อจากฌานเกทนะ

๔. มัคคเกทนะ ว่าด้วยองค์มรรค ๘ มีสัมมาทิฏฐิเป็นต้น ซึ่งเป็นเหตุสำคัญในการที่จะทำให้อินทริย์เกิดขึ้น อธิบายว่า ศรัทธาความเชื่อย่อมนำมาซึ่งจิตของบุคคลผู้มีสัมมาทิฏฐิคือความเห็นที่ถูกต้องเท่านั้น ดังนั้น จึงทรงแสดงนัยนี้ต่อจากอินทริยเกทนะ

๕. **พลเภทนัย** ว่าด้วยธรรมอันได้ชื่อว่าพละมีศรัทธาเป็นต้น ซึ่งเป็นเหตุสำคัญในการที่จะทำให้องค์มรรคเกิดขึ้น อธิบายว่า องค์มรรคมีสัมมาทิฏฐิเป็นต้น ย่อมเกิดขึ้นได้เฉพาะในสันดาน (ในจิต) ของบุคคลผู้มีศรัทธามั่นคงเท่านั้น ดังนั้น จึงทรงแสดงนัยนี้ต่อจากมคคเภทนัย

๖. **มูลเภทนัย** ว่าด้วยธรรมอันเป็นรากเหง้า ต้นตอ ได้แก่ อโลภะ อโทสะ และ อโมหะ ซึ่งเป็นเหตุสำคัญในการที่จะทำให้พละอันมีศรัทธาเป็นต้นเกิดขึ้น อธิบายว่า การที่จะเกิดศรัทธาเป็นต้นได้นั้น จะต้องมิมีเมล็ดบุญคือเคยสั่งสมบุญมาก่อน ดังนั้น จึงทรงแสดงนัยนี้ต่อจากพลเภทนัย

๗. **กัมมปถเภทนัย** ว่าด้วยกรรมบถ ๓ ซึ่งเป็นเหตุสำคัญในการที่จะทำให้รากเหง้าของกุศลเกิดขึ้น อธิบายว่า ธรรมที่เป็นรากเหง้าของกุศลจะเกิดขึ้นเฉพาะในตัวบุคคลผู้ที่ได้ทำบุญให้ทาน รักษาศีล บำเพ็ญภาวนา ด้วยจิตที่ปราศจากความโลภ ความโกรธ ความหลง เท่านั้น ดังนั้น จึงทรงแสดงนัยนี้ต่อจากมูลเภทนัย

๘. **โลกपालเภทนัย** ว่าด้วยธรรมอันได้ชื่อว่าธรรมคุ้มครองโลก ได้แก่ หิริ และโอตตปปะ ซึ่งเป็นเหตุสำคัญในการที่จะทำให้กุศลกรรมบถเกิดขึ้น อธิบายว่า บุคคลผู้มีความเกรงกลัวละอายบาปเท่านั้นจึงจะสามารถทำกุศลได้ ดังนั้น จึงทรงแสดงนัยนี้ต่อจากกัมมปถเภทนัย

๙. **ปัสสัทธิยคุศพาทีเภทนัย** ว่าด้วยธรรมอันเป็นคู่ๆ มีคู่แห่งปัสสัทธิเป็นต้น ซึ่งเป็นเหตุสำคัญในการที่จะทำให้ธรรมคุ้มครองโลกเกิดขึ้น อธิบายว่า ความเกรงกลัวละอายบาปจะไม่มีแก่บุคคลผู้ที่มีร่างกายและจิตใจเร่าร้อน จะมีได้ก็เฉพาะบุคคลผู้ที่มีร่างกายและจิตใจสงบเท่านั้น ดังนั้น จึงทรงแสดงนัยนี้ต่อจากโลกपालเภทนัย

๑๐. **สติสัมปชัญญนัย** ว่าด้วยสติและสัมปชัญญะ ซึ่งเป็นเหตุสำคัญในการที่จะทำให้ธรรมมีปัสสัทธิเป็นต้นเกิดขึ้น อธิบายว่า ความสงบทั้งกายและใจนั้น จะเกิดได้เฉพาะกับบุคคลผู้มีสติสัมปชัญญะเท่านั้น ดังนั้น จึงทรงแสดงสติสัมปชัญญนัยต่อจากปัสสัทธิยคุศพาทีเภทนัย

๑๑. **สมถวิปัสสนานัย** ว่าด้วยสมถะและวิปัสสนา ซึ่งเป็นเหตุสำคัญในการที่จะทำให้สติและสัมปชัญญะเกิดขึ้น อธิบายว่า ความดำรงมั่นและความรู้ทันอารมณ์ จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการเจริญสมถภาวนาและวิปัสสนาภาวนาเท่านั้น ดังนั้น จึงทรงแสดงสมถวิปัสสนานัยต่อจากสติสัมปชัญญนัย

๑๒. **ปคคาหวิกเขปนัย (วิริยสมาธินัย)** ว่าด้วยปคคาหะคือความเพียรและอวิกเขปะคือความตั้งมั่น ซึ่งเป็นเหตุสำคัญในการที่จะทำให้สมถภาวนาและวิปัสสนาภาวนาเกิดขึ้น อธิบายว่า เมื่อบุคคลได้จัดระดับความเพียรและสมาธิให้อยู่ในระดับเดียวกันได้แล้วเท่านั้น สมถภาวนาและวิปัสสนาภาวนาจึงจะเกิดขึ้นได้ ดังนั้น จึงทรงแสดงปคคาหวิกเขปนัยต่อจากสมถวิปัสสนานัย

ธรรม ๕๖ ชนิดมีผัสสะเป็นต้น ต่างก็เกิดพร้อมกันกับจิต ไม่มีธรรมใดที่เกิดขึ้นก่อน หรือหลังจิตเลย การที่จะพูดแยกแยะโดยกำหนดให้เป็นเหตุเป็นผลของกันและกันนั้นเป็นไปได้ยาก ส่วนที่แสดงโดยสังเขปข้างต้นนั้นได้อาศัยนัยแห่งอรรถกถาอัฐฐาสาลินีพอเป็นแนวทางเท่านั้น

อนึ่ง พระพุทธเจ้าทรงแยกแยะสภาวะธรรมในมหาภูตจิตดวงที่ ๑ ไว้ ๑๗ นัย หรือ ๕๖ ประการ แต่ยังมีใช้ทั้งหมด เพราะยังมีองค์ธรรมอื่นๆ ที่ประกอบในจิตดวงนี้ ซึ่งมีได้ทรงระบุดอกมา แต่ทรงแสดงไว้โดยใช้ศัพท์ว่า “เยวาปน” เท่านั้น ซึ่งธรรมที่ทรงแสดงด้วยศัพท์ที่ว่านี้ พระอรรถกถาจารย์

ท่านเรียกว่า เยวาปนกธรรม หรือ เยวาปนกเจตสิก ในมหาภูตลจิตดวงที่ ๑ มีเยวาปนกเจตสิกดังต่อไปนี้ คือ ฉันทะ อธิโมกษ์ มนสิการ ตัตตรมัชฌัตตตา กรุณา มุทิตา สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ และสัมมาอาชีวะ

ในเจตสิกทั้ง ๙ ดวงนี้ วิรติเจตสิก ๓ และอัปปมัญญาเจตสิก ๒ ท่านเรียกว่า “อนิยตเจตสิก” เพราะประกอบไม่แน่นอน ส่วนเจตสิก ๔ ดวงที่เหลือได้ชื่อว่า “นิยตเจตสิก” เพราะประกอบแน่นอน ในมหาภูตลจิตดวงที่ ๑

อนึ่ง ในนิยตเจตสิก ๔ ดวงเหล่านั้น ฉันทเจตสิก พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้หลายแง่หลายมุม เช่น ทรงแสดงอกุศลฉันทะโดยทรงใช้คำว่า กามฉันทะหรือ ฉันทราคะดังนี้ เป็นต้น ทรงแสดงกุศลฉันทะโดยใช้คำว่า ฉันทาธิปติ หรือ ฉันททิธิบาท เป็นต้น โดยเฉพาะในการที่ทรงแสดงเตภูมิกกุศลนั้น ทรงใช้คำว่า ฉันทาธิปเตยยะ แทนฉันทะในกามาวจรกุศลและในโลกุตตรกุศล ซึ่งถ้าหากจะแยกแยะธรรมเหล่านี้โดยละเอียดนั้นก็จะทำให้คัมภีร์กว้างขวางเกินที่จะกำหนดได้

๒. รูปาวจรกุศล

พระพุทธองค์ทรงแสดงรูปาวจรกุศล ต่อจากกามาวจรกุศล โดยจำแนกเป็นฉาน ๕ คือ

๑. กสิณฉาน ฉานที่ได้มาจากการเพ่งกสิณ
๒. อภิกายตนฉาน ฉานที่ได้มาจากการข้ามพ้นกสิณ
๓. วิโมกขฉาน ฉานที่หลุดพ้นจากข้าศึกคือกิเลส
๔. พรหมวิหารฉาน ฉานที่ได้จากการเจริญพรหมวิหาร ๔
๕. อสุภฉาน ฉานที่ได้จากการเจริญอสุภะ ๑๐

๒.๑. กสิณฉาน ๘

ต่อจากนั้น ทรงแบ่งกสิณฉานออกเป็น ๘ ประเภท คือ

๑. ปฐวีกสิณฉาน ฉานที่ได้โดยการเจริญปฐวีกสิณ ที่เป็นปฏิภาคนิมิต
๒. อาโปกสิณฉาน ฉานที่ได้โดยการเจริญอาโปกสิณ ที่เป็นปฏิภาคนิมิต
๓. เตโชกสิณฉาน ฉานที่ได้โดยการเจริญเตโชกสิณ ที่เป็นปฏิภาคนิมิต
๔. วาโยกสิณฉาน ฉานที่ได้โดยการเจริญวาโยกสิณ ที่เป็นปฏิภาคนิมิต
๕. นีลกสิณฉาน ฉานที่ได้โดยการเจริญนีลกสิณ ที่เป็นปฏิภาคนิมิต
๖. ปิตตกสิณฉาน ฉานที่ได้โดยการเจริญปิตตกสิณ ที่เป็นปฏิภาคนิมิต
๗. โลหิตกสิณฉาน ฉานที่ได้โดยการเจริญโลหิตกสิณ ที่เป็นปฏิภาคนิมิต
๘. โอทาทกสิณฉาน ฉานที่ได้โดยการเจริญโอทาทกสิณ ที่เป็นปฏิภาคนิมิต

อนึ่ง ในมัชฌิมนิกาย เล่ม ๑๓ ข้อ ๒๕๐ มหาสกุททายสูตร ได้ทรงแสดงกสิณฉานไว้ ๑๐ อย่าง โดยเพิ่ม วิญญาณกสิณ และ อากาสกสิณ เข้ามา แต่ที่ไม่ทรงแสดงไว้ในพระอภิธรรมเพราะทรงเห็นว่า วิญญาณกสิณนั้นเป็นกสิณที่นับเข้าในอรุพฉาน ส่วนอากาสกสิณเป็นฉานที่นับเข้าได้ทั้งในอรุพฉานและอรุพฉาน สำหรับอาโลกกสิณ ไม่ได้แสดงไว้ ณ ที่นี้ ก็เพราะเป็นกสิณที่นับเข้าใน

โศทกถกถินแล้ว

ในกถินฉานทั้ง ๘ นั้น พระพุทธองค์ทรงแบ่งปฏิวัติกถินฉานออกเป็นฉานจตุกกนัย ๔ และ ฉานปัญจกนัย ๕ (การนับฉานมี ๒ วิธี คือ นับแบบ ปัญจกนัย สำหรับมันทบุคคลผู้มีปัญญาน้อย ซึ่งนัยนี้เป็นนัยที่เข้าใจกันโดยทั่วๆ ไป ส่วนอีกนัย คือการนับแบบจตุกกนัย คือนัยที่นับฉานได้เพียง ๔ ฉาน สำหรับติกขบุคคลผู้มีปัญญาเฉียบแหลม สามารถละวิตกและวิจารณ์ในเวลาเดียวกัน เป็นเหตุให้ต้องรวมทุกติยฉานกับตติยฉานให้เหลือเป็นฉานเดียวคือทุกติยฉาน เพราะฉะนั้น จึงนับเป็นฉาน ๔) รวมแล้วเป็นฉาน ๘ อย่าง

จำแนกโดยปฏิปทา ๔

แม้ในฉาน ๘ อย่างนั้น ทรงแบ่งฉานแต่ละฉานโดยปฏิปทา ๔ ดังนี้

๑. ทุกขาปฏิปทาทันธาภิญญาฉาน ฉานที่ปฏิบัติลำบากและรู้ได้ช้า
๒. ทุกขาปฏิปทาชิปปาภิญญาฉาน ฉานที่ปฏิบัติลำบากแต่รู้ได้เร็ว
๓. สุขขาปฏิปทาทันธาภิญญาฉาน ฉานที่ปฏิบัติสะดวกแต่รู้ได้ช้า
๔. สุขขาปฏิปทาชิปปาภิญญาฉาน ฉานที่ปฏิบัติสะดวกและรู้ได้เร็ว

อีกนัยหนึ่ง ทรงจำแนกฉานทั้ง ๘ นั้น โดยอารมณ์ ๔ ดังนี้

๑. ปรีตตปรีตตารัมมฉาน ฉานที่มีคุณน้อยและมีอารมณ์เล็กน้อย
๒. ปรีตตอัปปมาณารัมมฉาน ฉานที่มีคุณน้อย แต่มีอารมณ์หาประมาณมิได้(เป็นปัจจัยแก่ฉานเบื้องสูง)
๓. อัปปมาณปรีตตารัมมฉาน ฉานที่มีคุณมาก แต่มีอารมณ์เล็กน้อย
๔. อัปปมาณอัปปมาณารัมมฉาน ฉานที่มีคุณมากและมีอารมณ์ไพบุลย์

โสฬสกัซตตุกนัย

ทรงจำแนกฉานเป็น ๑๖ นัย โดยการผสมปฏิปทา ๔ เข้ากับอารมณ์ ๔ หมายความว่า ทรงเพิ่มอารมณ์ทั้ง ๔ เข้าไปในแต่ละปฏิปทา เพราะฉะนั้น จึงได้ฉาน ๑๖ ประเภทขึ้นมา และการที่ทรงแสดงนัย ๑๖ ประเภทเช่นนี้ เพราะทรงมีพระประสงค์ให้รู้ว่า การที่โยคาวจรบุคคลจะปฏิบัติให้ได้ฉานนั้น จะไปเน้นหนักเอาแต่ทางปฏิปทาอย่างเดียวไม่ได้ หรือจะไปเน้นหนักแต่ในอารมณ์ก็ไม่ได้ ทางที่ถูกต้องจะต้องรู้จักผสมผสานปฏิปทาและอารมณ์ทั้ง ๒ นี้ให้สม่ำเสมอ จึงจะสามารถบรรลุฉานได้

๒.๒. อภิกายตนฉาน

ทรงจำแนกอภิกายตนฉานเป็น ๘ อย่าง ดังนี้

๑. ปรีตตรูป ฉานที่ได้ด้วยการละทิ้งอารมณ์รูปกถินขนาดเล็ก
๒. ปรีตตสุวัณณทูปพัณณรูป ฉานที่ได้ด้วยการละทิ้งอารมณ์รูปกถินขนาดเล็ก ซึ่งมีสีงามและไม่งามดี (มีสีเข้มและจาง)

๓. อัปมาณรูป ฌานที่ได้ด้วยการละทิ้งอารมณ์รูปกสิณขนาดใหญ่

๔. อัปมาณสุวณฺณทพฺพันฺณรูป ฌานที่ได้ด้วยการละทิ้งอารมณ์รูปกสิณขนาดใหญ่ ซึ่งมี
สิ่งงามและไม่งามดี

๕. นีละ ฌานที่ได้ด้วยการละทิ้งอารมณ์รูปนีกสิณ

๖. ปิตะ ฌานที่ได้ด้วยการละทิ้งอารมณ์รูปปีตกสิณ

๗. โลหิตะ ฌานที่ได้ด้วยการละทิ้งอารมณ์รูปโลหิตกสิณ

๘. โอทาทะ ฌานที่ได้ด้วยการละทิ้งอารมณ์รูปโอทาทกสิณ

นอกจากนี้ยังทรงจำแนกอภิกายตนฌานทั้ง ๘ ฌาน เป็น ๙ ประการ คือ จตุกกนัย ๔ และ
ปัญจกนัย ๕

หลังจากนั้นทรงจำแนกฌาน ๙ ประการในแต่ละฌาน ดังต่อไปนี้ คือ ทรงจำแนกฌานจตุกกนัย
(ปฐมอภิกายตนฌาน ถึง จตุตถอภิกายตนฌาน) โดยปฏิปทา ๔, โดยอารมณ์ ๒, โดยการผสม
อารมณ์เข้ากับปฏิปทาเป็น ๘ นัย (ในบาลีจริงๆ แล้ว จะเห็นว่าทรงแสดงปฏิปทา ๔ และอารมณ์ ๔
ถึงกระนั้นก็ตามพระพุทธองค์ทรงแสดง “อฏฺฐกฺขตฺตฺกเทสฺนา” โดยจำแนกอารมณ์ ๔ เป็น ๒ เท่านั้น)
สำหรับในอภิกายตนะ ๔ มี นีละ ปิตะ เป็นต้นที่เหลือ ฟังทราบว่าเป็น พระพุทธองค์ทรงแสดงเป็น
“โสฬสฺกฺขตฺตฺกเทสฺนา” เหมือนกับกสิณฌานนั้นนั่นเอง

อภิกายตนฌานนี้ นอกจากจะเป็นนัยที่ค่อนข้างจะสับสนยุ่งยากแล้ว ยังมีความหมายที่รู้ได้ยาก
พอสมควร อาจารย์ทั้งหลายได้ให้ความหมายของอภิกายตนฌาน ตามนัยแห่งไวยากรณ์ว่า “ฌาน
อันได้มาเพราะสามารถข่มอารมณ์” สำหรับลักษณะการข่มอารมณ์นั้นฟังทราบด้วยอุปมาดังต่อไปนี้
คือ บุคคลผู้มีระบบการย่อยอาหารดีนั้น การได้อาหารแม้เพียงเล็กน้อยมา ย่อมสามารถรับประทาน
ให้หมดได้แม้ด้วยคำๆเดียว ฉันทใด แม้อยู่คนจรบุคคฺลได้อารมณ์เป็นรูปกสิณขนาดเล็ก ย่อมสามารถ
เข้าฌานข่มอารมณ์นั้นได้ ฉันทนั้น โดยนัยเดียวกัน บุคคลผู้ตะกละในอาหาร ถึงแม้ว่าจะได้อาหารจาน
ใหญ่ ก็ไม่อาจเพียงพอกับความต้องการ สามารถรับประทานอาหารจานแล้วจานเล่าได้หมด ฉันทใด
แม้อยู่คนจรบุคคฺลได้อารมณ์เป็นรูปกสิณขนาดใหญ่ ก็สามารถเข้าฌานข่มอารมณ์นั้นได้ ฉันทนั้นเช่นกัน

สรุปว่า อภิกายตนฌานนี้ เป็นฌานชนิดที่บุคคลผู้มีปัญญาหลักแหลมได้มาแบบรวดเร็ว พร้อม
กับการปรากฏของกสิณนิมิตนั้นนั่นเอง

๒.๓. วิโมกขฌาน

พระพุทธองค์ทรงจำแนกวิโมกขฌาน (ซึ่งเป็นฌานที่หลุดพ้นจากเงื้อมมือศัตร์คือกิเลส ก่อให้เกิด
เกิดความอภิมภิมในอารมณ์รูปกสิณ) ไว้ ๓ ประการดังนี้

๑. ฌานที่ได้มาโดยการเพ่งเฉพาะกสิณภายในและภายนอกเป็นอารมณ์ (รูปี รูปานิ ปสฺสตี)

๒. ฌานที่ได้มาโดยการเพ่งเฉพาะกสิณภายนอกเท่านั้นเป็นอารมณ์ (พหิทฺฐา รูปานิ ปสฺสตี)

๓. ฌานที่ได้มาโดยการเพ่งวรรณกสิณที่มีแสงเจิดจ้าเป็นอารมณ์ (สุภา)

ฟังทราบว่าเป็นในวิโมกขฌานนี้ก็เป็น “โสฬสฺกฺขตฺตฺกเทสฺนา” คือนัย ๑๖ อย่าง ซึ่งเป็นนัยที่
ทรงแสดงโดยการผสมอารมณ์เข้ากับปฏิปทา ซึ่งเคยแสดงไว้แล้วในกสิณฌาน

วิโมกข์ศัพท์ นักปราชญ์ทั้งหลายแปลกันว่า ฌานที่หลุดพ้นจากศัตรูคือกิเลสแล้วก่อให้เกิดความยินดีในอารมณ์รูปกสิณ ก็เมื่อแปลอย่างนี้จึงสามารถทำให้ผู้ศึกษาคิดได้ว่า แม้ฌานอื่นซึ่งเป็นฌานที่ไม่ได้ระงับว่าหลุดพ้นก็เป็นฌานที่หลุดพ้นจากกิเลสเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น ยังจะทำให้คิดได้อีกว่า แม้แต่อภิภายตนฌาน ก็เป็นฌานที่ได้มาโดยการข่มอารมณ์ แต่จะอย่างไรก็ตาม ตามความเป็นจริงแล้วไม่ว่าจะเป็นกสิณฌาน อภิภายตนฌาน หรือ วิโมกข์ฌาน ก็ล้วนแต่เป็นชื่อของฌานเหมือนกัน คือเป็นรูปาวจรฌาน เหตุที่มีชื่อแตกต่างกันออกไป เป็นเพราะมีลักษณะความแตกต่างกันโดยอาการที่เกิดขึ้นโดยอารมณ์และโดยสมรรถภาพของฌานนั้น คงเพราะเหตุนี้ พระพุทธองค์จึงทรงแสดงไว้โดยความหมายที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

ที่ชื่อว่า **กสิณฌาน** เพราะที่เกิดขึ้นโดยอาศัยอารมณ์ คือรูปกสิณกลมๆ เต็มดวงบริบูรณ์

ที่ชื่อว่า **อภิภายตนฌาน** เพราะสามารถข่มอารมณ์ โดยอาศัยภาวนาพิเศษซึ่งมีอำนาจภาพในการข่ม หรือมีความสามารถในการที่จะให้เข้าถึงฌานได้โดยรวดเร็ว

ที่ชื่อว่า **วิโมกข์ฌาน** เพราะหลุดพ้น คือหลุดพ้นโดยอาศัยลักษณะของการหลุดพ้นจากกิเลสที่ยอดเยี่ยมเหนือชั้นกว่าฌานอื่นๆ ก็ถ้าหากผู้ใดมีความประสงค์ที่จะค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องอภิภายตนฌานและวิโมกข์ฌานทั้ง ๒ นี้ ฟังศึกษาได้จากพระบาลีเหล่านี้คือ ในสังคีตสูตร ที่ขนิภายปาฎิกวรรค, มหาสกุลทายาสูตร มัชฌิมนิภาย มัชฌิมปิณฑาสก, วิโมกข์สูตร อังคุตตรนิภาย อัญญาภิชาติ และในพระบาลีที่อื่นๆ พร้อมทั้งคัมภีร์อรรถกถาและฎีกาด้วย

๒.๔-๕. พรหมวิหารฌาน-อสุภฌาน

แม้ในพรหมวิหารฌานและอสุภฌาน ก็ทรงแสดงโสฬสสักขัตตูกเทศนา หรือนัย ๑๖ อย่างไว้เช่นเดียวกันกับวิโมกข์ฌานทุกประการ

เหตุที่ทรงเรียกรูปาวจรกุศลจิตว่า “ฌาน”

หากเราได้ศึกษาตอนที่ว่าด้วยการเกิดขึ้นของปฐมฌานจิตฝ่ายรูปาวจรกุศลแล้ว จะเห็นได้ว่ามีนัย ๑๗ นัย ซึ่งประกอบด้วยผัสสปัญจกนัยเป็นต้น ตลอดถึง สัมปยุตตเจตสิก ๕๖ ดวง ซึ่งได้แสดงไว้ในมหากุศลจิตดวงที่ ๑ นั้นนั่นเอง เพียงแต่ว่าจิตทั้ง ๒ มีอารมณ์ไม่เหมือนกัน คือ มหากุศลจิตดวงที่ ๑ นั้น อาศัยอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งในบรรดาอารมณ์ทั้ง ๖ เกิดขึ้น ส่วนปฐมฌานจิตฝ่ายรูปาวจรกุศลนั้นอาศัยกสิณบัญญัติเป็นอารมณ์เกิดขึ้น นอกจากนั้น ในหมู่เจตสิกที่ประกอบในปฐมฌานฝ่ายรูปาวจรนั้น พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้โดยให้ความสำคัญเฉพาะวิตก วิจารณ์ ปีติ สุข และเอกัคคตาเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากการที่จะได้ปฐมฌานนั้น จำเป็นต้องมีธรรม ๕ ประการเหล่านี้เป็นธรรมนำหน้าธรรมเหล่านี้ เช่น อินทรีย์ องค์มรรค และพละ เป็นต้น ซึ่งถ้าเราได้ศึกษาเรื่องของฌานให้ละเอียดยิ่งๆ ขึ้นไป ก็จะสามารถเข้าใจถึงภาวะความเป็นผู้นำของธรรม ๕ ประการเหล่านั้นโดยแจ่มแจ้งได้ ดังนี้

(ก) การทำฌาน หมายถึง การประคองจิตให้อยู่ในอารมณ์เดียวอารมณ์ใดอารมณ์หนึ่ง ซึ่งเป็นบัญญัติ อันได้แก่ ปฐวีกสิณบัญญัติ เป็นต้น ก็ในภารกิจนี้ หน้าที่ในการผลักดันจิตหรือยกระดับจิตให้เข้าถึงอารมณ์กสิณบัญญัตินั้น เป็นหน้าที่ที่สำคัญที่สุด ซึ่งในการนี้ วิตกเจตสิก เป็นผู้รับภาระไป

เพราะฉะนั้น จึงทรงแสดงวิตกเจตสิกให้อยู่ในฐานะผู้นำธรรมเหล่าอื่น

(ข) เมื่อวิตกได้ทำหน้าที่ผลักดันจิตให้เข้าถึงอารมณ์แล้ว ภารกิจรองที่ควรทำต่อไปก็คือ การพิจารณาไตร่ตรองอารมณ์ ซึ่งรับหน้าที่โดยวิจาร์เจตสิก ดังนั้น จึงทรงแสดงวิจาร์ต่อจากวิตก

(ค) เพื่อมิให้จิตที่เข้าถึงอารมณ์แล้วเกิดความเบื่อหน่าย จำเป็นต้องมีผู้ให้กำลังใจ การที่วิจาร์จะตั้งอยู่ได้นานนั้นจำเป็นต้องอาศัยกำลังใจหรือความพอใจที่จะทำ ในการนี้ ปิตติเจตสิก เป็นผู้ตอบสนองนโยบายโดยรับหน้าที่อันนี้ไปทำ ด้วยเหตุนี้ จึงทรงแสดงปิตติไว้ถัดจากวิจาร์

(ฆ) เมื่อมีความอึดใจหรือพอใจในอารมณ์เหล่านั้นแล้ว จิตก็จะเกิดความสงบสุข ซึ่งเจตสิกที่ทำหน้าที่นี้ ได้แก่ เวทนาเจตสิก ดังนั้น จึงทรงแสดงสุขไว้ถัดจากปิตติ

(ง) การที่จิตดังกล่าวจะอยู่ได้อย่างสงบโดยไม่แล่นไปหาอารมณ์อื่นนั้น จำเป็นต้องพบความสุขในอารมณ์ของตน (คือกถิลินบัญญัติ) เสียก่อน ก็เจตสิกที่ทำหน้าที่รักษาความสงบจิตนั้น ได้แก่ สมาธิหรือ เอกัคคตาเจตสิก ดังนั้น จึงทรงแสดงเอกัคคตาเจตสิก (สมาธิ) ไว้ถัดจากสุข

ที่กล่าวมานี้เป็นภารกิจสำคัญขององค์ฌาน ๕ ซึ่งนำโดยวิตก เรียกภารกิจนี้ว่า อุปนิชฌานกิจ เป็นกลุ่มธรรมที่ทำหน้าที่คอยกระตุ้นผลักดันให้จิตตั้งลงในอารมณ์ของภาวนา เพราะฉะนั้น จึงได้ขนานนามกลุ่มธรรมเหล่านี้ว่า “ฌาน”

นอกจากนี้กลุ่มธรรมเหล่านี้ยังทำหน้าที่เผานิวรณ์ ซึ่งเป็นข้าศึกของฌานให้วอดวาย โดยแบ่งภาระกันอย่างนี้ คือ

ปฏิปกขธรรม

วิตก เผาถินะและมิทถนิวรณ (วิตกโก ถินมิทถสสุส ปฏิปกโข = วิตกเป็นข้าศึกต่อถินมิทถะ) ธรรมชาติของถินมิทถะ คือ ท้อถอย เชื่องซึม เปรียบเหมือนกับคนเกียจคร้านลึนคิด ส่วนวิตกนั้นเป็นธรรมชาติที่ขยันโดยพยายามประคับประคองสัมปยุตตธรรมให้เข้าถึงอารมณ์ตามที่ต้องการจนได้ เปรียบเหมือนกับคนที่มีความคิดริเริ่มในการทำงาน ด้วยเหตุนี้ วิตกจึงเป็นข้าศึกต่อถินมิทถะโดยตรง วิตกคอยทำหน้าที่จัดถินมิทถะมิให้เข้ามาสู่กระแสจิต พร้อมกันนั้นก็ทำให้จิตเข้าถึงอารมณ์แห่งภาวนา

วิจาร์ เผาวิจิกิจฉานิวรณ ด้วยว่าศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของวิจาร์ ก็คือ วิจิกิจฉานิวรณ (วิจาร์โร วิจิกิจฉาย ปฏิปกโข = วิจาร์เป็นข้าศึกต่อวิจิกิจฉา) ธรรมชาติของวิจิกิจฉา คือ ความสงสัยไม่แน่ใจ ไม่กล้าตัดสินใจในอารมณ์ เพราะฉะนั้น ถ้าจิตมีวิตกทำหน้าที่ผลักดันมาแล้ว เมื่อมีวิจิกิจฉามารบกวน ก็จะทำให้จิตตกจากอารมณ์นั้นได้ ส่วนธรรมชาติของวิจาร์นั้น คือทำหน้าที่ไตร่ตรองหรือทดสอบอารมณ์ เพื่อให้สัมปยุตตธรรมเกิดความมั่นใจในอารมณ์แล้วจะได้ไม่ต้องท้อถอย หรือผละเหินจากอารมณ์นั้น ด้วยเหตุนี้ จะเห็นว่าวิจาร์กับวิจิกิจฉานั้นเป็นข้าศึกต่อกันและกันโดยตรง ที่ได้มีวิจาร์ ที่นั่นจะไม่มีวิจิกิจฉา ที่ได้มีวิจิกิจฉา ที่นั่นจะไม่มีวิจาร์

ปิตติ เผาพยาปาทนิวรณ ซึ่งเป็นศัตรูของตน (ปิตติ พยาปาทสสุส ปฏิปกขา = ปิตติเป็นข้าศึกต่อพยาปาท) โดยปรมาตถ์แล้ว พยาปาท ได้แก่ โทสะ ธรรมชาติของโทสะคือดูร้ายไม่พอใจในอารมณ์ ส่วนธรรมชาติของปิตติคือความพอใจในอารมณ์ จะเห็นได้ว่า ธรรม ๒ ประการนี้ เป็นข้าศึกต่อกัน

และกันโดยตรง เพราะฉะนั้น (ในการทำมานนี้) ถึงแม้ว่าวิจารณ์จะเป็นตัวไตร่ตรองทดสอบอารมณ์อยู่ก็ตาม ถ้าหากมีพยาบาลเข้ามาบรรเทาแล้วจะทำให้จิตเกิดความไม่พอใจในอารมณ์แล้วละหนิ ไม่ยอมไตร่ตรองต่อไป จึงจำเป็นต้องนำปิตติซึ่งเป็นองค์ของฌานมาปราบพยาบาลมิให้เข้ามาสู่กระแสแห่งวิจิติได้ ซึ่งปิตติก็สามารถทำหน้าที่ทั้ง ๒ ได้อย่างสมบูรณ์ คือ ทางหนึ่งทำให้สัมปยุตตรธรรมเกิดความอิมใจไม่เบื่อหน่าย อีกทางหนึ่งทำหน้าที่เผาพยาบาลซึ่งเป็นไฟร้ายที่คอยเผาผลาญจิตให้ดับเย็นลง

สุข เผาอุทัจจนีวรรณ์และกุกกัจจนีวรรณ์ ซึ่งเป็นศัตรูของตน (สุข อุกุทัจจนุกกัจจนุสส ปฏิปกข์ = ความสุขเป็นข้าศึกต่อความฟุ้งซ่านและรำคาญใจ) ธรรมชาติของอุทัจจนีจะเป็นสภาพที่ฟุ้งซ่านไม่สงบ กุกกัจจนีจะเป็นธรรมชาติที่เดือดร้อนใจ เสียใจภายหลัง ส่วนสุขนั้นเป็นธรรมชาติที่ส่วยอารมณ์โดยอาการอันสงบเยือกเย็น ดังนั้น จะเห็นว่าสภาวะธรรมเหล่านี้เป็นปฏิปักษ์กันโดยตรง เพราะฉะนั้น ถึงแม้ว่าปิตติจะทำหน้าที่ทำให้จิตมีความอิมใจในอารมณ์อยู่ก็ตาม ถ้าหากมีสิ่งรบกวน เช่น อุทัจจนีและกุกกัจจนีเข้ามาแทรก จะทำให้ตั้งอยู่ในอารมณ์ได้ไม่นาน จึงจำเป็นต้องนำองค์ฌานคือสุขเข้ามาปราบ สุขซึ่งเชี่ยวชาญในหน้าที่นี้อยู่แล้ว จึงทำการเผาผลาญอุทัจจนีวรรณ์และกุกกัจจนีวรรณ์ทันที

สมาธิ และ เอกัคคตา เผากามฉันทนีวรรณ์ ซึ่งเป็นศัตรูของตน ก็กามฉันทนี โดยองค์ธรรมหมายถึง โลภะ ตัณหา เป็นธรรมชาติที่ติดใจยินดีในกามคุณอารมณ์ ส่วนเอกัคคตาหรือสมาธินั้น เป็นธรรมชาติที่ตั้งมั่นในอารมณ์เดียวโดยไม่ออกแวกไปในอารมณ์อื่น ๆ ดังนั้น สภาวะของธรรมเหล่านี้จึงตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง ด้วยเหตุนี้ (ในการทำมานนั้น) เมื่อใดที่กามฉันทนะเข้ามาบรรเทา เมื่อนั้นก็จะทำให้จิตใจหวนไหวหลุดออกจากอารมณ์กสิณได้โดยง่าย จึงจำเป็นต้องสรรหามือปราบคือเอกัคคตาเข้ามาช่วย เพราะเห็นว่าเป็นศัตรูกันอยู่แล้ว ส่วนทางเอกัคคตานั้นเล่า เมื่อเห็นกามฉันทนะก็รีบจัดการเผาผลาญทันที นับเป็นวิธีการที่ทรงใช้ธรรมให้รบกับธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

การทำมาน (โดยปัญญาภัง)

(ก) **ปฐมฌาน** ประกอบด้วยเจตสิก ๕๖ ดวง มีผัสสะเป็นต้นซึ่งกล่าวมาแล้วในมหาภูคคจิตดวงที่ ๑

(ข) **ทุติยฌาน** นั้นขาดผู้นำคือวิตกไป เพราะตอนที่ยังไม่บรรลุฌานนั้น ถึงแม้ว่าวิตกจะสำคัญสักแค่ไหน แต่เมื่อได้บรรลุปฐมฌานแล้ว ก็เกิดความซ้ำซ้อนขึ้น เมื่อพยายามที่จะขึ้นไปอีกชั้น จึงไม่จำเป็นต้องอาศัยวิตกคอยยกจิตขึ้นสู่อารมณ์ ดังนั้น ความสำคัญของวิตกจึงไม่จำเป็น เมื่อบรรลุทุติยฌานจึงตัดวิตกออกไปทันที เป็นเหตุให้ทุติยฌานไม่มีวิตกประกอบ

(ค) **ตติยฌาน** ไม่มีวิตกและวิจารณ์ประกอบอยู่ ด้วยว่าในการพยายามเพื่อเข้าถึงตติยฌานนั้น เมื่อวิจารณ์ทำหน้าที่พิจารณาไตร่ตรองอารมณ์กลับไปกลับมาจนซ้ำซ้อนแล้ว จะทำให้จิตเกิดความสงบ และเมื่อจิตตั้งมั่นอยู่ในอารมณ์เดียวแล้ว การพิจารณาไตร่ตรองซึ่งเป็นหน้าที่ของวิจารณ์ จึงหมดความสำคัญลง และเมื่อได้บรรลุตติยฌานตามต้องการแล้ว วิจารณ์จึงถูกตัดออกไป

(ง) **จตุตถฌาน** ไม่มีปิตติประกอบ โดยปกติแล้วจิตที่ปราศจากวิตก วิจารณ์ เป็นจิตที่สงบอย่างยิ่ง แต่ก็ยังไม่ถึงขีดสูงสุด เพราะยังมีปิตติคอยรั้งเอาไว้ เพราะฉะนั้น เมื่อต้องการที่จะให้จิตสงบอย่าง

แท้จริง จึงจำเป็นต้องตัดปีติออกไปเสีย อนึ่ง ความสุขที่ปราศจากปีตินั้น เป็นความสุขที่ประณีตที่สุด ไม่มีความสุขในโลก (โลกียสุข) อันใดที่จะมาเปรียบกับความสุขชนิดนี้ได้ เพราะฉะนั้น พระพุทธองค์ จึงมิได้แสดงการประกอบปีติไว้ในจตุตถฌาน

(ง) **ปัญจฌาน** ไม่มีสุขประกอบ จริงอยู่ การทำฌานนั้นมีจุดมุ่งหมายสูงสุดอยู่ที่การทำจิตให้สงบโดยบริบูรณ์ ถ้าจะมัวแต่ไปหลงติดอยู่กับความสุขในจตุตถฌาน ซึ่งเป็นความสุขสูงสุดในบรรดาโลกียสุขทั้งหลาย ก็จะทำให้จิตสงบอย่างแท้จริงไม่ได้ เพราะฉะนั้น จึงต้องละความสุขนั้นเสีย เพื่อทำจิตให้เข้าถึงจุดสุดยอดแห่งความสงบ ซึ่งเป็นความสงบที่สะอาดหมดจด ปราศจากคลื่นกระแสธรรมอื่นมารบกวน ประดุจจันทร์เพ็ญในราตรีอันหมดจดฉนั้น เป็นจิตที่มีความผ่องใสมาก แสงสว่างออกเป็นระยะยับยั้งดงามยิ่ง ด้วยเหตุนี้เองพระพุทธองค์จึงตรัสว่า “ไม่มีสุขในปัญจฌาน”

นี่เป็นเพียงการแสดงแนวทางการศึกษาสภาวะของเจตสิกซึ่งประกอบในจิตเท่านั้น การที่จะยกอุปมาอุปไมยมาเปรียบเทียบเหมือนกับที่ได้แสดงยุกยติวิธีการรบของกามาวจรกุศลจิตดวงที่ ๑ นั้น เป็นภารกิจที่ค่อนข้างจะหนักพอสมควร เพราะเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนกว่ากัน โดยเฉพาะสงครามรูปาวจรนี้ เป็นการรบชั้นที่ ๒ ซึ่งยากกว่าชั้นที่ ๑ แต่ถ้าจะสรุปโดยคร่าวๆ แล้ว จะเห็นว่ากองทัพทั้งกองทัพนั้น ล้วนเป็นกองทัพทั้ง ๑๗ เหล่าทัพที่เคยผ่านสมรภูมิกามาวจรมาแล้วทั้งนั้น แต่ที่น่าอัศจรรย์ก็คือเหล่าเสนาทหารทั้งหลายล้วนมีการพัฒนาฝีมือของตนขึ้นไปถึงขั้น **อาชาไนย** และที่แปลกกว่านี้ก็คือในการรบชั้นที่ ๒ นี้ ถึงแม้ว่าจะมีอาวุธคือ สมถวิปัสสนารวมอยู่ด้วยก็ตาม แต่ก็ยังมีได้ใช้วิปัสสนาแต่อย่างใด เพราะเพียงใช้สมถะเข้าคุกคามฝ่ายตรงกันข้ามก็บอบช้ำพอควรอยู่แล้ว จึงยังไม่ใช้ยุทธวิธีขั้นเด็ดขาดชนิดถอนรากถอนโคนกับฝ่ายตรงกันข้าม ด้วยข้อความข้างต้นนี้จะเห็นว่า อานุภาพแห่งสมถะและวิปัสสนานั้นแตกต่างกันมาก เพราะว่าสมถะถึงจะร้ายแรงเพียงไร ก็ยังไม่สามารถบดขยี้ศัตรูชนิดถอนรากถอนโคนได้

๓. รูปาวจรกุศล

ทรงแสดงรูปาวจรกุศลฌานต่อจากรูปาวจรกุศลฌาน โดยทรงจำแนกเป็น ๔ ประเภท ดังนี้

๑. อากาสนัญญายตนฌาน มีอากาสบัญญัติอันไม่มีที่สิ้นสุดเป็นอารมณ์
๒. วิญญาณัญญายตนฌาน มีปฐมอรูปวิญญาณอันไม่มีที่สิ้นสุดเป็นอารมณ์
๓. อากิญจัญญายตนฌาน มีนัตถิภาวะบัญญัติ (ความไม่มีแห่งปฐมอรูปวิญญาณนั้น) เป็นอารมณ์
๔. เนวสัถัญญานาสัถญายตนฌาน (เป็นจิตที่ไม่มีสัถัญญาชนิดหยาบแต่ยังมีสัถัญญาชนิดละเอียดอยู่) มีตติยอรูปวิญญาณเป็นอารมณ์

ลำดับการเกิดขึ้นของอรูปฌาน

(ก) ตามความเป็นจริงแล้ว รูปาวจรกุศลฌานนี้ ถ้าหากนับโดยวิธีจตุกกนัยแล้ว หมายถึง รูปาวจรจตุตถฌาน และถ้านับโดยวิธีปัญจกนัยแล้ว หมายถึง รูปาวจรปัญจฌานนั่นเอง แต่ว่า

อรุปาวจรฌาน(อรุปฌาน)นี้ เหตุที่ท่านเรียกว่าปัญจฌาน เพราะว่ามีองค์ฌานเท่ากับปัญจฌานใน
 รูปาวจร ธรรมชาติของอรุปาวจรฌานนี้ คือการละทิ้งอารมณ์กสิณ(รูปสัณฺญา)ซึ่งเป็นอารมณ์ของ
 รูปาวจรฌาน เป็นเหตุให้อากาศบัญญัติกล่าวคือความว่างจากอารมณ์กสิณปรากฏเป็นอารมณ์ของ
 อรุปฌานขั้นที่ ๑ ซึ่งเพ่งอากาศบัญญัติ (ที่ที่ว่างเปล่าโดยปราศจากสสาร) เป็นอารมณ์ โดยลักษณะที่
 ว่า “อากาศไม่มีที่สิ้นสุด” ท่านเรียกฌานนี้ว่า อากาศานัญญาตนฌาน และเพราะเหตุที่ข้ามพ้น (ละ)
 “รูปสัณฺญา” ซึ่งเป็นอารมณ์ของรูปาวจรฌานได้ จึงเรียกว่า “อรุปาวจรฌาน”

(ข) ยิ่งกว่านั้น เมื่อพระโยคาวจรปรารถนาที่จะเข้าฌานขั้นสูงขึ้นไปอีก จำเป็นต้องละแม้อารมณ์
 ที่กำหนดอยู่คือ อากาศบัญญัติแล้วกำหนดปฐมอรุปวิญญาณเป็นอารมณ์ ก็ปฐมอรุปวิญญาณนั้น เดิม
 ที่เคยมีอากาศบัญญัติอันไม่มีที่สิ้นสุดเป็นอารมณ์ เพราะฉะนั้น เมื่อตนเองกลับกลายเป็นอารมณ์
 ของจิตอื่น (คือทุดิยอรุปวิญญาณจิต) จึงเป็นวิญญาณอันไม่มีที่สิ้นสุดเช่นกัน ส่วนทุดิยอรุปวิญญาณ
 จิตนั้นเป็นจิตที่เพ่งปฐมอรุปวิญญาณเป็นอารมณ์ จึงได้ชื่อว่า “วิญญาณัญญาตนฌาน”

(ค) ยิ่งกว่านั้น เมื่อพระโยคาวจรปรารถนาที่จะเลื่อนขั้นสู่ฌานขั้นสูงไปอีก แม้แต่ปฐมอรุป-
 วิญญาณซึ่งเป็นอารมณ์ที่ท่านกำหนดอยู่ ก็จำเป็นต้องละ ครั้นละแล้ว ก็เท่ากับว่าอารมณ์คือปฐมอรุป-
 วิญญาณไม่มี จึงปรากฏเป็น “นัตถิกาวบัญญัติ” ขึ้นมาแทน (นัตถิกาวะ หมายถึงความไม่ปรากฏ
 แห่งปฐมอรุปวิญญาณ เมื่อวิญญาณไม่ปรากฏ จึงต้องเพ่งนัตถิกาวะว่า (นตฺถิ กิณฺจึ ไม่มีอะไรเลย)
 ก็ฌานจิตที่เพ่งนัตถิกาวบัญญัติเป็นอารมณ์นี้ ท่านเรียกว่า “อาภิญญัญญาตนฌาน”

(ข) ยิ่งกว่านั้น เมื่อพระโยคาวจรปรารถนาที่จะเลื่อนขั้นสู่ฌานขั้นสูงไปอีก ก็จำเป็นต้องละ
 นัตถิกาวบัญญัติ ซึ่งเป็นอารมณ์ที่ท่านเพ่งกำหนดอยู่ และเมื่อละอารมณ์นั้นแล้วก็ไม่มีอะไรที่จะนำมา
 เป็นอารมณ์ จึงต้องนำทุดิยอรุปวิญญาณมาเป็นอารมณ์ ก็ฌานที่เพ่งทุดิยอรุปวิญญาณเป็นอารมณ์นี้
 เป็นฌานที่ละเอียดอ่อนที่สุด ยากที่จะรู้ได้ว่ายังมีสัณฺญาอยู่หรือไม่ ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงเรียกฌานนี้ว่า
 “เนวสัณฺญานาสัณฺญาตนฌาน”

เมื่อพระโยคาวจรเข้าถึงเนวสัณฺญานาสัณฺญาตนฌานนี้แล้ว ถ้าเป็นพระอริยบุคคลชั้นอนาคามี
 หรือพระอรหันต์ก็สามารถคอยเข้า สัณฺญาเวทิตินิโรธ คือ เนวสัณฺญานาสัณฺญาตนะซึ่งเป็นปัจจัยให้
 ดับสัณฺญาและเวทนาได้

๔. เตภูมิกกุศล

เมื่อพระองค์ทรงจำแนกกามาวจรกุศล รูปาวจรกุศลและอรุปาวจรกุศลเป็นอย่างๆแล้ว ได้ทรง
 นำกลุ่มกุศลทั้ง ๓ เหล่านี้มาตรัสใหม่ว่า “เตภูมิกกุศล = กุศลเป็นเหตุให้ไปเกิดในภูมิ ๓” โดย
 แบ่งออกเป็น ๓ ระดับ ดังนี้

- ๑. หีนกุศล   กุศลชนิดหยาบ
- ๒. มัชฌิมกุศล   กุศลชนิดกลาง
- ๓. ปณีตกุศล   กุศลชนิดสูง

ต่อจากนั้น ทรงจำแนกกุศลเป็น ๔ ชนิด ดังนี้

- ๑. ฉันทาธิปไตยยกุศล   กุศลที่มีฉันทะเป็นอธิบดี

๒. วิริยาธิปไตยยกุศล	กุศลที่มีวิริยะเป็นอธิบดี
๓. จิตตาธิปไตยยกุศล	กุศลที่มีจิตตะเป็นอธิบดี
๔. วิมังสาธิปไตยยกุศล	กุศลที่มีปัญญาเป็นอธิบดี

ทรงแบ่งอธิปไตยยกุศลทั้ง ๔ เหล่านี้ อย่างละ ๑๒ โดยการนำอธิปไตยยกุศลแต่ละชนิด มาแบ่งเป็น หินะ มัชฌิมะ และปณีตะ ดังนั้น ในเรื่องของเตภูมิกกุศลนี้ ไม่ว่าจะเป็นกามาวจรกุศล รูปาวจรกุศล หรืออรูปาวจรกุศลก็ตาม ถ้าหากอธิบดีธรรม คือ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ และวิมังสา อ่อนแอ ค่าของกุศลก็อยู่ในระดับหินะ ถ้าอธิบดีธรรมมีกำลังปานกลาง กุศลก็อยู่ในระดับมัชฌิมะ และถ้าอธิบดีธรรมมีพลังสูง กุศลก็อยู่ในระดับปณีตะ ถึงแม้จะเป็นกุศลชนิดเดียวกัน แต่ก็มีระดับที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งจะเป็นเหตุให้ผู้ศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมที่เป็นเหตุได้ตามสภาพที่เป็นจริง (ยถาภูตสภาวะ) อย่างนี้ว่า “ถึงแม้เราจะเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่เป็นเพราะกรรม (เหตุ) ที่ทำมานั้น มีระดับที่แตกต่างกัน จึงทำให้ระดับของคนแตกต่างกัน และแม้ในเทวโลกตลอดพรหมโลกก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน” ที่กล่าวมานี้เป็นเพียงการอธิบายเพื่อให้เข้าใจถึงจุดประสงค์ที่ทรงแสดงหินตกรรม ผสมเข้ากับอธิบดีธรรมเท่านั้น

๕. โลกุตตรกุศล

ครั้นทรงแสดงเตภูมิกกุศลแล้ว ได้ทรงแสดงโลกุตตรกุศล (กุศลอันเป็นเหตุให้หลุดพ้นจากโลก ทั้ง ๓) เป็นลำดับต่อไป โดยทรงแบ่งเป็น ๔ ระดับ ดังนี้

๑. ปฐมภูมิ	ได้แก่	โสดาปัตติมรรค
๒. ทุตติยภูมิ	ได้แก่	สกทาคามิมรรค
๓. ตติยภูมิ	ได้แก่	อนาคามิมรรค
๔. จตุตถภูมิ	ได้แก่	อรหัตตมรรค

ต่อจากนั้นทรงแสดงมหานัย ๒๐ อย่าง ไว้ในแต่ละภูมิ ดังนี้

๑. ฌาน
๒. มรรค
๓. สติปัฏฐาน
๔. สัมมัปปธาน
๕. อิทธิบาท ฯลฯ

จากนั้นก็ทรงแบ่งมหานัย ๒๐ อย่าง โดยแต่ละนัยแบ่งเป็นฌาน ๔ ระดับ ทั้งนี้โดยอาศัยวิธีการแบ่งอย่างจตุกนัย และแบ่งเป็น ๕ ระดับ โดยอาศัยวิธีการแบ่งอย่างปัญจกนัย รวมแล้วแต่ละนัยมีฌาน ๙ ฌาน และบรรดาฌาน ๙ ฌานนั้น ฌานหนึ่งๆ ทรงแบ่งเป็น ๓๐ นัย ดังนี้

(๑) ปฏิปทาล้วนๆ	๔	นัย
(๒) สุธัญญะล้วนๆ	๑	นัย
(๓) สุธัญญะ+ปฏิปทา	๔	นัย
(๔) อัปปณิหิตะล้วนๆ	๑	นัย

(๕) อัปปณิหิตะ+ปฏิปทา ๔ นัย

(๖) อธิบดี+ปฏิปทา ๑๖ นัย

เหตุที่ไม่ทรงแสดงอนิมิตตมรรค

อนิจจานุปัสสนา กำหนดละนิจจนิมิต (นิमितที่หลงยึดมั่นว่า สังขารทั้งหลายเป็นสภาพเที่ยง) จึงมีชื่อว่า “อนิมิตตวิปัสสนา” แต่ว่าตัวอนิมิตตวิปัสสนาเองยังไม่หลุดพ้นจากขอบข่ายของสังขาร จึงถือว่ายังเป็น “สนิมิตตะ” ดังนั้น จึงไม่สามารถเรียกมรรคที่บรรลุด้วยอนิมิตตวิปัสสนาว่า “อนิมิตตมรรค” (มรรคที่เกิดจากวิปัสสนาที่มีความไม่เที่ยงเป็นอารมณ์) ได้โดยตรง ดังจะเห็นได้จากการที่พระพุทธองค์ไม่ทรงแสดง “อนิมิตตมรรค” ไว้ในพระอภิธรรมนี้เลย

ชื่อว่า มรรค นี้ บุคคลจะสามารถบรรลุได้ก็ต่อเมื่อเจริญวิปัสสนาได้ถึงขั้นสุดยอดแล้ว แม้ว่าการเจริญวิปัสสนานั้น จำเป็นต้องได้นิมิตเป็นอารมณ์ เพราะถ้าไม่ได้นิमितเป็นอารมณ์ วิปัสสนาก็เจริญไม่ได้ เมื่อเจริญวิปัสสนาไม่ได้ ก็บรรลุมรรคไม่ได้

ตามความเป็นจริงแล้ว การที่เรียกวิปัสสนาว่า “อนิมิตตวิปัสสนา” (มรรคที่เกิดจากวิปัสสนาที่มีความไม่เที่ยงเป็นอารมณ์) นั้น เพราะวิปัสสนาเป็นภารกิจที่ต้องทำลายล้างนิจจสัญญา ส่วนการที่เรียกมรรคนั้นว่า “อนิมิตตมรรค” เป็นการเรียกโดยความเป็นผลของการเจริญวิปัสสนา (การเจริญวิปัสสนาเป็นเหตุ ส่วนมรรคเป็นผลที่ได้จากการเจริญวิปัสสนา วิปัสสนาได้ชื่อว่าอนิมิตตะโดยตรง ส่วนมรรคได้ชื่อว่า อนิมิตตะโดยอ้อม)

จะเห็นว่าพระพุทธองค์มิได้ทรงแสดง “อนิมิตตมรรค” ในพระอภิธรรมโดยตรง แต่ทรงแสดงโดยอ้อมตามแนวพระสูตรไว้เหมือนกัน เช่น ทรงเรียกมรรคที่บรรลุด้วยอนัตตานุปัสสนาว่า “สุญญตมรรค” เรียกมรรคที่บรรลุด้วยทุกขานุปัสสนาว่า “อัปปณิหิตมรรค” และเรียกมรรคที่บรรลุด้วยอนิจจานุปัสสนาว่า “อนิมิตตมรรค”

ลำดับเทศนาที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้ พึงทราบว่าเป็นนัยแห่งพระบาลีเท่านั้น ส่วนนัยแห่งอรรถกถาอัญญาสาโรชี่ หน้า ๒๙๔ มี ๔,๐๐๐ นัย ดังนี้

นัยแห่งอรรถกถา ๔,๐๐๐ นัย

ในคัมภีร์อรรถกถา ได้แสดงวิธีการนับโลกุตตรจิตโดยไม่ได้ผสมกับฌาน ไว้ ๔,๐๐๐ นัย ดังนี้

สุญญตตะ(ล้วนๆ) ๑ อัปปณิหิตะ ๑	=	๒
คุณด้วยปฏิปทา ๔	=	๘
นำ ๒ มาบวกกับ ๘	(๒ + ๘)	= ๑๐
นำมหานัย ๒๐ มาคูณ	(๑๐ x ๒๐)	= ๒๐๐
นำอธิบดี ๔ มาคูณ	(๒๐๐ x ๔)	= ๘๐๐
นำมหานัย ๒๐๐ มาบวกอธิบดี ๘๐๐	(๒๐๐ + ๘๐๐)	= ๑,๐๐๐
นำมาคูณด้วยมรรค ๔	(๑,๐๐๐ x ๔)	= ๔,๐๐๐

สรุปว่า โลกุตตรจิตที่ไม่ปะปนกับฌานซึ่งแสดงไว้ในอรรถกถามี้นัยทั้งหมด ๔,๐๐๐ นัย ซึ่งก็เป็นเพียงตัวอย่างแห่งสังขยวาระของพระอภิธรรม ซึ่งกว้างขวางพิสดารมาก ยิ่งถ้ามีภูมิปัญญามากเพียงใด ก็จะสามารถนับสังขยวาระได้มากเพียงนั้น

ลักษณะพิเศษแห่งเทศนานัยในโลกุตตรจิต

ปัญญาทริย

ในชั้นโลกุตตรปฐมภูมิหรือชั้นโสดาปัตติมรรคนี้ มีการแสดงนัยแห่งเจตสิกเหมือนกับที่ทรงแสดงไว้ในปฐมกามาวจรจิต คือมีนัยรวม ๑๗ นัยเหมือนกัน แต่ไว้ในธรรม ๕๖ ประการ ที่ทรงจำแนกออกมานั้น จะเห็นว่ามือนัญญาตัญญูสมาบัติทริย เพิ่มเข้ามาในอินทริยเภทนัย ซึ่งถ้าได้ศึกษาแล้ว จะเข้าใจทันทีว่า ในภูมิขั้นนี้เป็นภูมิที่จะทำให้บรรลุคุณวิเศษซึ่งยังไม่เคยรู้มาก่อนเลย

มัชฌิมาปฏิปทา

นอกจากนี้จะเห็นว่า ในมรรคเภทนัยนั้น มีสัมมาวาจา สัมมากรรมันตะ และ สัมมาอาชีวะ ซึ่งเพิ่มเข้ามาให้ครบองค์มรรค ๘ พอดี ข้อนี้จะทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจได้ว่า ทางแห่งความหลุดพ้นจากวัฏฏทุกขนั้น จะหย่อนยานเกินไปได้ หรือจะตั้งเกินไปได้ ที่จริงแล้วจะต้องเป็นมัชฌิมาปฏิปทา คือทางสายกลาง

ธรรมสำคัญที่ควรละ

นอกจากนี้จะเห็นว่าอกุศลธรรมอื่นๆ เช่น โลภะ โทสะ และมานะเป็นต้น ซึ่งเป็นธรรมที่ควรละในโลกุตตรปฐมภูมินี้มีอยู่ เหตุไฉนจึงทรงแสดงเจาะจงเอาเฉพาะทวิจิตต์เดียวเป็นตัวนำหน้าว่า “**ทวิจิตต์ตานํ ปหานาย = เพื่อละทวิจิตต์ทั้งหลาย ดังนี้เล่า**” คำตอบก็คือ ถ้าได้ศึกษาคัมภีร์แล้วจะทำให้รู้ว่า ในบรรดาภารกิจทั่วไปที่เกี่ยวกับการหลุดพ้น ภารกิจที่สำคัญที่สุด คือการละทวิจิตต์

ในการละทวิจิตต์นั้น ถึงแม้ไม่ได้ระบุว่า เป็นทวิจิตต์อันไหน ในจำนวนทวิจิตต์ ๖๒ แต่ก็สามารถรู้ได้ว่า เป็นสักกายทวิจิตต์ เพราะมีการแสดงสัมมาทวิจิตต์ ซึ่งเป็นตัวละครมิจฉาทวิจิตต์ไว้เป็นชั้นๆ แล้ว ดังนี้ กามาวจรสัมมาทวิจิตต์ รูปาวจรสัมมาทวิจิตต์ และ อรูปาวจรสัมมาทวิจิตต์ (สัมมาทวิจิตต์มี ๒ คือ โลภียสัมมาทวิจิตต์ และโลกุตตรสัมมาทวิจิตต์ ชื่อว่าสัมมาทวิจิตต์มีได้ด้วยการละมิจฉาทวิจิตต์ แต่สำหรับโลภียสัมมาทวิจิตต์ เป็นสัมมาทวิจิตต์ที่ยังอยู่ได้อำนาจของกิเลส ดังนั้น ถึงแม้จะสามารถละปริยภูฐานทวิจิตต์ได้ แต่ก็ยังไม่สามารถละอนุสัยทวิจิตต์ได้ ส่วนโลกุตตรสัมมาทวิจิตต์นั้นปราศจากอนุสัยทั้งปวง เพราะฉะนั้น ทวิจิตต์ในคำว่า “**ทวิจิตต์ตานํ ปหานาย**” จึงหมายถึงสักกายทวิจิตต์ซึ่งเป็นอนุสัย เป็นรากเหง้าของทวิจิตต์ทั้งปวง)

จริงอยู่ สักกายทวิจิตต์นั้น กล่าวโดยรวมหมายถึง ความเห็นที่เข้าไปยึดติดว่า “**ชั้นนี้มีอัตตาตัวตน**” ถ้ามีความยึดมั่นเช่นนั้นแล้ว เมื่อชั้นที่ตนหลงยึดติดนั้น เกิดมีความวิปริตเปลี่ยนแปลง เช่น แดกสลายหรือตายไป ก็เกิดความเห็นแตกแยกกัน คือ ฝ่ายหนึ่งเห็นว่า “**ในชั้นนี้มีอัตตาดังอยู่ตลอดไป**” (สัสสตทวิจิตต์) อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า “**ชั้นนี้ไม่มีอัตตาที่เที่ยงแท้ ดับแล้วย่อมขาดสูญ**” (อุจเฉททวิจิตต์) และเมื่อความเห็นผิดทั้ง ๒ อย่างนี้เกิดขึ้น ทวิจิตต์ทั้งหลายที่เหลือก็ชื่อว่าเกิดขึ้นเช่นเดียวกัน

อนึ่ง เมื่อเราได้ศึกษาธรรมตามที่ทรงแสดงไว้ในอัมมสังคณีนี้อแล้ว จะทำให้เกิดความสังเวชสลดใจว่า การที่บุคคลจะถอนสักกายทิฏฐิด้วยการให้ทาน รักษาศีล เจริญสมณภาวนา โดยยังมีความยึดมั่นในความสุขในภพต่อไป หรือเพื่อฤทธิ์เดชต่างๆ นั้น เป็นสิ่งที่ยังห่างไกลจากความเป็นจริงยิ่งนัก

เมื่อมรรคญาณเกิดขึ้น

ในชั้นปฐมภูมิ หรือเรียกว่า “โสดาปัตติมรรค” เมื่อสามารถกำหนดจิตให้ตั้งมั่นได้แล้ว ก็เกิดญาณ มองเห็นสภาพการเกิด-ดับของรูปนาม ไม่หลงยึดมั่นในบัญญัติเหมือนแต่ก่อน และเมื่อเพ่งพินิจดูรูปนามเหล่านั้นด้วยวิปัสสนาญาณ ก็เห็นแต่ความเกิดดับอยู่ทุกขณะ ไม่มีรูปนามอันใดตั้งอยู่เลย ครั้นเห็นแจ่มอย่างนี้แล้ว ย่อมเกิดความเบื่อหน่ายในรูปนาม เห็นเป็นสภาพ “สูญ ว่างเปล่า ปราศจากสาระ ปราศจากอัตตา” ยิ่งเมื่อได้กำหนดพิจารณามากเพียงใด ก็จะทำให้เกิดความสว่างยิ่งๆ ขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะทำให้เข้าใจรูปนามได้ทะลุปรุโปร่งว่า ไม่มีผู้ใดสามารถเนรมิตให้ความสุขที่แท้จริงได้ เพราะธรรมชาติหรือสภาวะของขั้นนี้ก็คือทุกข์แท้ๆ นั่นเอง นี่เป็นการทำกิจของสัมมาทิฏฐิมรรคญาณ ซึ่งทันทีที่ญาณนี้เกิดขึ้น ความหลงติดในรูปนามในขั้นที่หนึ่งก็ถูกปลดออก ก็การปลดเปลื้องความหลงติดในรูปนามนี้ ท่านเรียกว่า การละสักกายทิฏฐิ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว ไม่ใช่เฉพาะทิฏฐิเจตสิกเท่านั้นที่ถูกปลดออก แม้แต่อกุศลธรรมทั้งปวงที่เป็นเหตุนำไปสู่อบายก็ถูกปลดออกเช่นเดียวกัน

ที่กล่าวมานี้เป็นเพียงการปูทางไปสู่พระบาลีอัมมสังคณี ซึ่งได้หยิบยกการละทิฏฐิมาแสดงไว้แถวหน้า แต่แท้ที่จริงแล้ว ธรรมที่ปฏิบัติหน้าที่ปลดเปลื้องทิฏฐินั้น เป็นธรรมที่ควรจะต้องนำมาอธิบายขยายความจากพระสูตรต่างๆ ซึ่งกระจายอยู่ในนิกายทั้ง ๕ นั่นเอง

ในชั้นทุติยภูมิ หรือที่เรียกว่า “สกทาคามิมรรค” นั้น ได้เบนเข็มมุ่งไปพหาน(ละ)โทสะกับกามราคะ แต่ก็ได้เพียงให้เบาบางลงเท่านั้น และนอกจากจะทำให้โทสะและกามราคะเบาบางลงแล้วยังสามารถทำให้กิเลสต่างๆ ที่เหลือเบาบางลงไปด้วย

ในชั้นตติยภูมิ หรือที่เรียกว่า “อนาคามิมรรค” นั้น ได้ลงมือปฏิบัติการขั้น เด็ดขาดกับกามราคะและโทสะ ถึงขั้นถอนรากถอนโคนกันทีเดียว พร้อมกันนั้นก็ได้ปฏิบัติการทำลายล้างกิเลสที่เป็นเหตุให้เกิดขึ้นในกามภูมิ เช่น โลภะ จมหมดสิ้น

ส่วนในชั้นจตุตถภูมิ หรือที่เรียกว่า “อรหัตตมรรค” นั้น ได้ทำการบดขยี้กิเลสทั้งหลาย เช่น รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ และอวิชชา ซึ่งเป็นกิเลสที่ยังไม่หมดฤทธิ์เดชให้หมดสิ้นไปจากจิตสันดานตลอดไป

เมื่อรากเหง้าของกิเลสถูกตัดขาดแล้ว รูปนามก็ถือว่าไม่มีทางที่จะเกิดขึ้นได้อีก ดุจไฟที่หมดเชื้อ ฉะนั้น นั้นย่อมหมายความว่า สังขารทั้งปวงได้ถึงซึ่งการดับแล้วนั่นเอง

อนึ่ง ในมรรคญาณทั้ง ๔ ดังกล่าวนั้น มีอริยสัจ ๔ เกิดขึ้นอย่างละ ๔ ครั้ง (คือ ทุกขสัจ สมุทสัจ นิโรธสัจ และมรรคสัจ)

ความหมายของธรรมอื่นๆ ในจิตตูปาทกัณฑ์นี้ เช่น อกุสลา ฌมฺมา, อพฺยาคตา ฌมฺมา ก็พึงศึกษาโดยอาศัยนัยของ กุสลา ฌมฺมา ที่ได้แสดงมาแล้วข้างต้น

๒. รูปกัณฑ์

ในจิตตูปาทกัณฑ์ที่ผ่านมาทรงจำแนก กุศลจิต อกุศลจิต อัพยาทจิต พร้อมทั้งเจตสิกที่ประกอบในจิตนั้นๆ ไว้แล้วโดยละเอียด โดยวิธีการอนุวัตไหลไปตามหัวข้อเทศนา แต่ยังมีได้ทรงกล่าวถึง รูป และ นิพพาน ซึ่งทั้ง ๒ ประการนี้ ก็จัดเข้าในอัพยาทธรรมเหมือนกัน ดังนั้น เมื่อทรงประสงค์จะแสดง “รูป” โดยละเอียด จึงได้ตรัสรูปกัณฑ์นี้ขึ้นมา (ส่วน นิพพาน นั้น เป็นธรรมที่ไม่มีประเภท จึงมิทรงแสดงรวมไว้ในรูปกัณฑ์) โดยทรงจำแนกรูปเป็น ๑๑ นัย อันมีเอกกนัย รูปมีอย่างเดียว ทุกนัย รูปมี ๒ อย่าง ... ฯลฯ... เอกาทสกนัย รูปมี ๑๑ อย่าง

แม้ว่ารูปจะมีหลายนัยก็ตาม แต่เมื่อรวมเฉพาะรูปซึ่งมีสภาพเดียวกันมาสังเคราะห์เข้าเป็นกลุ่มเป็นประเภทแล้ว ก็จะได้เพียง ๒๗ ประเภทเท่านั้น (เพราะไม่นับหทัยวัตถุ ดังที่ในคัมภีร์ธัมมสังคณี มุลลฎีกา (หน้า ๑๙๓) และอนฎีกา (หน้า ๑๗๕, ๒๐๓) ได้อธิบายถึงเหตุที่พระพุทธองค์มิทรงแสดงหทัยวัตถุไว้ในคัมภีร์ธัมมสังคณีนี้ ผู้ปวารณาฟังศึกษาค้นคว้าได้จากคัมภีร์เหล่านั้น)

๓. นิกเขปกัณฑ์

ในธัมมสังคณีมีติกะทั้งหมด ๒๒ มีทุกะ ๑๔๒ แต่ใน ๒ กัณฑ์แรกที่ผ่านมา นั้น พระพุทธองค์ได้ทรงจำแนกเฉพาะกุสลติกะเท่านั้น ส่วนติกะและทุกะที่เหลือยังมิได้ทรงแสดงไว้ ซึ่งความเป็นจริงแล้วติกะและทุกะที่เหลือนั้นเป็นธรรมที่พระพุทธองค์จะต้องนำมาแสดงโดยพิสดารเช่นกัน แต่พระองค์ก็ได้ทรงกระทำเช่นนั้น แต่ทรงประสงค์ให้ข้อความของธรรมที่เหลือเหล่านั้นมีเนื้อหาไม่ย่อหรือพิสดารจนเกินไป จึงได้ตรัสนิกเขปกัณฑ์นี้ไว้เพียงพอเหมาะพอควร

คำว่า “นิกเขปกัณฑ์” นี้ เป็นกัณฑ์ที่แสดงติกะและทุกะทั้งหมดไว้อย่างสมบูรณ์ (รวมทั้งติกะที่ทรงแสดงไปแล้วในจิตตูปาทกัณฑ์และรูปกัณฑ์ด้วย) ถึงแม้ว่าข้อปลีกย่อยจะแตกต่างกันออกไปตามหัวข้อของแต่ละเรื่องก็ตาม แต่โดยส่วนมากแล้ว ธรรมในกัณฑ์นี้ต่างก็ตั้งอยู่บนโครงสร้างพื้นฐานที่เหมือนกัน ๘ ประการ คือ

๑. โดยมูล เหตุ, รากเหง้า
๒. โดยชั้น ฐาน, กอง
๓. โดยทวาร ประตูรับอารมณ์
๔. โดยภูมิ สถานที่อุปบัติ
๕. โดยอรรถ ความหมาย
๖. โดยธรรม องค์ธรรม
๗. โดยนาม ชื่อ
๘. โดยลึงค์ ศัพท์, ลึงค์

ใน ๔ ข้อแรกนั้น มิได้มีความเกี่ยวข้องกับติกะและทุกะทั้งหมด ส่วน ๔ ข้อสุดท้ายล้วนมีความเกี่ยวข้องกับติกะและทุกะทั้งสิ้น ผู้ใดปวารณาอยากจะรู้ ๔ ข้อแรก อันได้แก่ มูล, ชั้น, ทวาร และ ภูมิ ขอเพียงแต่ศึกษากุสลติกะและเวทนาติกะเท่านั้น ก็สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน

๔. อัญญกถากัณฑ์

สำหรับมาติกาหรือสารบัญชของคัมภีร์อัมมสังคณีนี้ ประกอบด้วยติกะ ๒๒ และทูกะ ๑๔๒ หัวข้อ ซึ่งทั้งหมดนี้พระพุทธองค์ได้ทรงแสดงอธิบายไว้หมดแล้วใน ๓ กัณฑ์ที่ผ่านมา จึงถือได้ว่าการอธิบายหัวข้อมาติกาขึ้นได้จบลงแล้ว แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม สำหรับนักศึกษาพระอภิธรรมบางท่านแล้วยังเป็นการยากที่จะสามารถนับหรืออธิบายองค์ธรรมให้ถูกต้องได้ ด้วยว่าในจิตตูปาทกัณฑ์และรูปกัณฑ์นั้นพระพุทธองค์ทรงแสดงจิต เจตสิก และรูปไว้โดยกระจายไปทั่ว ซึ่งเป็นการยากที่เราจะเก็บองค์ธรรมให้ถ้วนถี่ได้ ดังนั้น พระพุทธองค์จึงมีพระประสงค์ที่จะอธิบายขยายความของจิต เจตสิก และรูปเหล่านั้นให้ครบถ้วน จึงได้ตรัส อัญญกถากัณฑ์ ซึ่งเป็นกัณฑ์สุดท้ายในคัมภีร์อัมมสังคณีนี้

ที่พระอรรถกถาจารย์ทั้งหลายได้กล่าวไว้ในอรรถกถาอัญญสาลินี หน้า ๔๐๓ ว่า “นิกเขปกัณฑ์เป็นกัณฑ์ที่อธิบายเนื้อหาของติกะและทูกะโดยไม่ย่อและไม่พิสดาร ส่วนอัญญกถากัณฑ์นี้ เป็นกัณฑ์ที่อธิบายเนื้อหาเดียวกันแต่เป็นการแสดงโดยย่อ” ดังนั้น เป็นคำที่ท่านกล่าวโดยอ้างความมากมายของหน้าหนังสือพระบาลี และอ้างการที่ในอัญญกถากัณฑ์นั้นไม่ได้แสดงสุดต้นตอติกาไว้ แต่จริง ๆ แล้ว ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประกาศสภาวะธรรมของจิต เจตสิกนั้น อัญญกถากัณฑ์ถือได้ว่าเป็นกัณฑ์ที่พิสดารกว่านิกเขปกัณฑ์มากทีเดียว

ตัวอย่างเช่น ในการอธิบายเวทนาติกะ ในนิกเขปกัณฑ์ พระองค์ทรงแสดงจิต เจตสิกที่เป็นไปได้มาไว้รวมกันเป็นภุมิ ชันธ ส่วนในอัญญกถากัณฑ์นั้นทรงแสดง จิต เจตสิกที่สหระคตด้วยสุขเวทนา ทุกขเวทนา และอุเบกขาเวทนา พร้อมจำนวนองค์ธรรมด้วย

นอกจากนี้ในการที่ทรงแสดงวิตักกติกะในนิกเขปกัณฑ์นั้น ทรงแสดงโดยแบ่งเป็นภุมิ เป็นชันธ แต่มิได้กล่าวองค์ธรรมโดยละเอียด เหมือนในอัญญกถากัณฑ์นี้ ซึ่งทรงแสดงโดยระบุชื่อจิต เจตสิกไว้อย่างละเอียด แม้ในกรณีของปีติติกะเป็นต้น ก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ในบางที่ของนิกเขปกัณฑ์ เช่นตอนที่ว่าด้วยอาสวะ นิรวณฺ สงโยชนํ ฯลฯ นั้น จะเห็นว่า มีความยาวพิสดารกว่าอัญญกถากัณฑ์อยู่บ้างเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้แสดงจิต เจตสิก ไว้โดยละเอียดแต่ประการใด ยิ่งถ้าได้ศึกษาอารัมมณติกะในอัญญกถากัณฑ์แล้ว จะสามารถรู้ได้เลยว่า นิกเขปกัณฑ์นั้นแสดงไว้ย่อกว่าอัญญกถากัณฑ์มาก ยกตัวอย่างเช่น ในข้อธรรมว่า “ธรรมที่มีกามเป็นอารมณ์” ในนิกเขปกัณฑ์มิได้ทรงแสดงโดยระบุจิต เจตสิกไว้เลย แต่ตรงกันข้าม ในอัญญกถากัณฑ์นั้นได้แสดงโดยระบุจิต เจตสิกไว้โดยละเอียด

สรุปว่า ทั้งนิกเขปกัณฑ์และอัญญกถากัณฑ์นี้ ล้วนแต่เป็นกัณฑ์ที่แสดงอธิบายองค์ธรรมของติกะและทูกะด้วยกันทั้งนั้น เพียงแต่มีในบางส่วนบางตอนแห่งอัญญกถากัณฑ์ ซึ่งมีความลึกซึ้งกินความกว้างขวางกว่านิกเขปกัณฑ์มาก อีกทั้งทางด้านนิกเขปกัณฑ์เองก็แสดงไว้โดยย่อจนเกินไป พระพุทธองค์จึงต้องนำองค์ธรรมของติกะและทูกะจากนิกเขปกัณฑ์กลับมาแสดงในอัญญกถากัณฑ์อีก ส่วนเหตุผลที่ไม่ทรงนำสุดต้นตอติกาจากนิกเขปกัณฑ์มาแสดงในกัณฑ์นี้อีกนั้น เป็นเพราะว่า ในอัญญกถากัณฑ์นี้ พระองค์มีพระประสงค์ที่จะแสดงเฉพาะนัยแห่งพระอภิธรรมเท่านั้น ถ้าเราศึกษาสภาวะแห่งพระอภิธรรมจนเข้าใจดีแล้ว จะทำให้เราสามารถมองเห็นภาพแห่งความลุ่มลึกของอัญญกถากัณฑ์นี้ได้ว่า เป็นศูนย์รวมเนื้อหาสาระแห่งพระอภิธรรมจากปิฎกทั้ง ๓ เป็นสายเลือดสำคัญของพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์

เป็นนิสสัย(ที่พึงพิง)ของพระอรธกถาจารย์ผู้รจนาคัมภีร์วิณณาแห่งพระอภิธรรมได้เป็นอย่างดี จึงมีพระอรธกถาจารย์บางท่านได้เขียนสรรเสริญอัฐกถากัณฑ์ ยกย่องประหนึ่งเป็นปิฎกทั้ง ๓

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๕ พระอภิธรรม คัมภีร์ที่ ๒ วิภังค์

วิภังค์ เป็นคัมภีร์ที่ ๒ ของพระอภิธรรมปิฎก แปลตามศัพท์ว่า การจำแนก หรือ การแบ่ง หมายถึงคัมภีร์จำแนกสภาวะธรรมให้กว้างขวางพิสดารยิ่งขึ้น แม้คัมภีร์พระอภิธรรมอื่นๆ ก็จำแนกสภาวะธรรมเหมือนกัน แต่พระธรรมสังคหาจารย์ไม่เรียกคัมภีร์เหล่านั้นว่า “วิภังค์” เพราะคัมภีร์เหล่านั้นได้จำแนกเฉพาะนัยแห่งพระอภิธรรมเท่านั้น ส่วนคัมภีร์วิภังค์นี้จำแนกทั้งนัยแห่งพระสูตร พระอภิธรรมและนัยแห่งการถามปัญหา ซึ่งถือว่าเป็นวิธีการจำแนกที่สมบูรณ์ที่สุด

วิภังค์

พระผู้มีพระภาคผู้ทรงแสดงคัมภีร์วิภังค์นี้ ทรงได้รับการยกย่องว่าเป็น วิภังค์ที่บุคคล (บุคคลผู้กล่าวจำแนก) เพราะทรงแสดงธรรมแยกแยะแจกแจงออกไปให้เห็นว่า สิ่งทั้งหลายเกิดจากส่วนประกอบย่อยๆ มาประชุมกัน เช่น แยกแยะกระจายนามรูป ออกเป็นชั้น ๕ आयตนะ ๑๒ เป็นต้น มีทั้งด้านที่เป็นคุณและด้านที่เป็นโทษ

ครั้งหนึ่ง อภัยราชกุมาร ผู้เป็นพระราชโอรสของพระเจ้าพิมพิสารทรงได้รับการยุบจากนิครนถ์นาฏบุตรให้มาทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า “พระองค์เคยตรัสคำที่นำมาซึ่งความไม่พอใจแก่ผู้อื่นบ้างหรือไม่”

พระผู้มีพระภาคตรัสตอบว่า พระองค์ไม่เคยตรัสคำอย่างคลุมเครือ หรือตรัสแต่ด้านเดียวแล้วยึดติดในทิฐิต่างๆ อันทำให้ไม่เข้าถึงความจริงแท้ตามสภาวะได้ (เอกังกสิกวาทะ ม.ม. ๑๓/๘๓-๘๗/๖๑-๖๕) นอกจากนี้ยังได้ทรงแสดงไว้ในสุกสูตตราว่า พระองค์ทรงเป็นวิภังค์ (ม.ม. ๑๓/๔๖๓/๔๕๔) แม้ในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช พระราชาผู้ทรงอุปถัมภ์ในการทำสังคายนาครั้งที่ ๓ ในคราวที่ทำการคัดเลือกภิกษุจริงและภิกษุปลอม ก็ทรงใช้คำถามวิภังค์นี้แหละเป็นเครื่องตัดสิน โดยถือว่า ถ้าผู้ใดตอบว่าพระผู้มีพระภาคเป็นวิภังค์ ผู้นั้นก็จะได้รับการยอมรับว่าเป็นภิกษุจริง ถ้าตอบอย่างอื่นถือว่า เป็นภิกษุปลอม

อนึ่ง ในพุทธคุณ ๘ ประการซึ่งเป็นพระดำรัส ก็มีคำว่า “ภควา” ซึ่งแปลตามศัพท์ว่า พระผู้ทรงจำแนก ข้อนี้แสดงให้เห็นว่า พระผู้มีพระภาคทรงเป็นวิภังค์ที่บุคคล มิใช่เอกังกสิวาทีบุคคล คือบุคคลผู้กล่าวยืนยันเพียงประเด็นเดียว เพราะฉะนั้น พระธรรมเทศนาจากพระโอษฐ์จึงเป็นธรรมะที่เปี่ยมไปด้วยมาตรฐานในระดับ สุวิภังค์ธรรม คือเป็นธรรมที่ได้รับการจำแนกแยกแยะมาเป็นอย่าง

ดี ดังที่ทรงแสดงไว้ในฉัตตมานววัตถุ (ขุ.วิ. ๒๖/๘๘๗/๘๑) จึงถือได้ว่าธรรมะของพระพุทธองค์นั้นล้วนเป็น **วิภังค์ธรรม** ทั้งสิ้น

จำนวนวิภังค์สูตร

ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วว่า พระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ล้วนแต่เป็นวิภังค์ธรรม โดยเฉพาะในพระสูตรต้นตปิฎกมีหลายสูตรที่ตั้งชื่อสูตรว่า วิภังค์สูตร เช่น ในมัชฌิมนิกาย อุपरิปินณาสกัมมี ๘ สูตร คือ จุฬกัมมวิภังค์สูตร มหากัมมวิภังค์สูตร สฬายตนวิภังค์สูตร อุทเทสวิภังค์สูตร อรณวิภังค์สูตร ธาตุวิภังค์สูตร สัจจวิภังค์สูตร และทักษิณวิภังค์สูตร ในสังยุตตนิกายมี ๗ สูตร อยู่ในนิทานวรรคมี ๑ สูตร คือ วิภังค์สูตร และในมหาวารวรรคมี ๖ สูตร คือวิภังค์สูตรในอวิชชาวรรค วิภังค์สูตรในอนนุสสุตวรรค วิภังค์สูตรที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ ในสุชินทริยวัตถุ และวิภังค์สูตรในปาสาทกัมปนวรรค

ในพระวินัยปิฎก ข้อความที่อธิบายขยายลักษณะทั้งหมดเรียกว่า **วิภังค์** ส่วนในพระอภิธรรมปิฎกเรียกคัมภีร์ที่ ๒ นี้ว่า **วิภังค์** ซึ่งเป็นคัมภีร์ที่มีเนื้อหากว้างพิสดารที่สุดในบรรดาพระธรรมเทศนาที่มีชื่อว่าวิภังค์

ที่ได้ชื่อว่า คัมภีร์วิภังค์

ในการตั้งชื่อคัมภีร์ของพระอภิธรรมปิฎกนั้น คัมภีร์ที่ ๑ ชื่อว่า ธรรมสังคณี หรือ ธรรมสังคหะ ซึ่งมีความหมายว่า เป็นคัมภีร์ที่ประมวลปรมัตถธรรมไว้โดยย่อ และคัมภีร์ที่ ๒ ชื่อว่า วิภังค์ ซึ่งมีความหมายว่า เป็นคัมภีร์อธิบายขยายความหรือจำแนก หัวข้อธรรมนั้น นับว่าเป็นชื่อที่เหมาะสมและถูกต้องตามรูปกระบวนการอธิบายธรรม ทุกประการ เพียงแต่เราได้ยินชื่อคัมภีร์ทั้งสองนี้ก็พอจะทราบได้ว่า มีความสัมพันธ์ เกี่ยวเนื่องกัน คือคัมภีร์วิภังค์นี้เป็นคัมภีร์ที่จำแนกอธิบายขยายปรมัตถธรรมที่ได้แสดงมาแล้วในคัมภีร์ธรรมสังคณี โดยได้นำเอาติกมาติกา ๒๒ หัวข้อ และทุกมาติกา ๑๐๐ หัวข้อ จากคัมภีร์ธรรมสังคณีซึ่งได้รวบรวมธรรมต่าง ๆ จากพระสูตร โดยแยกเป็นประเภทมีชั้น ๓ आयตนะ ธาตุ และสัจจะ เป็นต้น และจัดรูปเป็นแม่แบบแห่งพระอภิธรรมแล้วนั้นมาจำแนกเป็นสุดต้นตภาชนียนัย และปัญหาปุจฉกนัยต่อไป

ด้วยเหตุนี้ จึงพอสรุปได้ว่า คัมภีร์ธรรมสังคณีเป็นมาติกา เป็นอุทเทส เป็นสังขิตตะ และเป็นสังคหะของคัมภีร์วิภังค์นี้ ในทางตรงกันข้าม คัมภีร์วิภังค์เองก็เป็นวิตถาระ เป็นนิทเทส และเป็นวิภังค์ของคัมภีร์ธรรมสังคณีเช่นกัน เพราะฉะนั้น ในฐานะที่เป็นคัมภีร์อธิบายจำแนกข้อความในคัมภีร์ธรรมสังคณี คัมภีร์ที่ ๒ นี้จึงชื่อว่า วิภังค์ ดังกล่าวมา

วิภังค์ ๑๘

พระผู้มีพระภาคทรงแสดงวิภังค์ไว้ ๑๘ วิภังค์ ดังนี้

๑. ชั้นธวิภังค์	การจำแนกชั้นธ
๒. आयตนะวิภังค์	การจำแนกอายตนะ
๓. ธาตุวิภังค์	การจำแนกธาตุ
๔. สัจจวิภังค์	การจำแนกสัจจะ

๕. อินทริยวิภังค์	การจำแนกอินทริย์
๖. ปฏิจจสมุปปาตวิภังค์	การจำแนกปฏิจจสมุปบาท
๗. สติปัญญาวิภังค์	การจำแนกสติปัญญา
๘. สัมมัตถวิภังค์	การจำแนกสัมมัตถ
๙. อธิปาตวิภังค์	การจำแนกอธิปาต
๑๐. โพชฌังควิภังค์	การจำแนกโพชฌังค
๑๑. มัคคังควิภังค์	การจำแนกมัคคังค
๑๒. ฌานวิภังค์	การจำแนกฌาน
๑๓. อัปปมัญญาวิภังค์	การจำแนกอัปมัญญา
๑๔. ลิกขาตวิภังค์	การจำแนกลิกขาต
๑๕. ปฏิสัมภิตาวิภังค์	การจำแนกปฏิสัมภิตา
๑๖. ญาณวิภังค์	การจำแนกญาณ
๑๗. ขุททกวัตถุวิภังค์	การจำแนกขุททกวัตถุต่าง ๆ
๑๘. ธรรมวิทยวิภังค์	การจำแนกธรรมอันเปรียบเสมือนดวงใจ

สาเหตุที่ทรงแสดงวิภังค์ไว้ ๑๘ วิภังค์

พระผู้มีพระภาคทรงแสดงธรรมสังคณี หรือที่เรียกอีกชื่อว่าคัมภีร์ธรรมสังคหะไว้เป็น ๔ กัณฑ์ เพื่อให้สอดคล้องกับอริยสัจ ๔ และแสดงวิภังค์ไว้ ๑๘ วิภังค์ เพื่อให้สอดคล้องกับอาเวณิกธรรม ๑๘ (อภิ.มุลฎีกา ๒/๒) ซึ่งเป็นคุณสมบัติเฉพาะของพระพุทธเจ้า ที่มีอยู่โดยครบถ้วนในพระพุทธองค์ คือ

๑. อดีตตเส อปปฏิหตํ ญาณิ
พระญาณที่หยั่งรู้สรรพสิ่งในอดีตได้ โดยตลอดปลอดจากสิ่งกีดกัน
๒. อนาคตตเส อปปฏิหตํ ญาณิ
พระญาณที่หยั่งรู้สรรพสิ่งในอนาคตได้ โดยตลอดปลอดจากสิ่งกีดกัน
๓. ปจจุปปนฺนตเส อปปฏิหตํ ญาณิ
พระญาณที่หยั่งรู้สรรพสิ่งในปัจจุบันได้ โดยตลอดปลอดจากสิ่งกีดกัน
๔. สพุพฺ ฌายกมฺ ฌานปุพฺพคมฺ ฌานานุปริวตฺตํ
ทรงมีพระกิริยาอาการทางกายทุกอย่าง อยู่ภายใต้การควบคุมของพระญาณ
๕. สพุพฺ วจิกมฺ ฌานปุพฺพคมฺ ฌานานุปริวตฺตํ
ทรงมีพระกิริยาอาการทางวาจาทุกอย่าง อยู่ภายใต้การควบคุมของพระญาณ
๖. สพุพฺ มโนกมฺ ฌานปุพฺพคมฺ ฌานานุปริวตฺตํ
ทรงมีมโนกรรมทุกอย่างอยู่ภายใต้การควบคุมของพระญาณ
๗. นตฺถิ ฌนฺทสฺส หานิ
มิทรงมีความท้อพระทัยในการที่จะบำเพ็ญประโยชน์แก่สัตว์โลก

๘. **นตฺถิ ฌมฺมทฺสนาย หานิ**
มิตฺรหฺมดพระปรีชาสามารถในการแสดงธรรม
๙. **นตฺถิ วีริยสุทฺ หานิ**
มิตฺรหฺมดความเพียรในการที่จะบำเพ็ญประโยชน์แก่สัตว์โลก
๑๐. **นตฺถิ สฺมาธิสุทฺ หานิ**
มิตฺรหฺมดเสื่อมจากสมาธิ
๑๑. **นตฺถิ วิปสฺสนาปญฺญา หานิ**
มิตฺรหฺมดเสื่อมจากวิปัสสนาปัญญา
๑๒. **นตฺถิ วิมุตฺตติยา หานิ**
มิตฺรหฺมดเสื่อมจากวิมุตติคืออรหัตตผล
๑๓. **นตฺถิ ทวา**
มิตฺรหฺมดมีการเล่นสนุกสนาน
๑๔. **นตฺถิ รวา**
มิตฺรหฺมดมีการกระทำที่พลาดพลั้งเพราะขาดสติ
๑๕. **นตฺถิ อญฺญํ**
มิตฺรหฺมดปราศจากพระปัญญาความคิด
๑๖. **นตฺถิ เวคายิตตฺตํ**
มิตฺรหฺมดมีพระอาการลุกลี้ลุกลน
๑๗. **นตฺถิ อพฺยวญฺจมน**
มิตฺรหฺมดมีความคิดอันปราศจากประโยชน์
๑๘. **นตฺถิ อปฺปฏิสงฺขานุเปกฺขา**
มิตฺรหฺมดมีความวางเฉยอันปราศจากพระวิจารณ์ญาณ

พระวิจารณ์ญาณ

กฎเกณฑ์การจัดลำดับวิภังค์

ในการแสดงวิภังค์ทั้ง ๑๘ นั้น ท่านวางลำดับไว้อย่างมีระเบียบแบบแผน ไม่มีความลักลั่น ไม่มีความเคลื่อนกล่นกระจัดกระจาย มีระบบ และเหมาะสมกับบุคคลที่ทรงจำแนกไว้ ๓ ประเภท คือ

๑. **ติกขินทริยบุคคล** บุคคลผู้มีปัญญาเฉียบแหลม
๒. **มัชฌิมินทริยบุคคล** บุคคลผู้มีปัญญาปานกลาง
๓. **มุกขินทริยบุคคล** บุคคลผู้มีปัญญาเชิงง่า

การแบ่งวิภังค์นี้ ทรงแบ่งไว้ตามภูมิปัญญาของบุคคล ๓ ประเภท และทรงจำแนกไว้ตามที่ทรงเห็นว่าเหมาะสมดังนี้

๑. ชั้นธวิภังค์

ชั้นธวิภังค์ เหมาะสำหรับบุคคลผู้มีปัญญาเฉียบแหลม เนื่องจากว่าบุคคลผู้มีปัญญาเฉียบแหลมนั้นเป็นประเภทบุคคลที่มีไหวพริบเฉลียวฉลาดต่อการรับรู้ เพียงแต่หัวข้อธรรมมากระทบโสตก็สามารถเข้าใจเนื้อหาของธรรมนั้นโดยทะลุปรุโปร่งจึงเป็นวิภังค์ที่เหมาะสมสำหรับการฟังธรรมโดยย่อๆ และบุคคลเหล่านี้มักเป็นผู้ที่นิยมธรรมะสั้นๆ เป็นส่วนมาก

พระพุทธองค์ทรงเห็นว่าการแสดงธรรมโดยย่อนี้ เหมาะสำหรับบุคคลประเภทนี้โดยแท้ ดังนั้นจึงทรงนำชั้นธวิภังค์ซึ่งเป็นวิภังค์ที่ประมวลปรมัตถธรรมทั้งหมดมาแสดงไว้โดยย่อก่อนวิภังค์อื่นๆ การที่ทรงแสดงชั้นธ ๕ ไว้อย่างย่อในชั้นธวิภังค์นี้ เป็นการแสดงตามธรรมเนียมของชาวโลกที่เมื่อเห็นว่สิ่งไหนที่จะสามารถทำให้เสร็จเร็วกว่า ก็มักจะลงมือทำสิ่งนั้นก่อน แล้วจึงค่อยทำสิ่งที่เสร็จช้าภายหลัง

๒. อายตณวิภังค์

อายตณวิภังค์ เหมาะสำหรับบุคคลผู้มีปัญญาปานกลาง ทรงแสดงอายตณวิภังค์ถัดจากชั้นธวิภังค์ เพราะอายตณวิภังค์เป็นวิภังค์ระดับปานกลาง คือไม่สั้นและไม่ยาวเกินไป เป็นการแบ่งธรรมออกเป็นอายตนะ ๑๒ ให้พอเหมาะกับผู้มีภูมิปัญญาระดับปานกลาง

๓. ธาตุวิภังค์

ธาตุวิภังค์ เหมาะสำหรับบุคคลผู้มีปัญญาเชิงช้ำ เนื่องจากธาตุวิภังค์เป็นการแบ่งสภาวะธรรมออกตามความสามารถแห่งภูมิปัญญาของผู้มีปัญญาเชิงช้ำ จึงต้องแบ่งให้ละเอียดกว่าวิภังค์ก่อนๆ

๔. สัจจวิภังค์

สัจจวิภังค์ เป็นวิภังค์ที่ทรงแสดงถัดจากธาตุวิภังค์ เป็นการแบ่งธรรมโดยสัจจะ ๔ เพราะทรงมีเหตุผลว่า เมื่อบุคคลสามารถแทงตลอดถึงความเกิดดับและสาเหตุของความเกิดดับแห่งชั้นธ อายตนะ และธาตุทั้งหลายแล้วเท่านั้น จึงจะสามารถรู้ธรรมตามสภาพที่เป็นจริงได้โดยถูกต้อง ดังนั้นจึงทรงแสดงต่อจากชั้นธ อายตนะและธาตุ

๕. อินทริยวิภังค์

การที่จะสามารถแทงตลอดสัจจธรรมทั้งหลายได้ จะต้องอาศัยอินทริย์เป็นกรณีพิเศษจึงจะสามารถทำได้ ดังนั้นจึงทรงแสดงอินทริยวิภังค์ถัดจากสัจจวิภังค์

๖. ปฏิจจสมุปปาตวิภังค์

ปฏิจจสมุปปาตวิภังค์ หมายถึงวิภังค์ที่ทรงจำแนกธรรมที่เป็นเหตุและธรรมที่เป็นผล (ปัจจัยกับ

ปัจจุปัจุบัน) ธรรมชาติของสภาวะธรรมที่ท่านเรียกว่าอินทรีย์นั้น เป็นธรรมที่เนื่องด้วยเหตุและผล คือ เป็นธรรมที่เกิดขึ้นอาศัยซึ่งกันและกัน จึงทรงวางปฏิจจสมุปปาตวิภังค์ไว้ท้ายอินทรีย์วิภังค์

๗-๑๑. สติปัญญาวิภังค์ - มัคคังควิภังค์

เนื่องจากตั้งแต่ สติปัญญาวิภังค์ ถึง มัคคังควิภังค์ เป็นธรรมที่นับเข้าในโพธิปักชียธรรม ธรรมดาการที่จะบรรลุธรรมได้นั้นจะขาดโพธิปักชียธรรมไม่ได้เลย บุคคลจะต้องเจริญโพธิปักชียธรรม เป็นหลักจึงจะสามารถบรรลุมรรคผลได้ ด้วยเหตุที่หมวดธรรมดังกล่าวมีความสำคัญต่อการบรรลุ จึง ทรงแสดงธรรมเหล่านี้ไว้ถัดจากปฏิจจสมุปปาตวิภังค์

๑๒-๑๓. ฌานวิภังค์-อัปปมัญญาวิภังค์

ฌานในฌานวิภังค์ องค์ธรรมหมายถึงสมาธิขั้นต้น ส่วนอัปปมัญญาในอัปปมัญญาวิภังค์นั้น หมายถึงจิตตวิสุทธิ ธรรมทั้งสองนี้มีความเกี่ยวเนื่องแก่การเจริญโพธิปักชียธรรมอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ จึงทรงแสดงไว้ท้ายโพธิปักชียธรรม

๑๔. ลิกขาตวิภังค์

ลิกขาตวิภังค์ เป็นวิภังค์ที่จำแนกศีลลิกขาต มีปาณาติปาตาเวรมณีลิกขาต เป็นต้น เพราะการที่จะเจริญสมาธิและจิตตวิสุทธิได้อย่างบริบูรณ์นั้น จะต้องมศีลบริสุทธิเสียก่อน ดังนั้น ด้วยเหตุที่ศีลมีความสำคัญต่อสมาธิและจิตตวิสุทธิตามที่กล่าวมานี้ พระพุทธองค์จึงตรัสไว้ถัดจาก ฌานวิภังค์และอัปปมัญญาวิภังค์

๑๕-๑๖. ปฏิสัมภิตาวิภังค์-ญาณวิภังค์

เนื่องจากปฏิสัมภิตาญาณทั้ง ๔ ประการ ได้แก่ อัตถปฏิสัมภิตาญาณ ฉัมมปฏิสัมภิตาญาณ นิรุตติปฏิสัมภิตาญาณ และปฏิภาณปฏิสัมภิตาญาณนั้น โดยส่วนมากนิยมเรียกว่า ปฏิสัมภิตา ๔ ไม่มีคำว่า “ญาณ” แต่ที่ใส่ญาณเข้ามา ณ ที่นี้ก็เพื่อให้รู้ว่าองค์ธรรมแท้ๆ ของคำว่าปฏิสัมภิตานั้น ได้แก่ญาณหรือปัญญา เป็นเพียงผลวิบากของฌานและอัปปมัญญาที่บุคคลผู้มีศีลบริสุทธิเพียรพยายาม เจริญจนได้มา ดังนั้น เหตุที่ธรรมเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องกันโดยตรง จึงทรงแสดงปฏิสัมภิตาวิภังค์ ไว้ต่อจากลิกขาตวิภังค์

๑๗. ขุททกวัตถุวิภังค์

ขุททกวัตถุวิภังค์ เป็นวิภังค์ที่กล่าวถึงหมวดธรรมที่ควรละ ควรขจัดให้ออกไปจากทางดำเนิน เพื่อไปสู่การบรรลุปฏิสัมภิตาญาณทั้ง ๔ ประการ ด้วยเหตุนี้จึงแสดงไว้ท้ายปฏิสัมภิตาวิภังค์ อนึ่ง ขุททกคัมภีร์ในที่นี้มีความหมายว่าเล็กน้อย น้อยๆ หรือเลวทราม คือวิภังค์นี้เป็นวิภังค์ที่พระพุทธองค์ ทรงจำแนกออกสุทธธรรมอันต่ำทรามไว้โดยประการต่างๆ

๑๘. อัมมททยวิภังค์

อัมมททยวิภังค์ เป็นวิภังค์สุดท้ายแห่งวิภังค์ทั้งปวง ได้ตรัสแสดงไว้เพราะทรงเห็นว่า เมื่อเวไนยสัตว์ได้สติวิภังค์ต่างๆ โดยละเอียดพิสดารมาตามลำดับแล้ว ต่อไปนี้ก็จะสามารถเข้าใจธรรมแม้โดยย่อๆ ได้ จึงได้ตรัสจำแนกธรรมมีชั้นเป็นต้นไว้ โดยภูมิของสัตว์และชนิดของสัตว์ที่อาศัยอยู่ในภูมินั้นๆ

คำว่า อัมมททยวิภังค์ แปลว่า กัณฑ์ที่จำแนกหัวใจธรรม จริงอยู่ วิภังค์ทั้ง ๑๗ ที่ได้อธิบายไปแล้วนั้น แม้พระอริยสาวกก็สามารถแสดงได้ตามภูมิปัญญาของตน แต่สำหรับเรื่องภพภูมิ ๓๑ ก็ดี เรื่องสัตว์ผู้บังเกิดในภพภูมินั้นๆ ก็ดี เรื่องของกรรมซึ่งเป็นเหตุให้ไปบังเกิดในภพภูมินั้นๆ ก็ดี เป็นวิสัยของพระสัพพัญญูพุทธเจ้าเท่านั้น พระสาวกทั่วไปไม่สามารถแสดงให้ครบบริบูรณ์ได้ จึงถือว่าธรรมเหล่านี้มีความสำคัญยิ่งดุจหัวใจในร่างกายของเหล่าสัตว์ และด้วยอุปมาอันนี้เองที่ทำให้ท่านเรียกกรรมเหล่านี้ว่า อัมมททย และเรียกกัณฑ์ที่แสดงอัมมททยดังกล่าวนี้ว่า อัมมททยวิภังค์

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๖

พระอภิธรรม คัมภีร์ที่ ๓-๔ ธาตุกถา บุคคลบัญญัติ

ธาตุกถา (ธา)

๑. ความหมาย

คำว่า ธาตุ แปลว่า สภาวะที่ทรงลักษณะเฉพาะของตัวเองไว้ หมายถึงสิ่งที่ดำรงอยู่ตามสภาพของตนหรือตามธรรมดาของเหตุปัจจัย สิ่งที่เป็นมูลเดิม หรือสิ่งที่ถือว่าเป็นส่วนสำคัญที่คุ้มกันเป็นร่างกายของคน สัตว์ และสิ่งทั้งหลาย ได้แก่ ธาตุ ๔ ธาตุ ๖ และธาตุ ๑๘

ธาตุ ๔

๑. ปฐวีธาตุ ได้แก่ สภาวะที่แผ่ไปหรือกินเนื้อที่ เรียกกันเป็นสามัญว่าธาตุดิน
๒. อาโปธาตุ ได้แก่ สภาวะที่เอิบอาบดูดซึม เรียกกันเป็นสามัญว่าธาตุน้ำ
๓. เตโชธาตุ ได้แก่ สภาวะที่ทำให้ร้อน เรียกกันเป็นสามัญว่าธาตุไฟ
๔. วาโยธาตุ ได้แก่ สภาวะที่ทำให้เคลื่อนไหว เรียกกันเป็นสามัญว่าธาตุลม

ธาตุ ๖

ธาตุที่ ๑-๔ เหมือนกับธาตุ ๔ ข้างต้น เพิ่มอากาศธาตุและวิญญาณธาตุเข้าไป อากาศธาตุ ได้แก่ สภาวะที่ว่าง วิญญาณธาตุ ได้แก่ สภาวะที่รู้แจ้งอารมณ์หรือธาตุรู้

ธาตุ ๑๘

๑. จักขุธาตุ	ธาตุคือจักขุ (ตา)
๒. โสตธาตุ	ธาตุคือโสตะ (หู)
๓. ฆานธาตุ	ธาตุคือฆานะ (จมูก)
๔. ชิวหาธาตุ	ธาตุคือชิวหา (ลิ้น)
๕. กายธาตุ	ธาตุคือกาย
๖. มโนธาตุ	ธาตุคือมโน
๗. รูปธาตุ	ธาตุคือรูป
๘. สัทธาตุ	ธาตุคือสัททะ (เสียง)
๙. คันธธาตุ	ธาตุคือคันธะ (กลิ่น)
๑๐. รสธาตุ	ธาตุคือรส
๑๑. โณภูฐัพพธาตุ	ธาตุคือสิ่งที่สัมผัส (เย็น ร้อน อ่อน แข็ง)
๑๒. ฐัมมธาตุ	ธาตุคือธรรมารมณ
๑๓. จักขุวิญญาณธาตุ	ธาตุคือจักขุวิญญาณ
๑๔. โสตวิญญาณธาตุ	ธาตุคือโสตวิญญาณ
๑๕. ฆานวิญญาณธาตุ	ธาตุคือฆานวิญญาณ
๑๖. ชิวหาวิญญาณธาตุ	ธาตุคือชิวหาวิญญาณ
๑๗. กายวิญญาณธาตุ	ธาตุคือกายวิญญาณ
๑๘. มโนวิญญาณธาตุ	ธาตุคือมโนวิญญาณ

คำว่า ธาตุกถา แปลว่า คำอธิบายเรื่องธาตุ ในที่นี้เป็นชื่อปกรณ์หรือคัมภีร์ที่ ๓ ของพระอภิธรรมปิฎก เป็นคัมภีร์ที่พระผู้มีพระภาคทรงนำสภาวะธรรมแม่บทที่เรียกว่ามาติกา จำนวน ๓๗๑ บท คืออัพภันตรมาติกา (สภาวะธรรมแม่บทของคัมภีร์นี้เอง) จำนวน ๑๐๕ บท และพาหิรมาติกา (สภาวะธรรมแม่บทจากคัมภีร์ฐัมมสังคณี) จำนวน ๒๖๖ บท มาแสดงด้วยวิธีการหรือนัยต่าง ๆ ๑๔ นัย เช่น ทรงแสดงด้วยนัยที่ ๑ ว่า สภาวะธรรมแม่บทเหล่านี้ บทไหนสงเคราะห์เข้าได้กับชั้นเท่าไร เข้าได้กับอายตนะเท่าไร และเข้าได้กับธาตุเท่าไร และสงเคราะห์เข้าไม่ได้กับชั้น อายตนะ และธาตุเท่าไร กล่าวคือ ทรงกำหนดให้ธรรม ๓ หมวด คือ ชั้นที่ ๕ อายตนะ ๑๒ และธาตุ ๑๘ เป็นบทยื่นสำหรับเทียบว่า สภาวะธรรมแม่บท ๓๗๑ บทนั้น บทไหนสงเคราะห์หรือประกอบเข้าได้กับธรรม ๓ หมวดนี้ หมวดละเท่าไร สงเคราะห์หรือประกอบเข้าไม่ได้เท่าไร คัมภีร์นี้จึงไม่ใช่ว่าด้วยธาตุเพียงอย่างเดียว ที่จริงแล้วว่าด้วยชั้นและอายตนะด้วย แต่ที่ตั้งชื่อว่าธาตุกถา เพราะเน้นเรื่องธาตุมากกว่าธรรมอีก ๒ หมวด วิธีตั้งชื่อแบบนี้เรียกว่าตั้งตามสาดิสยนัย คือนัยที่ยิ่งกว่า (มูล. ฎีกา ๓/๑-๒)

เนื่องจากชั้น อายตนะ และธาตุ เป็นบทยื่นของคัมภีร์นี้จึงควรแนะนำไว้ก่อน เพื่อให้กำหนดจำไว้ให้แม่นยำ มิฉะนั้นจะไม่เข้าใจเรื่องได้ดีพอ ธาตุ ๑๘ ได้แนะนำไว้แล้ว ต่อไปขอแนะนำชั้น ๕ และอายตนะ ๑๒

ชั้นที่ ๕

๑. รูปชั้นที่ กองรูป
๒. เวทนาชั้นที่ กองเวทนา
๓. สัญญาชั้นที่ กองสัญญา
๔. สังขารชั้นที่ กองสังขาร
๕. วิญญาณชั้นที่ กองวิญญาณ

แต่ละชั้นหรือแต่ละกองมีองค์ธรรมอะไรบ้าง ขอให้ศึกษาโดยละเอียดจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

อายตนะ ๑๒

ที่	อายตนะภายใน ๖	อายตนะภายนอก ๖
๑	จักขายตนะ อายตนะคือตา	รูปายตนะ อายตนะคือรูป
๒	โสตายตนะ อายตนะคือหู	สัททายตนะ อายตนะคือเสียง
๓	ฆานายตนะ อายตนะคือจมูก	คันธายตนะ อายตนะคือกลิ่น
๔	ชีวนายตนะ อายตนะคือลิ้น	รสายตนะ อายตนะคือรส
๕	กายายตนะ อายตนะคือกาย	โผฏฐัพพายตนะ อายตนะคือสัมผัส
๖	มนายตนะ อายตนะคือใจ	ธัมมายตนะ อายตนะคือธรรมารมณ์

ในอายตนะทั้ง ๑๒ นี้ อายตนะแต่ละอย่างมีองค์ธรรมอะไรบ้าง ควรศึกษาไว้ก่อนเพราะมีรายละเอียดมาก เช่น ธัมมายตนะมีองค์ธรรม ๒ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งได้แก่ สุขุมรูป ๑๖ และนิพพาน อีกกลุ่มหนึ่งได้แก่เจตสิก ๕๒ ทั้ง ๒ กลุ่มนี้วิปยุตจากกัน

อนึ่ง สภาวะธรรม ๓ หมวดนี้ นอกจากเป็นบทยีนสำหรับเทียบกับสภาวะธรรมแม่บทอื่นๆ แล้ว ยังเป็นสภาวะธรรมแม่บทสำหรับยกเป็นมูลบทหรือบทตั้งในการจำแนกสภาวะธรรมตามวิธีการของแต่ละนัยด้วย

๒. เนื้อหาของธาตุกถา

ธาตุกถา แบ่งเป็น ๒ ภาค คือภาคอุทเทสและภาคนิทเทส

ก. ภาคอุทเทส ได้แก่ ภาคที่ทรงแสดงสภาวะธรรมแม่บท หรือมาติกา พร้อมทั้งวิธีการจำแนกสภาวะธรรมโดยย่อให้เห็นโครงสร้างของคัมภีร์นี้

ข. ภาคนิทเทส ได้แก่ ภาคที่ทรงแสดงการจำแนกโดยละเอียดด้วยวิธีการต่างๆ ที่เรียกว่านัยถึง ๑๔ นัย ทำให้มีเนื้อหา ๑๔ บท

๓. ภาคอุทเทส ๕ มาติกา

๓.๑. นยมาติกา

นยมาติกา แปลว่า สภาวะธรรมแม่บทที่เป็นนัยหรือวิธีการ หมายถึงวิธีการจำแนก หรือจัด

หมวดหมู่สภาวะธรรมแม่บทจำนวน ๓๗๑ บท (อัปภันตรมาติกา ๑๐๕ บท พาหิรมาติกา ๒๖๖ บท) เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า มูลมาติกา คือสภาวะธรรมแม่บทที่เป็นเค้าโครงของธาตุกถามี ๑๔ นัย คือ

๑. **สงฺคโห อสงฺคโห**
สภาวะธรรมที่สงเคราะห์เข้าได้ (และ) สภาวะธรรมที่สงเคราะห์เข้าไม่ได้ เรียกว่า สังกหาสังคหนัย
๒. **สงฺคหิตฺเตน อสงฺคหิตํ**
สภาวะธรรมที่สงเคราะห์เข้าไม่ได้กับสภาวะธรรมที่สงเคราะห์เข้าได้ เรียกว่า สังกคหิตเตนอสังคหิตนัย
๓. **อสงฺคหิตฺเตน สงฺคหิตํ**
สภาวะธรรมที่สงเคราะห์เข้าได้กับสภาวะธรรมที่สงเคราะห์เข้าไม่ได้ เรียกว่า อสังคหิตเตนสังคหิตนัย
๔. **สงฺคหิตฺเตน สงฺคหิตํ**
สภาวะธรรมที่สงเคราะห์เข้าได้กับสภาวะธรรมที่สงเคราะห์เข้าได้ เรียกว่า สังกคหิตเตนสังคหิตนัย
๕. **อสงฺคหิตฺเตน อสงฺคหิตํ**
สภาวะธรรมที่สงเคราะห์เข้าไม่ได้กับสภาวะธรรมที่สงเคราะห์เข้าไม่ได้ เรียกว่า อสังคหิตเตนอสังคหิตนัย
๖. **สम्ปโยโค วิปฺปโยโค**
สภาวะธรรมที่ประกอบเข้าได้ (และ) สภาวะธรรมที่ประกอบเข้าไม่ได้ เรียกว่า สัมปโยควิปโยคนัย
๗. **สम्ปยุตฺเตน วิปฺปยุตต์**
สภาวะธรรมที่ประกอบเข้าไม่ได้กับสภาวะธรรมที่ประกอบเข้าได้ เรียกว่า สัมปยุตเตนวิปยุตตนัย
๘. **วิปฺปยุตฺเตน สัมปยุตต์**
สภาวะธรรมที่ประกอบเข้าได้กับสภาวะธรรมที่ประกอบเข้าไม่ได้ เรียกว่า วิปยุตตสัมปยุตตนัย
๙. **สम्ปยุตฺเตน สัมปยุตต์**
สภาวะธรรมที่ประกอบเข้าได้กับสภาวะธรรมที่ประกอบเข้าได้ เรียกว่า สัมปยุตตสัมปยุตตนัย
๑๐. **วิปฺปยุตฺเตน วิปฺปยุตต์**
สภาวะธรรมที่ประกอบเข้าไม่ได้กับสภาวะธรรมที่ประกอบเข้าไม่ได้ เรียกว่า วิปยุตตวิปยุตตนัย

๑๑. สงคหิเตน สมฺปยุตฺตํ วิปฺปยุตฺตํ

สภาวะธรรมที่ประกอบเข้าได้ (และ)สภาวะธรรมที่ประกอบเข้าไม่ได้ กับสภาวะธรรมที่สังเคราะห์เข้าได้ เรียกว่า สังคหิเตนสัมปยุตตวิปยุตตนัย

๑๒. สมฺปยุตฺตเตน สงคหิตํ อสงคหิตํ

สภาวะธรรมที่สังเคราะห์เข้าได้ (และ)สภาวะธรรมที่สังเคราะห์เข้าไม่ได้ กับสภาวะธรรมที่ประกอบเข้าได้ เรียกว่า สัมปยุตเตนสังคหิตาสังคหิตนัย

๑๓. อสงคหิเตน สมฺปยุตฺตํ วิปฺปยุตฺตํ

สภาวะธรรมที่ประกอบเข้าได้ (และ)สภาวะธรรมที่ประกอบเข้าไม่ได้ กับสภาวะธรรมที่สังเคราะห์เข้าไม่ได้ เรียกว่า อสังคหิเตนสัมปยุตตวิปยุตตนัย

๑๔. วิปฺปยุตฺตเตน สงคหิตํ อสงคหิตํ

สภาวะธรรมที่สังเคราะห์เข้าได้ (และ)สภาวะธรรมที่สังเคราะห์เข้าไม่ได้ กับสภาวะธรรมที่ประกอบเข้าไม่ได้ เรียกว่า วิปยุตเตนสังคหิตาสังคหิตนัย

สังคหะ ๔ แบบ

คำว่า **สงคโห** หรือที่แปลว่าสังเคราะห์ หมายถึง การรวมเข้า เป็นวิธีการจัดหมวดหมู่สภาวะธรรม ซึ่งคัมภีร์อรรถกถาชื่อปัญจปกรณ์ อธิบายไว้ว่า มี ๔ แบบ คือ

๑. **ชาติสงคโห** แปลว่า สังเคราะห์ตามชาติ หมายถึงสังเคราะห์สภาวะธรรมที่เป็นชาติเดียวกันเข้าด้วย เช่น สังเคราะห์สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ เข้าในสี่ลขันธ เหมือนสังเคราะห์กษัตริย์เข้าในกษัตริย์ พราหมณ์เข้าในพราหมณ์ แพศย์เข้าในแพศย์ และศูทรเข้าในศูทรด้วยกัน

๒. **สญฺชาตีสงคโห** แปลว่า สังเคราะห์ตามสัญชาติ เช่น สังเคราะห์สัมมาวายามะ สัมมาสติ และสัมมาสมาธิ เข้าในสมาธิขันธ เหมือนสังเคราะห์คนสัญชาติโกศลเข้าในคนสัญชาติโกศล คนสัญชาติมคธเข้าในคนสัญชาติมคธ

๓. **กิริยาสงคโห** แปลว่า สังเคราะห์ตามหน้าที่ เช่น สังเคราะห์สัมมาทิฐิ และสัมมาสังกัปปะ เข้าในปัญญาขันธ เหมือนสังเคราะห์คนฝึกช้างเข้าในคนฝึกช้าง คนฝึกม้าเข้าในคนฝึกม้า

๔. **คณนสงคโห** แปลว่า สังเคราะห์ด้วยการนับ หรือสังเคราะห์ตามจำนวน เช่น ถ้ามว่า “จักขายตนะสังเคราะห์เข้าได้กับขันธเท่าไร” ตอบว่า “สังเคราะห์เข้าได้กับขันธ ๑ (คือรูปขันธ)”

คำว่า **สงคโห** (รวมทั้งคำ สงคหิตํ สงคหิเตน) ที่ใช้ในธาตุกถา

อรรถกถาจารย์ผู้รจนาคัมภีร์ปัญจปกรณ์กล่าวว่า หมายถึง **คณนสงคโห** เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ฉะนั้น ที่แปล สงคโห ว่า สังเคราะห์เข้าได้ นั้นหมายถึงสังเคราะห์เข้าได้ด้วยการนับหรือตามจำนวน ส่วนคำว่า อสงคโห (รวมทั้ง อสงคหิตํ อสงคหิเตน) มีนัยตรงกันข้าม

คำว่า **สมฺปโยโค** (รวมทั้งคำ สมฺปยุตฺตํ) ที่แปลว่า ประกอบเข้าได้นั้น

อรรถกถาจารย์ผู้รจนาคัมภีร์ปัญจปกรณ์อธิบายว่า หมายถึงสภาวะธรรมที่เกิด-ดับพร้อมกัน มี

วัตถุและอารมณ์เดียวกัน ส่วนคำว่า วิบุปโยโค (รวมทั้งคำ วิบุปยุตต์) มีนัยตรงกันข้าม (ดูรายละเอียดในคำอธิบายตัวอย่างของฉัฏฐนัยประกอบ)

๓.๒. อัพภัณฑรมาติกา

อัพภัณฑรมาติกา แปลว่า สภาวะธรรมแม่บทภายใน หมายถึง สภาวะธรรมที่เป็นแม่บทของ คัมภีร์ธาตุกถานี้เอง ซึ่งตามนัยอรรถกถา มี ๒๒ นัย รวม ๑๒๕ บท คือ

๑. ชั้นธ ๕	๒. อายตนะ ๑๒
๓. ธาตุ ๑๘	๔. สัจจะ ๔
๕. อินทรีย์ ๒๒	๖. ปฏิจจสมุปบาท ๑๒
๗. สติปัฏฐาน ๔	๘. สัมมปปธาน ๔
๙. อิทธิบาท ๔	๑๐. ฌาน ๔
๑๑. อัปปมัญญา ๔	๑๒. อินทรีย์ ๕
๑๓. พละ ๕	๑๔. โพชฌงค์ ๗
๑๕. อริยมรรคมีองค์ ๘	๑๖. ผัสสะ
๑๗. เวทนา	๑๘. สัญญา
๑๙. เจตนา	๒๐. จิต
๒๑. อธิโมกข์	๒๒. มนสิการ

แต่ที่ปรากฏในพระบาลีมีเพียง ๑๐๕ บท คือ ชั้นธ ๕ บท อายตนะ ๑๒ บท ธาตุ ๑๘ บท สัจจะ ๔ บท อินทรีย์ ๒๒ บท ปฏิจจสมุปบาท ๒๘ บท นอกจากนั้นอย่างละ ๑ บท

๓.๓. นยमुखมาติกา

นยमुखมาติกา แปลว่า สภาวะธรรมแม่บทที่เป็นหลักแห่งนัย หมายถึง เป็นหลักแห่งนัย ๑๔ นัยของนยมาติกา นยमुखมาติกา มี ๔ นัย คือ

๑. **ตีหิ สงคโห** แปลว่า สภาวะธรรมที่สงเคราะห์เข้าได้กับสภาวะธรรม ๓ หมวด คือ ชั้นธ อายตนะ และธาตุ
๒. **ตีหิ อสงคโห** แปลว่า สภาวะธรรมที่สงเคราะห์เข้าไม่ได้กับสภาวะธรรม ๓ หมวด คือ ชั้นธ อายตนะ และธาตุ
๓. **จตุหิ สมบุโยโค** แปลว่า สภาวะธรรมที่ประกอบเข้าได้กับสภาวะธรรม ๔ หมวด คือ อรูป ชั้นธหรือนามชั้นธ ๔ ได้แก่ เวทนาชั้นธ สัญญาชั้นธ สังขารชั้นธ และวิญญาณชั้นธ
๔. **จตุหิ วิบุปโยโค** แปลว่า สภาวะธรรมที่ประกอบเข้าไม่ได้กับสภาวะธรรม ๔ หมวด คือ อรูปชั้นธ ๔

๓.๔. ลักษณะมาติกา

ลักษณะมาติกา แปลว่า สภาวธรรมแม่บทที่แสดงลักษณะให้สังเกตเห็นได้ หมายถึงลักษณะของสภาวธรรมที่สงเคราะห์เข้าได้ และที่สงเคราะห์เข้าไม่ได้ สภาวธรรมที่ประกอบเข้าได้และที่ประกอบเข้าไม่ได้ มี ๒ ลักษณะ คือ

๑. สภาโค แปลว่า มีส่วนเสมอกัน
๒. วิสภาโค แปลว่า มีส่วนไม่เสมอกัน

๓.๕. พาหิรมาติกา

พาหิรมาติกา แปลว่า สภาวธรรมแม่บทภายนอก หมายถึง มาติกาของคัมภีร์ธัมมสังคณี มี ๑๒๒ นัย รวม ๒๖๖ บท จำแนกเป็นติกมาติกา ๒๒ นัย หรือ ๒๒ ดิกะ ดิกะละ ๓ บท รวม ๖๖ บท และทุกมาติกา ๑๐๐ นัย

บุคคลบัญญัติ (ป)

๑. ความหมาย

คำว่า **บุคคลบัญญัติ** มาจากคำภาษาบาลี ๒ คำ คือ **บุคคล** และ **บัญญัติ**, คำว่า **บุคคล** ในภาษาไทยใช้คำว่า บุคคล หมายถึงคนใดคนหนึ่งดังที่ใช้กันในวงนักวิชาการว่าปัจเจกบุคคลในทางพระวินัย เมื่อพูดถึงบุคคล ต้องเข้าใจว่าไม่ใช่คณะ (ตั้งแต่ ๒ ถึง ๓ คน) ไม่ใช่สงฆ์ (ตั้งแต่ ๔ คนขึ้นไป) ในทางพระอภิธรรม บุคคล เป็นเรื่องสมมติ ไม่ได้มีอยู่จริง เช่น “นายดำ” เป็นคำสมมติเรียกชั้น ๕ ที่รวมเข้าเป็นรูป มีวิญญาณครอง เมื่อชั้นแตกสลาย ชื่อนายดำก็หายไป เช่นเดียวกับชื่อรถ ชื่อเรือ ชื่อสิ่งต่างๆ ล้วนเป็นเรื่องสมมติ

คำว่า **บัญญัติ** หรือที่ใช้ในภาษาไทยว่า บัญญัติ อรรถกถาจารย์ผู้รจนาคัมภีร์ปิฎกปกรณ์อธิบายไว้ว่า มีความหมาย ๒ อย่าง คือ

(๑) หมายถึง การชี้แจง (บัญญัติ) , การแสดง (ทสฺสนา), การประกาศ (ปกาสนา), ดังปรากฏในพระบาลีว่า “**อากิขติ เทเสติ ปญฺเฑติ ปฏฺจเปติ**” (ส.นิ. ๑๖/๒๐/๒๕) แปลว่า บอกราย แสดง บัญญัติ กำหนด

(๒) หมายถึง การตั้งไว้ (บัญญัติ), การวางลง (นิกฺขิปปนา), ดังปรากฏในพระบาลีว่า “**สุบัญญัติ มญฺจปิจํ**” (วินย. ๑/๒๖๙/๑๙๓) แปลว่า ตั้งและตั้ง จัดตั้งไว้เรียบร้อยแล้ว

ในที่นี้ คำว่า บัญญัติ หมายถึงความหมายทั้ง ๒ อย่างนั้น กล่าวคือ คำว่า บัญญัติ ในบัญญัติ ๖ ประการ มีชั้นบัญญัติเป็นต้น หมายถึงการชี้แจง การแสดง การประกาศ ๖ ประการ ก็ได้ หมายถึงถึงการตั้งไว้ การวางลง (เป็นกฎหรือเป็นหลัก) ๖ ประการก็ได้

บัญญัติ ๖

บัญญัติ ๖ ประการซึ่งปรากฏในภาคอุทเทสที่ ๑ ของคัมภีร์นี้ ได้แก่

๑. **ชั้นธบัญญัติ** คือการบัญญัติสภาวะธรรมที่เป็นหมวดหมู่กันว่า เป็นชั้นธ
๒. **อายตনบัญญัติ** คือการบัญญัติสภาวะธรรมที่เป็นบ่อเกิดว่า เป็นอายตนะ
๓. **ธาตุบัญญัติ** คือการบัญญัติสภาวะธรรมที่ทรงตัวอยู่ว่า เป็นธาตุ
๔. **สังัจจบัญญัติ** คือการบัญญัติสภาวะธรรมที่เป็นความจริงว่า เป็นสังัจจะ
๕. **อินทริยบัญญัติ** คือการบัญญัติสภาวะธรรมที่เป็นใหญ่กว่า เป็นอินทริย
๖. **บุคคลบัญญัติ** คือการบัญญัติเหล่าบุคคลว่า เป็นบุคคล

นอกจากบัญญัติ ๖ ประการที่ปรากฏในคัมภีร์บุคคลบัญญัตินี้แล้วยังมีบัญญัติ ๖ ประการตามนัยของอรรถกถาและนัยของอาจารย์อีก ๒ พวก ขอนำมาเสนอเพื่อประดับสติปัญญาและเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับศึกษาบุคคลบัญญัติสืบไป ดังนี้

บัญญัติ ๖ ประการ ตามนัยของอรรถกถา

๑. **วิชขมานบัญญัติ** หมายถึงการบัญญัติสภาวะธรรมที่มีอยู่จริง เช่น กุสลา ธมฺมา (สภาวะธรรมที่เป็นกุศล), อกุสลา ธมฺมา (สภาวะธรรมที่เป็นอกุศล)

๒. **อวิชขมานบัญญัติ** หมายถึงการบัญญัติสิ่งสมมติคือสิ่งที่ไม่ได้อยู่จริง บัญญัติเพื่อใช้เรียกขานสำหรับเป็นสื่อความเข้าใจกัน เช่น บุริสะ (ผู้ชาย) อิตถิ (ผู้หญิง) ตลอดจนคำบัญญัติทางนามธรรมของลัทธิศาสนาอื่น เช่น อาตมัน พรหมัน ก็ถือว่าเป็นคำบัญญัติประเภทนี้

๓. **วิชขมานเนอวิชขมานบัญญัติ** หมายถึงการบัญญัติสิ่งที่มีได้มีอยู่จริงร่วมกับสิ่งที่มีอยู่จริง เช่น เตวิชชบุคคล (บุคคลผู้ได้วิชา ๓) ในที่นี้ คำว่า บุคคล มีได้มีอยู่จริง ส่วนเตวิชชา มีอยู่จริง

๔. **อวิชขมานเนวิชขมานบัญญัติ** หมายถึงการบัญญัติสิ่งที่มีอยู่จริงร่วมกับสิ่งที่มีได้มีอยู่จริง เช่น อิตถิรูปะ (รูปของหญิง) ในที่นี้ สภาวะที่เรียกว่า อิตถิ มีได้มีอยู่จริง แต่สภาวะที่เรียกว่า รูป มีอยู่จริง

๕. **วิชขมานเนอวิชขมานบัญญัติ** หมายถึงการบัญญัติสิ่งที่มีอยู่จริงร่วมกับสิ่งที่มีอยู่จริง เช่น จักขุสัมผัสสะ (การสัมผัสที่เกิดขึ้นในจักขุ) ในที่นี้ ทั้งสภาวะที่เรียกว่า จักขุ และสภาวะที่เรียกว่า ผัสสะ มีอยู่จริง

๖. **อวิชขมานเนอวิชขมานบัญญัติ** หมายถึงการบัญญัติถึงสิ่งที่มีได้มีอยู่จริงร่วมกับสิ่งที่มีได้มีอยู่จริง เช่น ขัตติยปุตตะ (โอรสของกษัตริย์) ในที่นี้ ทั้งสภาวะที่เรียกว่า ขัตติยะ และสภาวะที่เรียกว่า ปุตตะ มีได้มีอยู่จริง จึงเป็นคำสมมติล้วนๆ ทั้ง ๒ คำ

ในบัญญัติ ๖ ประการตามนัยอรรถกถา บัญญัติที่ ๑-๓ เท่านั้นที่พอจัดเข้าในบัญญัติ ๖ ประการของคัมภีร์นี้ กล่าวคือ บัญญัติที่ ๑ คือ

วิชขมานบัญญัติจัดเข้าในบัญญัติที่ ๑-๕ ของคัมภีร์นี้ บัญญัติที่ ๒ คือ อวิชขมานบัญญัติ

จัดเข้าในบัญญัติที่ ๖ คือบุคคลบัญญัติ ส่วนบัญญัติที่ ๓ คือ วิชชามาเนนอวิชชามาเนนบัญญัติ จัดเข้าในบัญญัติที่เหลือ เช่น เดวิชชะ

บัญญัติ ๖ ประการ ตามนัยของอาจารย์

๑. อุปาทานบัญญัติ หมายถึงการบัญญัติโดยอาศัยสิ่งอื่น เช่น การบัญญัติว่า สัตว์ โดยอาศัยขันธุ์ ๕ การบัญญัติว่าทิศตะวันออก โดยอาศัยดวงอาทิตย์(ขึ้นจากทิศนั้นก่อน)
๒. อุปนิธานบัญญัติ หมายถึงการบัญญัติโดยการเทียบเคียงซึ่งกันและกัน เช่น การบัญญัติความยาวโดยเทียบเคียงกับความสั้น ความไกลโดยเทียบเคียงกับความใกล้
๓. สโมธานบัญญัติ หมายถึงการบัญญัติโดยแบ่งเป็นหมู่หรือมวลรวม เช่น ปุบผราสี (กองดอกไม้)
๔. อุปนิชิตตบัญญัติ หมายถึงการบัญญัติโดยการเพิ่มจำนวนขึ้นตามลำดับ เช่น เทว (๒), ดิณี (๓), จตุตถา (๔)
๕. ตัชชาบัญญัติ หมายถึงการบัญญัติโดยเฟ่งสภาวะของธรรมนั้นๆ เช่น บัญญัติสิ่งที่มีสภาวะแข็งว่า ปฐวี บัญญัติสิ่งที่มีสภาวะร้อนว่า เตโช
๖. สันตติบัญญัติ หมายถึงการบัญญัติโดยอาศัยความต่อเนื่อง เช่น อาสีติกะ (ผู้เฒ่าวัย ๘๐), นาวุติกะ (ผู้เฒ่าวัย ๙๐)

ในบัญญัติ ๖ ประการตามนัยของอาจารย์อาจจัดเข้าในบัญญัติ ๖ ประการตามนัยของอรรถกถาได้ คือตัชชาบัญญัติจัดเข้าในวิชชามาเนนบัญญัติ ส่วนที่เหลืออีก ๕ ประการ จัดเข้าในอวิชชามาเนนบัญญัติ และวิชชามาเนนอวิชชามาเนนบัญญัติ

บัญญัติ ๖ ประการตามนัยของอาจารย์อีกพวกหนึ่ง

๑. กิจจบัญญัติ หมายถึงการบัญญัติโดยอาศัยหน้าที่ เช่น ภาณกะ (ผู้สวด), ธรรมกถิก (ธรรมกถึก)
๒. สันฐานบัญญัติ หมายถึงการบัญญัติโดยอาศัยรูปพรรณสันฐาน เช่น กิสะ (ผู้ผอม), ฐละ (ผู้อ้วน)
๓. ลิงคบัญญัติ หมายถึงการบัญญัติโดยอาศัยเพศ เช่น อิตถิ (ผู้หญิง), ปุริสะ (ผู้ชาย)
๔. ภูมิบัญญัติ หมายถึงการบัญญัติโดยอาศัยสถานที่ เช่น โกสลกะ (ชาวโกศล), มาธูรา (ชาวมธูรา)
๕. ปัจจัตตบัญญัติ หมายถึงการบัญญัติให้เป็นชื่อเฉพาะของแต่ละบุคคล เช่น ดิสสะ (นายดิสสะ), สุมณะ (นายสุมณะ)
๖. อสังขตบัญญัติ หมายถึงการบัญญัติให้เป็นชื่อของอสังขตธรรม เช่น นิโรธ นิพพาน โมกชะ

๒. เนื้อหาของบุคคลบัญญัติ

เนื้อหาของบุคคลบัญญัติ แบ่งเป็น ๒ ภาค คือ (๑) ภาคอุทเทส หรือภาคมาติกา (๒) ภาคนิทเทส ได้แก่ภาคอธิบายขยายความในภาคอุทเทสโดยละเอียด

ภาคอุทเทส

ภาคอุทเทส แบ่งเป็น ๑๐ อุทเทส เรียกชื่ออุทเทสตามจำนวนบุคคลที่ยกขึ้นตั้งเป็นบทมาติกา หมวดหนึ่งๆ เช่น หมวดที่ว่าด้วยบุคคล ๑ จำพวก เรียกว่า เอกกอุทเทส หมวดที่ว่าด้วยบุคคล ๒ จำพวก เรียกว่า ทุกอุทเทส หมวดที่ว่าด้วยบุคคล ๓ จำพวก เรียกว่า ดิกอุทเทส หมวดที่ว่าด้วยบุคคล ๔ จำพวก เรียกว่า จตุกกอุทเทส จนถึง หมวดที่ว่าด้วยบุคคล ๑๐ จำพวก เรียกว่า ทสกอุทเทส

รวมบุคคลที่ทรงแสดงไว้ในภาคอุทเทสและนำไปขยายในภาคนิทเทส จำนวน ๓๖๕ จำพวก นอกจากนั้น ในเอกกอุทเทส พระผู้มีพระภาคทรงยกบัญญัติ ๖ ประการขึ้นตั้งเป็นบทมาติกาก่อน แล้วทรงจำแนกแต่ละบัญญัติโดยวิธีปุจฉาและวิสัชนาด้วยพระองค์เองที่เรียกว่า กเถตุกัมยตาปุจฉา ตั้งแต่ชั้นบัญญัติจนถึงอินทริยบัญญัติ เช่น

๑. ชั้นบัญญัติ (ถาม) การบัญญัติสภาวะธรรมที่เป็นหมวดหมู่กันว่า เป็นชั้น มีเท่าไร (ตอบ) ชั้นบัญญัติมี ๕ ประการ คือ (๑) รูปชั้น (๒) เวทนาชั้น (๓) สัญญาชั้น (๔) สังขารชั้น (๕) วิญญาณชั้น

๒. आयตนบัญญัติ (ถาม) การบัญญัติสภาวะธรรมที่เป็นปอเกิดว่าเป็นอายตนะ มีเท่าไร (ตอบ) आयตนบัญญัติมี ๑๒ คือ ...

พอถึงบัญญัติที่ ๖ คือบุคคลบัญญัติ (ถาม) การบัญญัติเหล่าบุคคลว่าเป็นบุคคล มีเท่าไร คำตอบคือบุคคล ๑ จำพวก จำนวน ๕๔ บุคคล มีบุคคลผู้เป็นสมยวิมุตตะ เป็นบุคคลที่ ๑ และบุคคลผู้ปฏิบัติเพื่อทำให้แจ้งอรหัตตผลเป็นบุคคลที่ ๕๔ เป็นอันจบเอกกอุทเทส

ตั้งแต่ทุกอุทเทส จนถึงทสกอุทเทส ทรงจำแนกบุคคล ๒ จำพวก ๓ จำพวก ๔ จำพวก จนถึง ๑๐ จำพวก รวมบุคคลแต่ละจำพวกของแต่ละอุทเทสได้ ๓๖๕ บุคคล ดังนี้

เอกกอุทเทส	ว่าด้วยบุคคล	๑	จำพวก		จำนวน	๕๔	บุคคล	
ทุกอุทเทส	ว่าด้วยบุคคล	๒	จำพวก	๒๖	คู่	จำนวน	๕๒	บุคคล
ดิกอุทเทส	ว่าด้วยบุคคล	๓	จำพวก	๑๘	กลุ่ม	จำนวน	๕๔	บุคคล
จตุกกอุทเทส	ว่าด้วยบุคคล	๔	จำพวก	๓๒	กลุ่ม	จำนวน	๑๒๘	บุคคล
ปัญจกอุทเทส	ว่าด้วยบุคคล	๕	จำพวก	๖	กลุ่ม	จำนวน	๓๐	บุคคล
ฉกอุทเทส	ว่าด้วยบุคคล	๖	จำพวก	๑	กลุ่ม	จำนวน	๖	บุคคล
สัตตกอุทเทส	ว่าด้วยบุคคล	๗	จำพวก	๒	กลุ่ม	จำนวน	๑๔	บุคคล
อัฏฐกอุทเทส	ว่าด้วยบุคคล	๘	จำพวก	๑	กลุ่ม	จำนวน	๘	บุคคล
นวกอุทเทส	ว่าด้วยบุคคล	๙	จำพวก	๑	กลุ่ม	จำนวน	๙	บุคคล
ทสกอุทเทส	ว่าด้วยบุคคล	๑๐	จำพวก	๑	กลุ่ม	จำนวน	๑๐	บุคคล

ภาคนิทเทส

ภาคนิทเทส คือภาคแสดงโดยยกนัยทั้ง ๑๔ นัยของนยมาติกาขึ้นตั้งเป็นบท ๑๔ บท เรียกชื่อ บทว่า นยนิทเทส เริ่มตั้งแต่ ปฐมนยนิทเทส จนถึง จุททสมนยนิทเทส แต่ละนิทเทสว่าด้วยอัปภัณฑร- มาติกาและพาหิรมาติกา ตามลำดับ โดยดำเนินตามนัยและวาระต่าง ๆ ซึ่งเป็นวิธีการของธาตุกถา ดังนี้

นยนิทเทส คือการแสดงสภาวะธรรมด้วยนัยแต่ละนัยของนยมาติกา ในภาคอุทเทส เช่น นัย ของปฐมนยนิทเทส คือสังคหาสังคหนัย เรียกสภาวะธรรมที่นำมาจำแนกด้วยนัยนี้ว่าสังคหาสังคหปะทะ (สังคหปะทะและอสังคหปะทะ) และเรียกชื่อนยนิทเทสนี้ว่า ปฐมนัย สังคหาสังคหปะทนิทเทส

มูลกนัย คือวิธีการจำแนกสภาวะธรรมโดยยกสภาวะธรรมบทใดบทหนึ่งขึ้นตั้งเป็นมูล ถ้าตั้งเป็น มูลทีละบทเรียกว่า เอกมูลกนัย ถ้าตั้งเป็นมูลทีละ ๒ บท เรียกว่า ทุกมูลกนัย ถ้าตั้งเป็นมูลทีละ ๓ บท เรียกว่า ดิกมูลกนัย เป็นต้น จำนวนมูลกษะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับจำนวนบทของหมวดธรรมที่ยก มาจำแนก เช่น หมวดชั้นันต์มี ๕ มูลกษะ หมวดอายตนะมี ๑๒ มูลกษะ หมวดธาตุมี ๑๘ มูลกษะ หมวด อินทรีมี ๒๒ มูลกษะ

ปุจฉาวาระ วาระตั้งคำถามคือเมื่อยกสภาวะธรรมบทใดขึ้นเป็นมูลก็ตั้งคำถามเพื่อหาคำตอบต่อ ไป เช่น ในปฐมนัย เมื่อยกรูปชั้นันต์ขึ้นตั้งเป็นมูลในเอกมูลกนัย ก็ตั้งคำถามว่า รูปชั้นันต์สังเคราะห์เข้า ได้กับชั้นันต์ อายตนะ และธาตุเท่าไร

วิชันนาวาระ วาระตอบคำถาม เช่น ตัวอย่างข้างต้นตอบว่า รูปชั้นันต์สังเคราะห์เข้าได้กับชั้นันต์ ๑ อายตนะ ๑๑ และธาตุ ๑๑

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๗ พระอภิธรรม คัมภีร์ที่ ๕ กถาวัตถุ

๑. ความหมาย

คำว่า กถา แปลว่า ถ้อยคำ คำกล่าว คำอธิบาย หรือเรื่อง มีหลายอย่าง เช่น

๑. ตีรัจฉานกถา (คำกล่าวที่ขวาทพระนิพพาน)
๒. วิคคาหิกกถา (คำพูดคัดค้านข่มขู่)
๓. สัมโมทนียกถา หรือ สาราณียกถา (คำกล่าวต้อนรับ)
๔. อนุப்புพิกถา (เรื่องที่แสดงโดยลำดับ)
๕. อาลาปกถา หรือ สัลลาปกถา (คำทักทาย คำปราศรัย)
๖. ปัพพันธกัปปนกถา (คำประพันธ์)
๗. วาทกถา (คำกล่าวแสดงวาทะหรือลัทธิ คำประกาศลัทธิ)

๘. ชัปปกถา (คำตอบโต้สนับสนุนลัทธิของตน)

๙. วิตถกถา (คำตอบโต้หักล้างลัทธิอื่น)

คัมภีร์อนุฎีกาของกถาวัตถุฎีกาอธิบายว่า คำว่า กถา หมายถึง วาทกถา เท่านั้น

คำว่า วัตถุ แปลว่า เรื่อง สิ่ง ข้อความ ที่ดิน หรือที่ตั้ง ในที่นี้ได้แก่ ที่ตั้ง หมายถึงตัวคัมภีร์หรือปกรณ์ ฉะนั้น เมื่อรวมคำทั้งสองเข้าเป็น กถาวัตถุ จึงแปลว่า ปกรณ์อันเป็นที่ตั้งของวาทกถา

๒. ความสำคัญของคัมภีร์กถาวัตถุ

คัมภีร์กถาวัตถุ เป็นคัมภีร์สำคัญทั้งด้านเนื้อหา วิธีการและวัตถุประสงค์ จึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการชำระสะสางมลทินในพระพุทธศาสนาแล้วในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช

๒.๑. ความสำคัญทางด้านเนื้อหา

คัมภีร์กถาวัตถุ ว่าด้วยวาทกถาต่างๆ ถึง ๒๒๖ กถา มีหมวดธรรมสำคัญหลายหมวด เช่น ชั้นที่ ๕ आयตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ อริยสัจ ๔ ตลอดจนมรรค ผล นิพพาน ซึ่งอรรถกถาอธิบายว่า ในคัมภีร์นี้มีสูตรจำนวน ๑,๐๐๐ สูตร เป็นของสกวาทิ (เถรวาท) ๕๐๐ สูตร และเป็นของปรวาทิ (อจาริยวาท) ๕๐๐ สูตร จึงเป็นคัมภีร์ที่ประมวลวาทกถาหรือกถาแสดงลัทธิต่างๆ ในสมัยนั้นมารวมไว้ แล้วเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างทางความคิดเห็นและความเชื่อ พร้อมทั้งชี้ผิดชี้ถูกให้ถือปฏิบัติไว้ด้วย

๒.๒. ความสำคัญทางด้านวิธีการ

วิธีการของคัมภีร์กถาวัตถุ เป็นวิธีการทางตรรกศาสตร์แนวพุทธหรือพุทธตรรกศาสตร์ที่สมบูรณ์ที่สุด และสำคัญที่สุด ถือกันว่าเป็นลักษณะเฉพาะของคัมภีร์นี้ จึงเป็นคัมภีร์ที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับนักคิด นักเขียน นักพูด โดยเฉพาะนักได้อวาทิ

๒.๓. ความสำคัญทางด้านวัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของคัมภีร์กถาวัตถุ คือ (๑) เพื่อชี้ให้เห็นว่า วาทกถาต่างๆ ของ ฝ่ายปรวาทิหรืออจาริยวาท มีความผิดพลาดคลาดเคลื่อนจากพระพุทธพจน์อย่างไร (๒) เพื่อชี้แจงแสดงเหตุผลให้เห็นความถูกต้องตามความเป็นจริงที่ทรงแสดงไว้ ทั้งนี้โดยมุ่งหวังว่า เมื่อฝ่ายนั้นรู้เห็นตามความเป็นจริงแล้ว ก็จะละมิจฉาทิฎฐิที่ทำให้ดีความพระพุทธพจน์ผิดๆ ลงได้ และเกิดสัมมาทิฎฐิที่จะทำให้ดีความพระพุทธพจน์ถูกต้องตามความเป็นจริงต่อไป

๓. ความเป็นมาของคัมภีร์กถาวัตถุ

ความเป็นมาของคัมภีร์กถาวัตถุอาจแยกได้เป็น ๒ ตอน คือ (๑) ตอนที่พระพุทฺพพจน์โดยตรง (๒) ตอนที่ประพันธ์ผลงานของท่านพระโมคคัลลีสบุตรตีสสเถระ ซึ่งเป็นคัมภีร์กถาวัตถุที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน

ตอนที่ ๑

อรรถกถาเล่าความเป็นมาของพระอภิธรรมปิฎก มีใจความว่า หลังจากตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว ๓ สัปดาห์ ในสัปดาห์ที่ ๔ พระผู้มีพระภาคทรงพิจารณาพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ ติดต่อกันตลอดทั้งสัปดาห์นั้น ณ รตนฆรเจดีย์ บริเวณต้นพระศรีมหาโพธิ์ที่ตรัสรู้

ต่อมา หลังตรัสรู้แล้ว ๖ พรรษา ทรงแสดงยมกปาฏิหาริย์ ณ ควางตันคันทามพุกษะ เขตกรุงสาวัตถี แล้วเสด็จไปจำพรรษาในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ประทับ ณ บันฑุกัมพลลิลลาอาสน์ของท้าวสักกะจอมเทพ ภายใต้ต้นปาริชาติ ทรงแสดงพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ โปรดพระพุทธรูปรดาที่ไปอุบัติเป็นสันดุสิตเทพบุตรในสวรรค์ชั้นดุสิต และทวยเทพจากหมื่นจักรวาล ติดต่อกันตลอดพรรษานั้น (อภิ.สง.อ. ๒๐/๑๓-๑๘, อภิ.ปญจ.อ. ๑๒๑ ดูคำแนะนำธาตุกถาในบทนำพระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๖ ประกอบด้วย)

นักปราชญ์ทางพระอภิธรรมรุ่นก่อน ได้ร้อยกรองเป็นคำฉันท์ขยายความดังนี้ไว้ว่า

ธम्मสังคณี วิภังค์

ธาตุกถ์ จ ปุคคล-

กถาวัตถุ ทสหาณี

ทิว มาตุปัชาน์

ทวาทส ยมกั ตถา

ปญตติ สตตเมว จ

ปฏจัน ปญจวิสหิ

เทวาน์ สมุปตตยิ. (ฉบับพม่า)

แปลว่า

ธัมมสังคณี   ทรงแสดง   ๑๒ วัน

วิภังค์   ทรงแสดง   ๑๒ วัน

ธาตุกถา   ทรงแสดง   ๖ วัน

ปุคคลบัญญัติ   ทรงแสดง   ๗ วัน

กถาวัตถุ   ทรงแสดง   ๑๐ วัน

ยมก   ทรงแสดง   ๑๒ วัน

ปฏจัน   ทรงแสดง   ๒๕ วัน

อรรถกถาอธิบายว่า พระผู้มีพระภาคทรงแสดงคัมภีร์ธัมมสังคณี วิภังค์ ธาตุกถา ปุคคลบัญญัติ ยมก และปฏจัน โดยพิสดาร ส่วนกถาวัตถุทรงแสดงโดยสังเขป คือทรงแสดงแต่เพียงมาติกาของกถาต่าง ๆ มีปุคคลกถา เป็นต้น เพราะทรงเล็งเห็นด้วยพระญาณว่า ในอนาคตกาล (หลังจากพระองค์ปรินิพพานแล้ว ๒๑๘ ปี) จะมีภิกษุผู้มีปัญญามารูปร่างหนึ่งชื่อพระโมคคัลลีสบุตรตีสสเถระ ชำระสะสงามลทินในพระพุทธรูปรดาให้บริสุทธิ์ แล้วแสดงกถาวัตถุปกรณ์ มีประมาณเท่าที่ขนิกาย ได้ฝ่ายอธรรมวาทิโดยประมวลสูตรจำนวน ๑,๐๐๐ สูตร คือ

ของฝ่ายสกวาที (ฝ่ายธรรมวาทิหรือเถรวาท) ๕๐๐ สูตร

ของฝ่ายปรวาที (ฝ่ายอธรรมวาทิหรืออจาริยวาท) ๕๐๐ สูตร

(อภิ.สง.อ. ๒๐/๖, อภิ.ปญจ.อ. ๑๒๑-๑๒๒,๑๒๘)

ตอนที่ ๒

ท่านพระโมคคัลลีบุตรติสสเถระ ที่พระผู้มีพระภาคทรงเล็งเห็นนั้นเป็นบุตรของโมคคัลลีพราหมณ์ชาวเมืองปาฏลีบุตร เมืองหลวงของแคว้นมคธ (ในรัชสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช) เป็นผู้ที่มีปัญญาเฉลียวฉลาดมาก สามารถเรียนจบไตรเพทตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ ต่อมาเมื่ออายุได้ ๘ ขวบได้บวชเป็นสามเณรในพระพุทธศาสนา โดยมีท่านพระลิตควเถระเป็นพระอุปัชฌาย์ ท่านได้เรียนพระวินัยปิฎกและเรียนกัมมัฏฐานจากท่านพระลิตควเถระ จนชำนาญแล้ว พระอุปัชฌาย์จึงนำไปฝากให้อยู่เพื่อศึกษาพระสูตรต้นตปิฎกและพระอภิธรรมปิฎกกับท่านพระจันทวชิระเถระ จนเชี่ยวชาญในปิฎกทั้งสองนั้น เมื่อมีอายุครบ ๒๐ ปี จึงได้อุปสมบทเป็นภิกษุ หลังจากอุปสมบทได้ไม่นานนัก ท่านก็บรรลุปะเป็นพระอรหันต์ ต่อมาท่านได้รับแต่งตั้งจากพระเถระทั้งสองให้เป็นอาจารย์สั่งสอนพระธรรมวินัยแทน เพราะพระเถระเหล่านั้นชราภาพมากแล้ว

มูลเหตุที่ท่านพระโมคคัลลีบุตรติสสเถระแต่งคัมภีร์กถาวัตถุ เพราะได้มีการตีความพระพุทธรูปต่างกันอย่างผิดเพี้ยน จนเกิดลัทธิและนิกายต่างๆ ขึ้นเป็นจำนวนมาก ประกอบกับการแทรกแซงจากนักบวชนอกพระพุทธศาสนา ทำให้เกิดลัทธิธรรมปฏิบัติมากขึ้นจนพระพุทธศาสนาหมวมอง ท่านจึงแต่งคัมภีร์นี้ขึ้น เพื่อชี้แจงแสดงหลักการและเหตุผลให้เห็นว่า กถาแสดงลัทธิอื่นๆ ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปจากพระพุทธรูปอย่างไร เพื่อให้เห็นภาพรวมของการแตกแยกนิกายในพระพุทธศาสนา ขอประมวลเหตุการณ์มาแสดงไว้ ณ ที่นี้โดยสังเขปดังนี้

๑. **หลังพุทธปรินิพพาน ๓ เดือน** พระเถระทั้งหลายมีท่านพระมหากัสสปเถระ ท่านพระอุบาลีเถระ ท่านพระอานนทเถระ เป็นต้น ได้ประชุมกันทำสังคายนาพระธรรมวินัย เพื่อจัดหมวดหมู่ให้เป็นระเบียบแบบแผน และถือปฏิบัติกันสืบมา โดยมีมติให้แก้ไข เปลี่ยนแปลง ต่อเติม หรือตัดทอนส่วนใดๆ ทั้งสิ้น การทำสังคายนาครั้งนี้ นับเป็นครั้งที่ ๑ ปรากฏว่า คณะสงฆ์ได้ถือปฏิบัติตามมติของที่ประชุมนี้เรื่อยมา จนถึง พ.ศ. ๑๐๐ การแตกแยกนิกายจึงเริ่มเกิดขึ้น

๒. **ผู้ทำให้เกิดการแตกแยกขึ้นในคณะสงฆ์เดิม** คือ ภิกษุชาววัชชีพวกหนึ่ง ที่รู้จักกันว่า “พวกวัชชีบุตร” ได้ประพาดนอกธรรมวินัย โดยบัญญัติข้อปฏิบัติขึ้นมา ๑๐ ข้อ ที่เรียกว่า “วัตถุ ๑๐ ประการ” ทำให้เกิดความหมวมองขึ้นในพระพุทธศาสนา พระเถระทั้งหลายมีท่านพระยสเถระ เป็นต้น จึงได้ประชุมกันพิจารณาและมีมติให้ขับพวกภิกษุวัชชีบุตรเหล่านั้นออกไปจากคณะสงฆ์ และประชุมกันทำสังคายนาพระธรรมวินัยขึ้นเป็นครั้งที่ ๒ โดยมีพระเจ้ากาลาโศกราช (พระราชโอรสของพระเจ้าสุสุนาคะ) แห่งกรุงปาฏลีบุตร แคว้นมคธ เป็นผู้อุปถัมภ์ พวกภิกษุวัชชีบุตรที่ถูกขับออกจากคณะสงฆ์ ประมาณ ๑๐,๐๐๐ รูป หนีไปอยู่ที่กรุงโกสัมพี แคว้นวังสะ รวบรวมกำลังเพิ่มเติมอีกจำนวนมากแล้วทำสังคายนา แข่งกับฝ่ายพระมหาเถระ (เถรวาท) เรียกการทำสังคายนาครั้งนั้นว่า มหาสังคีติ หรือ มหาสังฆิกสังคายนา จึงเรียกคณะของตนว่า มหาสังฆิกะ ซึ่งถือว่าเป็นการแตกนิกายครั้งแรกในพระพุทธศาสนา อนึ่ง เนื่องจากภิกษุเหล่านี้ยึดถือลัทธิธรรมและวินัยตามที่อาจารย์ของตนประยุกต์เปลี่ยนแปลงเพิ่มเติม และตัดทอนให้ผิดเพี้ยนไปจากพระพุทธรูปที่แท้จริง จึงมีชื่อว่า นิกายอาจรียวาท ส่วนคณะสงฆ์เดิมซึ่งมีพระมหาเถระทั้งหลายเป็นผู้บริหารสืบทอดเจตนารมณ์

ของพระมหาเถระผู้ทำสังคายนา ครั้งที่ ๑ นั้น มีชื่อว่า นิกายเถรวาท

ต่อมา มีนิกายใหม่แตกแยกไปจากนิกายมหาสังฆิกะ คือ (๑) นิกายโคกฏิกะ (๒) นิกาย-
เอกพโยหาริกะ และต่อมามีนิกายใหม่แยกออกไปจากนิกายโคกฏิกะอีก ๒ นิกาย คือ (๑) นิกาย-
ปัลลัตติวัต (๒) นิกายพาลุติกะ ทั้ง ๒ นิกายนี้ บางทีเรียกรวมว่า พุทฺธสุตฺติกะ ต่อมาภิกษุพวกหนึ่ง
แยกออกไปจาก ๒ นิกายนี้ ตั้งชื่อนิกายใหม่ว่า เจติยวาท รวมทั้งนิกายมหาสังฆิกะ เป็น ๖ นิกาย

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๓๘-๓๙ พระอภิธรรม คัมภีร์ที่ ๖ ยมก ภาค ๑-๒

๑. ความหมาย

คำว่า ยมก แปลว่า คู่ ดังที่พระอรรถกถาจารย์ผู้รจนาคัมภีร์อรรถกถาพระอภิธรรมปิฎกตั้ง
คำถามเพื่อวิเคราะห์ศัพท์ว่า ที่ชื่อว่า ยมก เพราะอรรถว่าอย่างไร (เกณฐเจเน ยมกนฺติ) และท่านตอบ
เองว่า เพราะอรรถว่า คู่ (ยฺคุลญฺเจเน) ท่านยกตัวอย่างการใช้ “ยมก” ในความหมายว่า คู่ (ยฺคุล)
เช่น ยมกปาฏิหาริย์ (ปาฏิหาริย์ที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงอย่างละคู่) ยมกสาลา (ต้นรังคู่ที่เสด็จ
ดับขันธปรินิพพาน) แล้วท่านสรุปว่า ด้วยเหตุนี้ สภาวธรรมหมวดหนึ่งๆ ในจำนวน ๑๐ หมวด
ที่ทรงแสดงด้วยวิธีการยมก คือ ทรงแสดงเป็นคู่ๆ ชื่อว่ายมก (อิติ ยฺคุลสงฺขาตานํ ยมกานํ วเสน
เทสิตตฺตา อิเมสุ ทสฺสุ เอเกกํ ยมกนฺนาม) (อภิ.ปญจ.อ. ๑/๓๒๘)

๒. สภาวธรรม ๑๐ หมวด

ที่ว่า “สภาวธรรมหมวดหนึ่งๆ ในจำนวน ๑๐ หมวด” คือ

๑. หมวดสภาวธรรมที่เป็นมูล	๒. หมวดชั้น
๓. หมวดอายตนะ	๔. หมวดธาตุ
๕. หมวดสังขะ	๖. หมวดสังขาร
๗. หมวดอนุสัย	๘. หมวดจิต
๙. หมวดสภาวธรรมในกุสลติกะ	๑๐. หมวดอินทรีย์

๓. สภาวธรรม ๑๐ หมวด กับยมก

สภาวธรรม ๑๐ หมวดนี้เองเป็นเนื้อหาของยมก จึงแบ่งยมกออกเป็น ๑๐ ยมก เรียกชื่อตาม
ชื่อของหมวดสภาวธรรมที่เป็นเนื้อหานั้นๆ ดังนี้

๑. ยมกที่ว่าด้วยหมวดสภาวธรรมที่เป็นมูล เรียกว่า **มูลยมก**

๒. ยมกที่ว่าด้วยหมวดขันธ	เรียกว่า	ขันธยมก
๓. ยมกที่ว่าด้วยหมวดอายตนะ	เรียกว่า	อายตนยมก
๔. ยมกที่ว่าด้วยหมวดธาตุ	เรียกว่า	ธาตุยมก
๕. ยมกที่ว่าด้วยหมวดสังขะ	เรียกว่า	สังขยมก
๖. ยมกที่ว่าด้วยหมวดสังขาร	เรียกว่า	สังขารยมก
๗. ยมกที่ว่าด้วยหมวดอนุสัย	เรียกว่า	อนุสัยยมก
๘. ยมกที่ว่าด้วยหมวดจิต	เรียกว่า	จิตตยมก
๙. ยมกที่ว่าด้วยหมวดสภาวะธรรมในกุสลติกะ	เรียกว่า	ธัมมยมก
๑๐. ยมกที่ว่าด้วยหมวดอินทรีย์	เรียกว่า	อินทรีย์ยมก

เหตุที่ทรงแสดงสภาวะธรรม ๑๐ หมวดนี้เป็นเนื้อหาของยมก

ถ้าจะถามว่า ทำไมพระผู้มีพระภาคทรงเลือกสภาวะธรรม ๑๐ หมวดนี้เท่านั้นมาแสดงด้วยวิธีการยมก สภาวะธรรมอื่นๆ เช่น ฌาน มรรค สติปัฏฐาน หรือโพชฌงค์ แสดงด้วยวิธีการยมกมิได้ หรือ คำตอบที่น่าจะสมเหตุสมผลคำตอบหนึ่งคือ ได้ แต่ที่ทรงเลือกแสดงสภาวะธรรม ๑๐ หมวดนี้ เพราะแสดงได้ยากกว่าสภาวะธรรมอื่นๆ จึงทรงแสดงให้เห็นเป็นตัวอย่างไว้ เมื่อผู้ศึกษาเข้าใจตัวอย่างทั้ง ๑๐ หมวดนี้แล้ว ก็สามารถนำสภาวะธรรมอื่นๆ ทั้งหมดมาแสดงด้วยวิธีการยมกได้เอง

๔. วิธีการของยมก

ที่ว่า “ทรงแสดงด้วยวิธีการยมก คือทรงแสดงเป็นคู่ๆ” นั้น หมายถึง ทรงแสดงแบบอนุโลม (ตามลำดับ, คล้อยตาม) และแบบปฏิโลม (ทวนลำดับ, ย้อนกลับ) สลับกันเป็นคู่ๆ แต่ละคู่ประกอบด้วย (๑) อนุโลมปุจฉา (คำถามอนุโลม) และวิสัยนา (คำตอบ) (๒) ปฏิโลมปุจฉา (คำถามปฏิโลม) และ วิสัยนา เช่น

๑. อนุโลมปุจฉา : เย เกจิ กุสลา ฌมมา, สพฺเพ เต กุสลมฺมุลาติ.

สภาวะธรรมเหล่าใดเหล่าหนึ่งที่เป็นกุศล สภาวะธรรมเหล่านั้นทั้งหมด เป็นกุศลมูลใช้ใหม่

วิสัยนา : ตีเณว กุสลมฺมฺลานิ, อวเสสา กุสลา ฌมมา น กุสลมฺมุลา.

กุศลมูลมี ๓ อย่างเท่านั้น (คือ อโลภะ อโทสะ และอโมหะ) สภาวะธรรมที่เหลือ(ผัสสะ เป็นต้น)เป็นกุศล แต่ไม่เป็นกุศลมูล

๒. ปฏิโลมปุจฉา : (ถามย้อนกลับว่า)

เย วา ปน กุสลมฺมุลา, สพฺเพ เต ฌมมา กุสลาติ.

สภาวะธรรมเหล่าใดเป็นกุศลมูล สภาวะธรรมเหล่านั้นทั้งหมดเป็น กุศลใช้ใหม่

วิสัย : อามนุตตา.

ใช้ (อภิ.ย. ๓๘/๕๐/๖)

ขอให้สังเกตว่า จากตัวอย่างนี้ทรงแสดงให้เห็นว่า กุศล กับ กุศลมูล เป็นสภาวะธรรมอย่างเดียวกัน แต่มีขอบเขตไม่เท่ากัน เมื่อยกมาตั้งคำถามแบบยมก ก็จะได้คำตอบต่างกันอย่างเห็นได้ชัด คือเมื่อถามว่า สภาวะธรรมเหล่าใดเหล่าหนึ่งที่เป็นกุศล สภาวะธรรมเหล่านั้นทั้งหมดเป็นกุศลมูลใช่ไหม

ถ้าตอบว่า ใช่ ก็ผิด เพราะกุศลมูลมีเพียง ๓ อย่างเท่านั้น คือ อโลภะ อโทสะ และอโมหะ สภาวะธรรมอื่นๆ อีกมากที่เป็นกุศล เช่น ผัสสะ เป็นต้น แต่ไม่เป็นกุศลมูล ซึ่งแสดงว่ากุศลมีขอบเขตกว้างกว่ากุศลมูล ในกรณีอย่างนี้ต้องแยกตอบ แต่ถ้าย้อนถามกลับว่า สภาวะธรรมเหล่าใดเป็นกุศลมูล สภาวะธรรมเหล่านั้นทั้งหมดเป็นกุศลใช่ไหม

ต้องตอบว่า ใช่ เพราะกุศลมูลมีขอบเขตอยู่ในกุศล ทุกสิ่งที่เป็นกุศลมูล ก็ต้องเป็นกุศลด้วย แต่ทุกสิ่งที่เป็นกุศลไม่จำเป็นต้องเป็นกุศลมูลเสมอไป

วิธีการยมกนี้ถือว่าเป็นวิธีการของตรรกศาสตร์ เพราะคล้ายกับหลักการอนุมาน ของปรัชญาอินเดีย โดยเฉพาะในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง เหตุ (ตัวกลางที่เป็นสื่อการอนุมาน) กับ สาธยะ (สิ่งที่ต้องการรู้) เช่น กรณีอนุมติสัมพันธ์ระหว่างเหตุกับสาธยะของสิ่ง ๒ สิ่งที่อยู่บนฐานเดียวกันแต่มีขอบเขตไม่เท่ากัน (เช่นเดียวกับกุศลมูล กับกุศลดังกล่าวข้างต้น) ท่านให้ใช้สิ่งที่มีขอบเขตแคบกว่าเป็นเหตุ เช่น ควัน กับ ไฟ ให้ใช้ควันเป็นเหตุอนุมานไปหาไฟ โดยวางเป็นหลักการไว้ว่า

ที่ใดมีควัน ที่นั้นย่อมมีไฟอยู่ด้วย แต่ที่ใดมีไฟ ที่นั้นไม่จำเป็นต้องมีควันเสมอไป

แต่ถ้าสิ่ง ๒ สิ่งที่อยู่บนฐานเดียวกัน มีขอบเขตเท่ากัน จะใช้สิ่งใดเป็นเหตุก็ได้ คือสิ่งใดปรากฏให้เห็นก่อนก็ใช้เป็นเหตุอนุมานไปหาอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่ปรากฏก็ได้ เช่น ความเป็นพระอรหันต์กับการตรัสรู้ธรรม โดยวางเป็นหลักการไว้ว่า

อนุโลม : ที่ใดมีการตรัสรู้ธรรม ที่นั้นย่อมมีความเป็นพระอรหันต์อยู่ด้วย

ปฏิโลม : ที่ใดมีความเป็นพระอรหันต์ ที่นั้นย่อมมีการตรัสรู้ธรรมอยู่ด้วย

ลักษณะและประเภทของปัญหา

ปัญหาหรือคำถามทั้งที่เป็นแบบอนุโลมและแบบปฏิโลมมีองค์ประกอบ ๒ ส่วน คือ บทหน้า และบทหลัง บทหน้าเรียกว่า สันนิษฐานบท (บทสันนิษฐาน คือบทที่รู้แล้ว) บทหลังเรียกว่า สัจยบท (บทสงสัย คือบทที่ต้องการจะรู้ บทที่เป็นปัญหา) โดยทั่วไปสันนิษฐานบทเป็นประโยค “ย” ในภาษาบาลี คือประโยคที่มีคำว่า “ใด” ใน ภาษาไทย เช่น เย เกจิ กุสลา ธมฺมา. = สภาวะธรรมเหล่าใดเหล่าหนึ่งที่เป็นกุศล

ส่วนสัจยบท โดยทั่วไปเป็นประโยค “ต” ในภาษาบาลี คือประโยคที่มีคำว่า “นั้น” ในภาษาไทย เช่น สพุเพ เต ธมฺมา กุสลมฺลาติ = สภาวะธรรมเหล่านั้น ทั้งหมดเป็นกุศลมูลใช่ไหม

๕. ปัญหาในยมกมี ๔ ประเภท

๑. **ปุเรปัญหา** ได้แก่ ประโยคคำถามที่บทหน้าคือสันนิฏฐานบทเหล่านั้นมีองค์ธรรม บทหลังคือสังสยบทไม่มีองค์ธรรม หรือมีแต่ต่างกับองค์ธรรมของสันนิฏฐานบท
๒. **ปัจฉาปัญหา** ได้แก่ ประโยคคำถามที่บทหลังมีองค์ธรรมมากกว่า (กว้างกว่า) องค์ธรรมของบทหน้า หรือทั้ง ๒ บทมีองค์ธรรมเท่ากันและเหมือนกัน
๓. **ปริปุณณปัญหา** ได้แก่ ประโยคคำถามที่บทหน้ามีองค์ธรรมมากกว่า (กว้างกว่า) องค์ธรรมของบทหลัง หรือทั้ง ๒ บท มีองค์ธรรมบางอย่างเหมือนกัน บางอย่างต่างกัน
๔. **โมฆปัญหา** ได้แก่ ประโยคคำถามที่บทหน้าและบทหลังมีองค์ธรรมต่างกัน หรือบทหน้าเท่านั้นมีองค์ธรรมบทหลังไม่มี หรือบทหลังเท่านั้นมีองค์ธรรม บทหน้าไม่มี หรือไม่มีเลยทั้ง ๒ บท

๖. ลักษณะและประเภทของวิสัยชชา

วิสัยชชา คำตอบของยมกมีลักษณะที่สำคัญ ๒ ประการ คือ ตอบรับ ตอบปฏิเสธ

๑. ตอบรับ

การตอบรับในภาษาบาลีใช้คำว่า **อามนฺตา** แปลว่า ใช่ คำตอบนี้ใช้เมื่อองค์ธรรมของบทหน้าหรือสันนิฏฐานบทของประโยคคำถามกับองค์ธรรมของบทหลัง หรือสังสยบทเป็นองค์ธรรมเดียวกัน และมีเท่ากัน เช่น ยสฺส รูปกฺขนฺโธ อุปฺปชฺชิตฺถ, ตสฺส เวทนา กฺขนฺโธ อุปฺปชฺชิตฺถาติ. อามนฺตา. (อภิ.ย. ๓๘/๕๖/๓๕)

ถาม : รูปชั้นธของบุคคลใดเคยเกิด เวทนาชั้นธของบุคคลนั้นก็เคยเกิดใช่ไหม

ตอบ : ใช่

๒. ตอบปฏิเสธ

ตอบปฏิเสธมีลักษณะแตกต่างกันเป็น ๔ ประเภท

๑. **ตอบว่า นตฺถิ** (ไม่มี) ใช้เมื่อไม่สามารถหาคำตอบจากทั้งบทหน้า คือสันนิฏฐานบทและบทหลังคือสังสยบท เช่น ยสฺส รูปกฺขนฺโธ นฺนฺปชฺชิตฺถ, ตสฺส เวทนา กฺขนฺโธ นฺนฺปชฺชิตฺถาติ. นตฺถิ. (อภิ.ย. ๓๘/๕๙/๓๕)

ถาม : รูปชั้นธของบุคคลใดไม่เคยเกิด เวทนาชั้นธของบุคคลนั้นก็ไม่เคยเกิดมีไหม

ตอบ : ไม่มี

๒. **ตอบว่า โน** (ไม่ใช่) ใช้เมื่อองค์ธรรมของบทหน้ากับองค์ธรรมของบทหลังต่างกัน เช่น ยสฺส รูปกฺขนฺโธ อุปฺปชฺชิตฺ, ตสฺส เวทนา กฺขนฺโธ นฺริชฺชตฺตีติ. โน. (อภิ.ย. ๓๘/๑๕๓/๖๐)

ถาม : รูปชั้นธของบุคคลใดกำลังเกิด เวทนาชั้นธของบุคคลนั้นก็กำลังดับใช่ไหม

ตอบ : ไม่ใช่

๓. คำตอบที่เป็น **นปฏิกเขปะ** หรือ **ปาลิตติ** คือคำตอบที่มีลักษณะสวนทางกับคำถามของปัจจนิกนัย (คำถามเชิงปฏิเสธ) ใช้เมื่อบทหน้าเท่านั้นมีองค์ธรรม บทหลังไม่มี เช่น ยสฺส รูปกฺขนฺโธ นฺุปฺปชฺชติ, ตสฺส เวทนา กฺขนฺโธ นฺุปฺปชฺชติถาติ. อุปฺปชฺชติถ. (อภิ.ย. ๓๘/๗๔/๓๘)

ถาม : รูปชั้นธของบุคคลใดไม่ใช่กำลังเกิด เวทนาชั้นธของบุคคลนั้นก็ไม่ใช่ เคยเกิดใช้ไหม

ตอบ : เคยเกิด

๔. คำตอบที่เป็น **วิฆะ** คือแยกตอบ (บางที่ใช้ว่า เอกโตสรูปทัสสนะ หรือ อุภโต-สรูปทัสสนะ) ใช้เมื่อองค์ธรรมของบทหน้ากับองค์ธรรมของบทหลังเหมือนกันบางส่วนเท่านั้น เช่น ยสฺส รูปกฺขนฺโธ อุปฺปชฺชติ, ตสฺส เวทนา กฺขนฺโธ อุปฺปชฺชติติ. ” อสญฺญสตฺตํ อุปฺปชฺชชฺชานํ เตสํ รูปกฺขนฺโธ อุปฺปชฺชติ โน จ เตสํ เวทนา กฺขนฺโธ อุปฺปชฺชติ. ปญฺจโวการํ อุปฺปชฺชชฺชานํ เตสํ รูปกฺขนฺโธ จ อุปฺปชฺชติ เวทนา กฺขนฺโธ จ อุปฺปชฺชติ. (อภิ.ย.๓๘/๕๐/๓๓)

ถาม : รูปชั้นธของบุคคลใดกำลังเกิด เวทนาชั้นธของบุคคลนั้นก็กำลังเกิดใช้ไหม

ตอบ : บุคคลผู้กำลังอุบัติในอสังญฐัตตภูมิจ รูปชั้นธของบุคคลเหล่านั้นกำลังเกิด แต่เวทนาชั้นธไม่ใช่กำลังเกิด (เพราะในภูมินี้ไม่มีนาม มีแต่รูป) บุคคลผู้กำลังอุบัติในปัญจโวการภูมิจ รูปชั้นธของบุคคลเหล่านั้นกำลังเกิดและเวทนาชั้นธก็กำลังเกิด (เพราะในภูมินี้มีทั้งรูปและนาม)

วิธีดำเนินการ

พระผู้มีพระภาคทรงแสดงวิธีการยมกดังกล่าวมานี้เป็นเครื่องมือจำแนกสภาวะธรรม ๑๐ หมวดตามวิธีดำเนินการ ดังนี้

๑. แบ่งหมวดธรรมแต่ละหมวดเป็น ๑ ยมก แต่ละยมกแบ่งเป็น ๒ ภาค คือ

(๑) ภาคตั้งคำถามเป็นมาติกาไม่มีคำตอบ เรียกว่า อุทเทสวาร

(๒) ภาคตอบคำถาม โดยนำคำถามมาตั้งแล้วตอบไปตามลำดับ เรียกว่า นิทเทสวาร

๒. อุทเทสและนิทเทส แบ่งเป็น ๒ นัย คือ อนุโลมนัย (นัยที่ไม่มีการปฏิเสธ) และปัจจนิกนัย (นัยที่มีปฏิเสธด้วยนินบาต) อุทเทสและนิทเทสของชั้นธยมกเป็นต้นไปแบ่งเป็น ๓ วาระ คือ

๑. **ปณัตติวาระ** (วาระที่วัดด้วยนามบัญญัติ)

๒. **ปวัตติวาระ** (วาระที่วัดด้วยความเป็นไปคือการเกิดการดับ)

๓. **ปริญญาวาระ** (วาระที่วัดด้วยปริญญาคือการกำหนดรู้)

ส่วนมูลยมก มีนัยและวาระตลอดถึงวิธีการดำเนินการบางอย่างไม่เหมือนกับของยมกอื่นๆ ดังจะได้แนะนำสาระสำคัญของแต่ละยมกโดยสังเขปต่อไป

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๔๐-๔๕ พระอภิธรรม คัมภีร์ที่ ๗ ปุฏฐาน ภาค ๑-๖

๑. ความสำคัญของปุฏฐาน

พระอภิธรรมทั้ง ๗ คัมภีร์นี้ พระผู้มีพระภาคทรงพิจารณาติดต่อกันตลอด ๗ วัน ในสัปดาห์ที่ ๔ หลังจากตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ณ ควงต้นพระศรีมหาโพธิ์ สถานที่ที่ประทับนั่งพิจารณามีชื่อต่อมาว่า รัตนฆรเจดีย์ (สัตตาคิธัมมรัตนฆรเจดีย์) ทั้งนี้เพื่อเป็นอนุสรณ์ว่าเป็นสถานที่ที่ทรงพิจารณาพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์นี้ (อภิ.อ. ๑/๘๒, ขุ.ชา.อ. ๑/๑๑๔)

พระอรรถกถาจารย์ผู้รจนาคัมภีร์อัฐสาลินีกล่าวถึงความสำคัญของคัมภีร์ปุฏฐานว่า นับแต่วันตรัสรู้จนถึงขณะทรงพิจารณาทบทวนพระอภิธรรม ๖ คัมภีร์แรก พระฉัพพรรณรังสีแผ่ประกายออกมาจากพระวรกายของพระผู้มีพระภาคเลย แต่พอทรงพิจารณาถึงปุฏฐาน หรือที่ท่านเรียกว่า มหาปกรณ์ พระฉัพพรรณรังสีก็แผ่ประกายออกมา คงเป็นเพราะในปุฏฐานมีนัยกว้างใหญ่ไพศาลดูห้วงน้ำในมหาสมุทร ดังที่ท่านเรียกว่า “นัยสาคร” ซึ่งเป็นที่ที่พระสัพพัญญุตญาณของพระผู้มีพระภาคได้โอกาสสำแดงพลังออกมาได้อย่างเต็มที่ เช่นเดียวกับ “ชลสาคร” คือ ห้วงน้ำในมหาสมุทรลึก ๘๔,๐๐๐ โยชน์ เป็นที่ที่ปลาใหญ่ชื่อติมิระและปิงคละได้โอกาสสำแดงพลังแหวกว่ายเล่นน้ำได้อย่างเต็มที่ การสำแดงพลังพระสัพพัญญุตญาณของพระพุทธองค์นี้เอง เป็นเหตุให้พระฉัพพรรณรังสีแผ่ประกายออกมา (อภิ.อ. ๑/๑๒-๑๕)

ด้วยเหตุนี้จึงถือได้ว่า คัมภีร์ปุฏฐานเกิดจากอานุภาพของพระสัพพัญญุตญาณ และเป็นวิสัยแห่งพระสัพพัญญุตญาณโดยเฉพาะ จึงมีนัยและอรรถลุ่มลึกยิ่งกว่าคัมภีร์ใดๆ ในพระไตรปิฎก ยากที่บุคคลใดจะสามารถหยั่งถึงได้ทั่วถ้วน โบราณจารย์จึงเรียกคัมภีร์นี้ว่า อนันตนิยสมันตปุฏฐานมหาปกรณ์ (มหาคัมภีร์ปุฏฐานอันกว้างใหญ่ไพศาลรายล้อมด้วยนัยเป็นอนันต์ - อภิ.อ. ๓/๕๗๓)

๒. ความหมายของปุฏฐาน

คำว่า ปุฏฐาน แปลว่า การเริ่มตั้ง, การเริ่มต้น, จุดตั้งต้น, แหล่ง, เหตุ แต่ในที่นี้เป็นชื่อคัมภีร์ซึ่งมีความหมาย ๓ นัย คือ

๑. ชื่อว่าปุฏฐาน เพราะอรรถว่า แสดงปัจจัยโดยประการต่างๆ (เกนภูเจน ปฏฐานนุติ นานุปการปจฺจยภูเจน) คือเป็นปกรณ์ที่พระผู้มีพระภาคทรงนำปัจจัยต่างๆ มาแสดงรวมไว้โดยพิสดาร

๒. ชื่อว่าปุฏฐาน เพราะอรรถว่า จำแนกสภาวะธรรมด้วยปัจจัยต่างๆ (เกนภูเจน ปฏฐานนุติ วิชชนภูเจน) คือเป็นปกรณ์ที่ทรงนำสภาวะธรรมต่างๆ เช่น กุศลธรรม อกุศลธรรม อัปยากตธรรม ซึ่งรวมเรียกว่า กุสลติกะ มาจำแนกตามประเภทของปัจจัย

๓. ชื่อว่าปฏิฐาน เพราะอรรถว่า เป็นที่ดำเนินไปแห่งพระสัพพัญญุตญาณ (แกนฏเจณ ปฏฺฐานนฺติ ปฏฺจิตฺตฺถเจณ) คือเป็นพระธรรมเทศนาที่เกิดขึ้น ด้วยอำนาจแห่งพระสัพพัญญุตญาณ และเป็นวิสัยแห่งพระสัพพัญญุตญาณโดยเฉพาะ (อภิ.อ. ๓/๓๙๓)

รวมความว่า ปฏิฐาน เป็นคัมภีร์ที่พระผู้มีพระภาคทรงนำสภาวะธรรมที่เป็นจุดตั้งต้นคือปัจจัย จำนวน ๒๔ ชนิดมาอธิบายให้เห็นสถิติ หรือความสามารถ และหน้าที่ของแต่ละชนิด แล้วทรงนำ สภาวะธรรมที่เป็นมาติกาจำนวน ๑๒๒ หมวด ซึ่งเป็นอภิธรรมมาติกาจากคัมภีร์ธัมมสังคณีมาจำแนก ด้วยปัจจัยเหล่านี้ เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์โดยความเป็นเหตุเป็นผลของกันและกัน

๓. ปฏิฐานกับปฏิจสุมุปาบาท

พระธรรมเทศนาที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงให้เห็นความสัมพันธ์โดยความเป็นเหตุเป็นผลของ กันและกันนั้นจำแนกเป็น ๒ นัย คือ

๑. ปฏิจสุมุปาบาทนัย
๒. ปฏิฐานนัย

พระธรรมเทศนาปฏิจสุมุปาบาทนัย ทรงมุ่งแสดงให้เห็นว่า เมื่อมีเหตุอย่างนี้แล้ว จะมีผลอะไร ตามมา ทั้งสายเกิดและสายดับ นอกจากนั้น ยังทรงเน้นว่า สภาวะธรรมที่เป็นเหตุกลับเป็นสภาวะธรรม ที่เป็นผลได้ และสภาวะธรรมที่เป็นผลก็กลับเป็นสภาวะธรรมที่เป็นเหตุได้เช่นกัน เช่น อวิชชาเป็นปัจจัย ให้สังขารเกิด สังขารเป็นปัจจัยให้วิญญาณเกิด

ในทางกลับกัน วิญญาณก็เป็นปัจจัยให้สังขารเกิด สังขารก็เป็นปัจจัยให้อวิชชาเกิดได้

ส่วนในปฏิฐานนัย ทรงอธิบายอำนาจหรือความสามารถเฉพาะของปัจจัยแต่ละชนิดไว้โดย พิสดาร (อภิธัมมัตถสังคหะ ปริจเฉทที่ ๘)

๔. การจัดแบ่งคัมภีร์ปฏิฐาน

คัมภีร์ปฏิฐานแบ่งเป็น ๖ ภาค ภาคละ ๑ เล่ม คือ เล่มที่ ๔๐-๔๕ ซึ่งเป็นชุดสุดท้ายของพระ ไตรปิฎกทั้ง ๖ ภาค ว่าด้วยปฏิฐานต่างๆ รวม ๒๔ ปฏิฐาน ดังนี้

ภาคที่ ๑ (เล่มที่ ๔๐) ว่าด้วยอาร์มภกถา คือ ปัจจุฑาทถส (การแสดงปัจจัย ๒๔ ชนิดโดย สังเขป) และปัจจนินาทถส (การจำแนกปัจจัย ๒๔ ชนิดโดย พิสดารพอสมควร) เป็นการปูพื้นฐานใน เบื้องต้นแล้วเข้าสู่เนื้อหา คือ ธัมมานุโลมติกปฏิฐานตอนต้น

ภาคที่ ๒ (เล่มที่ ๔๑) ว่าด้วยธัมมานุโลมติกปฏิฐานตอนปลาย ธัมมานุโลมติกปฏิฐานนี้เป็น ปฏิฐานที่ ๑ พระผู้มีพระภาคทรงอธิบายความเป็นปัจจัย แก่กันแห่งหมวดธรรมแม่บทหมวดละ ๓ ข้อที่เรียกว่า ดิกมาติกา จำนวน ๒๒ ดิกะ มีกุสลติกะเป็นติกะแรก ซึ่งดำเนินไปตามวาระต่างๆ ๗ วาระ มีปฏิจวารเป็นวาระแรก ตามอำนาจของปัจจัยแต่ละชนิดทั้ง ๒๔ ชนิด มีเหตุปัจจัยเป็นปัจจัย แรก เช่น กุสลํ ธมฺมํ ปฏิจฺจ กุสลโ ฐมฺโฆ อุปฺปชฺชติ เหตุปัจจัย : สภาวะธรรมที่เป็นกุศลอาศัย สภาวะธรรมที่เป็นกุศลเกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัย

ภาคที่ ๓ - ๔ (เล่มที่ ๔๒-๔๓) ว่าด้วยธัมมานุโลมทุกปัฏฐาน เป็นปัฏฐานที่ ๒ ที่พระผู้มีพระภาคทรงอธิบายความเป็นปัจจัยแก่กันแห่งหมวดธรรมแม่บทหมวดละ ๒ ข้อที่เรียกว่า ทุกมาติกา จำนวน ๑๐๐ ทุกะ มีเหตุทุกะเป็นทุกะแรก โดยดำเนินไปตามวาระและปัจจัย เหมือนธัมมานุโลมติกปัฏฐาน

ภาคที่ ๕ (เล่มที่ ๔๔) ว่าด้วยปัฏฐานที่ ๓-๖ เกิดจากการนำปัฏฐานที่ ๑ กับที่ ๒ มาแสดงร่วมกันแบบสลับไปมาและแสดงร่วมกันเอง คือ (๓) ธัมมานุโลมทุกติกปัฏฐาน (๔) ธัมมานุโลมติกทุกปัฏฐาน (๕) ธัมมานุโลมติกติกปัฏฐาน (๖) ธัมมานุโลมทุกทุกปัฏฐาน (ทั้ง ๖ ปัฏฐานนี้เรียกว่า ฝ่ายอนุโลม নয় คือ นัยที่ไม่มีการปฏิเสธ)

ภาคที่ ๖ (เล่มที่ ๔๕) ว่าด้วยปัฏฐานที่ ๗-๒๔ คือ (๗) ธัมมปัจจัยติกปัฏฐาน (๘) ธัมมปัจจัยทุกปัฏฐาน (๙) ธัมมปัจจัยทุกติกปัฏฐาน (๑๐) ธัมมปัจจัยติกทุกปัฏฐาน (๑๑) ธัมมปัจจัยติกติกปัฏฐาน (๑๒) ธัมมปัจจัยทุกทุกปัฏฐาน ทั้ง ๖ ปัฏฐานนี้เรียกว่า ฝ่ายปัจจัยนัย คือ นัยที่มีการปฏิเสธทั้งกัมมบทและกัตตูปาท เช่น นกฺสลํ ฐมมํ ปฏิจฺจ นกฺสโล ฐมโม อุปฺปชฺชติ เหตุปัจจัย : สภาวะธรรมที่ไม่เป็นกุศลอาศัยสภาวะธรรมที่ไม่เป็นกุศลเกิดขึ้น เพราะเหตุปัจจัย (๑๓) ธัมมานุโลมปัจจัยติกปัฏฐาน (๑๔) ธัมมานุโลมปัจจัยทุกปัฏฐาน (๑๕) ธัมมานุโลมปัจจัยทุกติกปัฏฐาน (๑๖) ธัมมานุโลมปัจจัยติกทุกปัฏฐาน (๑๗) ธัมมานุโลมปัจจัยติกติกปัฏฐาน (๑๘) ธัมมานุโลมปัจจัยทุกทุกปัฏฐาน ทั้ง ๖ ปัฏฐานนี้เกิดจากนำฝ่ายปัจจัยนัยมาผสมกับฝ่ายอนุโลม নয় (๑๙) ธัมมปัจจัยยานุโลมติกปัฏฐาน (๒๐) ธัมมปัจจัยยานุโลมทุกปัฏฐาน (๒๑) ธัมมปัจจัยยานุโลมทุกติกปัฏฐาน (๒๒) ธัมมปัจจัยยานุโลมติกทุกปัฏฐาน (๒๓) ธัมมปัจจัยยานุโลมติกติกปัฏฐาน (๒๔) ธัมมปัจจัยยานุโลมทุกทุกปัฏฐาน

ทั้ง ๖ ปัฏฐานนี้เกิดจากนำฝ่ายอนุโลม নয়มาผสมกับฝ่ายปัจจัยนัย

๕. โครงสร้างของปัฏฐาน

เมื่อมองภาพรวมของปัฏฐานทั้ง ๖ ภาค ดังกล่าวข้างต้น จะเห็นโครงสร้างของปัฏฐาน ดังนี้

๑. อารัมภภคตา

อารัมภภคตา ได้แก่ ส่วนที่เรียกว่า มาติกาณิกเขปวาร หรือ ปัจจัยวิงค์วาร คือส่วนที่ทรงแสดงปัจจัยโดยสังเขป แบ่งออกเป็น ๒ นัย คือ

ก. **ปัจจัยทเทศ** ได้แก่ นัยที่ทรงแสดงปัจจัยโดยระบุเพียงชื่อของปัจจัยแต่ละชนิด คือ

๑. เหตุปัจจัย	๒. อารัมมณปัจจัย
๓. อธิปติปัจจัย	๔. อนันตรปัจจัย
๕. สมันตรปัจจัย	๖. สหชาติปัจจัย
๗. อัญญมัญญปัจจัย	๘. นิสสยปัจจัย
๙. อุปนิสสยปัจจัย	๑๐. ปุเรชาติปัจจัย
๑๑. ปัจฉาชาติปัจจัย	๑๒. อาเสวนปัจจัย

๑๓. กัมมปัจจัย	๑๔. วิปากปัจจัย
๑๕. อาหารปัจจัย	๑๖. อินทริยปัจจัย
๑๗. ฌานปัจจัย	๑๘. มัคคปัจจัย
๑๙. สัมปยุตตปัจจัย	๒๐. วิปยุตตปัจจัย
๒๑. อัทธิปัจจัย	๒๒. นัตถิปัจจัย
๒๓. วิคตปัจจัย	๒๔. อวิคตปัจจัย

ข. **ปัจจัยนิทเทส** ได้แก่ นัยที่ทรงจำแนกปัจจัย (เหตุ) ปัจจยุพัน (ผล) และปัจจัยสัตติ (อำนาจหรือความสามารถของปัจจัยแต่ละชนิดที่เข้าช่วยอุปการะเกื้อกูลให้สภาวะธรรมอื่นๆ สามารถดำรงอยู่ได้ หรือสามารถเกิดขึ้นได้) เช่น

เหตุปัจจัยโยติ : เหตุ เหตุสมปยุตตกานัน ฌมมานัน ตัมสมุฏฐานานนญจ รูปานัน เหตุปัจจัยโยน ปัจจโย.

เหตุปัจจัย ได้แก่ เหตุ เป็นปัจจัยแก่สภาวะธรรมที่สัมปยุตกับเหตุและรูปที่มีสภาวะธรรมอันสัมปยุตกับเหตุนั้นเป็นสมุฏฐานโดยเหตุปัจจัย

อารมมณปัจจัยโยติ รูปายตนะ จักขุวิญญานธาตุนยา ตัมสมปยุตตกานนญจ ฌมมานัน อารมมณ-ปัจจัยโยน ปัจจโย ๕เปฯ

อารัมมณปัจจัย ได้แก่ รูปายตนะ เป็นปัจจัยแก่จักขุวิญญานธาตุและสภาวะธรรมอันสัมปยุตกับจักขุวิญญานธาตุนั้นโดยอารัมมณปัจจัย ๕ลฯ

๒. องค์ประกอบที่เป็นเนื้อหาของปฏิฐาน

องค์ประกอบที่เป็นเนื้อหาสาระของปฏิฐานแต่ละปฏิฐาน ได้แก่ ดิกมาติกา ๒๒ หมวด และทุกมาติกา ๑๐๐ หมวด ของคัมภีร์ธัมมสังคณี เฉพาะที่เป็นอภิธรรมมาติกา

ดิกมาติกา คือ หมวดธรรมแม่บท หมวดละ ๓ ข้อ เช่น กุสลติกะ (หมวด ๓ ว่าด้วยกุศลธรรม เป็นต้น) ได้แก่ กุศลธรรม อกุศลธรรม และอัพยาगतธรรม, เวทนาติกะ (หมวด ๓ แห่งเวทนา) ได้แก่ สุขเวทนา ทุกขเวทนา และอทุกขมสุขเวทนา

ส่วนทุกมาติกา คือ หมวดธรรมแม่บท หมวดละ ๒ ข้อ เช่น เหตุทุกะ (หมวด ๒ แห่งเหตุ) ได้แก่ เหตุธรรม (สภาวะธรรมที่เป็นเหตุ) และนเหตุธรรม (สภาวะธรรมที่ไม่เป็นเหตุ) สเหตุกทุกะ (หมวด ๒ แห่งสเหตุกธรรม) ได้แก่ สเหตุกธรรม (สภาวะธรรมที่มีเหตุ) และอเหตุกธรรม (สภาวะธรรมที่ไม่มีเหตุ)

๓. หมวดธรรมเครื่องกำหนดชื่อปฏิฐาน ๖ หมวด

๑. ปฏิฐานที่ทรงแสดงโดยยึดดิกมาติกาเป็นหลัก เรียกว่า ดิกปฏิฐาน เช่น ลียา กุสล ฌมม ปฏิจจ กุสโล ฌมโม อุปุปชเชยย เหตุปัจจัยยา : สภาวะธรรมที่เป็นกุศลอาศัยสภาวะธรรมที่เป็นกุศลพึงเกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัย ได้บ้างไหม

